

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

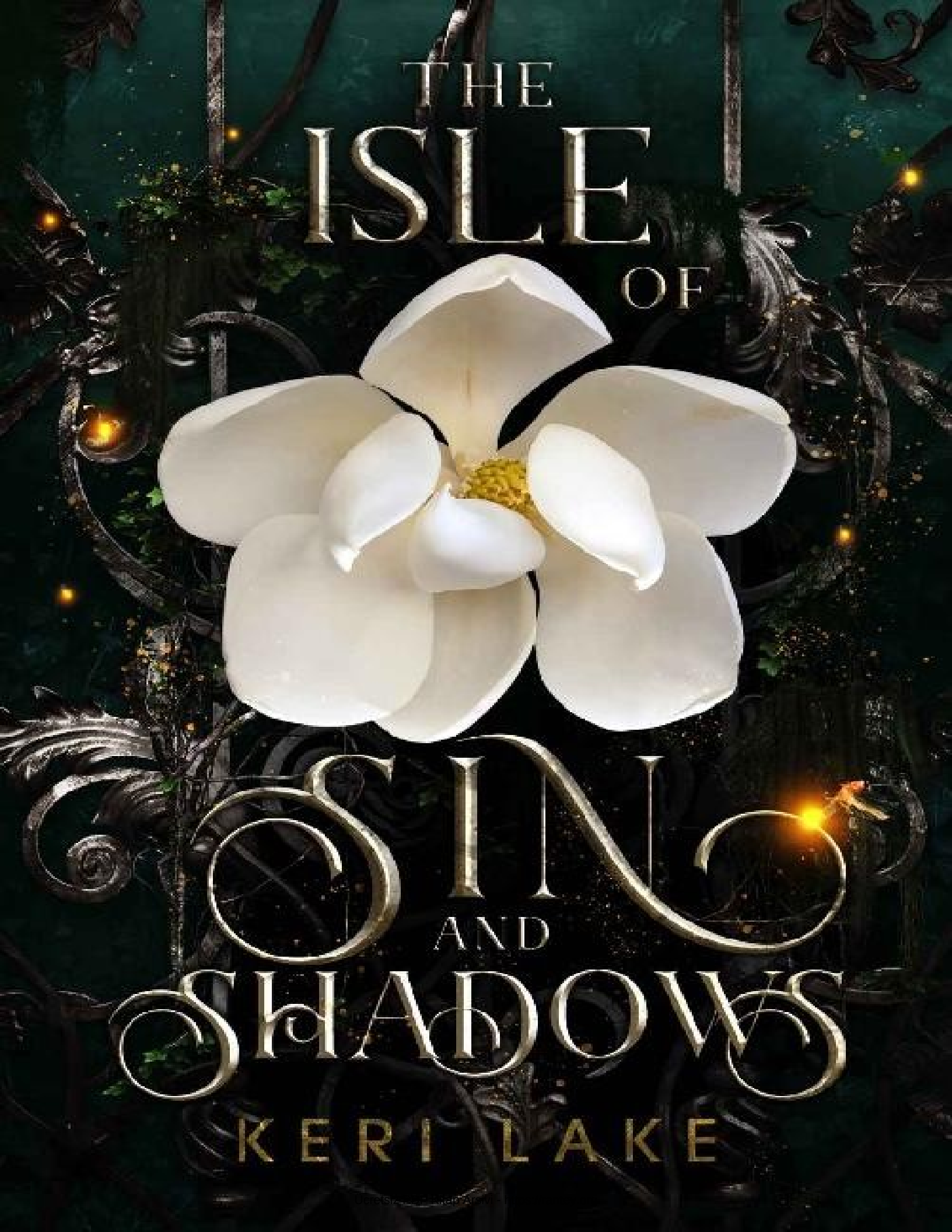
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
ISLE
OF

SIN
AND
SHADOWS

KERI LAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNAH VE GÖLGELER ADASI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KERI GÖLÜ

OceanofPDF.com

GÜNAH VE GÖLGELER ADASI
KERI LAKE tarafından yayınlandı
www.KeriLake.com

Telif Hakkı © 2021 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi [Seventhstar](#)
Editing tarafından yapılmıştır:
[Julie Belfield](#)

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

VIP E-posta Listesi

PLAYLIST

Sevgili Okuyucu,

Sözlük

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bonesalt ____Şeytanı ____ ile

Tanışm Keri Lake'in Diğer

Kitapları Teşekkür

Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının ön kopyalarını kazanma şansı için okuma grubuna katılın: [VIGILANTE VIXENS](#)

OceanofPDF.com

*Rahmetli kuzenim Randi için.
Si seulement ...*

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Bu kitap, yol boyunca ilham veren yetenekli müzisyenler olmadan mümkün olamazdı.

"In the Woods Somewhere" - Hozier
"Born on the Bayou" - Creedence Clearwater Revival
"These Days" - The Black Keys
"I Put A Spell On You" - Nina Simone
"Polly Come Home" - Robert Plant, Alison Krauss
"House of the Rising Sun" - Lauren O'Connell
"Broken Bones" - KALEO
"The Baddest Man Alive" - The Black Keys
"Meet Me in the Alleyway" - Steve Earle
"Haunted House" - Griffin House
"To Be Alone" - Hozier
"Panic Room - Acoustic" - Au/Ra
"Flatlands" - Chelsea Wolfe
"The Yawning Grave" - Lord Huron
"Gris Gris Gumbo Ya Ya" - Dr. John
"Slow Black River" - Iron & Wine
"Way Down We Go" - KALEO
"Night Creeper" - The Blackwater Fever
"Carrion Flowers" - Chelsea Wolfe
"Devil's Resting Place" - Laura Marling
"Apple Tree" - Marika Hackman
"Ghosting" - Mother Mother

"Say No to the Devil" - Rev. Gary Davis

"A Sunday Kind of Love" - Etta James

OceanofPDF.com

DEAR READER,

Kafamdaki ortamı ve karakterleri koruma çabasıyla, bu hikaye Louisiana kıyılarında Chevalier Adası adı verilen gizemli ve tamamen hayali bir adada geçiyor. Tüm Louisiana'nın toplamından daha fazla hayalet hikayesine ev sahipliği yapan bu ada, sakinlerinin Cajun Fransızcasının bir alt lehçesi olan Valir adında tamamen kurgusal bir dil konuştuğu büyüleyici küçük bir topluluktur (Fransızcaya daha fazla vurgu yapılarak). Valir tarihine göre (gerçekte var olmayan, unutmayın) adada yaşayanlar bir zamanlar *Les Chavalier*, yani Şövalyeler olarak anılıyorlardı. Çiftçilerden oluşan bir adadan bu kadar asil bir şekilde bahsetmek istemeyen anakaralılar bu ismi kısaltarak *Les Valier* olarak değiştirmişler. Ve zamanla daha da kısaltılarak Valir'e dönüştü. Size kolaylık olması için, daha yaygın olan birkaç kelime ve deyimini bir sözlükte listeledim. Eğer anadili Cajun olan biriyseniz, kelimelerin vurgu ve telaffuzunda ufak bir farklılık fark edebilirsiniz, bu sadece gerçek Cajun'dan biraz farklı olmasını sağlamak içindir.

Lütfen dikkat, bu kitap sert bir dil, açık seks sahneleri ve şiddet içermektedir. İntihar, uyuşturucu kullanımı ve tecavüz için tetikleyici uyarı.

Ayrıca romantizm açısından çok yavaş ilerliyor ve büyük ölçüde gizeme odaklanıyor. Buhar olacak, ama oraya ulaşmak için gerilime katlanmanız gerekecek.

Bununla birlikte, umarım Thierry ve Cèleste'in hikayesini beğenirsiniz. ♥

OceanofPDF.com

GLOSSARY

Size kolaylık olması için aşağıda birkaç kelime ve deyim listeledim, bunların çoğu Cajun dilinden alınmıştır, ancak Valir'in hayali dilinde konuşulduğunda biraz farklı bir şekilde telaffuz edilebilir veya kullanılabilir.

Bonne nuit - *İyi geceler*

Bonsoir - *İyi akşamlar*

Boudin - *Domuz eti, pirinç, sebze ve baharatlarla doldurulmuş sosis*

Bourré - Bir kart oyunu

Canaille - Yaramaz biri

Casséd - Sarhoş

Catin - Güzel kız, babydoll

Ça va bien - *İyi gidiyor*

C'est bon - *İyi*

C'est jolie - *Çok güzel*

C'est la vie - *"İşte hayat bu!"* anlamına gelen bir ifade

Chaoui - Rakun

Chat - Kedi (erkek)

Chatte - Dişi kedi (aynı zamanda argoda kedi anlamına da gelir) **Chère** - Çok yaygın bir

sevgi ifadesi **Cocodries** - Timsahlar

Comment ça va - *Nasıl gidiyor?*

Connard - Pislik

Couillon - Aptal ya da ahmak

Envie - Bir şey için duyulan özlem veya arzu

Festival des Morts - Ölüler Festivali

Fifolet - Bataklıktağı gizemli bir ışık, onu takip etmeye çalışanları yanlış yönlendirmek veya yönlerini şaşırtmak içindir
Fille - Genç, evlenmemiş kadın veya kız
Frissons - Titreme veya tüylerin diken diken olması
Gris-gris - Bir büyü
Je suis fou de toi - *Senin için çıldırıyorum* **Je veux te baiser** - *Seni becermek istiyorum* **Le Bouc Noir** - *Kara Keçi*
Le déjeuner - Kahvaltı
Mais/Mais la - Çok yaygın bir ünlem veya şok/bıkkınlık ifadesi.
Mal au coeur - Mide bulandırıcı, mide bulandırıcı
Maringouin - Sivrisinek
Minou - Kitty
Moiselle - Ateşböceğı
Mon chatton - Kediciğim
Mon Dieu - Tanrım
Nonc (N'oncle) - Amca
Pas tout la - Tam olarak orada olmayan biri
Pauvre ti bête/Pauvre t-bête - *Zavallı küçük şey*
Pistache - Yerfistığı
Putain - *Sik beni'*ye benzer bir bıkkınlık ifadesi
Rougarou - Kurt Adam
Si seulement - *Keşke ...*
Tante - Teyze
Tataille - Korkunç canavar
Tête dur - İnatçı
Vieille fille - Yaşlı kadın/kız

OceanofPDF.com

PROLOJE

*Veilleux Körfezi'ndeki Chevalier
Adası Terrebonne Parish,
Louisiana Mayıs 2011*

D *Arkana bakma.*
Sabahın erken saatlerindeki sisin nemli nefesi, kızı tembel beyaz bir pus içinde yutuyor, her seferinde boğazını zehirli bir zehir gibi yakıyordu.

sığ bir nefes aldı. Mayıs ayının boğucu sıcağına rağmen, derisinin altındaki sürekli, kemiklerini sıızlatan bir titreme ona üşüdüğünü ve yalnız olduğunu hatırlatıyordu.

Tamamen yalnız.

Geçip giden bir fırtına çamuru yumuşacık bir sünger haline getirmiş, çok yorulmuş bacaklarının ittiği her hız darbesinde ayak tabanlarını emiyordu. Yosunlarla kaplı mezar taşları evin arkasındaki mezarlığı işaretliyordu - gideceği yerin yarı yolu. Normalde eski mezarlık, saklanıp oynadığı, orada kendisiyle konuşan seslerle saatler geçirdiği rahat bir yerdi. Ama öcü peşindeyken ve ölüm tehdidi tepesindeyken, burası korkunç bir yer haline gelmişti.

Tam çiçek açmış manolyaların narenciye kokusu, çiçeklerin kısa ömürlü güzelliğini hatırlatıyordu ve ayaklarının altında ezilen yumuşak yapraklar, tanık olduğu korkunç şeylerden sonra pekâlâ bir alamet olabilirdi.

Anlatılamaz şeyler.

Cılız meşe dallarının üzerine özenle örtülmüş uzun İspanyol yosunları, saçlarına ve omuzlarına doğru uzanıyor ve onu

daha hızlı koş.

Sanki canavar her yerdeydi. Onunla oynuyordu.

1224 Regnier. 1224 Regnier. 1224 Regnier.

Zihni farklı kombinasyonlarla ona çelme takmaya çalıştı. 4212. 2141. Ama babasının panik içindeki gözlerini, alnında boncuk boncuk biriken teri, titreyen elleri son bir aciliyetle omuzlarını tutarken tenine sinen vücut kokusunu gözünün önüne getirdiğinde, rakamları canlı bir şekilde hatırladı. Mükemmel bir şekilde, onun söylediği gibi, açık ve net.

1224 Regnier. Adamın adı Russ James. Russ James.

Russ.

Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Adamın kim olduğunu bile bilmiyordu ama babası onu bulacağına dair ona söz verdirmişti. Ve en güvendiği adama göre, yabancı onu güvende tutacaktı.

nce yolun karşısındaki komşusu Bay Guidry'nin evine gitmesi gerekiyordu. Polise değil. Babam onlara hiç güvenmezdi. Kızın dadısı Maw Maw Day, onu hep fazla paranoyak ve kendi dünyasında kaybolmuş olarak nitelendirirdi, insanlara asla güvenmezdi.

Ama *Russ James'i* bulmamı söylemişti. *1224 Regnier.* Güvendiği bir adam.

Kızın arkasında bir yerde dallar çatırdadı. Ateş ciğerlerini yaktı. Sadece hızlı adımlarıyla aldığı kk hava yudumları göğsündeki boşluğu dolduruyordu. Gömleğinin içine sıkıştırılmış, uzun bir zincirle ilmeklenmiş anahtar tenini tırmalıyordu ama babası onu koruması için ısrar ettiği için onu boşuna çıkarmıyordu. Gizli bir yerin anahtarı.

ksrd ve smkrd, bacakları betona batırılmış gibi ağırdı ama koşmaya devam etti.  gündür bir şey yemediği için midesindeki ağrı yerini derin, kramplı bir korkuya bıraktı.

Kan. Dilinin üzerinde hâlâ damgalanmış olan o bakırımsı tat, yutkunamadığı acı bir sıcaklıkla çenesinin arkasına çarptı.

Arkana bakma.

Bir bakış bile atsa Tonton onu bulacaktı. Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi o palayı kafatasına indirmeden önce göreceği son şey onun mürekkep karası gözleri olacaktı.

Keşke o şekeri almasaydı. Yalan sylemeseydi. Maw Maw Day, kötü davranırsa onun için geleceğini söylemişti. Onu uvalına atıp kahvaltı niyetine yiyeceğini. Kız bunlara hiç inanmadı.

Babasının bir zamanlar dediği gibi Creole *hokus pokusu*. Deli bir *kadın* tarafından anlatılan aptalca canavar hikâyeleri, derdi ona.

Ama artık inanıyordu ve tüm bunların bir rüya olmasını her şeyden çok diliyordu.

"*Minou, minou, neredesin?*" diye seslendi arkasından, içini saran binlerce böceğın telaşı gibi keskin bir korku ürpertisi uyandırdı.

"*Saklan,*" diye babasının belli belirsiz fısıltısını neredeyse duyabiliyordu, tıpkı o yabancıların kapılarına dayandığı geceki gibi.

Selvi iğneleri ve kırık dallar dizlerini sıyırırken, ağacın bükülmüş, yarılmış gövdesinin içine eğildi ve kabuğa doğru sıkıca kıvrıldı. O ve en iyi arkadaşı Brie, Maw Maw Day'in, çok kirlenirlerse derilerine gireceğini iddia ettiği akarlar ve böceklerle ilgili uyarılarını görmezden gelerek hep bu ağacın içinde oynarlardı. Kız o anda böcekleri umursamıyordu. Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Lütfen beni bulma. Lütfen beni bulma.

"*Minou, minou, neredesin?*" Ardından gelen kıkırdama tüm çevresinde yankılandı ve hiç şüphesiz onun daha yakında olduğunu anladı. O kadar yakındı ki, pantolonuna tutturduğu tavuk ayağına çarpan kemiklerin takırtısını duyabiliyordu.

Tak tak. Tak. Knock. 1224

Regnier. Russ James.

Babası ona ne olursa olsun o yeri bulacağına dair söz verdimişti. Ama bu muhtemelen tutamayacağı bir sözdü.

Çünkü kız Tonton Macoute'un onu bulacağından emindi. Ve bulduğunda da ölecekti.

Tıpkı diğerleri gibi.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

Marquette, Michigan
Günümüz

H Parmaklarımı gömleğimin altına sokarak, bordo balıkçı yaka kazağımı başımın üzerinden sıyrıyor ve yanımdaki donmuş kumun üzerine atıyorum. Son derece asi buklelerden oluşan uzun saçlarım

Omuzlarım, tüylerimi diken diken eden otuz iki derecelik havaya karşı pek bir kalkan oluşturamıyor. Sıkı bir yumruk ciğerlerimi sıkıp nefesimi alıyor ve omzumun üzerinden Superior Gölü'nün durgun sularına doğru baktığımda sürekli adrenalin akışı bile soğuğu bastıramıyor; alacakaranlığın somon rengi çizgileri suyun sakin yüzeyi boyunca uzanıyor ve sinirlerimi çelikleştirmeme yetecek kadar ışık veriyor.

Lanet olsun, bu soğuk olacak.

Başımın üzerinde sallanan pirinç iskelet anahtarlı ince zinciri çekiştirdikten sonra dikkatlice atılmış gömleğimin kıvrımlarına sıkıştırıyorum. Kotumun düğmelerini açarken, karşımdaki, ikisi de benden bir yaş büyük olan ve hafta sonu için üniversiteden dönen iki çocuğun siyah sütyenime daha önce hiç görmemiş gibi bakmalarını izliyorum. Kendimden utanmam gerekirken, şu anda beni süzdükleri için bu durumdan memnunum. Göğüslerime baktıkları sürece, çenemdeki ve boğazımdaki çirkin yara izine bakmıyorlar. Oraya nasıl geldiğiyle ilgili sorular sormuyorlar. Nerede olduğunu. Vücuduma baktıklarında beni hiç görmüyorlar.

İkisinden daha kısa olan Conner çoktan boxer'ına kadar soyunmuştu. Kollarını vücudunun üzerinde kavuşturmuş, bir ayağından diğerine geçerek daha önce yaktığımız şenlik ateşine yaklaşıyor. "Acele et lan. Burası çok soğuk." Yere çömelerek ellerini uzatıyor ve birbirine sürtüyor.

İri adam Travis, elindeki beşinci viskiden bir yudum alıp Conner'a uzatıyor. Ben nihayet kotumu kalçalarımın üzerinden kaydırıp sutyenime uymayan parlak limon desenli külotumu ortaya çıkarırken, o ayakkabılarını çıkarmak için acele etmiyor, bakışlarını bir kez bile kaçırmıyor.

Gerçi bunu pek umursuyor gibi görünmüyor.

Etkileyici olmayan şişkinliğine bakarak sırtıyorum. "Hızlan, spanky. Seni beklemiyorum."

"Bana bir daha böyle dersin, o külotu ağzına sokup benim için şaplak atarsın."

"Bana bir parmak ucu kadar bile dokunursan, acil servise iki kopmuş taşak taşıyor olacaksın." Suya bir kez daha baktıktan sonra kasıklarına doğru başımı sallıyorum. "Tamam, buruşmuş taşaklar."

"Sert konuşuyorsun, kızım. Bir gün başın belaya girecek."

"Bence çoktan oldu bile." Ateşin sıcaklığını terk ederek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bu işi bitirmeye hazır bir şekilde suyun kenarına doğru koşuyorum. İkisi bana yetiştii ve üçümüz de kıyı şeridinin hemen dışında durduk. "Hala oyunda mısınız çocuklar?"

"Bu bizim ilk rodeomuz değil. Asıl soru, siz öyle misiniz?"

Bu benim de ilk seferim değil ama bundan bahsetmiyorum ve ödülü kaybetme riskini göze alıyorum. Bunun yerine, otuz dokuz, belki de kırk dereceden daha sıcak olmadığına bahse girebileceğim sulara balıklama dalıyorum.

Buz gibi sıvılar tenimi uyuşturan bir şokla yıkıyor. Göğsümün etrafındaki yumruk sıkılaşıyor, vücudum sıcaklığa yenik düşerken içimdeki havayı dışarı atıyor. Kumlu dipten kahkaha ve bağırış sesleri arasında yukarı fırlıyorum.

"Siktir! Lanet olsun!" Beline kadar soğuk suya batan Travis, ellerini parıldayan yüzünde ovuşturarak kıyıya doğru geri dönüyor.

"Taşaklarımı hissedemiyorum. Taşaklarımı hissedemiyorum!" Conner kendini tutamıyor, kıyıya doğru ilerlerken etrafına su sıçırıyor ve şenlik ateşinin yanındaki giysi yığınının doğru koşuyor.

Havanın iğneli fısıltıları tenime yapışan suyu sertleştiriyor gibi görünüyor, gıcırdayan dişler ve ağrıyan soğuk uzuvlarla ateşe doğru koşarken ayak parmaklarım şişiyor ve sertleşiyor. Adrenalinin pompaladığı acele bile

Damarlarımdaki elektrik, kaslarımdaki kalınlaşmayı ve soğuktan hâlâ ağrıyan kemiklerimi bastırabilir. Ateşe yaklaştığımda üzerime rahatlatıcı bir ısı battaniyesi çöküyor, bana propan ısıtıcılı av kulübesinde sabahın erken saatlerini ve sıcak kahve termosundan avuçlarıma sızan sıcaklığı hatırlatıyor.

Conner daha önce içtiği viskinin beşte birini deviriyor ve şişeyi kararsız bir elle bana uzatıyor. "Al, bu seni ısıtır."

Uzatılan şişeyi alıp geri uzatıyorum ve ateşli likör boğazımın arkasına çarptığı anda yüzümü buruşturuyorum, ona geri uzatırken elimin tersiyle akan sıvıyı siliyorum. Viskinin cızırtılı yakıcılığı göğsüme yerleşiyor ve ciğerlerim üzerindeki amansız pençeyi gevşetiyor. Henüz yirmi yaşımdayım, içkiye yabancı değilim, ama bunun fazlası daha sonra çok ağır gelecek, bu yüzden hafif yudumluyorum, çünkü alkol ve ben pek iyi anlaşıyoruz.

Eller karnıma dolanıyor ve beni arkamdaki soğuk, sert bedene doğru çekiyor. Connor'ı ya da Travis'i son gördüğümünden bu yana iki yıldan fazla zaman geçti. Lisedeyken ikisi de bana pek ilgi göstermezdi. Aslında kimse ilgilenmiyordu, bu yüzden yarı zamanlı çalıştığım kamera dükkanından çıkarken bana yaklaştıklarında şaşırıyordum. Kıcıma bastırıldığı çıkıntı niyetini doğruluyordu. "Seni çabucak ısıtacağım. Seninle işim bittiğinde güzel ve ateşli olacaksın."

Kolunu itiyorum. "Senin gibilerle yatacağıma bir boz ayıyla bile yatarım." Adam muhtemelen şimdiye kadar Central'daki kız öğrenci birliklerinin yarısını becermiştir. Yapmamış olsa bile ilgileneneğimden değil. Topluluk fahişesi olarak bilinmemin aksine, konu erkekler ve seks olduğunda oldukça titizimdir. Biraz daha yaşlı olanları severim. Gümüş tilkiler değil, ama her şey için anne ve babaya güvenmek zorunda kalmayacak kadar olgun.

Travis'in dudakları omzumda, parmak uçları külotumun kumaşını yana doğru itiyor. "Uyumaktan bahsetmiyorum. Seni becermekten bahsediyorum. Tam burada."

En son biriyle birlikte olduğumdan bu yana ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun, onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünseydim, neredeyse bu teklifini kabul etmeye meyilli olurum. Sıradan ilişkilerin cehennemi budur - her zaman geride kalan kişi olmak ve onun durumunda, daha büyük ve daha iyi şeylere giderken buradan her geçtiğinde kendini beğenmiş sırtışıyla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Buradan daha iyi.

Buranın soğuk, boğucu yalnızlığına dayanamıyorum. Boşluğa. Hiçbir şeyin sonsuz uzanışı.

Başımı başka yöne çevirerek Travis'in kolunu tekrar itiyorum ama o bileğimi çekip alıyor.

"Elde edilmesi zoru oynamayı bırak."

"Bacaklarının arasındaki o vasat şişkinlik özel bir şeymiş gibi davranmayı bıraktığında, elde edilmesi zoru oynamaktan vazgeçeceğim."

Kolumdaki tutuş, futbol maçlarında babasında parladığını gördüğüm Jenkins'e özgü öfkeyle sıkılaşıyor. "Sadece cüzdanı kabarık yaşlı adamlarla yattığını unutmuşum."

Bu suçlamayla beni kızdırabileceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor. Bana daha önce de servet avcısı demişlerdi.

Gözümün ucuyla bir şey titriyor, bomboş kumsalın kenarında bir hareket var ama bakmaya zahmet etmiyorum. Orada olduğunu bilen tek kişi benim, varlığını hissedebilen tek kişi benim ve bakmak sadece onların deli olduğum yönündeki suçlamalarını doğrulayacak.

Öyle olmadığımı tam olarak ikna olmuş değilim.

Hareketim dikkat çekmeden, boştaki elimin başparmağını hafifçe uyluğuma üç kez vuruyorum.

Üç. İki. Bir.

"Almaya geldiğim şeyi bana ver." Sesimin soğukkanlılığı ve sınır tanımazlığı Travis'i rahatsız ediyor olmalı ki bana karşı dişlerini gıcırdatıyor. Farkında olmadığı şey, içimde kendimi kaybetmeme ramak kalmış olması, çünkü çevremdeki o görüntü sadece bir başlangıç. Sırada sesler ve şu anda başa çıkamadığım çok sayıda halüsinasyon var.

Benden sakladığı haplara ihtiyacım var.

"Dostum, onu rahat bırak." Hâlâ ateşin başında titreyen Connor omzunun üzerinden arkasındaki evlere doğru bakıyor. "Kimse ikinizi kavga ederken izlemek istemiyor zaten," diyerek liköründen bir yudum daha alıyor.

Bir kahkaha atan Travis dikkatini tekrar arkadaşına çevirir. "Eskiden her gece ona bir tane süren biri için cesur sözler--"

"Kapa şu lanet çeneni!" Conner ayağa fırlar, elleri sıkı yumruklar halindedir.

"Bir tür aziz gibi davranma. Sanki buraya o iyice kullanılmış kıçtan bir parça almaya gelmedin."

Sözlerinin keskin acısı, elimi refleks olarak bir şaplak için geri çektiyor, o da yakalıyor, bu yüzden şimdi iki kolumu da esir alıyor. "Siktir git."

"İstiyorsun, değil mi? Bu yüzden bu küçük cesareti kabul ettin, değil mi?"

"Bu cesareti neden kabul ettiğimi çok iyi biliyorsun." Kendimi gevşeterek göğsünü itiyorum ve parmaklarımı oynatarak elimi uzatıyorum. "Öde bakalım."

"Fiyat yükseldi. Malları mı istiyorsun? Önce beni em."

Conner'ın çömelip kafatasını ileri geri ovuşturduğu yerden, çatırdayan şenlik ateşinin üzerine bir bıkkınlık sesi yayılıyor. "Ver şu lanet hapları ona, dostum. Ne istediysen yaptı."

"Kapa çeneni." Travis parmaklarını sütyen askımın altından geçirirken Conner'a bakma zahmetine girmiyor. "Biliyor musun, bir keresinde seni beden eğitimi dersinde pistte koşarken izlemiştim. Göğüslerinin zıplamasını izlemiştim. Boynundaki teri. Her gün giydiğin o şortun içindeki kıcını. Kendini buradaki diğer dar kıçlı namuslulardan farklı taşıyorsun. Sevişmeye *ihtiyacı* olan bir kız gibi. Bu senin DNA'nın bir parçası, değil mi?"

"Unut gitsin." Botlarımı havaya kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. "Bir avuç hilekâr pislik. Bu seninle yaptığım son anlaşma Jenkins."

Kolumu sıkıca kavrayınca dönüp ona baktım. "Senin sorunun ne? İstedğim kızı elde edebilirim. *Her* lanet kızı. Senden daha zeki kızları. Senden daha seksi. Geleceği olan kızlar."

"O zaman neden vaktini benimle harcıyorsun? Bana hapları ver, ben de seni o *daha seksi* ve *zeki* kızların yanına göndereyim."

Sert bir çekişle beni göğsüne doğru çekiyor ve botlarım elimden düşüyor. "Söylentiye göre, bir kız ne kadar çaresizse, o kadar kirli sikişirmiş. Ve sen şu anda çaresizsin, değil mi?"

En son hareket gördüğüm yerde, gözümün ucuyla gördüğüm bir figür dikkatimi ondan uzaklaştırıp kıyı şeridinde durduğu yere doğru çekiyor. Vücudun dış hatları gölgeler içinde, ama maske karanlığa karşı bembeyaz. Ağartılmış beyaz kemik ve dikine kıvrılan uzun boynuzlar. Bir keçinin dar ağzı.

Her zaman kenarda durur. Beni izliyor. Neyi bekliyor? Bilmiyorum.

Göğsümün içinde kıştan kalma bir oyuk genişlerken, soğuk karıncalanmalar tenimde dans ediyor. Nabzım hızlanıyor. Boğazım aniden kuruyor, beni bakarken yakalayabileceği ya da daha kötüsü Travis'in dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu soracağı korkusuyla başka tarafa bakıyorum.

O likörü yudumlamamalıydım. Alkol her zaman daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor, ama içecek bir şeyim olmasaydı bile, bunu görürdüm

Sonunda. Ben her zaman yaparım.

Travis bu haplar için ne kadar çaresiz olduğumu bilmiyor. "Sadece bana ver. Lütfen."

"İstiyorum bebeğim. Sana vermek istiyorum." "Veremem."

"Evet, yatabilirsin. Sadece uzan."

"Travis, dostum. Onunla uğraşmayı bırak." Conner'ın sesi dikkatimi şenlik ateşinin karşı tarafında oturduğu ve sıska bir dalı kayalardan oluşan çembere vurduğu yere çekiyor. Ses kafamın içinde yankılanıyor, dikkatimi çeken bir anıyı yankılıyor. Zihnimin bir köşesinde görülmek için yalvaran gölgeler. Dala defalarca vuruyor ve tek bir acımasız vuruşla dalın ucu alevlerin içinde kırılırken irkiliyorum.

Ateşin yanan tacı titriyor ve kararan gökyüzüne karşı dans ediyor. Çılgınca. Düzensiz. Bana doğru uzanıyor gibi görünmesi büyüleyici. Yüzleşmeye katlanamadığım bir tür uğursuz varlık gibi, sınırlarda duran bir anıyı aydınlatmam için beni çağırıyor.

Midemin çukurunda donuk ve ağır bir korku kıpırdanıyor. Etrafım sıvı gibi kayarak dengemi bozuyor ve bir adım geriye doğru sendeliyorum. Hiç şüphe yok ki alkol, ateşin sıcaklığıyla birleşince başımı döndürüyor. Uykulu. Bu ya da hipotermiinin artçı etkileri, ki bu berbat olurdu, çünkü bu pisliklerle çıplak vücut ısısı alışverişinde bulunmak istemediğimden eminim.

Kemiklerime kızarmış bir his yerleşiyor, onları yumuşak ve zayıf hale getiriyor.

"*Uzan bebeğim,*" diye emrediyor kafamın içindeki uzak bir ses.

Conner'ı izlemeye devam ederken serin kum sırtıma baskı yapıyor. Sürükleniyorum. *Gözlerini ondan ayırma.* Alevin ötesinde, sopanın kırık ucuyla kumda daireler çiziyor. Uzun, tembel daireler. Tekrar tekrar. Her nasılsa, sopanın ucunu tenimde hissedebiliyorum, ama daha yumuşak, daha sıcak, daha ıslak, tüylerimi diken diken ediyor. Beni durgun bir pus içine gıdıklıyor. Onu izledikçe yerçekimi üzerime çöküyor, uzuvlarım ağırlaşıyor ve kalınlaşıyor.

Daireler ve daha fazla daireler. Dönüyor ve dönüyor. Yuvarlak ve yuvarlak. El ele tutuşan çocuklar gibi. Dans ediyorlar. Kıkırdama ve kahkaha sesleri arasında kafamın içinde bir şarkı yankılanıyor.

Eğri büğrü sırtında yırtık pırtık

bir çuval taşıyor

Ve elinde bir kılıç var

Yapıldığı çocuk kemiklerinden Yalan

söyleyenler için geceleri avlanır

*Kaçabileceğin ya da saklanabileceğin
hiçbir yer yok Seni yatağından
kaldıracak Ve ilk ışıktaki ölmüş
olacaksın.*

Dönüyor, dönüyor ve dönüyor. Bana bir şekilde tanıdık gelen melodiye zihinsel olarak mırıldanıyorum. Çocukluğumdan, ama nereden öğrendiğime dair hiçbir fikrim yok.

Yanan odunun baskın kokusunun altında hafif ve havadar bir narenciye kokusu yakalıyorum. Aklıma büyük beyaz çiçekleri ve dökülen taç yapraklarını getiriyor. O kadar saf ve temiz bir koku ki, nedendir bilinmez, içimdeki korkuyu daha da yoğunlaştırıyor.

Sanki bir balık merceğinden bakıyormuşum gibi, önümdeki sahne genişliyor, sonra kenarlarını karartan siyahlıkla birlikte küçülüyor.

Conner çubuğu bir nesnenin üzerinde döndürüyor, ben de gözlerimi kısarak ona odaklanıyorum. Süt beyazı. Siyah gözbebeği. Bir göz küresi. Bir metal parıltısı dikkatimi az önceki ince tahta parçası yerine uzun bir bıçağın ucuna odaklıyor.

Kan kulaklarımın içinde gümbürdüyor. *Tha-thump. Tha-thump. Tha-thump.*

Bakışlarımı yüzünü kaplayan kafatasına kaldırıyorum. Ağartılmış beyaz. Boynuzlar. Gözler için kara delikler. Hayır. Hayır, *hayır, hayır.*
Beni yakalarsa öldürür! Gözlerimi üç kez kırıyorum.
Üç. İki. Bir.

"Vay, vay! Ne yapıyorsun lan sen?"

Travis'in sesiyle odak noktamdan çıkıyorum ve onu üzerime eğilmiş, burnunun ucuna bakarken ve çenesi yukarıda, boğazına bir bıçak tutarken buluyorum. Elim sabit ve emin, tıpkı bana öğretildiği gibi.

Ne oluyor be?

Bıçağıma uzandığımı bile hatırlamıyorum.

En az benimkiler kadar şaşkın gözler, yerinde durmasını isteyerek emretmek zorunda kaldığım ya da boynunu yarma riskini göze aldığım koluma doğru kayıyor. "Senin derdin ne?"

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, sesim titretilmiş ve emin değil.

Bıçaktan dikkatlice uzaklaşarak bedenimi itiyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana ilk sen dokundun ucube." Freakshow. Lisedeki adım da olabilirdi. Sinsi sürtükler bazen hediye olarak dolabımın üzerine *Blair Cadısı*'ndaki gibi küçük çubuk figürler bile bırakırlardı.

Boynumu Conner'a doğru çevirdiğimde boynuzlu bir maske görmüyorum. Elinde bıçak yok. Zaten kafayı *yemediğimi* kanıtlayacak bir delil yok.

Berraklığın buzlu dokunaçları derimin altında yılan gibi kıvrılıyor. Gözlerimin şu anda ne gördüğü önemli değil, kafam daha önceki görüntülerden vazgeçmiyor. Gerçekliğe umutsuzca tutunuşumla alay ediyor.

Vücut ısısının yokluğunda kalçalarımın bir soğukluk yayılıyor ve külotumun kalçalarımın üzerine indiğini fark ediyorum. Onları geri çekiyorum, Travis tişörtünü başına geçirirken dudak büktüğünde kaşlarımı çatıyorum. "Yalan söylüyorsun," diye suçluyorum ve hala yanımda yerde buruşuk duran kazağımı kapıyorum. Anahtar düşüyor, ama onu başıma geçiriyorum ve ikisi de sormadan kazağımı üstüme çekip saklıyorum.

Bakışları arkadaşına doğru kayan Travis, kuşkulu bir kahkaha atıyor. "Yalan mı söylüyorsun, Conner? Söyle ona. Ben ona parmağımı bile sürmeden önce kim sikime elini sürdü?"

"Saçmalıyorsun. Sana hiç dokunmadım." Gözlerinde benimle dalga geçiyor olabileceğine dair bir işaret arıyorum, çünkü diğer türlü bedenimin kafamdan tamamen bağımsız hareket ettiği anlamına gelirdi. Bazen A noktasının B noktasına her zaman bağlanmadığı anlar yaşadım. Bayıldığım ve ne olduğunu hatırlayamadığım zamanlar oldu ama bu sefer uyanıktım. Gözlerim açıldı. Yine de omzumun üzerinden baktığımda Conner'ın elinde bir sopadan başka bir şey olmadığını gördüm. Maske yoktu. Kumda yuvarlanan oyuncak bir göz küresi de yoktu.

"Sen lanet olası bir tren enkazısın, Céleste. Erkeklerin senden vebadan kaçır gibi kaçmasına şaşmamalı."

"Gidelim, Travis. Ona hapları ver ve buradan defolup gidelim. Sıkıldım."

"Söyle ona. İlk hamleyi kim yaptı?"

"Kimin umurunda?" Bir yanım Conner'ın söylemek istememesinin tamamen onurum ve haysiyetimle ilgili olduğuna inanmak istiyor ama o, ayrıldıklarında eski sevgilisinin çıplak fotoğraflarını tüm futbol takımına gönderen aynı pislik. "Bu çok aptalca. Burası bok gibi soğuk. Eve gitmek istiyorum."

Beyaz sıcak gerilim Travis'in yüzünü kapladı. "Söyle ona!"

Conner'ın birkaç dakika önceki itirazları alevlerin üzerine savrulmuş bir tüy yığını da olabilirdi. "İlk hamleyi o yaptı! Tamam mı? Bu kadar yeter!"

"Sana dokunmadım." Haplar için ne kadar çaresiz olsam da, onun pörsümüş sikine uzanmazdım. Ciddi bir moral olmadan olmazdı.

kafamdan konuşuyorum.

"Sen lanet bir ucubesin. Bunu hep biliyordum. Ne tür bir kız yanında bıçak taşır?"

"Akıllı bir tane. Hapları bana ver."

Dili dudaklarında gezinirken bakışlarını aşağı kaydırıyor. "Bana bir meme ucu göster."

Bu istek hiç beklenmedik bir anda geldi ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Ucube olmaktan bahsediyorum. Bu pisliğin hiç utanması yok. "Cehenneme git," diyorum refleks olarak.

Ben daha bu aptallığı anlayamadan, kararan gökyüzünde ışıklar yanıp sönüyor ve bir sirenin kesik sesi Conner'ı giysilerine doğru koşturuyor.

"Kahretsin! Polisler, dostum." Kot pantolonunun düğmeleri yarı açık, Conner tek ayağının üzerinde zıplıyor, botuyla boğuşuyor.

Yine de polis değil. Ona babam derdim ama o da değil. Daha çok son dokuz yıldır başımın belası ama benim koruyucum gibi hizmet eden biri. Russ sadece gençleri korkutmak için geyik ışığını ve polis sirenini kullanmayı seviyor. Muhtemelen şu anda kendi kendine kıkırdıyordu.

Şimdi kumsalın daha aşağısına düşen ışığın titremesi bana eski külüstüründen çıktığını söylüyor ve eğer beni bu ikisiyle görürse, kışlarına bir kurşun yemeden *kurtuldukları* için şanslı olacaklar.

Buraya gelme amacıma ulaşamama ihtimali karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hepiniz aynısınız. Hepiniz aynısınız."

"Bana bir meme ucu göster, haplarını alabilirsin."

"Evet, tıpkı göle atlayacak kadar korkak olmasaydım hapları alabileceğim gibi mi?"

"Ben ciddiym. Ve zaman geçiyor."

O haklı. Her an bir silah patlayabilir ve o da benim çok sevdiğim haplarımı alıp kaçabilir.

Sinirle gömleğimi kaldırdım ve sütyenimi aşağı çektim. "İşte. Sana gösterdim.

Şimdi paranı öde."

Sanki ağzını bana dayayacakmış gibi başını eğiyor ve ben de içgüdüsel olarak elimin tersiyle burnuna vuruyorum. Aslında bir kazaydı, ama yüzüne yerleşen alevli öfke bana bunu böyle düşünmediğini söylüyor.

"Aptal orospu!" Yanağıma çarpan sert darbe sinüslerime doğru bir acı dalgası göndermeden önce, çevremdeki hareketin parıltısı için hiçbir uyarı yok. "Sarhoş ve ezik baban sana daha iyi terbiye vermeliydi."

Parmağımla ağrıyı yoklayarak ona ters ters bakıyorum ve yumruğumu tekrar yüzüne doğru indiriyorum ama bileğimi savururken yakalıyor. "Kendini beğenmiş pislik!" Gözlerinde mide bulandırıcı bir şeyin alevlenmesini izliyorum. Piç kurusu bundan zevk alıyor.

"Hey!" Tanıdık bir ses sesleniyor ve kaslarıma bir aciliyet dalgası gönderiyor.

Travis hâlâ o kibirli zengin çocuk sırtışıyla elini cebine atıyor ve bir torba hapı göğsüme fırlatıyor. "Bir ucube ve sik yalayıcıdan başka bir şey olmaman çok kötü. Bu eğlenceli olabilirdi."

Haplar nihayet elimde, onları kalçalarımın üzerinden yukarı doğru kaydırduğım pantolonumun içine sokuyorum ve botlarımı çekmek için öne atılıyorum. Ayağa kalkıp peşlerinden koştuğumda Conner ve Travis çoktan iskelenin yolunu yarılamışlardı.

Bir silah sesi beni olduğum yerde durduruyor ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak bir inilti çıkarıyorum. Arkamı döndüğümde sahile doğru topallayarak inen Russ'la yüz yüze geliyorum. Çok aşına olduğum o onaylamama havasıyla başını sallayarak şenlik ateşinin üzerindeki kumları tekmeliyor, artık kaçmaya çalışmayacağımı çok iyi biliyor. "Kahretsin, Cely, özel mülkte şenlik ateşi yakamazsın."

"Zenginlerin mülkiyet sınırlarının nerede bittiğini nereden bilebilirdim ki?" Çenemde bir ağrı zonkluyor ve parmaklarımı hassas noktada gezdiriyorum.

"Önemli değil. Yaşamadığınız bir sahilde yangın çıkmaz. Bu kadar basit, gerçekten." Meraklı gözleri yüzüme takılıyor ve o gür kaşları sinirli bir ifadeyle birbirine kenetleniyor. "Dudağındaki kesik de neyin nesi?" Parmağıyla çenemi kaldırıp Travis'ten darbe aldığım hassas noktayı inceliyor. "Bunu sana o küçük pislik mi yaptı? Sana vurdu mu?"

Başımı başka yöne çevirerek elini itiyorum. "Boğazına bıçak dayadım."

"Bıçak mı? Tanrım... 'aklından ne geçiyordu?"

"Sana ayyaş ve ezik dedi."

Elini küçümseyici bir şekilde sallaması beni rahatsız ediyor.

Ellerimi yumruk yapıp bir şeyleri yumruklamak istiyorum. "Senin itibarını önemsemiyor olman, onların söyledikleriyle uğraşmam gerektiği anlamına gelmiyor! Bazen sana bağlı olmak berbat bir şey."

Omuzları çökük, bakışlarını indiriyor ve başını sallıyor. "Evet, evlat. Sanırım öyle."

Göğsümün aniden vicdan azabıyla sızlamasından nefret ediyorum. Yemin ederim bu adam duyguları manipüle etmenin kralı.

Alev tamamen kuma gömüldüğünde, peşinden gelmem için el sallıyor ve ben de peşinden gidiyorum, iki çocuğun çoktan gitmiş olduğu boş sahile bir kez daha bakıyorum.

Yaklaşık on yıldır kullandığı köhne kamyonetin yolcu koltuğuna oturdum ve pantolonumdan çıkardığım hapları düşme ihtimallerinin daha az olduğu ceketimin cebine soktum.

Russ yanımdaki sürücü koltuğuna oturuyor ve avucunu aramıza uzatmadan önce kısa bir sessizlik anı yaşıyoruz.

Eline bakıp tekrar ona dönüyorum ve "Ne?" derken yüzümü düzeltmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hadi kızım, bütün gece bekleyemem."

Bir hışımla elimi cebime attım ve ona hap torbasını uzattım.

İniltisi, ölmek üzere olan bir motorun hırıltılı sesi gibi. "Şimdiye kadar kaç kez hapse girmiş olman gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Aslında cevap vermemi istemiyorsun, değil mi? Retorik mi bu?"

Hapları paltosunun içine sokuyor ve kamyonu çalıştırıyor, motorun sesi birkaç saniye önce boğazından çıkan sese benziyor. "On dokuz yaşındasın. Seni beladan kurtarmaya devam edeksem hayatıma nasıl devam etmemi bekliyorsun?"

"Senden bunu istemedim--"

"Sakın söyleme. Bu boktan olay, senin bir geceliğine hapse girmenle sonuçlanacak bir dizi olaydı. Ya uyuşturucu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

İkiyüzlü. İlk alkol yudumumu içtiğimde on dört yaşındaydım, kulübede oturup canavar geyiğinin gelmesini beklerken. Viski, her şeyden önce. Tabii ki nefret ettim, eminim onun da umduğu gibi. "Ama altı paket bira olsaydı, senin için sorun olmazdı, değil mi?"

"Bira farklıdır." Arkada biriktirdiği teneke kutular alaycı bir tavırla takırdarken, kamyonet kaldırımı çarparak durur.

"Nasıl? Bağımlılık mı yapıyor? Evet. Çok miktarda tüketirsem ölebilir miyim?"

Evet. Benim yaşıma göre yasadışı mı? Evet."

"Ukalalık etme, Cely. Bu farklı bir şey. Ara sıra içmen beni endişelendirmiyor. Ama o haplar... Nereden geldiklerini bilmiyorsun. İçlerinde ne olduğunu."

"Şaka mı yapıyorsun? Travis muhtemelen annesinin ecza dolabından çalışırdur. Bunlar en iyi mallar. Jenerik yok. Katkı maddesi ya da koruyucu yok."

"Her zaman bir tartışmanız olmalı, değil mi?"

Kollarımı kavuşturup Superior Gölü'nün pembe ve sarı çizgiler halinde pencerenin önünden kayıp gidişini izliyorum. "Sadece davamı savunuyorum, hepsi bu. Senin kendini savunmandan bir farkı yok." Bira kutuları ikinci kez takırdıyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Arkada ne kadar varsa."

"Bu aylar süren bir süreç."

"Ve bu evde sahip olduklarının sadece bir kısmı." Şu anda kontrol edecek olsam, adam muhtemelen alkolmetreyi geçemezdi. Aramızda bir şaka vardır, eğer biri damarına bir musluk bağlarsa, muhtemelen kanını içerek hafif bir vızıltı elde ederler. Mesele şu ki, o kadar büyük ve o kadar sık içiyor ki, adamı gerçekten bok suratlı gördüğümü söyleyemem. Ara sıra kendinden geçtiği oluyor ama bunu başarmak çok zor. "Onları kötüye kullanmıyorum, tamam mı? Uyumama yardımcı oluyorlar, hepsi bu."

"Geceleri uykuya dalmanın daha *yasal* yolları var, Cely."

"Ne? Koyun saymak mı? Papatya çayı mı? Kedi kadınlar ve yoga fanatikleri dışında kim papatya çayı içer ki?"

"Öyle oluyor ki, yapıyorum. Ve işe yarıyor. Yemekten sonra midemi rahatlatıyor."

"Bende işe yaramayacak. Beni uyanık tutan şeyler ..." Yanımdaki pencere, yanımdan geçen evlerin karanlık silüetine dönüşüyor ve boynuzlu bir kafatasının tanımlanamayan özellikleri kafamın içinde beliriyor. Gözlerimi kapatmamın bir önemi yok. Kapatmak onu yok etmiyor. O hep orada. Her zaman da olacak. Kafamda ona hep TonTon Macoute, yani Haitili bir öcü diyordum, çocukluk hikâyelerinden öğrendiğim kadarıyla. Hikayeyi duyduğumu ya da neden aklımda kaldığını hatırlamıyorum ama yıllarca onun benim peşimde olduğuna kendimi inandırdım. Şimdi bile kendime öcülerin gerçek olmadığını hatırlatmak zorundayım. "Bak, geceleri bir bardak çay içmek onları uzaklaştırmaz. Ayrıca, o hapları kazanmak için neler yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Bana yine çıplak yüzmediğini söyle. "Tanrı aşkına, kıştayız! Kendini öldürtmeye *mi çalışıyorsun?*"

"Aslında tedavi edici. Papatya çayından çok daha iyi. Bir ara denemelisin. Sadece... etrafta kimsenin olmadığı bir yerde. Kimse bunu görmek istemez. Alınmak yok."

"Alınmadı." Dudakları gergin, burnundan bir nefes çekiyor. "Başka bir not olarak, seni aramak için dışarı çıkmamın bir nedeni var. Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyordum."

Ses tonuna öyle bir kasvet sinmiş ki midem bulanıyor. İşte o zaman beni aramaya gelmesinin ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Adam on beş yaşımdan beri taciz sorunu olan genç erkekleri kovalamamıştı, Cash Iverson'ı neredeyse kamyonuyla eziyordu çünkü o pislik beni yerel halkın Bareback Bluff dediği bir yere gitmeye ikna etmişti. Bu ismin gerçekte ne anlama geldiğini öğrendiğimde anında pişman olduğum bir karardı.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerindeki irkilme bana bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyor. Pencereden dışarı bakarken, göz ucuyla bile bakmadan hapları bana geri uzatıyor. "Sadece birkaç tane, tamam mı? İlaç dolabında sakla ki hepsini bir kerede yutmayacağını bileyim."

Kalbim kaburgalarımın çarparken haplara bakıyorum. El koyduğu son ilaçları tuvalete atıp sifonu çekmiş. Yanlış bir şeyler var. Çok yanlış. "Neler oluyor?"

Dudaklarının sıkışması korkularımı daha da artırıyor ve burnundan bir nefes veriyor. "Noya'yı yaklaşık bir saat önce arka bahçede buldum. Kurt onu yakalamış."

OceanofPDF.com

Chevalier Adası, Louisiana

Cüfüren sigara dumanı yukarıya doğru sürükleniyor ve içinden kadınların siyah, kadife bir podyumda sıralandığı ana kata baktığım cam duvarda yansıyor. Memeler ve kalçalar sallanıyor.

Müziğin ritmiyle birlikte transa geçiren bir baştan çıkarıcılık. Hem kadın hem de erkek müşteriler sahnenin iki yanında sıralanmış, fit, yuvarlak kalçaların ve geniş basenlerin çatlaklarında kaybolan ip gibi tangaların içine para sıkıştırıyorlar. Aynı para yığınının, bitmek bilmeyen bir sıvı kendinden nefret akışı gibi akan aşırı pahalı içkiler için aşırı dikkatli garsonlara ödeme yapıyorlar.

Bölgedeki her sallanan penis Cumartesi gecesi buraya gelir, çünkü burası temizdir ve kızlar hem görünüşleri hem de performans yetenekleri açısından incelenir.

Ve performans sergiliyorlar.

Riskler ucuz bir korkak için çok yüksek.

Chevalier Adası bir striptiz kulübü için ideal bir yer olmayabilir, zira adanın bir ucundan diğer ucuna sadece yirmi iki mil var, ancak burası güneyin yükselen ve gelecekteki sıcak noktalarından biri haline geldi. Her ne kadar bu kulüp sadece son birkaç yıldır buraya gelmek için katlanılan yola değecek bir yer haline gelmiş olsa da, New Orleans'tan ve New York'a kadar uzanan bir mesafeden Günahkârlar ve Azizler'in kızlarını görmeye geliyorlar. Neo-gotik kilise,

tuğlaları koyu bir kömür rengine boyanmış, *Drakula* filmlerinden fırlamış gibi görünüyor, ama masaları dolduran içerde ne olduğu.

Cinsel bir ucube şovu gibi, hepsi iyi uygulanmış bir kart numarası gibi elden ele dolaşan kirli para sayesinde ödeniyor.

İş ortağım, eğer ona öyle diyebilirim, sınırın bu tarafında Meksika'daki Matamoros karteliyle doğrudan bağlantısı olan tek kişi, onun için büyük miktarlarda nakit aklıyorum. Ya teslim etmezsem? Cesedim uzak bir Meksika çiftliğinde derin bir çukura gömülecek ve bir daha asla görülmeyecek.

"*Mais*, Terrebonne bölgesindeki en iyi kulübün sahibisin. *chatte* senin emrinde ve sen ofiste tek başına oturuyorsun?"

Kuzenim Luc'un sesinin kesilmesiyle kendi kendime gülümsüyorum ve dönüp onu ofisimin kapısında dikilirken buluyorum.

"*Comment ça va?*" Yıllarımı doğduğum aksanla arama mesafe koyarak geçirdim, utanç ya da mahcubiyetten değil, benim işimde bir insan ne kadar az ayırt edici özelliğe sahipse ve hakkımda ne kadar az şey bilinirse o kadar iyidir. Valir, Cajun kökenli bir dildir, ancak lehçe olarak anında tanınabilecek kadar farklıdır. Ana dilimin gerilemesine katkıda bulunan pek çok kişiden biriyim, ama benim durumumda, kimliğimi gizli tutmak ya da kışıma bir kurşun yeme riskini göze almak söz konusu. Yine de bir şekilde Luc beni her seferinde köklerime geri götürüyor.

"*Pas bon.*" *İyi değil.* Masamın önündeki sandalyelerden birine çöktü ve inledi. "Sonunda toparlandı ve gitti. Veda bile etmedi."

Yırtık pırtık kasketi ve kaslı gömleğiyle tam bir bataklık çocuğudur, ancak ona Casanova lakabını kazandıran şey, romantizme duyduğu umutsuz özlemdir. Aşka karşı duyduğum alaycı hoşnutsuzlukla spektrumun diğer ucunda ikamet ettiğim için pek bağdaştıramadığım bir özellik.

Arkama dönüp baktığımda onu öne eğilmiş ve başını sallarken üzgün görünürken bulduğumda içimi bir sıkıntı kaplıyor. İlişkiler hakkında konuşmaktansa gözbebeklerime bir buz kıracağı saplamayı tercih ederim.

"Onun ben olduğuma yemin etmişim. Yüzük bile seçmişim."

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. İşler nasıl?" Ezik bir yanıt ama ona başka ne söyleyeceğimi bilemezdim. Kadınlar benim için hiçbir zaman bir ihtiyaç alışverişinden fazlası olmadı ve sonrasında ayrılmak en çok takdir ettiğim şey.

"İşler iyi. Sizin işleriniz gibi değil ama iyi." Luc son birkaç yıldır Valir mutfağındaki girişimini ayağa kaldırmak için mücadele ediyor. Adam para konusunda berbat durumda ve yıllardır ona verdiği tavsiyelere rağmen, biraz bocalamaya devam ediyor. Onun için *iyi* olan, başa baş noktasına gelmek, ki bu da daha önce karşılaştığı borçtan daha iyi. Sorun şu ki, çok nazik, her zaman bir şeyleri bedavaya veriyor. Kalbi de dahil. "Bazen kadınları anlamıyorum. Ne istediklerini bilmiyorum."

Yine mi bu? Neyse ki bir şey dikkatimi sohbete çekiyor, Luc adını ya da yüzünü hayatım pahasına hatırlayamayacağım bir kızıdan bahsediyor.

Aşağıdaki ana katta, Julio'nun infazcılarından biri olarak tanıdığım, asi siyah saçlı ve mekandaki en yüksek düğmeli gömleğe sahip bir adam sahnedeki dansçılardan birini pençeliyor. Bir saniye geçmeden, kalçamdaki keskin vızıltı Levi'den beklenen çağrı ve kuzenime eski sevgilisinin külot çekmecesini hakkında ağıt yakmayı bir anlığına bırakıp onu alması için işaret ediyorum.

Telefon kulağımda, gözlerimi kendini koruma -ya da seçtiği meslek göz önüne alındığında anonimlik- kavramından yoksun gibi görünen pislikten ayırmıyorum. Ne tür bir tetikçi yetmişli yılların pezevengi gibi giyinir?

"Bununla ne yapmamı istiyorsun patron?" Levi'nin sesindeki belirsizlik haklıdır, zira kartelin bir üyesini kızdırmak zor bir iş olabilir. Özellikle de bu hıyar gibi kendini beğenmiş ve kibirli birini.

"Ben hallederim," diyorum, aramayı kapatmadan önce. "Affedersiniz, halletmem gereken bir şey var." Telefonu cebime geri koyup sigaramı masamdaki kül tablasında söndürüyorum ve yanından geçerken Luc'un omzuna hızlıca bir şaplak atıyorum.

Ben kapıya varmadan ayağa kalkıyor ve adımlarımı takip ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"*Hayır*, sadece ellerini kendine saklamayı bilmeyen bir serseri." Glock'umu kalçamdaki kılıfından çıkardım ve hızlıca kontrol etmek için şarjörü taktım. Her zaman olduğu gibi, tercihim şiddete başvurmamaktır çünkü olay çıkarır. Olaylar polisleri ve gereksiz soruşturmaları çeker. Ama tanrı kompleksi olan ve vicdanı olmayan kibirli herifler müesseseme girdiğinde, her şey mübahtır.

Kime bağlı olursa olsun.

"Ah. Seninle geleceğim." Neredeyse 1.80 boyunda olan ve kasları neredeyse gömleğinden taşan Luc, bir meşe ağacına benzetilebilirdi. Luc'ün

Kavgayı bu kadar sevmeseydi, iyi bir fedai olurdu. Ve kadınları, ki tahminimce başını belaya sokan da bu.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Ben yeni bir adamım, Cous'. Yolumu değiştirdim.

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum ve silahı kılıfına geri sokuyorum. Gereksiz yere ortalığı karıştırmanın anlamı yok. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Sadece sıkı dur. Hemen döneceğim."

Dolambaçlı merdivenlerden ana kata iniyorum ve Levi'nin yan taraftaki yerinden başıyla selam verdiğini görüyorum. Sarhoş olduğu her halinden belli olan adamın etrafında toplanan kalabalığı izliyor, ayaklarının üzerinde sallanıp sendeliyor, kendisine kenetlenmiş dansçıyı tartaklıyor. O gülünç pembe çizgili gömleği giymeye karar verdiğinde başlayan bir dizi kötü kararın büyük finali.

Yaklaştığımda, adam sandalyesine oturdu ve kızı kucağına aldı, sanki aniden davranmaya karar vermiş gibi.

Levi'nin gözetimindeyken yerde görünmek zorunda kaldığım nadirdir, ancak bu durumun kırılğan doğası bunu gerektiriyor. Kavgacılar için üç adımlı bir program takip etme eğilimindeyim, bu yüzden zamanımın iyiliği için masasına bile ulaşmadan önce birinci adıma atlıyorum.

Kibarca sor.

"Korkarım gitmenizi istemek zorundayım."

"Sadece iyi vakit geçiriyorum. Güzel kulüp." Avucunu dansçının kışının kıvrımlarında gezdiriyor. "Güzel *culito*." Güçlü İspanyol aksanı onun Julio'nun adamlarından biri olduğunu ele vermiyor. Ada popülerleştikçe, ortaya çıkan işletmelerden faydalanmak isteyen kartellerin sayısı da artıyor. Büyükannem ve büyükbabamın gençliğinde bu adada Valir Fransızcasının konuşulmadığı bir yer yokmuş ama bugünlerde bu dili sadece yaşlı balıkçılar ve Luc gibi onların çocukları yaşıyor. Burası yıllar içinde bir erime potasına dönüşmüş ve Luc'un aksanı dikkatimi sadece boynundaki şeytan kuyruğu şeklindeki 'M' harfine çekiyor. Matamoros Diablos, kartelle yakın bağları olan bir çete. Bu mahalleye dağılmış olan birkaç kişi genellikle kendi içlerine kapanıktır, sadece işbirliğine yanaşmayan bir satıcı ya da bölgelerine giren bir yabancı tarafından çağrıldıklarında yüzlerini gösterirler. Bu adam yeni olmalı.

İkinci adım: Bir kez daha sorun.

"Bu onu bırakıp gitmek için son fırsatın. Sessizce."

Adamın eli kızın kalçalarının arasından aşağı kayıyor ve kız, Marcelle, inliyor, boğazını sıkıyor gibi görünen kol tarafından sesi kesiliyor. "Yoksa ne olur, *Gavacho*? Bana eşlik edecek misin?"

Çoğu benim kim olduğumu ya da bu bar dışında ne iş yaptığımı bilmiyor, aksi takdirde biraz daha saygı göstereceklerinden şüpheleniyorum.

Bu da beni üçüncü adıma getiriyor: Bir daha sorma.

Silahımı kılıfından çıkarıp kafasına nişan alıyorum ve kalabalık sessiz soluklara gömülüyor. "Hayır, *cabrón*. O boktan gömleğinle uyumlu olsun diye kafanda güzel bir delik açacağım."

Gözleri namluya kilitlenmiş halde, yere kayan ve ayaklarıma kapanana kadar sürünerek ondan uzaklaşan kızı serbest bırakıyor. "*Pendejo*." Aptal. Ayakkabılarıma tükürmek için bir anını ayırıyor, bu görüntü kanımda şiddetli bir akor oluşturuyor.

Mikroplardan nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor, yine beceriksizce sallanıyor ve beni küçümseyerek el sallıyor. "*Vete a la chingada, pinche gringo*." Siktir git, siktiğimin gringosusu.

Parmağını göğsüme doğru uzattığı anda, temas etmeden önce parmağını kaldırıyorum ve silahımın kabzasını yüzüne çarpacak kadar onu kendime çekiyorum. Bir, iki, üç kez. Ölü ağırlık Marcelle'in yanında yere düşüyor. Yanaklarına sıçrayan kan, doğal olmayan kıvrımına bakılırsa açıkça kırıdığım burnunda birleşiyor.

Levi'ye tekrar işaret ediyorum ve hıyarın kullanılmayan peçetesini alıyorum, masanın üzerinde bıraktığı bira şişesindeki yoğunlaşma halkalarına dikkat ediyorum. Silahımdaki kanı silerek ondan uzaklaşıyorum, Levi'nin onu gözden uzaklaştırmasına izin veriyorum ve müzik tekrar açılıyor. Birkaç uzun bakış dışında herkes sohbece geri dönüyor.

"Teşekkür ederim." Bakışlarını benimkilerden kaçırarak Marcelle yanağındaki yaşları siliyor. Kadınlar bana hiç bakmazlar. Söylentiye göre, eğer bakarlarsa, onları yatağıma ya da başka bir yere sokar ve tüm kötü şansımı onların üzerine salarmışım.

Muhtemelen bu adanın yarısıyla uzaktan akraba olduğumu düşünürsek, bu kızlara dokunmazdım. Ne zaman sevişmek istesem, New Orleans'a ya da yaşadığım yerin çevresindeki üç bölgede olmayan başka bir şehre giderim. Bu durumlarda, sadece bir gece oluyor ve gerçek adımları asla öğrenemiyorlar.

"Bir şey daha var," diyorum ona, adamın kanının küçük bir sıçramasını taşıyan takım elbisemin manşetlerini ayarlarken. "Seni tekrar dışarıda yakalarsam, işin biter."

Sanki buradaki bahşişler Louisiana eyaletindeki en iyi bahşişler değilmiş gibi, bazı kızlar kulübün arka tarafında Johns ile buluşup fazladan para kazanıyorlar. Tek kuruş ödmeden kabul eden Gösterişli Gömlek gibi bazı erkekler söz konusu olduğunda tehlikeli.

Çünkü onu durduracak kadar deli biri olmadan bunu yapabilir.

Ve bu kulüp bir genelev olarak ruhsatlandırılmadığından, yetkililerin kırımın dibinde olması için bir başka bayrak. Kartel bir an için bile olsa bir polisle anlaşma yapmaya meyilli olabileceğimi düşünürse, o zaman bağlantılarım bile beni kurtaramaz.

"Anlıyorum Bay Bergeron. Bir daha olmayacak, söz veriyorum." Kız hâlâ bana bakmıyor ve bu da iyi bir şey, çünkü ben duygularla hareket eden bir adam değilim. Sempatî duygusu yıllar önce benden sökülüp alındı ve geride bilinen çığ ve çıplak kayıtsızlığım kaldı.

"Bir sonraki set için hazır olun. Ve işte bir ipucu: Boynunda lanet bir *M* dövmesi varsa, mesafenizi koruyun." Bu küçümseyici bir söz, zira buradaki çoğu kişi Matamoros kartelinin üyelerinden uzak durması gerektiğini bilir. En azından karanlık topluma karışmış alçak insanlar. Bir banliyö annesinin bu kadar anlayışlı olmasını beklemezdim ama Marcelle banliyöden uzakta değil.

Belki de adamın gösteriş yaptığı paranın gecenin sonunda sihirli bir şekilde tangasının içinde belireceğini düşündü, ama pislikler böyle çalışmaz. Birinin suratını dağıtmamaları karşılığında seks ve paranın kendilerine borçlu olduğunu düşünecek kadar ayrıcalıklıdır.

Belki de öyledir.

Ama benim kulübümde değil, özellikle de kazancımın büyük bir yüzdesi patronlarının cebine girerken.

Ofisime döndüğümde, Gösterişli Gömlek Luc'un yanındaki açık sandalyeye yığılmış oturuyor. Masama doğru giderken yanından geçtiğim Levi'ye "Onu buraya kadar getirdiğin için teşekkürler," diyorum. "Adam o şişmiş benlik duygusuyla bir ton ağırlığında olmalı."

Levi kıkırdar ve oyuna hızlı bir selam verir. "Balon patlatma işini sana bırakıyorum patron."

"İyi adam." Masamdaki sürahidan kendime bir bardak burbon dolduruyorum ve Luc'e bakarken kaşlarımı kaldırarak ikinci bir bardağın üzerine tutuyorum.

"*Mais, hayır.* En son o süslü likörden içtiğimde, ertesi gün kırım bataklıktaaydı." Luc'un bazen öyle sözleri oluyor ki, yanındaki burnu morarmaya başlamış adamla yüzleşmek üzere olduğum bok fırtınasının ortasında bile gülümsemeden edemiyorum. "Bırakayım da işine dön. Sen ve ben haftaya balığa gidiyoruz, Cous'. Bu sefer hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Seni yazdıracağım. Zaten bir gün izin almalı uzun zaman oldu. Suda biraz zaman geçirebilirim. Sen ve *fille* hakkında duyduklarına üzüldüm."

"Ah, evet. *C'est la vie.*" Hızlıca omuz silkiyor ve başparmağını yanında bayılan adama doğru kaldırıyor. "*Sana* iyi eğlenceler. Uyandığında biri çok kızacak."

Şaka yapmıyor. Burnunu bu şekilde kıran başka bir adam olsa, Matamoros Diabloları'na neden bulaşılmaması gerektiğine dair herkese örnek olsun diye asılır ve derisi yüzülürdü.

Kadehimi kadeh kaldırır gibi Luc'a kaldırıyorum. "*Laissez les bons temps rouler.*" Bırakın güzel zamanlar geçsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Iükemmel bir şekilde ütülenmiş gri takım elbisesi ve dudaklarının arasına yerleştirdiği Küba purosuyla Julio, elleri arkasında, odada adım adım ilerliyor. Bir metre on santim boyunda, görünüşte pek de korkutucu bir adam değil, ama bir keresinde

Ona Jules dediği için bir adamı boğazından bıçakladığını gördüm.

Adamlarından biri kapıda nöbet tutuyor ama onu görmezden geliyorum. Bunun yerine, masamın arkasında otururken, müdürün odasına gönderilmiş bir çocuğun burnuna buz sürmesi gibi, oturduğu yerden Flashy Shirt'ün bana attığı kafatası bakışını vurma dürtüsünü bastırıyorum.

"Yani size saygısızlık ettiğini ve sizin de hareket tarzınızın onun suratını dağıtmak olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Sadece Julio'ya olan saygımdan dolayı, dikkatimi tekrar ona yöneltmek için önce bakışma yarışını bozuyorum. "Dansçılarımın birini taciz etti."

"Ve sen onun suratını dağıttın. Fahişe bir dansçı yüzünden mi?" Dudakları tiksintiyle kıvrılmış olan Julio başını eğerek inceliyor.

Göz ucuyla Flashy Shirt'ün yüzündeki bok yiyici sırtışı yakalıyorum ve birden o piçi daha önce öldürmediğime pişman oluyorum.

Af dilemek, izin istemekten daha iyidir.

"Bu kulüpteki en iyi dansçı o. Herkesten daha fazla bahşiş ve müşteri çekiyor. Bu da daha fazla para demek." Bakışlarım yine Flashy Shirt'e kaydı. "Tabii para ödemedi dokunmayı seven ucuz bir orospu çocuğuyla ilişkisi yoksa."

Kasıklarını yukarı doğru itiyor. "*Chupa mis bolas, puto!*" Taşaklarını yala, kaltak.

Julio, tetik parmağımın seğirmesine neden olan küçük pisliği susturmak için elini kaldırıyor. Julio bir hışımla burnunu sıkıyor, gözlerini kapatıyor. Elini çekiyor.

Silahını yan kılıfından çıkardı ve hızlı bir bakıştan başka bir şey yapmadan Flashy Shirt'ün kafatasına bir el ateş ederek beyin ve kemik parçalarını ofisinin soluk gri halısına ve aynı derecede soluk gri duvarlarına gönderdi.

Gördüğüm manzara karşısında irkilmedim bile.

Bir adamın kafatasının bir kurşunla patlamasını izlemek benim için yeni bir şey değil. Aslında, daha büyük bir gösteri bekliyordum. Julio aptal değil. Saygısızlık eden ve bu kadar dikkat çeken bir adama güvenilmez. Ve kartel son zamanlarda bu kadar para kazanırken, özensiz katillere yer yok.

Silahı hâlâ elinde, şimdi sandalyeye yığılmış ve kanlar içinde yatan Flashy Shirt'e doğru sallıyor ve kapının yanındaki daha iri adama doğru dönüyor. "Bu pisliği temizletmek için birini ara." Adam keskin bir baş hareketiyle cep telefonunu çıkarırken, Julio da Flashy Shirt'ün cesedinin yanındaki boş koltuğa oturuyor.

"*Lo siento*, dostum. Halıyı değiştirmemiz gerekebilir."

Öne doğru eğilerek bir bardağa iki içki dolduruyorum ve birini Julio'ya doğru itiyorum. "Sorun değil."

Bir dikişte içkiyi bitiriyor, sonra bir tane daha içmek için bardağını uzatıyor, ben de kabul ediyorum.

"Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor." "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim."

Putain. Bunun olacağını bir mil öteden görmeliydim, ama akşamki olaylara o kadar dalmıştım ki, tüm bunların sonuçlarına dikkat bile etmedim.

"Sadece ele avuca sığmayan *Kara Kurt*'a emanet ettiğim bir işim var."

Bu lakap beni içten içe inletiyor. Yerel halkın benden lanet bir kurt adam olarak bahsetmesi yetmiyormuş gibi, kartel de bu gösterişli süper kötü şöhretini benimsedi, suç kariyerimin başlarında bir çocukluk yarasını beni tehlikeli bir sicario olarak damgalamak için bir araç olarak kullanmayı amaçlayan Julio sayesinde.

"Bir çalışanım olmadığı için, onun yerine senin geçmen gerekiyor."

Kafamın içindeki küçük, paranoyak ses bana bunu başından beri planladığını söylüyor. Belki de Julio'nun beni işe almak için mükemmel bir bahanesi olsun diye Flashy Shirt'ün farkında olmadan kulübüme ölüm arzusuyla girmesini sağladı.

Birkaç yıldır kiralık katil olarak çalışmıyorum. Emekli oldum ve kartelin beni bir ceset olarak daha faydalı bulmaması için kendimi yeterince değerli tutmanın bir yolu olarak kara para aklamaya geçtim. Son iş, hedefime verilen bir ipucu sayesinde neredeyse beni öldürüyordu. O zamandan beri saklanıyorum. Bu saçmalığı tamamen arkamda bırakana kadar zamanımı bekliyorum.

Yine de onu reddetmek, temizlikçinin patlamış iki kafatasını temizlemek zorunda kalması anlamına gelecektir.

"Üç adam," diye devam ediyor Julio. "Şu anda Houston'ın hemen dışında güvenli bir evde saklanıyorlar. İkisini ortadan kaldıracak ve üçüncüsünü buraya getireceksin."

"Nakil mi?"

"Evet. Bu da bir araç satın almanız gerektiği anlamına geliyor. Elbette tüm masraflar karşılanacak."

"Peki üçüncüsü hayatta mı tutulacak?"

"Evet. Bu işverenim için daha kişisel bir mesele. Her zamanki arama ve ortadan kaldırmadan biraz daha fazla yetenek istiyor."

İşvereni, Meksika'da bir yerlerde lüks bir malikanede yaşadığı ve yerleşkeyi asla terk etmediği söylenen Matamoros kartelinin gizemli ve belirsiz bir kaptanı. Onunla şahsen hiç tanışmadım ama emri üzerine insanlar acımasızca ölüyor.

"Bana artık yeterince tutkulu olmadığımı mı söylüyorsun?"

Julio kıkırdar ve liköründen bir yudum alır. "Senin sanatsal ifadene asla hakaret etmem, ama bu adam... daha ilahi bir cezayı hak ediyor. Diğer ikisini halledin ve temizlik konusunda fazla endişelenmeyin, ama üçüncüyü bana geri getirin." Parmağını kalçasının üzerinde duran silahın namlusunda gezdiriyor, gözleri arkalarında çalkalanan düşüncelere dalmış. *"Kalbimi hiçbir kötü şeye meylettirme. Kötülük yapan insanlarla birlikte kötülük yapmak için; ve onların lezzetlerinden yememe izin verme."* Sanırım İncil'den bir alıntı. Ne kadar acımasız olsalar da, kartel aşırı dindar ve batıl inançlı olma eğilimindedir. Tanrı'ya saygısızlık ettiği için bir adamın dilini, biri onlardan bir şey çalmış gibi aynı inançla koparırlar. "Kardeşim bir rahipti. Bunu sana hiç söylemiş miydim?"

"Hayır." Julio'yu on sekiz yaşından beri tanıyorum ve babam evden ayrıldıktan sonra bana bir nevi babalık yaptı.

Kasaba. Şiddet yanlısı, bazen ne yapacağı kestirilemeyen bir baba figürü. Ama onun hakkında kişisel düzeyde pek bir şey bildiğimi söyleyemem.

"Bir gece geç saatteki bir ayinden sonra kiliseden çıkarken bir araba geldi ve onu ön bahçede vurdu. Henüz Matamoros'a tam olarak aşılammıştım ama onu vuran adamların önümde diz çöktükleri geceyi hatırlıyorum. Ağızları tıkalıydı. Elleri arkadan bağlıydı. O gece kardeşimin varlığını çok güçlü bir şekilde hissettim, beni bu adamlara merhamet göstermeye ve onları serbest bırakmaya çağırıyordu."

"Peki ya sen?"

Hâlâ uzaklara bakarken başını sallıyor. "Hayatım boyunca pek çok insan öldürdüm ama hiçbirisi o üç adamın benim ellerimde çektiği acı kadar vahşice değildi. Yerel bir *bruja*'nın yardımıyla ruhlarının asla kurtarılamayacağından emin oldum."

Batıl inançlı, dediğim gibi. Başka hangi modern suçlu cinayetini kutsaması için bir cadı tutar? "Yaptıklarıyla bunu hak ettiler."

"Belki de." Hayalinden koparak bakışlarını benimkilere dikti. "Senden istediğimin büyük bir iyilik olduğunun farkındayım ama bunu iyi bir şekilde yerine getireceğine güvendiğim tek kişi sensin. En iyisi. Sayılarla aranın bu kadar iyi olması ne yazık, yoksa seni daha sık işe alırdım."

Sadece Julio ile olan yakınlığım sayesinde aklama masasındaki işe geçebildim, yoksa kartel beni vurulup ölene ya da yaşlılıktan ölene kadar vururdu. Her iki durumda da, umurlarında değil. Ben büyük patron için başka bir katmandan başka bir şey değilim. Onu korumak için tasarlanmış birçok deri ve et katmanından biri.

Julio yanındaki halıda kanlar içinde yatan adama bakıyor. "İşleri berbat ederdi, sonra da savaş çıkardı. Bu yüzden bunu kendime yaptığım büyük bir iyilik olarak görüyorum."

Bunu sanki işi reddetme alternatifi şu anda yüzüme bakmıyormuş gibi söylüyor, sadece birkaç dakika önce muhtemelen iyi bir kafatası sikişi hayal eden boş gözlerle. Bu hayattan kaçış yok. Çekip gitmek lideri sırtından bıçaklamaktan farksızdır ve bu durumda sadece ölü bir adam olmazsınız. En azılı suçlunun bile midasını bulandıracak şekilde cezalandırılırsınız. Geçiş yapabildiğim için minnettarım. Benim durumumdaki çoğu erkek böyle bir seçeneğe sahip değil. Bir iyilik istediğinde minnettar olmak için bir hatırlatma.

"Hallediyorum."

"İyi adam." Kadehini kaldırıyor, sonra geri atıyor. "Haliya gelince, daha koyu bir renk tonuna ne dersin?"

OceanofPDF.com

G *Bağırsaklar için.*

Dürbünden bakarak, artı işaretini kurdun böğrünün üzerine getirdim. Birkaç yüz metre öteden bile Noya'nın kanının parıltısı canavarın simsiyah kürkünde hâlâ parıldıyordu. Kurdu geri çeker umuduyla köpeğimin çoktan dökülmüş bağırsak parçalarını onu bulduğum ormana bırakarak piçi yemledim. Bu ve birkaç yıl önce terk edilmiş bir körde bulduğum inek boynuzlu bir kurt uluması.

Kara kurtların kuzeyde yaygın olduğunu duymuştum ama bu benim bir kurtla ilk karşılaşmam. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, hayvana bakışımı genişletiyor ve dikkatimi tekrar dürbüne vermeden önce oradaki nemi temizlemek için kolumu gözlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Karnına vur.

Noya'nın parçalanmış bedeninin görüntüleri kafamın içinde geri sarılıyor. Gecenin büyük bir kısmında, o lanet kurdu bulmak için erkenden kalkmaya kararlı olduğumdan, haplarla bile uğraşmadım. Ölü köpeğimin görüntüsünü hatırlamak beni ateşliyor, göğsümün derinliklerinde bir yerlerden gelen bir öfkeyi ateşliyor. Çok fazla kan vardı. Kürkünde. Yerde. Başını kucağıma aldığımda ellerimi kapladı, sanki artık böyle bir teselliye ihtiyacı varmış gibi.

Parmağımı tetiğin üzerinde kıvrıp oku sabit tutuyorum.

Arkadan gelen ayak sesleri karın üzerinde çıtırdıyor.

Acele

edin.

Nefes

al.

Nefes

ver.

Noya.

Tetiğe basıyorum ve yaylı tüfeğin namlusu yukarı doğru uçmadan önce çevremdeki tek uyarı bir hareket parıltısı oluyor. Ok havayı yarıyor. Tepemdeki ağaçların gölgesinden bir kuş patlaması fişkırıyor, ciyaklıyor ve kanat çırpıyor.

Kurt ağaçların arasına dalıyor.

Karlı tepenin üzerinden Russ'ın durduğu yere bakarken öfke boğazıma kadar yükseliyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Öne doğru eğilmiş, ellerini dizlerine dayamış bir şekilde ağır ağır çalışıyor. Altmış beş yaşına basmak vücudu için yeterince kötü, ancak adam hiçbir zaman kendi evinin bir tapınak olduğu fikrine kapılmamış ve bu nedenle son birkaç yıldır ona daha çok yıkık dökük bir karavan gibi davranmış.

"Sana... milyonlarca kez... söyledim." Her kelime nefes almamasıyla noktalanıyor ve yine de o düz, nazal sesi taşıyor.

Bir kuzeyli gibi.

Ben de onun gibi konuşmaktan nefret ediyorum.

Buraya geldiğimizde ilk giden şey uzun zamandır kullandığım aksanım oldu, çünkü kim olduğumun bir parçası olan hiçbir şeyin artık önemi kalmamıştı. Kendimi bundan kurtarmak için aylarca pratik yapmam gerekti, sadece belirgin güneyli aksanının yerine o iğrenç Ortabatı sesini koydum. Peki ne için? Eski hayatımda var olduğuma dair herhangi bir kanıt yoktu zaten. Kimse kim olduğumu bilmiyordu, çünkü doğduğuma dair bir kayıt bile yoktu.

"Noya'yı öldürdü," diye homurdanıyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor. "O bir katil." Sesimdeki çatlak, mantıksız bir öfke olduğunu bildiğim şeyi daha da şiddetlendiriyor. Ne de olsa kuzeyde hayat böyle, ama o benim tek arkadaşımdı.

"Ve bu talihsiz bir durum. Ama bir kurdu öldüremezsiniz." Özünde beyaz olmasına rağmen Russ, Kuzey Carolina'da bir yerde Cherokee rezervasyonunda büyümüş. Tıpkı pazusunda gördüğüm yerli tüyü kol bandı ve bileğine taktığı turkuaz ve deri bant gibi, adam hala miraslarının izlerini onurlandırıyor ve hayvanı kesmenin kötü bir alamet ya da başka bir şey getireceğine inanıyor. Kurdun ruhunun ve tüm akrabalarının böyle bir eylem için intikam isteyeceği söyleniyor.

On üç yaşındayken bana da aynı şeyi söylemişti; başka bir insanı öldürmek istediğimi ilk kez yüksek sesle dile getirmiştin.

"Senin hikâyelerine inanmıyorum." Yayı omzuma atıp, kurdu gördüğümde düşürdüğüm çuvalımı kaptığım gibi karda kulübeye doğru ilerliyorum.

"Şimdi, bir dakika bekle, Céleste."

İlk adım, eski hayatımdan bana kalan tek şeydi. Hiç tanımadığım bir annenin son kalıntısı. Geçmişimle ilgili edindiğim küçük kırıntılara göre, ben bebekken sahneyi terk etmiş ve gerçek babam ondan hiç bahsetmemiş. Elbette artık bunların hiçbir önemi yok. O hayatı terk ettiğimden beri, babam olduğu görüntüsünü korumak için Russ'ın soyadını kullanmak zorunda kaldım.

O değil.

O bir ayyaş, bir zampara ve boktan bir kumarbaz.

Son dokuz yıldır beni büyüten adam olsa bile asla babam olmadı. Şu anda ölü olan gerçek babamın güvenilir bir arkadaşı. Aslında Louisiana'daki evimizde, ben on iki yaşındayken öldürüldü. Russ beni alıp kuzeye, bu yere kaçtı ve beni ebeveyn kisvesi altında gönülsüzce büyüttü.

Elini göğsüne götürerek, onu tanıdığım gibi sahipliği derin ve hırıltılı bir öksürükle öne doğru eğiliyor. Ancak son zamanlarda bu öksürük, dudaklarının arasından bir tükürük püskürtüp aşağıdaki beyaz karı kaplayan kırmızı kanla renkleniyor.

"Köpeğimi gömmek zorundayım." Köpeğimin birkaç yüz metre ötede kan ve tüy yığını içinde yattığı yere doğru ilerlerken arkama bakma zahmetine bile girmiyorum.

"Küreği elinizin altında bulundurduğunuzdan emin olun." Onun bu yorumu beni durma noktasına getirdi ve sanki soğuk onu aniden rahatsız etmiş gibi ellerini birbirine sürttüğünü görmek için döndüm.

Adam hasta bedenini sempati aracı olarak kullanmaktan çekinmiyor ama ben eve getirdiği ve ona bakmak isteyen kadınlar gibi değilim. Ona bebek gibi bak. Onun manipülatif saçmalıklarına kanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Birkaç ay önce, öksürüğünü, baş ağrılarını ve baş dönmesini Doktor Reece'e kontrol ettirmeye giderek karakterinin dışında bir şey yaptı. Ciğerlerinde bir nodül olduğunu o zaman öğrendi.

"Yayıldı o zaman?" İçimde patlayan endişenin sesime dokunmasına izin vermeyi reddediyorum.

Burnunu çekerek ormana bakıyor ve başını sallıyor. "Yolculuk biraz sarsıntılı olacak evlat."

Russ'la aramızda birbirimizi umursamıyormuş gibi davrandığımız bir oyun var. Bana her gece gördüğüm kabusların, o suç programı belgesellerini izlediğim için kendi hatam olduğunu söylüyor.

Elimi tutuyor, ben de ona ölüyor olmasının umurumda olmadığını söylüyorum, bir yandan da gözyaşlarımı tutuyorum.

Aradaki soğuk herhangi bir acı hissetmemizi engelliyor, ancak bugün, eskisi kadar mükemmel çalışmıyor. Köpeğimi kaybetmek normalde kontrol altında tuttuğum duygularımı sarsmış olabilir.

Ya da belki de yalnız kalmaktan çok korkuyorumdur.

F Eski, modası geçmiş ocağı yakıp üstüne bir tencere et suyu ve et koyduğumda alevler ocağın kenarını yalıyor. Birçok antika ocaktan sadece biri.

Russ ve benim son birkaç yıldır evimiz dediğimiz kulübedeki aletler. Şehir merkezinden kilometrelerce uzakta, ormanın içinde yer alıyor. Yürüme mesafesinde tek bir komşu bile yok.

Kafamdaki düşünce tufanına kendimi kaptırmışken bir havucu kesiyorum ve neredeyse parmağımın ucunu da yığına ekliyorum. "Bunu yenebilirsin, biliyorsun. Bu kanseri. Medeniyete daha yakın yaşasaydık. Bir hastaneye."

"Doktor dördüncü evrede olduğunu söylüyor. Bütün gün bir hastane yatağında oturup *tedavilerine* katlanmaktansa her bir uzvumu tereyağı bıçağıyla kesmelerini tercih ederim."

Çakmağının sesiyle arkamı döndüğümde onu bir sigara yakarken buluyorum ve yemin ederim şu anda onu bıçaklamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Russ, küçük hücreli karsinom teşhisine yol açan şeyin, o zamandan bu yana geçen kırk yıl boyunca içtiği milyonlarca sigara değil, Vietnam Savaşı sırasında maruz kaldığı ajan portakal olduğuna inanıyor. "Gerçekten mi?" Güveç için sebzeleri keserken parmaklarımı koparmamış olmam bir mucize. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

"Sana ne Angeltude?"

Angeltude. Ben daha gençken, '*Bir ton tavrı olan bir meleğin yüzü*' derdi. Adım Fransızca'da göksel ya da *cennetsel* anlamına geliyor, bu da son on yıla yakın bir süredir cehennem gibi, acı ve kızgın olduğum dönemle alaycı bir tezat oluşturuyor. Her şey hakkında, gerçekten. Yaşadığımız yer. *Nasıl* yaşadığımız. O da öfkeliydi. Ancak son birkaç aydır bu lakap onun için daha çok bir sevgi ifadesi haline gelmiş gibi görünüyor.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatarak doğradığım sebzeleri et suyu ve et tenceresine karıştırıyorum.

"Peki, ne kadar sürecek? Bir yıl mı? Altı ay mı?"

"Doktor bahara çıkarsam şanslı olacağımı söylüyor."

"Bu... bu... dört ay gibi bir süre!" Gözlerimin arkasında ve burnumda titreşen ısı, barajın yıkılmasının ve tüm bu gerçek duyguların içimden dökülmesinin sadece bir an meselesi olduğunu söylüyor.

"Biliyorum. Ondan önce yapmamız gereken çok şey var evlat. Halledilecek çok iş var."

Sırtımı ona dönerek yıkılmamak için elimden geleni yapıyorum. "Senin işlerinle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Kadınlar hakkında konuşmuyorum. Sadece yarım kalmış işleri tamamlıyorum." Uzun bir duraksamanın ardından omzumun üzerinden bir bakış attığımda parmaklarını karıştırıyordu. "Seni yalnız başına bırakmak istemiyorum."

"Ben iyi olacağım." Nedense bunu yüksek sesle söylediğini duymak içime bir korku salıyor. "Sen... benim için endişelenme. Sadece... kendin için endişelen. Hazır başlamışken şu şeyleri içmeyi de bırak."

"İyi olacağımı biliyorum. Sen güçlüsün. Her zaman güçlüydün. Hayatta kalan birisin." Bir kurdu avlayabileceğimden ya da isteksizce de olsa çıplak ellerimle bir tavşanın bağırsaklarını deşebileceğimden bahsetmiyor. Aslen geldiğim Louisiana eyaletindeki en iğrenç cinayetlerden birinden sağ kurtulan tek kişiyim. Hayatta kalmak için terk etmek zorunda kaldığım bir hayat. Onun da terk etmek zorunda kaldığı bir hayat, bana hala tam olarak mantıklı gelmeyen nedenlerden dolayı.

"Peki ya ailen ne olacak? Onlara söylemen gerekmez mi?" Yaklaşık dört yıl önce Russ ormanda tuzak kurmak için kulübeden ayrıldığında, cevap bulma umuduyla eşyalarını karıştırdım. Eski, yıpranmış görünümlü bir cüzdanın içinde bir ehliyet ve yanında güzel bir sarışınla on yaşlarında bir çocuğun resmi vardı. Russ beni yakaladığında cüzdanı elimden aldı ve beni iki gece akşam yemeği yememeye mahkum etti. Burada bulunduğumuz süre boyunca verdiği en kötü cezaydı.

"Hiçbir şey bilmelerine gerek yok. Onlar için daha iyi, benim için daha iyi."

"Kafanıza bir tokat atsa bile sizin için neyin daha iyi olduğunu bilemezsiniz."

Onu öksürük krizine sokan bir kahkaha atıyor. Eğilerek ağzına beyaz bir mendil tutuyor ve mendili çektiğinde bezi kaplayan kırmızıyı görüyorum.

Onu görmek damarlarımda sinirsel bir titreşime yol açıyor ve zihinsel olarak düşünecek başka bir şey arayarak arkamı dönüyorum. O gittiğinde buranın ne kadar boş olacağından daha az korkutucu bir şey. Ve Noya olmadan.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Bu Bu benim kefaretim. Yaptığım tüm kötü şeylerin."

"Tüm o dini saçmalıklara inanmıyorsun, hatırladın mı?"

"Din değil. Karma. Beni kıcımdan ısıyor."

Hayatında ne yapmış olabileceğini, geçmişinde hangi korkunç olayların bu boktan eli gerektirdiğini detaylandırmasını istemek nafîle, bu yüzden buna cevap vermeye zahmet etmiyorum.

"Hala o lanet şeyi mi giyiyorsun?"

Onun sorusu üzerine, normalde gömleğimin içine soktuğum zinciri düşüncesizce çıkardığım önüme bakıyorum. Hani şu alışkanlıkla anahtarını ileri geri, ileri geri kaydırduğım zinciri. "Her zaman."

Gizli bir yerin anahtarı.

Gerçek evimden geriye kalan tek şey. Ailemden. *Önceden* yaşadığım hayat diyorum ama çocukluğumu ikiye bölen şeyin ne olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. İstesem de söyleyemem, çünkü zaten çoğunu hatırlamıyorum. Hasarlı bir film makarası gibi anılarımın kenarında duran bir siyahlık. Ama bu anlık görüntüler var. Kafamın içinde bir görünüp bir kaybolan resim kareleri. Ve yerel gazetelerde okuduğum parçalardan o geceye dair bir şeyler, ayrıntılar biliyorum. Ancak, zihnimin arka tarafındaki o karanlık bölgede hiçbir ışığı tetiklemeyen garip ve açıklanamaz bir kopukluk var. Sanki kendi trajedim yerine başka birinin trajedisini okuyormuşum gibi.

Çok garip.

Russ'tan *önceki* gerçek babamın büyük zinciri başıma geçirdiğini ve anahtarı gömleğimin içine soktuğunu hatırlıyorum. Görüntüde dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ama bana ne dediğini duyamıyorum ve beynimin anlatımı tamamen başka bir şeye çevirmesinden korktuğum için üzerinde fazla durmuyorum. Bildiğim kadarıyla bir aptalın çılgınca mırıldanmaları da olabilirdi. Sonlara doğru tüm silindirleri çalıştırmadığını hatırlayacak kadar yaşlıydım. On bir yaşındayken bile görebildiğim bir şeydi, zihinsel sağlığı hakkındaki şüphelerim beni ikinci kez tahmin etmeye itmişti

Ağzından çıkan her şey, ne kadar iyi huylu olursa olsun. O gece alnıma bir öpücük bıraktı ve bu onunla son etkileşimim oldu.

Nedense, çocukken öğrenmiş olmam gereken bir pnömonik cihaza dayanarak eski adresimi hatırlayabiliyorum. *Yirmi dokuz, üç-beş-iki, Magnolia Lane, Veilleux'de*. Ve soyadımı hatırlıyorum, Pierce, ama o geceyle ilgili diğer her şey kabataslak, yarı çizilmiş, ne olduğunu anlayamadığım görüntüler.

Anahtarı gömleğimin içine sokarak tenceredeki yahniyi karıştırma işine geri dönüyorum.

"Nereye gittiğini hiç merak ettiniz mi?"

Kaşlarımı çatarak dönüp ona bakıyorum. Anahtardan hiç bahsetmedi ya da bunu kabul etmedi - tahmin ediyorum, çünkü bunu yapmak bunca zamandır kaçındığı bir dizi soruyu başlatacaktı. Yıllar boyunca o kadar çok sordum ki, neredeyse bir ilahiye dönüştüler. Çoğu zaman, sorularım sert bir yüz ifadesi ve sessizlikle karşılandı.

Genellikle sessizlik.

Bazen eski evimi, beynimin sakladığı birkaç kalıntıyı ve gizli bir odaya açılan kırmızı bir kapıyı hayal ediyorum. Gerçek mi yoksa benim uydurduğum bir şey mi, bilmiyorum. Yine de yeterince canlı. Ahşabındaki küçük kusurlardan, siyah dökme demir menteşelerine ve kilidine kadar. Sık sık gerçekten var olup olmadığını merak etmişimdir. Ve eğer bu anahtar ona aitse.

"Öyle mi?" Çorbayı bir kez daha karıştırarak soruyorum.

Ona zor sorular yöneltmiş değilim. Sadece hafızamda doldurulması gereken uzun boşluklar var. Babamı nereden tanıdığı gibi. Ve neden beni buraya getirip bunca yıl büyüttü? Onun çıkarı neydi?

Ondan en fazla öğrendiğim şey, psikiyatrist olarak çalışan babamın bir şekilde hayatını kurtardığı, ancak Russ bana ayrıntıları anlatmıyor. Yine de tüm hayatını neden geride bıraktığını açıklamıyor. İnsanlar öylece her şeyi bırakıp gitmezler. Doktorun ne kadar iyi olduğu umurunda değil.

"Hayır." Bira şişesini geri deviriyor, yarısını hüpletiyor, tüm cevapları tek bir yudumda boğuyor. Bitirdiğinde şişeyi masaya geri koyuyor ve bir süre uzaklara bakıyor. "Geçmişini değiştiremezsin. Geçmişini ziyaret edemezsin. Üzerinde durmanın anlamı yok. Devam etmek en iyisi."

Her ne kadar içimden onu tokatlamak gelse de, o haklı.

Öncesinde benim için hiçbir şey yok ve kim bilir o solucan kutusunu açmak nelere yol açabilir. Kim bilir o karanlık yerde ne cehennemler gizleniyordur.

hiç beklemediğim bir anda bana saldırmak için mi bekliyor? Belki de bilmemem daha iyi. Özellikle de şimdi, tek başıma devam etmek zorunda olduğumda.

Tek başına. Bu kulübede.

"Bana bir söz ver evlat," diyor düşüncelerimin üzerine. "Olmayan cevapları aramaya kalkma. Bazen her şey olduğu gibidir, değil mi?"

"Doğru."

OceanofPDF.com

T Para için öldürmede tutku yoktur. Girersin, işini yaparsın, çıkarsın. İşe heves ya da gurur duymazsınız. Kişisel kan davası gibi bir şey değil.

Para için işlenen cinayetlerin iki çeşidi vardır: ortadan kaldırmak ya da korkutmak. Bazıları kaza ya da örtbas gibi görünmek için titizlikle hazırlanır. Diğerleri bir mesaj vermek içindir ve bunlar muhtemelen en yaratıcı olanlarıdır, ancak yine de kendi kişisel intikamınızı almanın yüksek seviyesine ulaşamazlar.

İlk kez bir adam öldürdüğümde on sekiz yaşındaydım. Gözümün önünde anneme tecavüz eden üç kişiden biriydi ve nihayet parmaklarımı boğazına doladığımda, ona yapmaya niyetlendiğim şeyin bulantısı ve şoku geçtikten çok sonra, üzerime açıklanamaz bir sarhoşluk çöktü. Bir coşku ve beklenti vızıltısı.

Her şeyin çok çabuk bitmesinden korktuğum için başlamak istemedim.

Ve bu belki de benim en tutkulu cinayetimdi. Tadını çıkardığım bir avdı ve hâlâ, şimdi bile, onu benim için bu kadar kişisel kılan şeyin ne olduğunu hatırlamak için geriye dönüp düşünüyorum. Mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki, gerçekten berbat bir çocukta bir coşku kıvılcımı gören Julio'nun istenmeyen dikkatini çekti. Zamanla ilgisizliğe ve kayıtsızlığa dönüşecek bir coşku.

Bazıları intikamın buna değmeyeceğini, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyler, ancak bu cahilce *bilgeliği* kim ortaya attıysa ya bunu yapmaktan çok korkmuştur ya da alternatifini hiç düşünmemiştir. Lanet olası hayatınızı mahveden kişinin sanki hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak dolaşması fikri. Annemin ırzına geçen o adamlardan birini bile öldürmek hayatımda yaptığım en pervasız ve heyecan verici şeydi,

ve o zamandan beri gerçekleştirdiğim hiçbir suikast bana aynı tatmin duygusunu vermedi.

Ancak bu, Louisiana'ya dönmek için beş saatlik yolu kat etmeye degecek kadar çekici olabilir.

Şık siyah bir Audi'nin ön koltuğunda, çatlak camdan dışarı sigara dumanı üflüyorum ve Julio'nun *halcone*'larından, yani sokakların gözü kulağı gibi davranmaları için tuttuğu muhbirlerden birinin bana verdiği dosyayı inceliyorum. Louisiana'ya geri götüreceğim fotoğraftaki adam Ramón Castellano, Matamoros kartelinin rakibi olan ve yükselişte olan La Familia Reynosa kartelinin yakın bir ortağı. Korumasını, bir başka kartel üyesi olan ve El Viejon adını kullanan bir kaçakçıyla birlikte hızlı ve etkili bir şekilde öldüreceğim.

Castellano'nun resmini dosyadan bir başkasıyla değiştiriyorum. Korumanın yüzünde tespit ettiğim yara izleri bana onun kolay pes eden biri olmadığını ve sürpriz unsurunun hızlı ve kesin olması gerektiğini söylüyor ama bu özel işi diğerlerinden biraz daha tatmin edici kılan şey El Viejon. Görünüşe göre yaşlı adam genç kızlardan hoşlanıyor. Gerçekten genç.

İlk resmi bir kenara atıp onunkini yığından kaldırıyorum. Derin bakışlı gözleri, yarık çenesi, kırılmış saçları ve gür bıyığıyla herhangi birinin *babası* olabilmış gibi görünüyor ama adamın sadece sekse değil, işkenceye de ilgisi var.

Üçünü de dört gündür aralıksız izliyorum, her biri Houston'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, Hankamer'da otoyolun kenarında, ormanın içinde küçük bir imalathane görünümlü eve girip çıkıyor. İlk bakışta özel bir şey yok ama evin dışı kameralarla, alarmlarla ve bir orduyu yok etmeye yetecek kadar patlayıcı ve silahla donatılmış. Onlarla bağlantısı olmayan biri bu savunmaları aşmakta çok zorlanır ama ortak bir bağlantı sayesinde Castellano benim ilgilenen bir alıcı olduğumu düşünüyor. Genç bir göçmen köle için önemli miktarda nakit ödemeye hazır bir adam.

Cep telefonumdaki bir ping, Castellano ile buluşmamı ayarlayan sümüklü aracı Adrien adlı bir adamdan gelen bir mesaja dikkatimi çekiyor.

2006 Ford Mustang. Kiraz kırmızısı. Düşük kilometre. 40 bin dolar ya da ayda 500 dolar. İlgilenirseniz haber verin.

Metin şifreli. Kız 2006'da doğmuş. Sadece on beş yaşında. Bakire. Satın almak için kırk bin dolar ya da onunla bir saat geçirmek için beş yüz dolar.

İlgileniyorum, hemen mesaj atıyorum.

Güzel. 10. otoyolda buluşalım. 814. çıkış. Valero benzin istasyonu. Bir saat sonra.

Fark edilmemek için, güvenli evden yaklaşık on mil uzakta, yıkık dökük bir motele yerleştim. Ama caddenin yukarısında, terk edilmiş bir içki dükkânının arsasında dosyaları son bir kez gözden geçirdim ve tabiri caizse tetiği çekerek oyunu başlattım. Tüm belgeleri topladım ve araçtan çıktım. Harap binanın yanında paslanmış bir çöp tenekesi duruyor, El Viejon'un resmi hariç hepsini içine atıyorum. Zippomu çevirerek fotoğrafının köşesini yakıyorum, yüzü alevler içinde kalırken o çökmüş, cansız gözlere bakıyorum. Tamamen tutuştuktan sonra diğerlerinin üzerine atıyorum ve alevler tenek kutunun üstünden dışarı taşan bir yangına dönüşüyor.

Öldürmekle ilgili duygusal bağlar kurmamak üzere eğitildim. Emirle ortadan kaldırmak için, başka bir şey için değil.

Yine de, bu adamın kafatasına bir merminin girmesini izlemek için sabırsızlanıyorum.

A Drien konuşmayı seven sinir bozucu küçük bir pislik. Yolcu koltuğunda oturmuş, Houston gece hayatından ne kadar sıkıldığını ve bir gün New York'u ziyaret etmek istediğini *falan filan* anlatırken, boğazına bir tıkaç tıkayıp onu fırlatma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bagajda.

Neyse ki güvenli eve ulaştık.

Aracın farları, iki yanındaki ağaçların örttüğü uzun, çakıllı araba yolunda sekerek ilerliyor.

Yontulmuş boyalar ve yıpranmış paravanlar evin dış cephesine çok az bakım yapıldığını gösteriyor ve verandada yığılı çöpler olmasa, keşke yanımda bir hizmet giysisi getirseydim dedirtecek kadar boş durduğu izlenimini veriyor.

"Bakın, bu adamlar? Çok sertler. Hardcore. Bırak ben konuşayım, tamam mı? Paran var mı?"

Yavaşça başımı salladığımda Adrien ellerini ovuşturuyor, gergin olduğu belli. "Tamam, bu kadar aptal olacağından değil ama silah yok, değil mi?"

Yanıt olarak başımı sallıyorum. Gerçekte, para çantasının altında, fermuarlı bir bölmede susturuculu bir silah var. Onun deyimiyle *aptal* olmak, bir kartelin güvenli evine tamamen savunmasız bir şekilde girmektir.

Benzin istasyonundaki ilk tanışma dışında tek kelime etmedim. İstesem de konuşamazdım, o sürekli kendinden bahsedip dururken.

İnsan tacirleri tuhaf insanlardır.

Belki de kurbanları başlangıçta onun sesini sevimli buluyordur, ama benim tek düşünebildiğim, şu anda onu kesip açıyor olsaydım sesinin ne kadar tiz çıkacağı.

"Sadece garajın önüne park edin. Burada olduğumuzu zaten biliyorlar."

Tabii ki var. Arabayı park ettikten sonra, içindeki siyah eldivenleri almak için konsolu kaldırıyorum ve ellerime geçiriyorum.

Adrien kaşlarını çatarak onlara doğru başını sallar. "Neden eldiven takıyorsun?" "Temizlik tanrısallığının yanındadır. Böyle söylenmiyor mu?" Homurdanarak başını sallar. "Burada tanrı falan yok."

İkimiz araçtan çıktık ve para dolu deri çantayı arkadan toplarken, taşınabilir cep telefonu sinyal bozucuyu açtım. Pahalı küçük bir alet ama menzili bir mile kadar çıkıyor ve tüm kartelin beni Teksas'tan kovalamasına ihtiyacım yok. Bu küçük ekipman onların cep telefonlarını işe yaramaz hale getirecek.

Adrien neredeyse sekerek eve doğru ilerliyor ve ben onda bir terslik olduğunu fark ediyorum. Yolun tamamında değil, bu da muhtemelen bu alışverişlerde nasıl aracı olarak hizmet edebildiğini açıklıyor. Kartel onu zararsız buluyor olmalı. Onu değerli kılan sadece yüksek profilli ve güçlü kişilerle olan bağlantıları, aksi takdirde ölmüş olacağından şüpheleniyorum.

Dosyadan koruma olarak tanıdığım adamlardan biri bizi kapıda, belinde asılı bir saldırı tüfeğiyle karşılıyor. Evi bu üç adamdan başka kimsenin sürekli gelip gitmediğini bilecek kadar uzun süre izledim. Arada sırada bir dişi ya da çakal geliyor ama gördüğüm kadarıyla başka kimse yok.

İşe koyulmadan önce doğal olarak kızgın olan gözleriyle beni bir kez daha süzüyor, yüzümü duvara dönmemi söylüyor ve bunu yaptığımda elleriyle üzerimi yoklayarak silah arıyor.

"Eldivenler ne iş?" diye soruyor koruma kalın bir İspanyol aksanıyla.

Adrien gözlerini devirerek, "Mikrop düşmanı," d i y e cevap veriyor.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sırasını bekliyor. "Bu da bana şunu hatırlatıyor.

Önce kızı görmek istiyor. *Temiz* olduğundan emin olmak istiyor."

Bir sonraki nefeste, koruma da silah kontrolü yapılırken küçük bedenini duvara doğru çeker.

"Hey! Sakin ol dostum, çürük bırakacaksın."

İşini bitirdikten sonra koruma silahını yerdeki çantanın üzerine doğrultuyor ve çantayı almam için sessiz bir emir veriyor. Bunu yaptığımda, içindeki parayı göstermek için fermuarını açıyor ve tüfeğinin namlusunu kullanarak yığınları hareket ettiriyor. Altındaki bölme şık ve ince olacak şekilde tasarlanmış ve fermuarın sessiz bir şekilde hareket etmesine özen gösterdim. Zahmetsizce. Çantayı kontrol için havaya kaldırırken, yavaşça, dikkatlice, altındaki gizli kesenin fermuarını açıyorum, her seferinde bir dış, çok ani hareket etmemeye ve dikkatini çekmemeye dikkat ediyorum.

Orada sakladığım silahı serbest bırakacak kadar geniş.

Adrien koridorda dolanırken farkında olmadan gardiyanın dikkatini dağıtmamı sağladı ve kafasını aptala doğru çevirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, *pinche gavacho*? Olduğun yerde kal yoksa diz kapaklarını havaya uçururum!" diye bağırırken ben de sakladığım silahı çıkardım.

"Lanet olsun, dostum. Şiddete başvurmana gerek yok. Zaten silah için beni okşadın."

Muhafız çantayı elimden kaptığı anda, mermi yatağını doldurup kafasına bir kurşun sıkıyorum. Gözleri şişti, yere düştü. *Bum*.

"Bu ne lan!" Adrien ellerini havaya kaldırmış, gözleri cesetten bana ve tekrar cesede çevrilmiş bir halde geriye doğru uçarak yanındaki duvara çarptı. "Kafayı mı yedin lan sen?"

Köşeye sığınıp oturma odasının içindeki duvara sırtımı dayadığımda, diğerlerinden bir iz var mı diye silahımla etrafı tarıyorum ve köşeye yerleştirilmiş bir mumun duvarda yarattığı titreşimi yakalıyorum. Bir kafatası ve tırpanın eşlik ettiği görüntü Santa Muerte'ye işaret ediyor - güvenli evlerde yaygın bir tapınak.

Silahımı koridora doğru salladım ve duvarın arkasına baktım.

İlerideki odalardan birinden iki el ateş edilir ve saniyeler sonra Adrien bağırarak yere düşer.

Kedicik benden köşeyi dönünce kendini arkamdaki girişe doğru sürüklüyor, kan peşinden geliyor. Pantolonunun kumaşı kurşunun isabet ettiği yerden yırtılmış, kan gömleğini bir başka isabet aldığı tahmin edilen yerden ıslatıyor ve haykırıışları koridorda yankılanıyor.

Silahın yol göstermesine izin vererek oturma odasından çıkıyorum, koridorda sağdaki ilk kapalı kapıya doğru ilerlemek için onun üzerinden geçiyorum. Hızlı bir tekmeye kapı boş bir odaya açılıyor ve hızlı bir taramadan sonra dikkatimi tekrar koridora çeviriyorum, tetik parmağım hareket eden ilk şeyi vurmaya hazır.

İlerideki kapılardan biri açılıyor ve kaslarım ateş etmek için seğiriyor. Ben ateş etmeden önce, on üç yaşlarında bir çocuk, El Viejon olduğunu anladığım bir adam tarafından sürüklenerek dışarı çıkarılıyor ve adam çocuğu kendine kalkan olarak kullanıyor. Tahminimce bir çakal. Tabii yaşlı adam kızlar kadar küçük oğlanlardan da hoşlanmıyorsa.

Alçıpana sıkılan iki kurşunu kıl payı atlatarak bir saniye önce kovanladığım boş odaya geri giriyorum.

"*Vamos maricón de mierda!*" diye İspanyolca bağırıyor.

Julio ile çalışırken bana *ibne* dediğini anlayacak kadar dil öğrendim.

Odanın gölgeleri arasında gizlenmiş, çocuğu sabit tutuşunu izliyorum, silahı bana doğrultmuş. Bir mermi daha uçuyor ve kapı girişindeki alçıpan tozunu havaya kaldırıyor. Karanlık odada geriye doğru kayıyorum, silahımı kaldırıyorum, silah tutan eline nişan alıyorum ve ateş ediyorum.

Kükreyen bir küfür Adrien'in uzaktan gelen hıçkırıklarını bastırır ve El Viejon'un silahı yere düşer. Çocuk bir çığlık attı, eli kurşunun girmiş olması gereken omzuna gitti. Çocuk arkadan gelen sert bir itiş kakışla öne doğru sendeliyor ve El Viejon yere düşen silahı almak için çabalarken onu yolumdan çekiyorum. Eli silaha ulaştığı anda, ayağımı silahın üzerine çarpıyorum ve yaşlı adamın omzunda bir delik açıyorum.

Üçüncüsü bacağına saplandı, ben de silahını aldım.

Arkamdaki duvara yaslanan çocuk kulaklarını kapatıyor, titriyor ve çığlık atıyor ve bu sinir bozucu ses sadece onu susturma ihtiyacımı körüklüyor.

Yaşlı adam sıkılı dişlerinin arasından "*Estás muerto!*" diye bağırarak dikkatimi tekrar ona yöneltiyor ve sağlam elini bana doğru savurduğunda, köprücük kemiğini bir kurşunla daha parçalıyorum. Bu noktada, sadece onunla oynuyorum, işini bitirmeden önce olabildiğince çok acı çektirmeye çalışıyorum.

"Siktir!" İngilizce söylediği ilk kelime. Başını duvara yaslamış, bana bakıyor, beni inceliyor. "*Kara Kurt.*" Islak bir öksürük onu böldü ve ağzının kenarından kan damladı. "Göster bana." Kuşkusuz kanıt istiyor, kim olduğuma dair şüphelerini doğrulayan ısırik izini.

Onun yerine, kucağında duran parçalanmış elinin yanından ateş ediyorum ve kasıgı bir kan püskürmesiyle patlıyor. Ardından acı dolu bir haykırış geliyor, kafatasına sıktığım ölümcül kurşunla çabucak susturuluyor.

Sonunda ayağa kalkan çocuk tekrar çığlık atarak ön kapıya doğru koşuyor ve ben de gitmesine izin veriyorum. Sadece bu kadar çığlığa dayanabilirim.

İleriden gelen bir klik sesiyle, önceki odaya geri dönüyorum. Bir silah sesi duyuldu ve çocuk kaçmasına az kala yere düştü.

Görünmeyen nişancıya ateş ediyorum ve karşılık gelmeyince saklandığım yerden çıkıp koridordaki son odaya doğru ilerliyorum.

Kapıyı tekmeleyerek açtığımda bir kurşun başımın yanından vızıldayarak geçiyor ve ben de körlemesine ateşe karşılık veriyorum. Kurşunlar odanın bir yerindeki metalden sekiyor ve Castellano'yu bir köşede çömelmiş, silahını bana doğrultmuş halde bulmak için ışığı açıyorum. Yüksek rütbeli kartel adamlarının sorunu bu. Koruma katmanlarına o kadar güveniyorlar ki, kendilerini nasıl savunacaklarını bile bilmiyorlar. Tehlike kapıdan içeri girdiğinde saklanmak zorunda kalırlar.

Karşısında, her bir uzvu baş ve ayak tahtalarının köşelerine bağlanmış, pis bir yatağa bağlanmış bir kız yatıyor.

Çürük. Kanıyor. Lekeli bir iç çamaşırı ve kirli bir atletten başka bir şey giymiyordu.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrılmış, nişanımı sabit tutuyorum, eğer onu Julio'ya sağ salim geri getirme sözüm olmasaydı, onu en korkunç şekillerde öldüreceğimden eminim.

Kız arkamda inliyor ama dikkatimi başka yöne çevirmeye cesaret edemiyorum. Gözlerindeki tüm o kibrin ardında yanan belirsizlik, cesur olma çabasına rağmen ölümden korkan bir adam olduğunu söylüyor bana. Castellano'nun kulağını ıskalayan bir atış yapıyorum. Bir diğeri omzunun hemen dışından ve silah sesiyle irkiliyor, bu dikkat dağıtıcı hareket benim ileri atılıp silahı onun eğitimsiz elinden tekmelememe yetiyor.

"Her kimsen, sen ölü bir adamsın. Benim kim olduğumu biliyor musun? Biliyor musun?"

Sen benim kim olduğumu biliyor musun!"

Bağırışlarından etkilenmeden silahı kıza doğru çektim. "Çözün onu. Şimdi."

"Siktir git, *gringo*." Ayağıma tükürdü.

Bacaklarının arasına bir uyarı atışı daha yapıyorum ve kendini duvara doğru tekmeliyor.

"Siktir!"

Ve işte böyle, ikinci adıma geçiyoruz.

"Bana tekrar sordurtma."

Duvara doğru kayıyor, öfkesi yüzünde orman yangını gibi yırtılıyor, roller tersine dönseydi beni bir domuz gibi deşeceğini söylüyor. Ya da başka birine yaptıracağını.

Birkaç dakika içinde bağları gevşetme işini bitirir ve kız odanın karşı köşesine doğru kaçır.

"*Mis hermanos...*" diyor çenesini kaldırarak, sanki bu kadar gururlanmaya hakkı varmış gibi. "Seni bulacaklar, *Culero*. Ve bulduklarında, vücudunu asidin içine atmadan önce derinin her santimini soyacaklar."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onu tek vuruşta yere serdim. Bedeni ölü bir ağırlık gibi arkasındaki gıcırtılı ince şiltenin üzerine düştü.

OceanofPDF.com

TKız köşede titreyerek oturuyor, bulup getirdiğim battaniyelerden birine sarınmış.

Yaklaştığımda ayağa fırladı ve yerde bağlı ve ağzı tıkalı yatan Castellano'ya doğru bir silah uzattı. Silahı daha önce elinden tekmeyle aldıktan sonra eline almış olmalı.

"Hayır, *canım*. Bunu yapmana izin veremem." Ona doğru bir adım attığımda Valir aksanı şaşkınlığımla kayıyor, ancak lehçe daha yumuşak, onu uzaklaştırmaya çalıştığımdan daha az sert. "Silahını indir." Elimi uzatıyorum, titreyen kollarıyla silahı bana doğru sallıyor ama sonra tekrar ona götürüyor. "Hadi kızım. Seni güvenli bir yere götüreceğim. Bu adamlar sana bir daha dokunmayacak. Söz veriyorum."

Dudağı titriyor. Elleri öncekinden daha da titriyor.

Gözleri kenetlenmiş, fısıldıyor, "*Padre divino, vengo a ti en oración que pide al perdón de mis pecados.*" İlahi Baba, günahlarımın bağışlanması için dua ederek sana geliyorum. "*Lo siento, Mama.*" Özür dilerim, anne. Son kelimedede boğuluyor, titriyor.

Ona doğru ilerliyorum.

Ben onu durduramadan silahı ağzına sokup bir el ateş ediyor ve beyni arkasındaki duvara saçılıyor.

Lanet olsun.

Arkamda, Castellano'nun histerik kahkahalarının yankılanan sesi, sanki aniden aklını kaybetmiş gibi, onu bir kurşunla susturma dürtüsünü körüklüyor. Tek umudum, Julio'nun aklında onun için her ne varsa, yavaş ve acı verici olması.

Castellano'yu, ellerini arkadan bağlamak için kullandığım fazladan iple birlikte, tasma için küçük bir uzunluk bırakarak topladıktan sonra, ona rehberlik ediyorum

Audi'ye doğru yola çıktım ve Adrien'i arabamdan yaklaşık yüz metre ötede çakılların üzerinde yatarken buldum. Kısa, soluk soluğa nefes alıp vermesi ve soluk, mavimsi teni bana böğrüne aldığı darbenin muhtemelen bağırsağından girdiğini söylüyor. Kurtulamayacak.

Bana doğru uzanıyor, gözleri cam gibi ve gözbebekleri büyümüş, sanki ölüm ona doğru yaklaşmaya başlamış gibi. "Lütfen," diye mırıldanıyor. "Yardım et bana."

Silahımı ona doğrultup başımı sallıyorum. "Üzgünüm, *sohbet*. Kimse yüzümü görmüyor ve yaşamıyor."

Alnına bir kurşun sıktım ve arabaya doğru ilerlemeye devam ettim.

P Julio'nun özenle hazırlanmış malikanesinin dairesel sürüşünde, aracın bagajını açtım ve içeride koli bandıyla bağlanmış adamı ortaya çıkardım

ağzının üstünde. Julio ona eşlik eden diğer iki adamdan ayrılır. Biri infazcı. Daha önce hiç görmediğim diğeri ise yan tarafta duruyor, biraz kamburlaşmış, siyah bir pantolon giymiş ve yüzünü gizleyen siyah bir başlık takmış. Garip kostüm benzeri cübbenin gizlemediği soluk beyaz teni, bazıları garip semboller ve sayılar taşıyan bir dizi dövme kaplıyor. Anlamını tahmin bile edemediğim oklar ve daireler.

Yanımda duran Julio başını eğip Castellano'yu inceliyor gibi görünüyor, muhtemelen ona zarar vermeme sözümünden dönmediğimden emin olmak istiyor. "Yolculuk boyunca onu bagajda mı tuttun?"

"Yol boyunca bir yerde işeme molası hariç."

Bir homurtu ile infazcıyı yanına çağırır, o da küçük adamı daracık kompartımandan dışarı çeker.

Castellano ayağa kaldırılırken Julio'ya ters ters bakıyor. "Javier sana elini sürene kadar bekleyemem, *cabrón*. *Gritaras como un cerdito*. Domuz gibi çığlık atacaksın." Julio'nun yüzüne karşı ciyaklıyor ve kıkırdıyor ve ben adamın kendini korumadığına ikna oluyorum.

"Sizi bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Onu tanıyor olabileceğinize inanıyorum." Julio cüppeli yabancı için kenara çekiliyor, cebinden bir mendil çıkararak terden parlayan ensesini kuruluyor.

Saniyeler içinde Castellano'nun yüzü hayalet gibi beyaza döndü, gözleri korkudan irileşti.

"*El Cabro*," diye fısıldıyor omzunu bükerek, elleri hâlâ arkasında bağlı. Keçi. "Hayır, hayır, hayır, hayır. *Déjame ir!*" Bırak gideyim!

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı bir kez daha Julio'nun gizemli konuğuna çeviriyorum ve onun üzerinde bu etkiyi bırakanın gerçekten de yabancı olup olmadığını merak ediyorum.

Castellano başını sallar. "*Lo siento. Por favor. Lo siento.*" Özür dilerim. Lütfen. Özür dilerim.

Saniyeler önce, düşmanın elinde olmaktan rahatsız görünmüyordu, hatta belki de bu şekilde ölmekten gurur duyuyordu. Şimdi ise sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyor.

"*Estás jodido*, dostum." *Boku yedin.* Julio ağzına soktuğu puronun etrafında kıkırdıyor ve infazcıya el sallıyor.

Castellano'nun gözleri yalvarırcasına bana ve tekrar yabancıya dönüyor. "Hayır. Hayır!" Julio'nun evine doğru sürüklenirken, infazcının pençesinde kıvranıyor ama nafile. "*Por favor! Lo siento!*"

Solgun adam onun peşinden gidiyor ve ben hala yanında duran Julio'ya dönüyorum.

Ben.

"Kim o?"

Nefes nefese, yollarına devam eden üç adama doğru bakıyor. Castellano'nun çığlıkları peşlerinden geliyordu. "Castellano gibi adamlar çok dindar ve batıl inançlı olma eğilimindedir. Yaptığı onca şeyden sonra bile Tanrı'yla yürümeye layık olduğunu düşünüyor. Affedilmek ve kurtarılmak için. Bu bizim kültürümüz, gerçekten. Her zaman ruhlar tarafından yönlendiriliriz. Her yerde."

"Adam bir rahip o zaman?" "Evet. Öyle de denebilir."

"Santeria mı?" Bu dini uygulayan birkaç kişiyle tanışmıştım ve orishaları ile azizler arasındaki ilişkiyi anlamıştım.

"Castellano gibi adamlar Santeria'dan korkmaz."

Santa Muerte'den de korkmuyorlar, en son güvenli evde ölümün kadını için bir tapınak düzenlenmiş olması da bunu kanıtlıyor. "Voodoo mu?"

Julio cevap vermek yerine sırtımı sıvazlıyor ve gülümsüyor. "İyi iş çıkardın Thierry. Paranın tamamının ödenmesini sağlayacağım. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

CÉLESTE

On bir hafta sonra...

"**F** ya da Yüce Tanrı'nın büyük merhametinden ötürü burada ölen sevgili kardeşimizin ruhunu kendi yanına almasından hoşnut olduğu için, bedenini toprağa teslim ediyoruz; toprak toprağa, küllere küllere, toza toza."

Rahip, Russ'ın tabutunun toprağa indirildiği mezarın başında duruyor. Defin işleminin masrafları, çalıştığım fotoğrafçı dükkanının sahipleri Roy ve Tammy tarafından düzenlenen bir spagetti yemeği sayesinde karşılandı; tabut, mezar levhası ve rahip için yeterli para toplandı ve ihtiyaç duyabileceğim her şey için birkaç yüz dolar kaldı. Cenaze töreni ya da özel bir şey yapılmadı ve sanırım Russ da böyle olmasını isterdi.

Muhtemelen rahipten vazgeçerdi, gerçi onun o kadar dindar olduğunu hiç bilmiyordum, ama Tammy'ye onu kulübenin arka bahçesine sessizce gömmeyi planladığımı söylediğimde gözleri dehşetle büyüdü ve tüm bu düzeni kendisi ayarladı. Russ'ın buraya gömülmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum, ama bir cesedi kamyonetin arkasında, memleketi Louisiana'ya kadar taşıma düşüncesi benim için bile yarım yamalak görünüyordu. Şansıma kenara çekilir ve kendimi Chevy pikabın arkasında ölü bir adamın cesediyle dolaşan kız olarak bir magazin dergisinin ön kapağında bulabilirdim.

Chevalier Adası'nda yaşadığını bilmemin yanı sıra, onu taşıyacak kadar çılgın olsaydım, onu nereye gömeceğimi bilemezdim.

Bunu düşünmek beni kıkırdatıyor ve birkaç bakışı üzerime çekiyor. Russ bunu takdir ederdi. Kesinlikle kendi cenazesinde gülecek türden bir adamdı.

Sadece bir avuç insan vedalaşmak için geldi ve rahip konuşmasını bitirdikten sonra birkaçı *özür dileyerek* ve omzuma sempatik bir şekilde vurarak bana yaklaştı.

Hepsi bu adamın babam olduğuna inanıyordu.

Transa geçmiş bir halde tabuta bakıyorum. Verilen morfin sayesinde ölümü sonlara doğru nispeten daha huzurlu olmuştu. Bir dakika oradaydı, bir dakika sonra gitti. Mükemmel bir ebedi uykuya daldı.

Sıcak, buruşuk bir el benimkine kayıyor, nazikçe sıkıyor ve ben de yanımdaki Tammy'ye dönüyorum, kırmızı çerçeveli gözleri ve gözyaşı dolu yanakları benimkinden daha fazla duygu gösteriyor. Ben hiç ağlamadım.

Russ benim için bir şey ifade etmediği için değil. O adam hayatımın son dokuz yılında beni büyüttü, ama içimde öyle bir boşluk var ki, kendimi hiçbir şey hissetmeye zorlayamıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa canım, Roy ve ben bir telefon uzağındayız." Tammy, son birkaç yıldır sahip olduğum tek anne görüntüsü. Russ'ın düzenli ilişkilerinden hiçbiri bana, evlilik fikriyle alay eden bir adamla yaşadıkları sahte hayatlarında bir baş belasından başka bir şeymişim gibi davranma zahmetine girmede. Hiçbiri bugün burada bile değil.

"Teşekkür ederim."

Uzun, cılız kolları beni sarıyor ve temasla birlikte tüm vücudum kaskatı kesiliyor ama bu uzun sürmüyor ve beni bıraktığında rahat bir nefes alıyorum. Russ ve ben birbirimizi sevmezdik. O benim arkasını toplamak zorunda olduğum boktan bir oda arkadaşıydı, ben de onun katlanmak zorunda olduğu kavgacı bir ergen. Yine de bir şekilde aramızda bir anlayış vardı. Kurulması, parçalanması ve tekrar kurulması uzun yıllar alan, dile getirilmemiş bir bağ. Hiç söylemese bile beni önemseydiğini biliyordum.

Bir adam tanımadığı yabancı bir çocuğa bakmak için hayatındaki her şeyi bir kenara bırakmaz ve bu işten bir çıkarı olmaz. Eğer bu paraysa, öyle olsun, ama zavallı adamın beş parasız öldüğünü düşünürsek çok da fazla olamazdı. Beni yetiştirirken her zaman mükemmel olmasa da, beni yetişkinliğe kadar gördü ve hatta bu a r a d a bana birkaç şey öğretti. Ve bu da

Çünkü ben hem vahşi hem de nevrotik biriydim. Tembel yaşam tarzını bir orman yangını gibi alevlendiren ateşli bir karmaşa.

İstedğini tahmin ettiğim zamanlarda bile bana bir kez bile el kaldırmadı, bunu hak etmiş olabilirim, çünkü beni yetiştirmek hiç de kolay değildi, eminim. Düşündüğümde Russ'ın en takdire şayan yanı sabırdı. Öfke nöbetlerime dayanabilmesiydi. Elbette, bazen soğukkanlılığını kaybettiğini, kulübenin etrafına bir şeyler fırlattığını gördüm ve hatta bir keresinde bir motordan yağlı bir parçayı fırlattığında bir pencereyi kırdı, ki bu o gece benim hayal kırıklığımın kaynağı oldu - her zaman kirli aletlerini ve parçalarını her yerde bırakması. Yine de, her zaman bir özürle sonuçlanırdı. Dizlerinin üzerine çökmüş, pişmanlık içinde başını eğmiş, kıpırdanırken bağırdığı için üzgün olduğunu kekeleyerek söylüyordu.

Hayır, Russ mükemmel olmaktan çok uzaktı, ama beni yetiştirmesi için kendi babam dışında birini seçme şansım olsaydı, muhtemelen onu başkasına değişmezdim.

Çok geçmeden koltuklar boşalıyor ve ilk yağmur damlası burnuma çarpıyor. Tabii ki bugün yağmur yağacaktı. Russ'ın birlikte çalıştığı birkaç adamın bana verdiği çiçekleri topluyorum ve dar çakıllı yolda park edilmiş eski kamyonete doğru ilerliyorum.

Şehir merkezinden kulübeye dönüş iki kat daha uzun sürüyor ve yağmur sanki bana bir şey için kızmış gibi ön cama vuruyor. Belki de Russ'tır, onun için bu kadar yaygara kopardığım için bana kızgın olduğunu söylüyordur. O köpek ve midilli gösterisini istemezdim ama ne yapsaydım? Roy'la o kadar para verdikten sonra Tammy'ye *hayır mı* diyecektim?

Ormandaki kulübeye giden patikadan aşağıya doğru çeyrek millik bir yol var ve çevredeki ağaçların gölgesi gökyüzünü karartıyor. Kamyoneti Russ'ın son yedi yıldır her gün park ettiği yere park ediyorum. Ön camdan, kasvetli küçük kulübe hareketsiz ve sessiz duruyor.

Çok sessiz.

Acı verecek

kadar sessiz.

Kaburgalarımındaki çarpıntı kalbimin hızlandığını gösteriyor ve saniyeler içinde göğsümde kış soğuğu dolaşiyor. Panik yumruğu sıkılaşıyor. Daha sıkı. Hava kalınlaşıp ağırlaşıyor ve ciğerlerimi doldurmak için daha sert nefes almak zorunda kalıyorum.

Başımı direksiyona dayadığımda başımı döndüren bir uyuşukluk sürüsü üzerime çöküyor. *Nefes al. Nefes al.* Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum.

burnumdan uzun nefesler alıp vermeye zorluyorum. Ellerim hala içimde dolaşan soğukkanlılıkla titriyor.

Nefes al. Nefes verin.

Saldırıyı kontrol altına alabilmem için on dakika geçmesi gerekiyor ve bunu başardığımda kendimi bahçede tur atmış gibi hissediyorum. Bitkin. O kadar bitkinim ki hareket etmek istemiyorum ama birkaç saat sonra hava kararacak.

İşte o zaman her zaman olduğu gibi gölgeler benim için gelecek.

Yanımdaki çiçekleri aldıktan sonra kamyonun çıkıyorum ve yağmur damlaları hafif bir serinlik katsa da su tenimde iyi hissettiriyor. *Siktir et hepsini.* Başımı arkaya eğip Tammy'nin kızından ödünç aldığım dar elbise ayakkabılarımı tekmeliyorum ve kışımı kamyonun sıcak kaputuna tırmanıyorum. Soğuk yağmur yüzüme serpilirken motorun ısısı bacaklarımın arkasına sızıyor ve ön cama yaslanıyorum. Göğsüme amansız bir baskı çöküyor, boğucu ve dayanılmaz, sonunda çatlayana kadar ve ilk gözyaşı şakağımdan aşağı kayıyor, yağmur tarafından hızla yıkanmak üzere.

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor, daha fazla gözyaşı kaçıyor, her biri gökyüzünden yağın yağmur tarafından süpürülüyor. Bu beni daha da çok ağlatıyor, boğazımdan kopan uzun, çirkin hıçkırıklar metal parçalarının sesiyle boğuluyor. Elbisem sırlıklam oluyor, saçlarım uzun, sırlıklam örgüler halinde omuzlarıma yapışıyor. Altımdaki kapüşon artık sıcaklığı hissetmeyeceğim kadar soğuyor ve tüylerim diken diken olarak derimin altında bir ürperti dalgalanıyor.

Çünkü sonunda kafama

dank etti. Ben yalnızım.

Tamamen ve tamamen yalnız.

WYün, yerli desenli bir battaniyeye sarınmış, dans eden ateşin önünde oturmuş, Tammy'nin bir gün önce verdiği lazanyayı gönülsüzce yiyordum.

Daha önce. Önümde, kulübenin sahibi Marty'nin ay sonuna kadar kulübeyi boşaltmam gerektiğini bildiren bir not duruyor. Selamında başsağlığı diliyor ve o tepeden bakan, burnundan soluyan kuzeyli ses tonuyla söylediğini hayal edebildiğim zorunlu 'Tanrı sizi korusun' cümlesini ekliyor.

"Siktir git, Marty." Kağıdı ateşe atıp tutuşmasını izliyorum ve lazanya tabağını yanımda yere bırakıyorum. Gözlerimi silerek, Russ'ın eşyaları arasından çıkardığım çoğu boş ayakkabı kutusuna uzanıyorum, Russ'ın uğurlu şişe açacağı, puroları için her zaman kullandığı çakmak, her zaman yanında taşıdığı İsviçre çakısı ve son olarak da daha önce bulduğum eski cüzdan gibi küçük ıvır zıvırları bir kenara atıyorum. İçindeki küçük çocuğun ve annesi olduğunu tahmin ettiğim, uzun sarı saçları ve çarpıcı gri gözleriyle muhteşem bir kadının resmini görmek için cüzdanı çevirip açıyorum.

"Bunu kapmayı nasıl başardın ihtiyar?" Russ çirkin bir adam değildi, eğer bir kadın hafif bir bira göbeği ve saçsız bir taç ile iyi olsaydı.

Kulübenin etrafına bakıyorum, Russ ve benim tek bir fotoğrafımız bile yok. İkimiz de kameranın diğer tarafını pek sevmezdik ama son dokuz yılda tek bir anının bile kaydedilmemiş olması garip. Sanki hiç var olmamışlar gibi. Sadece kompozisyon ve açı konusunda daha iyi olma çabasıyla kameramla çektiğim *şeylerin* fotoğrafları. Basit nesneler, daha fazlası değil.

Bugünlerde elimden geldiğince çok anı belgelemeye çalışıyorum, çünkü zihnin geçmişin yeterince güvenilir bir anlatıcısı olmadığını öğrendim. Anılar, zamanla hareket eden ve kayan, sürekli değişen bir manzara. Her şekle sokulabilen kıvamlı bir sıvı gibi.

Bu eski, modası geçmiş fotoğraf, Russ'ın hayatının nasıl geçtiğine dair çektiğim birkaç tatsız, samimi fotoğraf dışında elimdeki tek fiziksel kanıt ve bana ait bile değil. Acaba oğlu onu hiç tanıdı mı? Onu nasıl bir adamın dünyaya getirdiğini hiç düşündü mü?

Eğer onu hiç düşündüyse bile.

Russ'ın varlığından haberi olmasa bile, onun küçük bir parçasının dünyada bir yerlerde kaldığını bilmek insanı rahatlatıyor.

Karalama defterimi açarak, yıllar boyunca topladığım şeylerin sayfalarını çeviriyorum - kütüphaneden çıktısını aldığım cinayetle ilgili bir gazete kupürü ve on üç yaşındayken yaptığım, öğretmenimle başımı belaya sokan, sivri boynuzlu keçi maskesi takmış ve elinde kanlı bir bıçak tutan bir adamın resmi. Bunların hiçbirini beni tetiklemedi, sanki başka biri hakkında okuyormuşum gibi. Okuduklarıma dayanarak ne olduğunu biliyorum ve zihnimde maskeli bir yüz görüyorum, ancak o gece yaşananları hatırlamam istense nereden başlayacağımı ya da nerede bitireceğimi bilemem. Sonrasına dair ilk canlı anım, güneşin yüzüme vurması ve

Russ'ın kamyonetinin ön koltuğunda korkmuş ve kafam karışmış bir şekilde uyandığımda deri ve sigara kokusu burnumu tıkıyordu.

Bir saniye önce Marty'den gelen notun durduğu yerin yanında, açmaya korktuğum gümüş kurdeleli bir kutu duruyor. Russ'tan yirminci yaş günüm için bir hediye. Hiç değilse bunun için dayanmıştı ve ben de başucunda kutlamış, yaşlandığım için beni azarlamasını dinlemiştim. O zaman bana uzatmıştı, belki de beni ağlatmak için onun önünde açmamı umuyordu ama ben reddettim. Dört gün boyunca, onun duygularından kaçınmak için bu şeyi elimde tuttum. Sanırım bunu bir süre önce, hala kendi başına iyi bir şekilde dolaşabildiği zamanlarda satın aldı, bu yüzden bu herhangi bir şey olabilir.

Şimdi bile, içinde ne olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Benim için ne bırakmayı düşünmüş olabileceğini.

Endişeli bir nefes ciğerlerimi dolduruyor, ellerim nedense titriyor. Neden her zaman bu kadar duygusal olmak zorundayım, asla bilemeyeceğim. Kutunun kapağını kaldırıyorum ve kaşlarımı çatarak yatağından bir bıçak çıkarıyorum, hayatımda gördüğüm en çirkin oyma kabzayı ortaya çıkarmak için önümde tutuyorum. Görünüşe bakılırsa fildişi. Oymanın kendisi özenli ve şatafatlı olmasa da güzel, bir kurt yüzü bana bakıyor.

Bıçağı çevirirken dudaklarımdan bir kahkaha patlaması geçiyor, kabzanın yuvarlak ucu bana bir dildoyu hatırlatıyor. Bu düşünce beni daha çok güldürüyor ve öne doğru eğilip onun bu şeyi bir mağazadan aldığını hayal etmeye çalışırken bıçağı neredeyse yere düşürüyorum. Benzerliği nasıl gözden kaçırabilir ki?

Muhtemelen açmak için bu kadar beklemem iyi bir fikirdi. Hediyesine bu şekilde güldüğümü görse muhtemelen çok kızardı.

Kutunun içinde bir de not var ve onu kapıp açmadan önce gözlerimdeki kahkaha yaşlarını siliyorum.

Sevgili Cely,

Kelimelerde iyi olmadığımı biliyorsun, bu yüzden bunu kısa ve tatlı tutacağım. Öncelikle, farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama bilmeni isterim ki seni büyütmek asla bir yük değildi. Etrafımda olman güzeldi, beni hızada tutuyordun.

İkincisi, dünya büyük bir yer. Ve hayat geçmişe takılıp kalmak için çok kısa. Yaşayın. Aşık olun. Ama nankör bir hıyarın ateşinizi söndürmesine asla izin vermeyin. Sizinle birlikte yanan birini bulun. Senin için. Sen assın, evlat. Bunu hep hatırla.

*Eğlenin. Ama çok fazla değil,
değil mi? Her zaman, Russ.*

Kağıt, gözlerimdeki yaş kalkanının arkasında bulanıklaşıyor ve onu bir kenara fırlatıyorum. Lanet olsun. Tabii ki, beni onun için ağlatmak için son hamlesini yapmak zorundaydı. Her zaman kullandığı, üzerinde *Bad Muggerfucker* yazan kupa, çapraz bacaklarımın arasında duruyor ve alkol almadığı zamanlarda yudumladığı papatya çayı ile dolu. Ellerimi etrafına sarıyorum, sıcaklığın avuçlarımı ısıtmasına izin veriyorum ve çaydan bir yudum alıyorum. Acı, ekşi tat dilimi buruşturuyor ve fincanı bir kenara koymadan önce boğazımdan aşağı balık istifi yudumluyorum. *Ugh*. Yaşlı kedi kadınlar bir tat olsaydı, tadı papatya çayı gibi olurdu. "Bu boku nasıl içtin Russ?"

Fincana bakarak parmaklarımı kulpun üzerinde gezdiriyorum, yudumlamadan önce serçe parmağını uzatarak ve dudaklarını büzerek kendisiyle nasıl alay ettiğini hatırlıyorum. İçimden ağlamaklı bir kahkaha kaçıyor, bu kahkaha dilimde keskin, asidik bir yanığa dönüşüyor. Son birkaç aydır onun kasıtlı olarak düşüşünü izlemenin kızgınlığı.

Senden nefret ediyorum. Bu düşünce kafamın içinde kıpırdanıyor, gerginlik ve öfke şu anda yüzleşmeye katlanamadığım acı ve korkuyla karışıyor. Kelimelerin sert ve gerçek dışı olması önemli değil, öfkeli olmak iyi hissettiriyor. Bunu acıya tercih ederim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldamaya cesaret ediyorum. "Senden nefret ediyorum." Bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Yanaklarıma daha fazla gözyaşı dökülüyor, dişlerim içimdeki öfkeyi gıcırdatıyor, kaynıyor, sıcak buhara dönüşmeyi bekliyor.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Çılgılık içimden hıçkırıklarla kopuyor ve yüzümü dizlerime gömüp sefaletin sonsuz boşluğuna doğru bağıyorum. "Senden nefret ediyorum!"

Yalnızım. Hiçliğin ortasındaki bu lanet kulübede yalnızım.

Yalnız, yalnız, yalnız.

Yana doğru eğilerek sert döşeme tahtalarının üzerine uzanıyorum, olabildiğince sıkı bir top gibi kıvrılıyorum ve alevlerin çıtırtısını izliyorum,

beni uyuşturuyor, sıcak bir duruma çekiyor, sanki acımı içimden çekip çıkarmaya ve yakıp yok etmeye çalışıyormuş gibi. Dakikalar geçtikçe, dede saatinin aralıksız tik takları uzaklaşıyor ve alevlerin sıcaklığı yerini soğuk bir fırçaya bırakıyor, sanki hayalet parmaklar boynumdan aşağıya doğru spiraller çiziyor. Ürkütücü bir his beni ayağa kaldırıyor ve gözlerim titreyen sönmekte olan közlere açılıyor

zayıf bir parıltıyla. Karanlık oda sessiz ve hareketsiz duruyor. Çok hareketsiz.

Alıştığım ağır horlama, az hava ve hasarlı ciğerlerimin soluk soluğa kalışı gitti. Geriye kalan tek şey, kulaklarımda nabız gibi atan kanın sesi

üzerinde, dışarıdaki eve çarpan ağaçların cızırtısı.

Boynuma bir fırça daha değiyor ve elimi orada kalan hayalet hissinin üzerine vuruyorum. Bir gıcırta sesiyle döndüğümde duvarın üzerinde sürünen bir nesne görüyorum. Karanlık ve gölgeli, dört ayak üzerinde bir hayvan gibi hareket ediyor, ama duvarın yüzeyine yayılmış uzun, kemikli parmaklar bana onun insan olduğunu söylüyor.

Nefesimi tutarak geriye doğru tekme atıyorum, çay bardağını deviriyorum, omurgam arkamdaki kanepenin ahşap iskeletine çarpıyor.

Uzun, siyah saçlar figürün başının üstünden dökülerek yüzünü gizliyor ve bir örümcek gibi duvardan yere doğru ilerliyor. Korku kristalleri kaburgalarımın altından dallanıp ciğerlerimin üzerinde sertleşiyor. İstesem bile şu anda tek bir kasımı bile oynatamam. Uzunlarım o kadar kilitlenmiş ki, hâlâ nefes alabiliyor olmam bir mucize.

Yere ulaştığında, bükülmüş formu dikleşiyor ve kıvrak silüet bir kadın şeklini alıyor. Uzun beyaz elbisesi arkasından süzülerek yanımdan geçiyor. Hava boğazımda kilitleniyor, kaslarım gerginlikten acı verici bir şekilde sıkılıyor.

"*Sakin ol, çocuğum.*" Sesinin fısıltılı tınısı karanlık odaya soğuk bir hava akımı gibi yayılıyor. "*Felç geçirmek üzereymişsin gibi görünüyorsun.*"

"Kimsin sen?"

Arkasını dönüp karşımdaki sallanan sandalyeye oturana kadar kim olabileceğine dair herhangi bir şüpheye kapılmadım. "*Bir tahminde bulun.*"

Soluk, süt gibi bir ten. Uzun kestane rengi saçları, omzunun üzerinden dökülen ince bukleleri var. Ürpertici siyah gözleri bir yana, benim ikizim de olabilirdi - karanlık, gotik ikizim. "Anne?"

"*Beni hatırlıyor musun?*"

Bazen hatırladığımı düşünüyorum. Çoğunlukla hislerimi hatırlıyorum. Mesela güneş açık bir pencereden içeri girdiğinde, babam bana hiç şarkı söylemediği için annemin sesi olduğunu tahmin ettiğim yumuşak bir şarkı eşliğinde pelüş yastıklarda uyukladığımı hatırlıyorum. Hiçbir şeyin doğru olduğuna inanmadığım için ona cevap verme zahmetine girmiyorum.

"*Doğduğun anı hatırlıyorum. Gece boyunca saatlerce süren dayanılmaz bir doğum sancısı. Acı bazen dayanılmazdı, ama sonra sen geldin ve sanki karanlık aydınlık için ayrıldı. O küçük, daracık odanın penceresinin dışında ufukta şafak söküyordu. Seni kollarımda tutarken, güneşin yeni bir gün için doğuşunu izledim. Cennet gibi. Tam o anda senin adın aklıma geldi.*" Gözleri kapalı, kollarını sanki bir

bebek onların içinde yatıyor. "Seni kollarımda tuttuğumu hayal ettim," diye şarkı söylüyor. *"Bir anne çocuğunu asla unutmaz."*

"Bizi neden terk ettin? Babamı ve beni neden terk ettin?"

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Siyah bebek gözlerinde yaşlar parlıyor. Elinde, daire içinde bir üçgene benzeyen mürekkepli bir sembol var. Daha yakından incelendiğinde, daha belirgin olan taban çizgisi iki kenarın ötesine uzanıyor ve bir hayvan şekli veriyor gibi görünüyor. Bir tilki ya da keçi olabilir. *"Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da,"* diye fısıldıyor.

Kelimeler bana tanıdık geliyor. Onları daha önce duyduğuma yemin edebilirim ama kimin söylediğini hatırlayamıyorum. Ya da ne zaman.

"Eve dönmen gerek ufaklık. Evine, doğduğun yere." "Artık orada benim için hiçbir şey yok."

"Her şey orada. Gerçeği öğrenmek istiyorsanız, geri dönmelisiniz."

"Gidemem. Russ geri dönmenin çok tehlikeli olduğunu söylüyor." *"Öyle. Orada seni çok korkunç şeyler bekliyor."* "Ne tür şeyler?"

Cevap vermek yerine başını eğiyor, gözlerini boynuma dikeyiyor.

"Anahtarı sana bıraktı, değil mi?"

"Evet."

"Bilmek istediğin her şeyin kilidini açacak." *"Peki ya bilmek istemiyorsam?"*

"Ben senin annenim, Céleste. Beni kandıramazsın. Ama bana b i r söz ver."

"Ne?"

Yüzündeki gülümseme, geniş siyah gözlerinde bana bakan hüzünlü ifade karşısında kayboluyor. *"Başka tarafa bakma. Ne görürsen gör. Ne hissedersen hisset."*

"Peki ya çok acı verirse?"

"Acı sadece başlangıçtır."

Bir nefes bile geçmeden yüzü şekil değiştirir, iç burkan bir çığlık parçalanmış dudaklarından uçup giderken korkutucu bir çarpıklığa dönüşür.

Sallanan sandalyeden fırlayıp dört ayak üzerinde bana doğru koşuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp saldırıya hazırlandım.

Bacaklar parkeye vuruyor.

Güm. Güm. Güm. Üç. İki.

Bir.

Birden uyandım.

Kendimi geriye doğru tekmelediğimde, tıpkı daha önce olduğu gibi arkamdaki kanepeye uçuyorum ve kafatasım sert tahtaya çarpıyor.

Oda netleşiyor, hala yanımda çıtırdayan ateşle aydınlanıyor. Odayı tarayınca hiçbir şey görünmüyor. Gölge yok. Hayalet kadın figürü yok.

Çay hala bardağın yarısına kadar dolu.

"Sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum titrek bir nefesle ve titreyen elimi alnıma sürüyorum. "Sadece lanet olası bir rüya daha."

Yan masadan, uykuya dalmadan önce almayı unuttuğum hap şişesine uzanıyorum ve dört tanesini ağzıma atıyorum. Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunurken alnımı avucumun içine dayayıp burnumdan uzun ve derin nefesler almaya odaklanıyorum. Bu rüyalar bazen çok canlı oluyor, enerjimi tüketiyor. O kadar gerçek gibi geliyorlar ki, ben kendime gelene kadar gerçek olmadıklarını anlamak zor.

Gömleğimin içine uzanıp anahtarı çıkarıyorum ve ona bakıyorum, beynim kısa fotoğraf albümünde babamın onu bir şey için kullandığını gördüğüm herhangi bir anı arıyor. Düşüncede geri dönen tek şey siyahlık. Geçmiş rüyalardan başka bir şey olamayacak kırık bir an makarası. Bir boşluk. Açılmak ve keşfedilmek için yalvaran bir boşluk. Russ'ın her zaman her şeye burnunu sokmakla ilgili söylediklerine rağmen, bu anahtar her zaman sayısız cevap sağlayabilir.

Sadece birkaç hafta içinde artık benim olmayacak olan boğucu, yalnız küçük kulübenin etrafına bakıyorum. Evsiz kalacağım ve sokaklarda yaşayacağım. Bağışlanan paradan geriye kalanı alıp güneye gidebilirim. Louisiana'ya. Evime. Biraz tutumluluk bana orada birkaç gün kazandırabilir, belki de daha fazla, eğer birkaç akşam yemeği avlayabilirsem.

Orada benim için bir şey olmayabilir ve gitmek tamamen zaman ve para kaybı olur.

Ya da belki bu anahtar sandığımdan daha fazlasını açıyordur.

R babamın eski kamyoneti 90. otoyolda Terrebonne Parish'e doğru ilerliyor. İçerisi hala onun gibi kokuyor - metal ve sigara gibi- ve bundan iğrenmem gerekirken, garip bir şekilde rahatlatıcı, Uzun yolculuk boyunca hafızasını yanımda taşıdım. Mümkün olduğunca fazla parayı elimde tutabilmek için birkaç kez kamyonunda uyudum. Bir keresinde Missouri'nin kısa bir bölümünden geçerken bir mola yerindeydim - aşırı korumacı bir anne olan Tammy'nin gözlerim kamaşana kadar beni azarlamasına neden olacak bir hareketti.

O kuzey kasabasında özleyeceğim tek şey o ve Roy. Onlara veda etmek zorunda kalmak, Russ'ın tabutuna ilk kürek toprağın düşmesini izlemekle aynı yumruğu göğsüme vurdu.

Başımı sokacak bir ev bulabildiğim son iki hafta içinde, büyüdüğüm eski malikanenin izini sürmeyi başardım ve son on yıldır terk edilmiş bir halde durduğunu öğrendim. On yılın başlarında iki aile buradan geçmiş ama birkaç aydan fazla kalmamışlar. Muhtemelen evin birkaç yüz metre arkasında Charpentier ailesinin nesillerinin bir asır boyunca gömüldüğü Charpentier Mezarlığı'nın olması da yardımcı olmamıştır. Çocukken orada oynadığımı, mezar taşlarının arkasına saklandığımı ve 'arkadaşlarımla' konuştuğumu hatırlamama rağmen, o zamanlar bile biraz ürkütücü bir yerdi. Hatta ailelerden biri hayalet gördüğünü söylerken, diğeri duvarların içinde huzursuzluk hissettiğini ifade etti. Okuduğum kadarıyla sadece iki aile buradaydı ve o zamandan beri burası boştu.

Zaman içinde ev bakımsızlık ve vandalizm nedeniyle çürümeye başladı. Bu görüntüler bile - her ne kadar rahatsız edici olsalar da

Bakımsız, bitki örtüsüyle kaplanmış, kayıp eski bir uygarlığa benzeyen bu ev hiçbir anıyı ya da duyguyu tetiklemedi. Belki de çocukluğumdan hatırladığım, güneşli öğleden sonralarının fonunda bakımlı bahçeleri olan eve benzemiyordu. Bu ev kasvetli ve yıpranmıştı, bakımsızlığın yükünü taşıyordu.

Google'da bulabildiğim kadarıyla, komşular evin perili ve lanetli olduğuna inanarak yıkılması için dilekçe vermişler, ancak bu talep hiçbir zaman gerçekleşmemiş. Evin şu anda kime ait olduğunu, babamın bana bırakmış olabileceği bilinmeyen bir mirasın parçası olup olmadığını ya da devletin malı haline gelip gelmediğini bilmiyorum. Her iki durumda da, orada birkaç gece kamp yaparsam kimsenin rahatsız olacağından şüpheliyim.

Araştırdığım bir hukuk sitesine göre, hak sahibine ulaşmak için makul bir girişimde bulunulduğu halde sonuç alınamazsa, çoğu vakıf kaybediliyor. Ne yazık ki, bu küçük gezintide daha iyi anlamayı umduğum nedenlerden dolayı, babamın bir çocuğu olduğuna dair güvenlik kamerasına yakalanmış bazı grenli görüntüler dışında hiçbir kaydı veya kanıtı yoktu. Dolayısıyla, kimse varlığımdan bile haberdar olmadığı için, sanırım el koyma kriterlerine uyuyordum. Bu da demek oluyor ki, eğer ev bana bir vasiyetname ile bırakılmış olsaydı ve ben de evi gerçekten istiyor olsaydım, yasal bir temsil olmadan muhtemelen artık ev üzerinde herhangi bir hak iddia edemezdim. Ve kesinlikle bunu karşılayamam.

Bu yolculuk tamamen zaman kaybı olabilir, ama yapacak daha iyi bir şeyim yok ve kim bilir, belki de dönmek katartik olur. Belki de kâbusların, uyurgezerliğin ve gerçek olmadığını bildiğim şeylerin gündüz halüsinasyonlarının saltanatı sona erer.

Amaçlarım basit: Annemin kim olduğunu, ona ne olduğunu, bu anahtarın kime ait olduğunu, babamın beni neden sır olarak sakladığını öğrenmek ve hayatıma devam etmek.

Tamam, belki o kadar basit değildir.

Terrebonne bölgesine girdiğimde bulutlu bir öğleden sonra gökyüzü beni karşılıyor, Michigan'da bu bölgeye ilçe deniyor. Yolun kenarındaki nesnelere yaklaştığımda farklı boyutlarda üç haç fark ediyorum.

Yolun birkaç mil aşagısında, üzerinde "*Tanrınızla tanışmaya hazırlanın*" yazan bir tabela var ve ben sırtıarak başımı sallıyorum. Russ'la büyürken din diye bir şey yoktu. Pazar günleri ile ilgili tek önemli şey futboldu ve yapılan tek dua da Russ'ın kendi kendine sessizce mırıldandığı dualardı

takımı kazandığı zaman. Gerçek babamın da beni *önceki* hayatımda kiliseye götürdüğünü hiç hatırlamıyorum.

Ya da belki de yaptı ama ben hatırlamıyorum.

İlkinden birkaç mil ötede beni başka bir tabela karşılıyor. *Tüm günahkarlar dikkat.*

Burada doğmuş ve hayatımın büyük bir bölümünü burada geçirmiş olsam bile kendimi yabancı gibi hissediyorum. Dışlanmış.

Her yerin ve hiçbir yerin ev olmadığı bir gezgin olmak garip. Kısa bir süre için, ormandaki o sıkışık kulübede küçük bir aidiyet duygusu hissetmiş olabilirim, ancak yıllar geçtikçe evin geçici bir şey olduğunu anladım. Hayatımıza girip çıkan insanlar kadar geçici.

Kamyonun bankında yanımda, karşılama merkezinden aldığım ve görevlinin neredeyse on yıldır satmadığını belirttiği bir Louisiana haritası duruyor. Ne yazık ki Russ öldükten sonra telefonumun kullanımını bırakmak zorunda kaldım, yoksa ben de artık kağıt haritalarla uğraşmayan diğer insanlar gibi olacaktım. Russ asla cep telefonu kullanmazdı, her zaman cep telefonlarının hükümetin casusluk yapmasına yarayan bir araçtan başka bir şey olmadığını söylerdi, bu yüzden fiziksel bir haritanın nasıl okunacağını ondan öğrendim.

Gösterge tablosundaki bir ışık yanıp sönerek kamyonun benzininin bitmesine yaklaşık beş mil kaldığını gösteriyor ve neyse ki bir sonraki tabelada otoyoldan iki mil ötede bir benzin istasyonunun bulunduğu bir çıkış işaret ediliyor.

Tanrım. Sadece başaracağım.

Kamyonetin açık penceresinden ılık nemli hava esiyor, yaz başının nemli sıcaklığı bir ter tabakası halinde tenimin üzerine çöküyor. Kuzeyde yaşarken yılın bu zamanlarında alışık olduğum serin sıcaklıklardan çok farklı. Bu yorgun paslı kovadaki bozuk klimaya lanet olsun. Neredeyse boğucu.

Çıkıştan, dallarından İspanyol yosunu damlayan kıvrık ağaçlarla çevrili iki şeritli bir otoyola sapıyorum. Tuhaf bir aşinalık kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor, soluk bir tabelası ve dış cephesindeki boyası dökülen eski görünümlü bir benzin istasyonuna girdiğimde içim kıpır kıpır oluyor. Önde sadece iki pompa duruyor, ikisi de kredi kartı okuyucusu olan modern bir çeşide benzemiyor. Kamyonu pompalardan birinin yanına yanaştırdığımda bir zil çalıyor ama neyse ki kimse beni karşılamaya gelmiyor. Benimkinden daha yeni bir başka kamyonet binanın yanına park etmiş, iki yaşlı adam ona yaslanmış konuşuyor. Boynumdaki karıncalanmalar artıyor ve

Russ'ın bana verdiği bıçağı baldırıma kadar uzanan deri av botlarımın içine soktum ve uyluğumun ortasına ancak ulaşan yırtık kot şortumu aşığıya çektim.

Kamyondan indiğimde hava durgundu ve bu sırada o adamların bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bir elimle deponun kapağını açarken, diğer elimle pompaya uzanıyorum ve elim temas ettiği anda, kafamın içinde yasak bir anı klibi yanıp sönüyor.

Baba, benzini pompalayabilir miyim?

Gördüğüm manzara karşısında irkiliyorum, elimi pompadan çekiyorum ve yola dayalı soluk tabelaya bakıyorum. *Benny'nin Yeri*. Silkelenerek pompayı kamyonete yerleştiriyorum ve bana bakan adamlarla karşılaşmak için dönüyorum. Ne dostça ne de tehditkâr. Sadece bakıyorlardı.

Bıçağın tenime değdiğini hissedecek kadar bileğimi büküyorum; bu, tek bir kişiyi bile tanımadığım bu yerde beni rahatlatıyor. Güneşin sıcaklığı tepemdeki bulutların arasından parıldıyor ve kolumu alnımda gezdirerek şakaklarımdan süzülen teri siliyorum. Dakikalar sonra pompanın sesi duyuluyor ve pompayı kapattıktan sonra arsayı adımlayarak küçük binaya doğru ilerliyorum.

İçerisi sıkışık ama ben tuvalet için market raflarını tararken serin hava bir nimet. İçerideki tabelayı görmeden birkaç kola, bir galon su ve birkaç paket cips alıp kasaya doğru ilerliyorum.

"Pompa ikide kırk var," diyorum, yiyecekleri işe yaramaz ıvır zıvır ve şekerlerle dolu tezgâha bırakırken. "Tuvaletiniz var mı?"

"Binanın yan tarafı." Kalın Louisiana aksanı, kafamın içinde kilitli kalmış, çoktan unutulmuş bir anıda yankılanıyor. "Kilit kırılmış."

Tabii ki öyle.

Zili çalması zaman alıyor, umursadığımdan değil, çünkü klimada daha uzun süre kalabiliyorum. Karşımdaki duvarda kayıp kişilerle kaplı bir mantar pano var. O kadar çok ki, kenarlarından sarkıyor ve raptiyelerle tutturulmuşlar.

Bütün kadınlar.

Görebildiğim kadarıyla en son tarih sadece üç gün öncesine ait ve benim yaşlarımda, orta uzunlukta kahverengi saçlı ve koyu renk gözlü bir kadının resmini inceliyorum. Parlak bir gülümseme bana bakıyor ve ben onun korkunç sonunu hayal ederken kafamın içinde yankılanan dehşetli bir çığlığa dönüşüyor. Onu susturmak ve sesini kesmek için gözlerimi kısıyorum. Bazen insanlara baktığımda oluyor. Çığlıkların kime ait olduğunu bile bilmiyorum, ama öyle ki

gerçek ve canlı. Kafamın içinde o kadar gürültülü ki, kafatasıma bir davul gibi vuruyor.

"Kırk yedi yirmi iki." Tezgâhtarın sesi düşüncelerimi böldü ve pembe boyalı tırnağını tezgâha vurduğunu görmek için döndüm.

Şimdi beni bekliyor.

Parayı bıraktıktan sonra dükkândan çıkıyorum ve poşetleri kamyonete atıyorum. Tuvalete doğru ilerlediğimde adamlar hâlâ oradaydı ve tıpkı daha önce olduğu gibi dikkatimi botumun içine sıkıştırdığım bıçağa odakladım. Bu adamlara yaklaştıkça kaslarımda gerginlik oluşuyor, zihnim kayıp kızın yüzünün görüntüsüyle dönüyor. Bu kızlardan o kadar çok var ki, buranın bir Dateline programında olmaması mucize.

"*Bonjour*," diyor adamlardan biri yanından geçerken, selamlamak için başını eğiyor. Aksanının Cajun olduğunu anlıyorum; bu aksan, Valir olarak bilinen dili konuşan Chevalier Adası'ndan gelenlere kıyasla anakaradakiler için daha yaygın.

Biraz okuduktan sonra, Chevalier Adası'na anakaradan taşınan Cajunlar tarafından ilk yerleşildiklerinde, onlara *Les Chevaliers* denildiğini ve bunun da aslında Şövalyeler anlamına geldiğini öğrendim. Bir grup çiftçiyi bu kadar asil bir şekilde adlandırmayı reddeden anakaralılar, sonunda onları *Les Valiers* olarak adlandırdılar ve zamanla Valirs olarak bilinmeye başladılar. Dil, Cajun'un bir alt lehçesidir ve aynı kelimelerin çoğunu paylaşır, ancak ayırt edici bir faktör gibi görünen bunların telaffuzudur. Bu ve okuduğum kadarıyla daha çok Avrupa Fransızcası içeriyor.

Aradaki farkı bildiğimden değil, çünkü zerre kadar konuşamıyorum.

Beni karşılayan adama hızlıca başımı sallayarak tuvalete giriyorum ve ışığı açıyorum. Düğmeyle oynayınca tamamen kapanmasını engelleyen sert kilit açılmıyor ve ben de hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum, trolü burası yerine yol kenarında bir yere bırakma fikrini ciddi ciddi düşünüyorum. En azından tuvaletimi yapmaya çalışırken konuşulanları duymazdım.

Banyonun kendisi temiz ve şirin ve dezenfektan gibi kokuyor, ki bu güzel. Kulaklarımı dikip işimi olabildiğince hızlı bir şekilde hallediyorum, gözlerimi kapıdaki aralıktan dikizleyen birileri var mı diye sabit tutuyorum. Ellerimi kısa bir süre yıkadıktan sonra ensemde biriken teri temizlemek için birkaç kağıt havluyu soğuk suda ıslatıyorum. Kapının dışında adamlar sohbetlerine devam ediyor ve ben kamyonu doğru giderken bir kez daha başımı sallıyorum.

İnsanlara karşı güvensizliğimin ne zaman başladığını gerçekten bilmiyorum. Her zaman var mıydı, yoksa yaşlandıkça ve bakışları fark etmeye başladıkça mı daha belirgin hale geldi. Evdeyken düşmanlık dolu bakıyorlardı, burada ise daha meraklı görünüyorlar. Belki de temkinli.

Ya da misafirperver, ama bugünlerde dostça bir jestin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecek kadar bıkkınım.

Kamyonetime döndüğümde motoru çalıştırdım ve otoyola çıktım. Birkaç mil ötede Chevalier Adası'nı anakaraya bağlayan Veilleux Köprüsü duruyor. Sadece iki mil uzunluğunda, evdeki Mackinac Köprüsü kadar uzun değil, ancak dikey yüksekliği ve hafif kavisi, bu şeyi tehlikeli bir rollercoaster tepesi gibi gösteriyor.

Gizemle örtülü ada, plajları ve her yaz gerçekleşen *Festival des Morts* için gelen turist sayısı gurur duyuyor. Mardi Gras ile Meksika'daki Ölüler Günü'nün karışımı bir karnaval olduğunu okumuştum. Kendi Valir kültürü açısından zengin olan adanın karanlık folkloru bana her zaman karanlık ve büyüleyici bir Güney Fransa Transilvanya'sı izlenimi vermiştir ve yerel halkın hayaletlere ve ürkütücü şeylere olan inançlarından dolayı biraz tuhaf olmasalar da dost canlısı oldukları söylenmektedir. Bu ada tek başına tüm Louisiana'nın toplamından daha fazla hayalet hikayesine sahiptir.

Ve ben de onlardan biriyim.

Tekerleklerimin altından geçen her çelik tabliye paneli rayların çınlamasını hissettiriyor ve karşıya geçerken midemde bir heyecan rüzgarı esiyor. Her iki tarafta da Veilleux Körfezi kuş benekli, sonsuz mavi bir ufukta Körfez'e doğru uzanıyor ve köprünün yüksekliğiyle sanki üzerinde uçuyormuşum gibi geliyor. Kendimi bildim bileli, okyanus her zaman ilgimi çekmiştir. Yaratıkları, dipsiz derinlikleri ve gizemi beni bir siren gibi çağırıyor ve bir gün açık denizde yelken açmak için her şeyimi verirdim.

Bırakın yelken açmayı, bir tekneye bile param yetmeyeceği için pek olası değil, ama hey, bir kız hayal kurabilir.

Manzara kısa süre sonra yerini, yıpranmış dış cepheleri kasırga mevsiminde bu adayı vuran birçok fırtınanın bir kanıtı olan, kıyı şeridi boyunca sıralanmış evlere bırakır. Sivri uçlu palmet ağaçları ve beyaz kumlar buraya tropik bir ada havası veriyor, ancak geçidin ilerleyen kısımlarında, manzara ara sıra kimsesiz görünümlü evlerle dolu uzun krepeşküler ormanlık alanlara ve bataklıklara kaymaya başladığında, buranın cennet olmadığını hatırlıyorum. Adanın kendisi garip ve ürkütücü bir ambiyans taşıyor, bir şekilde sürekli bir sis tabakası altında var gibi görünüyor, hatta

öğleden sonra gün ışığında. Karanlık bir şekilde büyüleyici ve anakarayla kıyaslandığında neredeyse başka bir dünyaya ait.

Yolda bir on dakika daha geçiriyorum ve göğsümde bir ip gibi bir gerginlik hissediyorum. Bir zamanlar evim olan yere yaklaştıkça ciğerlerimdeki hava daha da yoğunlaşıyor. Evi gördüğümde tanıyabilecek miyim? Olan biten her şeyi hatırlayacak mıyım? Ya tek başıma panik atak geçirirsem?

Magnolia Lane'den hemen önce, kaldırımın toprağa dönüştüğü yerde kamyonu yolun kenarına çekiyorum. İki yandaki ağaçlar yolun üzerine doğru eğilerek tünele benzeyen bir şey oluşturuyor, tünelin uzunluğu boyunca bakıyorum, ellerim direksiyonu öyle sıkı kavlıyor ki eklemlerim yanıyor. "*On, dokuz, sekiz, yedi, altı*

..." Sayım burnumdan aldığım derin bir nefesle kesiliyor ve tekrar başlıyorum, "*Beş, dört, üç...*"

Ağaçların kendisi burada geçirdiğim zamana dair herhangi bir anıyı canlandırmıyor, sadece içimde bir beklenti oluşuyor. Canlı bir şekilde tanıdık gelen bir şeye rastladığımda nasıl tepki vereceğime dair endişeler. Bu tedirginlik göğsümde gergin bir atışa neden oluyor. *Nefes al. Sadece nefes al.*

Bir dakika sonra kamyoneti vitesine takıyorum ve anladığım kadarıyla çoğu babamın arazisinde yetişen manolyaların bolluğuyla adlandırılan yola sapıyorum. Meşe ağaçlarının gölgesinin altında, bulutlu gökyüzü öncekinden daha da kararıyor, hava garip bir şekilde serinliyor, tabii bu sadece benim endişemle düşen vücut ısım değilse. Yol boyunca başka ev olmadığı ve en yakın komşu yaklaşık bir mil uzakta olduğu için burayı tespit etmek kolay olmalı.

Yolun sonunda, Chevalier'deki eski çiftliklerden biri olan ve benim doğduğum ev olan kasvetli Charpentier Evi'nin demir kapısı duruyor. Zihnimin gözünde, o kapının gururlu bir nöbetçi olduğu, başkalarını dışarıda tutmak için ilk savunma hattı olduğu günleri neredeyse görebiliyorum. Şimdi ise eğilmiş ve bükülmüş bir şekilde, kırık menteşesiyle asılı duruyor.

Kamyon hala çalışıyor, koltuğun arkasından fotoğraf makinemi alıp dışarı atlıyorum. Diz çöküp birkaç köşeli fotoğraf çekerken pürüzlü çakıl parçaları dizlerime batıyor. Tepemde yükselen ağaçlara karşı. Birkaç güzel enstantaneden sonra tekrar kamyonete atlıyorum ve *Charpentier Evi*'nin demire kazındığı yerdeki kırık melek heykelini not alarak açık kapıdan geçiyorum.

Otlar ve yabani otlarla kaplanmış arazinin genişliği önümde uzanıyor, görünmeyen sınırlar bu bölgenin

Bir zamanlar babama ait olan şeylerin sonu gelmezdi. Adadaki tek psikiyatrist olarak bunu kendi başına karşılayabilirdi ama babasının mirası sayesinde paraya da sahipti.

Yaprakların oluşturduğu gölgelik yerini açık gökyüzüne bırakırken, garaj yolunun her iki tarafındaki ağaçlar, bahçenin tam ortasında yer alan, uzun İspanyol yosunu iplikleriyle örülmüş görkemli bir meşe dışında, bahçeye dağılmış bir şekilde duruyor. Hafızamdaki belli belirsiz lekeler, çocukluk arkadaşım Gabrielle ya da herkesin ona verdiği isimle Brie ile oyun oynarken sık sık tırmandığımız meşe ağacını resmediyor.

Hayvan heykelleri ve yarım kanatlı melekler, birçoğu kırık ve yontulmuş olan dağınık çimenlikte saklanmaktadır.

Arazi boyunca serpiştirilmiş birkaç manolya ağacının canlı yeşil yaprakları, çiçekleri yaz için kaybolmuş olsa bile çevredeki çürümeye bir hayat parıltısı katıyor. Kısa ömürlü, keskin beyaz yapraklarını ve limon kokusunu hayal meyal hatırlıyorum. Zamanın harap ettiği bu fonda tamamen çiçek açtıklarında şimdi ne kadar güzel trajik görünüyor olmalılar. Ne olursa olsun hayatın devam ettiğine dair sözsüz bir vasiyet.

Ve uzakta, evi bekliyor.

Bir zamanlar cemaatin en güzel yeri olan bu yerin çirkin durumu karşısında kalbim sıkışıyor. O kadarını hatırlıyorum ki, kendimi kaledeki bir prenses gibi hissediyordum. Okuduklarımdan, evin mimari açıdan dönemine göre sıra dışı olduğunu, hem üst hem de alt katlarda haç şeklinde koridorlar bulunduğunu ve her iki ucun da dört ana yöne göre hizalandığını öğrendim. Aslında bir haç.

Ana girişin her iki yanında yer alan iki açık hava dolambaçlı merdiveni, üst katta ikinci bir girişte birleşmektedir. Bir zamanların görkemli evi şimdi tahtalarla kapatılmış, zayıf ve yıpranmış çatısı ve her iki kattaki dağınık sundurmalarıyla ayakta duruyor.

Kamyoneti evin yan tarafına park ediyorum, vandallar duvara İncil'den ayetler olduğunu tahmin ettiğim yazılar yazmışlar. Ayrıca okuduklarımdan öğrendiğime göre, ben burada yaşarken olanlardan önce bile evin perili olduğu düşünülüyordu. 1800'lerin sonlarında, beyaz bir paramiliter grubun tansiyonun yükselmesinin ardından Afrikalı plantasyon işçilerine saldırmasıyla gerçekleşen bir katliama dayanıyordu. Yüzlerce kişi öldürülmüş, bazıları bu plantasyonun arazisine saklanmış, ancak daha sonra yakalanıp katledilmişti.

Kamyondan inip ön kapısını daha fazla grafitinin süslediği evin önüne doğru ilerlerken içimde rahatsız edici bir bulantı hissediyorum.

Buraya giren herkes umudunu yitirsin.

İğrenç bir gıcırta kapının açılmasını takip ediyor, ben de panellerin üzerine karalanmış tehditkâr sözcükleri itiyorum. İçeriye baktığım anda, kafamın içinde başka bir enstantane ateşleniyor ve önümdeki kasvetli harap iç mekan geçmişimin renkli görsellerine dönüşüyor.

"Maw Maw Day üçünüzü bırakıp sizi alacak, değil mi?" Babam masasında oturmuş, burnundan aşağı kayan gözlüklerini düzeltiyor, bir yandan da evrak yığınlarının üzerinde geziniyor. "Ve geceyi onların evinde mi geçireceksiniz?"

"Evet." Masasının önünde durup gömleğimin eteklerini sıkarak parayı bana vermesini bekliyorum.

"Hangi filmi izlemeyi planlıyorsun?" Bana sorular sorarken bir kez olsun başını kaldırıp bana bakmıyor ve burnunun altındaki sayfalara bir şeyler karalıyor.

"Sadece bir ... çocuk filmi. PG dereceli." Bu yalan dudaklarımdan dökülürken suçluluk duygusu midemi sarıyor. Gerçekte, Brie'nin ablası bizimle geliyor, en iyi arkadaşımın bir şekilde beni ikna ettiği R-rated korku filminin biletlerini almak için. Bir ailenin, hafta sonu malikânelerinde tatil yaparken kendilerini avlayan maske takmış bir grup tarafından dehşete düşürüldüğü bir film.

Neyse ki hâlâ bana bakmıyor, çünkü babamın yüzüne karşı yalan söylemeyi kendime yediremiyorum. Onun yerine arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor ve yirmi dolarlık bir banknot uzatıyor. Parayı almak için uzandığımda parayı geri çekiyor ve nihayet gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Biber gazını aldın mı?"

Başımı sallayarak cebimden küçük şişeyi çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım. En aptalca şey olduğunu düşünsem de babam onu her yere taşımam konusunda ısrar ediyor. Pantolonumdan çıkmasından nefret ediyorum.

"Güzel. Yabancılarla konuşmak yok, duydun mu? Hiç kimseyle. Kimse senin kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyor. Anlaşıldı mı?"

"Söz veriyorum."

Gözlerindeki az önceki sert bakış biraz yumuşuyor. "Sana normal bir çocukluğun özgürlüklerini vermek istiyorum Cely, ama dikkatli olmalısın."

"Biliyorum."

Elini hızlıca sallayıp parayı uzatıyor ve zafer içimde havai fişekler gibi patlıyor. Sadece Brie ve benimle birkaç kez sinemaya gitmeme izin verildi ve o seferlerde Maw Maw'ın fikrini değiştirmesi için epeyce ikna edilmesi gerekti, ama bu sefer? İçimde gelmiş geçmiş en iyi gece olacağına dair bir his var.

Diğerleri gibi bu anı da uçup gidiyor ve ben bir kez daha etrafımdaki yıkıma bakıyorum.

Kum, çöp ve kırık tahtalar yere saçılmıştı, botlarımın altında çtırdıyordu. Duvarlarda evin her yerinde asılı olduğunu hatırladığım resimler sökülmuş, yerlerine spreylen boyayla grafitiler yapılmış. Daha çok siyah İncil ayetleri. Üzerlerine kırmızı ile lanet sözcükleri karalanmış. Bu evin içinde iyi ve kötü arasında bir savaş varmış gibi görünüyor.

Yine de tüm bunların altında, tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. Bir nabız gibi, hala atıyor ama zayıf. Körelmiş bir kalp, küçük bir yaşam parçasını pompalamaktan fazlasını yapamayacak kadar zayıf.

Yere diz çöküp elimi taşlı yüzeye koyuyorum, gözlerim kapalı. Odaklanıyorum. Neye, emin bile değilim, sadece elektrik gibi sabit bir uğultu hissediyorum. Bir şeyin canlı canlı gömüldüğünü bilmenin tedirgin edici hissi.

Benim durumumda anılar.

Anahtarı zincirinin üzerinde düşüncesizce ileri geri hareket ettirerek ayağa kalkıyorum ve ana fuayeden geçip sağdaki salonu geçiyorum. Solda kütüphane. İkisi de hatırladığım gibi değil, titreyip kaybolan birkaç anı parçasından. Önümdeki bir zamanların görkemli merdivenleriyle uğraşmıyorum. En azından henüz değil.

Dışarıdaki sıcağa rağmen, evin içinde ensemde biriken teri gıcıklayan esrarengiz bir serinlik var. Sanki bir şey tenimde geziniyormuş gibi hissediyorum.

Merdivenin ötesindeki oda, aile ya da oturma odası olarak hatırladığım, arka duvarında kocaman bir şömine olan bir oda. Evin geri kalanı gibi zemin de kir ve moloz içinde, seyrek mobilyaları o kadar kırık dökük ve harap ki, herhangi birinin hala ayakta durması bir mucize.

Devam ediyorum ve mutfak, tamamen kullanışsız bir banyoyu, bir kileri ve hakkında pek bir şey hatırlamadığım birkaç odayı buluyorum. Belki de o zamanlar sadece misafir odalarıydı, gerçi Brie, Marcelle ve Maw Maw dışında pek misafir hatırlamıyorum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum, çeşitli odaları gözden geçiriyorum, ama onları tanımlayacak mobilyalar olmadan, benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Anı yok. Duygu yok. Sadece zamanın ve kötü kullanımın tahrip ettiği boş odalar.

Kırmızı kapı da yoktu, bu da bana rüya görmüş olmam gerektiğini söylüyor. Yine de o rüya ne kadar canlıydı ki kapıya dair bu kadar çok ayrıntıyı hatırlayabildim.

Koridorun sonunda, kirli beyaz duvarları ve rafları olan bir odaya göz atıyorum. Bakışlarımı bir erkek ya da kız çocuğuna ait olup olmadığı hakkında hiçbir fikir vermeyen basit mobilyaların üzerinde gezdirirken burada belli belirsiz bir aşinalık hissediyorum. Kitaplardan birkaçı yerde açık bir şekilde duruyor, sırtları hiçbir özen ya da endişe gösterilmeden ezilmiş ve kırılmış. Bir tanesini çevirip soluk baskılı bir sayfaya bakıyorum ve kapağında *Grimm's Complete Fairytales*'i görüyorum. Benden sonra burada yaşayan sahiplerden herhangi birine ait olabilirdi ama ben bu kitabı çocukken okuduğumu çok net hatırlıyorum. Okumaya olan aşkım bu kadar küçük yaşta başlamıştı.

Evdeki gezintime devam etmek için onu yere bıraktım.

Karanlık bir koridorun ağzına ulaşana kadar korkunun ilk damlası ensemde kayıyor. Kapıları olmayan boş bir koridoru ortaya çıkarmak için el fenerini yakıyorum. Sadece kırmızı ve yansıtıcı altın rengi şal desenli kağıtlarla süslenmiş ve daha fazla grafiti ile kaplı boş bir duvara doğru uzanan uzun bir oyuk.

Kafam karışmış bir halde el fenerini yüzeyde gezdirerek anılarımdaki kapısız koridoru hatırlamaya çalışıyorum. Elbette, saklanıp kitap okuyacak yer arayan bir çocuk bu karanlık noktayı birincil gayrimenkul olarak görürdü, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ve belki de çocukken tamamen kullanışsız bir koridorun tuhaflığı beni bu kadar etkilemezdi. Şimdi tamamen tuhaf bulsam bile.

Boş koridorla uğraşmadan evi taramayı bitiriyorum.

Atardamarlarında hâlâ hayat pompalayan her ne varsa, artık zayıf ve zor hissedilir durumda.

"G İyi günler Bay B." Odaya girdiğimde hemşire bana gülümseyecek kadar arkasını dönüyor ve kız kardeşimin tansiyonunu ölçmeye devam ediyor.

Pencerenin yanındaki tekerlekli sandalyede oturan Frannie, uzun sarı saçları düzgün bir örgü halinde bükülmüş, boş bir ifadeyle uzaklara bakıyor. Eski, yırtık pırtık bir oyuncak ayıyı göğsüne bastırmış.

"Bugün nasıl?" Karşısındaki duvara dayalı iki boş koltuktan birine oturarak soruyorum.

"Dünden daha iyi. Öğleden sonra bir kabus daha gördüm. Sonunda onu ilaçla tedavi etmek zorunda kaldık."

Çok az hareket ediyor ve nadiren de olsa konuşuyor - arada bir tekrarlanan birkaç kelime ve mırıldanma dışında - son beş yıldır biraz katatonik bir durumda kaldı. Zaman zaman gözleri açık bir şekilde rüya görüyor, özellikle de biri ona zarar veriyormuş gibi çığlık attığında tanık olunması garip bir şey.

"Bugünlerde daha sık mı oluyorlar?" Ne yazık ki, buraya gelmek için iki saatlik bir yolculuk yapmak, onun günlük gelişimini takip etmek için beni dezavantajlı duruma düşürüyor, ancak hayatta olduğunu kimsenin öğrenmesinden daha iyidir.

Ve benimle herhangi bir şekilde bağlantılı.

"Hmm, öyle diyebilirim. Doktor son zamanlarda onları neyin tetiklediğini bulamadı. İlaç tedavisinde bir değişiklik olabileceğini düşünüyor."

"Ne değişti?"

"Nöbetleri için doz veriliyor." Hayati değerlerini kaydetmek için uzun bir ara verdikten sonra başını içeri girdiğim kapıya doğru salladı. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Bir saniyeliğine dışarı çıkar mısın?"

Varlığımdan şüphesiz habersiz olan kız kardeşime hızlı bir bakış attıktan sonra hemşireyi koridora kadar takip ediyorum ve hemşirenin duvara yaslanıp kravatıma uzandığı bitişik koridora geçiyorum.

Kollarını boynuma doladığında beni kucaklayamayışım kadar soğuk bir öpücük için kendine çekiyor. "Nerelerdeydin? Seni özledim."

Geçmişte birkaç kez sevişmiştik. Hastanenin bodrumunda ya da onun molası sırasında kamyonetimin arka koltuğunda, ama kesinlikle geliş gidişlerimi bilmesini gerektirecek bir şey değil. Kollarını boynumdan kurtarıyorum ve kravatımı düzelterek bir adım geri çekiliyorum.

Yüzündeki incinmişlik bana ara sıra yaptığımız buluşmalara anlaştığımızdan daha fazlasını koyduğunu söylüyor. Bunu şimdi kesmek daha iyi. Karşılıksız aşk, hemen tedavi edilmezse şiddetli bir sepsise dönüşen bir yara olma eğilimindedir.

"Çok meşguldüm. Size söylediğim gibi, anlaşmamız tek bir amaca hizmet ediyor.

Başka bir şey yok."

"Biliyorum. Ben sadece Son zamanlarda seni çok düşünüyorum." Sessiz bir inilti çıkararak avucunu takım elbisemin yakasında gezdiriyor ve gülümsüyor. "Yakında bir mola vereceğim." Parmak uçlarında yükseliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Kalçalarımın arasında seni düşünmek bile beni titretiyor."

Ve şüphesiz ona mecbur kalırdım, ama bunu şansa bırakmayacağım. Şimdi olmaz. Onun geliştirdiği bu bağıllıkla olmaz.

"Korkarım bu seferki kısa bir ziyaret olacak. Kız kardeşimi ziyarete geldim."

Görünmez bir el tarafından tokatlanmış gibi irkiliyor, gözleri incinmişlik ve aşağılanmışlıkla doluyor ve benden uzaklaşıyor. "Ah. Um. Tabii. Elbette." Ensesini ovuşturarak boğazını temizliyor. "Yapmalıyım Daha fazla hastam var." "Elbette."

Belki de gözlerinde biriken yaşları görmemi istemediği için ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben de Frannie'nin odasına doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda, beni tanımayan kız kardeşimin karşısına oturuyorum. Burada olduğumu bildiğinden bile emin değilim, bu da bu ziyaretleri esasen anlamsız kılıyor, eğer günün birinde kafasını kaldırıp beni tanıma ihtimali olmasa.

"Saçında iyi iş çıkarmışlar Frannie. *C'est jolie.*" Çok güzel. Onunla hem İngilizce hem de Valir dilinde konuşuyorum, belki bir kelime ya da cümle onda bir şeyleri tetikler diye. "Hemşire dün bir kabus gördüğünü söyledi. Bana anlatmak ister misin?" Yine de cevap vermeyeceğini biliyorum. Hiç cevap vermedi zaten. Yine de cevap vereceği bir gün gelebilir ve ben de sormaya devam edeceğim.

"Konuşmak zorunda değilsin."

Sonraki yarım saat boyunca onun yanında oturup pencereden dışarı bakıyorum. Bazı açılardan bu bana onun küçüklüğünü, daha yürümeye başlamadığı zamanları hatırlatıyor; birlikte iskelede oturur, suyun üzerinde uçan kuşları izlerdik. En çok kelebekleri severdi, bahçede hep onları kovalardı. Kıkırdadığı, işaret ettiği ve Fransızca'daki her canlının adını İngilizce'deki kadar iyi hatırladığı o canlı haline bir daha asla geri dönebileceğine inanmıyorum.

Bir daha asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum.

Yine de Frannie'yi ziyaret etmekten hoşlanıyorum. Sessizlik. Yemek ve su kadar hayatımın bir parçası haline gelen tüm kan ve yalanlara biraz denge sağlıyorlar.

Sandalyeden kalktığımda saat neredeyse iki olmuştu ve bara geri dönmem gerekiyordu. Çok uzun süre uzak kalınca insanlar şüphelenmeye başlıyor. Cevaplamak istemediğim sorular sormaya başlıyorlar. Frannie'nin alnına hızlı bir öpücük kondurup odadan çıkıyorum.

"Vay, vay. Bakın rüzgar ne getirdi!"

Tanidik bir ses duyduğumda, hastanenin anaerkiil bağışçısı Judith Bijou'nun hemşirelik istasyonunda durduğunu görmek için dönüyorum.

Frannie'yi buraya ilk getirdiğimde, yaklaşık beş yıl önce, Judith ve kocası yarım milyon dolar harcayarak birkaç kanadı ve ameliyat odalarını yenilemiş ve burayı önde gelen bir akıl sağlığı tesisi haline getirmişlerdi. Kocasını birkaç yıl önce nalları diktiğinde, petrol kralı ona o zamandan beri buraya pompaladığı küçük bir nakit para bıraktı. Belki de Louisiana eyaletinin en zengin kadınlarından biri olmadan önce hemşire olarak çalıştığı günlere bir övgü olarak.

Her ne kadar zenginliğini mücevherler ve şatafatlı kıyafetlerle göstermeyi sevse de, örneğin şu an giydiği çiçek desenli, kabarık bluz, kalın bir pembe altın yüzük, yaklaşık bir düzine bilezik ve gördüğüm en çirkin fleur-de-lis broş gibi, oldukça alçakgönüllü biri. Sanırım onu hastaneye bu kadar sık getiren şey yalnızlığı, çünkü hayatının geri kalanında hiçbir işte çalışmasına gerek kalmayacak.

Dirseğimi tezgâha dayayıp başımı sallıyorum. "*Mais*, ne zaman ziyaret etsem buradasın. Hiç izin aldın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Nasılsın, Jude?"

"Bugünkü yakışıklılık dozumu aldığıma göre oldukça iyiyim."

Kadın zararsız bir flörtçü. Benden yirmi yaş büyük olmasına rağmen, beyaz sarı saçları, genç gözleri ve düzgün kıvrımlarıyla oldukça çekici bir kadın. Yine de onu hiçbir zaman bu şekilde düşünmedim, annelik cazibesiyle.

"Kendini buraya kapatan bir kadından bunu duymak pek iltifat sayılmaz. Bence daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Ha!" Yanında oturan biraz daha genç sekreter başını sallıyor. "Bunu ona yıllardır söylüyorum. Dinliyor mu? Dinlemiyor. Ne zaman kadını kadınlar gecesi için dışarı davet etsem, bana yapması gereken *evrak işleri* olduğunu söylüyor. Evrakları düzenliyorum. Evrakları *dosyalıyorum*. Ve biliyorum ki yapacak o kadar çok evrak işi yok."

"Oh, lütfen. Senin eğlence anlayışın... en iyi ihtimalle ahlaksızca." Belki de Judith'in elini boğazındaki haçın üzerine koyması akılsızca bir alışkanlıktır.

"İncil, *bir bara gidip bekar erkeklerle konuşmayacaksın* demiyor, Jude. Biraz yaşa. Yoksa bir gün seni burada kendi özel odana kabul ederiz." Elinde bir yığın kâğıtla sekreter, karşı duvardaki fotokopi makinesine doğru ilerliyor.

"O haklı, biliyorsun." Kaşlarımı çatarak tezgahı itiyorum. "Biraz kötülük ruha iyi gelebilir."

Jude gözlerini deviriyor ve başını arkamdaki odaya doğru sallıyor. "Bugün nasıl? Henüz onu görmeye gitmedim."

"Her zamanki gibi. Ne daha iyi, ne daha kötü."

"Bunu takdir ediyor, Thierry. Bundan asla şüphe etme." Gerçek adımı verdiğim tek kişi o. Ara sıra düzüştüğüm hemşire de dahil olmak üzere buradaki diğer herkes için ben Bay B'yim ve bu da giriş belgelerinde tamamen farklı bir soyadı ifade ediyor. "Öyle görünmeyebilir ama varlığınız bir fark yaratıyor."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Çok meşgul bir adam olduğunu biliyorum, o yüzden seni tutmayacağım." Jude'da hoşuma giden bir diğer şey de benden uzun uzun konuşmamı beklememesi. Muhtemelen hastaların yarısının pek konuşmadığı ya da konuştuklarında da anlamsızca saçmaladığı bir yerde karşılaşmak t a n . "Senin için endişelenme

Abla. O emin ellerde. Ayrıca, onunla ilgilenmek senin o güzel yüzünü görebilmemiz anlamına geliyor, bu yüzden seni temin ederim ki ihmal edilmeyecek."

"Teşekkürler. Kendine iyi bak. Ve beladan uzak dur." "Asla," diyor.

"W Marcelle'in nesi var?" Ofis koltuğumda arkama yaslandım ve masamın üzerinden günü idare etmesi için işe aldığım Brie'ye baktım.

Azizler ve Günahkarlar Günü.

Yirmi bir yaşına yeni girdiği için bu tür bir mekan için biraz genç sayılır ama onu bu iş için mükemmel yapan da bu. Çok fazla soru sormuyor ve işleri hallediyor, bu da benim yeni para, daha fazla para getirmeye odaklanmamı sağlıyor.

Robot gibi cevap verdiği çoğu zamanın aksine, kız sandalyesinde kayıyor, sorudan rahatsız olduğu belli. "Bilmiyorum, Bay Bergeron."

"İki haftada üç kez hasta olduğunu söyledi. Yerine birini bulmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Lütfen. Paraya ihtiyacımız var. Onunla konuşacağım, tamam mı?"

Kardeşlerin işlerine karışmayı pek sevmem ama Marcelle en iyi dansçılarımızdan biri ve onun yokluğu özellikle müdavimleri tarafından kesinlikle fark edilmedi. Yüksek maaşlı müdavimler.

Brie'den biraz daha yaşlı, tek başına büyüttüğü bir oğlu ve zaman zaman benimle başını derde sokan bir uyuşturucu sorunu var. Ama akrobasi konusunda uzmanlaşmış çok iyi bir şovmen ve anladığım kadarıyla bir zamanlar Vegas'a gitmeyi hedeflemiş. Yol boyunca bazı aptalca kararlar almasaydı, onun da bunu başarabileceğine inanıyorum. Çocukken aynı liseye gitmiş olsak da, kalabalıklar farklıydı, bu yüzden onun yıllar içindeki değişimine kesinlikle tanıklık edebilirim. O zamanlar sessiz bir kitap ineği idi. Ben futbol takımının kaptanıydım. Gerçi o hayat şu anda bulunduğum yerden o kadar uzak ki, artık ayrıntılarını pek hatırlamıyorum. Umurumda da değil.

"Son aylarda daha sık yaşıyor gibi görünüyor."

"Biliyorum. Oğlunun babası hapisten yeni çıktı. Çok sinirli. Yani *Mamere* öldüğünden beri, neredeyse on yıldır böyle ama dediğin gibi son birkaç aydır daha da gergin."

Büyükannesinin ölümünü duyduğumu hatırlıyorum. Bir süre tüm gazetelerde yer aldı, bölgeyi kasıp kavuran bir cinayet davasının parçasıydı. *Magnolia Lane Cinayeti* diyorlardı. Görünüşe göre hali vakti yerinde bir psikiyatrist için çalışıyormuş. Belki temizlikçi ya da sekreter. Tam olarak ne iş yaptığını hatırlayamıyorum. Hatırladığım kadarıyla, bir tarikat psikiyatristin yaşadığı eski Charpentier Evi'ne girmiş ve sözde ona vahşice davranmış. Yetkililer, birkaç organ alındıktan sonra vücudundan geriye kalanlarla birlikte her yere sıçramış kan buldular. Brie'nin büyükannesi ertesi sabah işe gittiğinde, üyeler hala oradaydı ve ona da saldırdılar. Güvenlik kameralarında da genç bir kızın görüntüleri görülmüş, ancak arama ekipleri kıza ait hiçbir iz bulamamışlardır.

Mekan tahrip edilmiş gibi görünmediği için cinayetin nedeni tam bir muamma olarak kaldı. Suçun doğası ve vahşeti, bir şeyin intikamının alınmış olabileceğini ve geride bırakılan dini eserler göz önüne alındığında, karanlık bir ritüel unsuru olduğunu düşündürüyordu, ancak bildiğim kadarıyla bu asla doğrulanmadı.

"Beni durumdan haberdar edeceğinizi umuyorum. Yarına kadar geri dönüp dönmeyeceğini ya da yeni bir yetenek aramaya başlamak zorunda kalıp kalmayacağınızı bilmek istiyorum."

Başını eğerek başını sallıyor. "Evet, Bay Bergeron." Diğer personele karşı ne kadar cesur ve küstah olsa da, kimsenin lafını ağzına almasa da, kız her zaman gözlerimin içine bakmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Ve bir şey daha. Bu dansçılardan birini bir daha arkada görürsem, kışına tekmeyi basarım."

Gözlerini kapatarak oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Onlara söylüyorum... ama onlar--"

"Onlara bir dahaki sefere bana hesap vereceklerini söyle."

"Elbette, Bay Bergeron. Benim gözetimimde bir daha olmasına izin vermeyeceğim." "Sanmıyorum." Başını sallama şekli bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor.

Sahibini hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün bir köpek. Personelimin benim hayal kırıklığımdan korkmasını istediğimden değil. Sadece kurallarıma saygı göstermelerini istiyorum. Kendi güvenlikleri için, gerçekten, çünkü işler cehenneme dönerse, şeytanın gelip alacağı tek kişi ben değilim. "Okul nasıl?" Brie kulübü yönetmenin yanı sıra bir hayali için yarı zamanlı dersler de alıyor. Bu gerçeği biliyorum çünkü burada yönetici olmak için başvurduğunda bunu da başvurusuna eklemişti. Bu kasabanın yarısının peşinden gitmeye zahmet etmedikleri bir şeyi arzuladıklarını düşünürsek, çabaladığı için ona hak veriyorum.

Bu soru yüzündeki kasvetli ifadeyi aydınlatmış gibi görünüyor. "Bu iyi bir şey.

Gerçekten iyi."

"*Très bien.*" Çok iyi. Bazen, ailemi tanıdığım için bunu beklediği için ona ara sıra Valir diyorum. Louisiana'nın dışına çıktığımda, birinin beynini patlatmakla görevlendirildiğimde anonimlik uğruna kendimi bu parçamı bastırmaya zorluyorum. "Şimdi izin verirsiniz, işimin başına dönmem gerekiyor."

"Elbette, Bay Bergeron. Ve teşekkür ederim. Ona bir şans daha verdiğiniz için."

"Bu başka bir şans değil, Bayan Dajerae. Bu bir uyarı."

Ofisimden çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve ben bir elimi yüzümde gezdiriyorum, boğazım aniden bir içki için yanıyor.

Sürahiye masama geri koymadan önce ağzına kadar doldururken kehribar rengi sıvı bardağın etrafında dans ediyor. Bu iş çok yorucu. Evrak işlerinden ve yalnız kaldığım birkaç andan ziyade, insanlarla ve onların sorunlarıyla uğraşmak bu hayatta yapmak için doğduğum bir şey değil. Bazen hiç istemediğim bir şeyin nasıl olup da kucağıma düştüğünü ve bu işte gerçekten iyi olduğumu görmek beni şaşırtıyor. Para aklamamın benim için büyük bir görev olduğunu kim bilebilirdi?

Belki de o kadar da gizemli bir şey değildir. Babamın karanlık işlerle uğraştığı bilinirdi, ben de bu cehenneme aslında bu şekilde geldim, yani sanırım armut dibine düşermiş.

İçkimden bir yudum alıyorum ve yanımdaki çekmeceyi açarak annemle Frannie'nin bir fotoğrafını çıkarıyorum. Annemin gülümsemesine ve eski evimizin ön bahçesinde kız kardeşime sarılmış otururken altın sarısı saçlarından yansıyan güneş ışığına rağmen, gözlerinde bir parça hüznün var. Babam kalkıp bizi terk ettiği andan itibaren hep orada olduğunu düşündüğüm bir hüznün. Benim de o piç gibi biri olduğumu görmeden önce öldüğü için çok mutluyum. Benim de onun gibi bir günahkar olduğumu düşünürdüm. Yalancı, hilekar bir suçlu, cehenneme mahkum.

Annemin Katolik terbiyesinin şiddeti, hiç şüphesiz ben on yaşındayken babamı evden kovmasına neden oldu. Etek peşinde koşmak ve borçlanmak onun en önemli kötü alışkanlıklarıydı ve sonunda kalkıp bizi temelli terk ettiğinde lanetlediklerimizden bazılarıydı. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir neden göstermeden, sanki bencil herif şehirden gitmek için acele ediyormuş gibi toparlanıp ortadan kayboldu.

Yıllar sonra, ona yaptıklarından nefret ettim. Bize yaptıklarından. Tahsildarlar kapımızı çaldığında, onu kendim yakalamayı ve onun yüzünden çektiğimiz cehennem için onu cezalandırmayı bile düşündüm. Ama o noktada artık çok geçti. Dünya çoktan dişlerini içime geçirmişti ve kaderim, sonunda ışık olmayan uzun, karanlık bir tünel gibi önümde uzanıyordu.

Babamın izini sürmek artık önemli değil. Geride bıraktığı kalp ağrısı, ölmekte olan bir sarmaşık gibi göğsümün içinde büküldü ve budandı. İçimde soğuk bir kayıtsızlıkla ve kendi kendimi yok etme eğilimiyle yayılan bir sarmaşık. Hissettiğim her sevgi, insanlığımın parçalanmış kalıntılarını kurtarabilecek her masumiyet, acımasız bir el tarafından benden koparıldı.

Şu anda benim için önemli olan tek şey bu lanet tünelden canlı çıkmak.

Titreşen kırmızı ve mavi ışıklar karşımdaki uzun pencerelerden yansıyor ve masadan içimi alarak oraya doğru ilerliyorum. Aşağıda alevler havayı yalıyor, bir ateş püskürtücü bir meşaleyi tutuşturuyor ve alevi seyircilerin üzerine üflüyor. Onun üzerinde, yarı çıplak kızlar tavandaki kablolarla bağlı çemberlerden sallanıyor, kıvrak vücutları hoparlörden gelen müziğin ritmiyle kıpırdanıp kıvranıyor. Barda alkol servisi yapıldığı için tam çıplaklık yasak, bu da kârlara bir darbe gibi görünebilir, ancak fantezi bu yerde kalın, baş döndürücü bir sis gibi kalan şeydir. Sütyen ve G-string'den fazlasını göstermeden birini baştan çıkarmak yetenek ister ve bu dansçılar baştan çıkarma konusunda en iyiler, eğer siyah ışık bir şey ifade ediyorsa.

Özenli kostümler giymiş kızlar, iyi koreografiye sahip bir dansın parçası olmasalar, sahnede kolayca sevişebilecek bir çiftin etrafında geçit töreni yapıyor. *Sanat*, yetkililere söylemeye meyilliyim, çünkü müstehcen bir eylem olarak kabul edilen herhangi bir şey buranın kapatılmasına neden olur ve beni Meksika'da bir yerde bir idam mangasının önünde gözlerim bağlı bırakır.

Gemiye sıkı tutuyorum çünkü başka seçeneğim yok. Çünkü kartel için vurgun yapmak alternatifi, elimden gelse kaçınmayı tercih edeceğim bir hayat.

Ne de olsa çoğu sicarios uzun ve müreffeh bir hayat yaşamıyor.

Kolumu kısırarak kolumdaki yara izine bakıyorum. Keskin dişlerin açtığı dört belirgin yara ve aradaki daha küçük dişlerin oluşturduğu çizgiyle bir kurdun ısırığı. Siyah bir kurt tarafından açılmış bir yara.

Düşüncelerim beni Julio ile eğitim aldığım ilk günlerime götürüyor. Bana silahla nasıl ateş edeceğimi öğreten yorucu dersler, nefes almak kadar doğal hale gelmişti. Reflekslerimi geliştirdim. Nefesimi sakinleştirmeyi öğrendim. Ve daha da önemlisi, insanların acılarına ve ölümlerine karşı tam bir bağlılık geliştirdim. Bana yara izimin en güvendiği sicario'sunun işareti olduğunu ve bir gün herkesin bana verdiği isimle *Kara Kurt*'tan korkmaya başlayacağını söyledi. Karteldeki pek çok kişinin vahşi doğası göz önüne alındığında cesurca sözler.

Yine de, yelek giymediğim tek seferde kalbimi sadece iki santimle ıskalayan bir kurşun olmasaydı, hayat boyu tetikçi olarak kaderimi mühürleyecek olan sözler gerçekleşti. Kasıtlı olarak.

Burası ne kadar baş ağrıtıcı olsa da, burası daha iyi. Birinin beyninin duvarda patlamasını izlemekten daha iyi. Benim olmayan bir savaş için ölüme hizmet etmekten daha iyi.

İçkimi yudumlarken, kadınların büyüleyici bir *Cirque du Soleil* cazibesıyla seyircilerin gözlerini kamaştırmasını izliyorum. Bir striptiz kulübü için burası en lüks ve şık kulüplerden biri olarak kabul ediliyor. Kulübü bir kumar sonucu selefenden devraldığım için bu övgüyü tam olarak hak ettiğimi söyleyemem.

Tıpkı babam gibi.

Bazen merak ediyorum, eğer Julio beni bu hayata çekip çıkarmasaydı, ben de bu kadar zavallı olur muydum? Her günümü boşa harcıyor, ucuz bir karavan parkında bir şişe likörün içinde boğuluyor ya da evleniyor olur muydum? Bu iş kolunda kendime bir kadın bulma fikri, ondan kaçmaya çalışmak kadar saçma bir düşünce. Böyle bir şey asla olmayacak. Kartelin dikkatinden kaçan çok az şey var ve Frannie'yi onların radarından uzak tutabilmem bir mucize. Aksi takdirde, düşmanlarım için mükemmel bir piyon olurdu.

Müttefiklerim de öyle, zira sadakat bu sektörde kırılğan bir ipten başka bir şey değil.

Julio'nun bana öğrettiği ilk şey: Tüm bağlarını kopar. Çünkü bu dünyada en çok sevdiğin şey, daha kurşun kafana isabet etmeden önce elinden alacakları ilk şeydir.

CÉLESTE

"T "Hiçbir şey için teşekkürler, Russ." *Göt herif*. Tekila şişesini sinirli bir şekilde rafa geri koydum. Ölmeden önce veda hediyesi olarak, pasaportuyla birlikte sahte bir kimlik yaptırmıştı.

ve beni gerçek yirmi yaşım olarak listelemeye karar verdi, eminim ki bu beni barlardan uzak tutmak için kasıtlı bir şeydi. "Beni sadece birkaç ay daha yaşlı yapamaz mıydın?" Mükemmel bir sahte kimlik için ne büyük bir israf.

Dokuz yıl sonra kimsenin kameradaki kızın grenli resmini hatırlamayacağından emin olduğum için muhtemelen aşırıya kaçmıştı, ama kesinlikle takıntılı paranoyanın üstünde değildi.

Koridorda ilerlerken Gaspard's Grocery'nin raflarındaki sınırlı sayıdaki gazlı içecekleri inceliyorum; adı kulağa hoş geliyor ama karşılaştığım bazı modası geçmiş yiyeceklere bakılırsa aslında hiç de öyle değil.

İçimi çekerek altı paket kola şişesi kaptım ve akşam yemeği için soba gerektirmeyen bir şeyler bulmaya koyuldum.

Buzdolabının içinden, çoğunlukla boş bir raftan son taze yapılmış ton balıklı sandviçi alıyorum, ancak iki günlük olduğunu görüyorum. Ve beş dolar. Bir iniltiyle onu kolumdan sarkan sepete atıyorum ve solumdan gelen çok meraklı gözlerin yakıcı bakışlarını hissediyorum.

Döndüğümde üç ya da dört yaşlarında, dağınık kahverengi saçlı, parlak mavi gözleri onları büyütüyormuş gibi görünen kalın gözlüklerin arkasından beni izleyen küçük bir çocuk buluyorum. Yanında bir galon süt almak için uzanan ve sırtı bana dönük olan kadının annesi olduğunu tahmin ediyorum. Gülümseyerek ona el sallıyorum, o da utanmış gibi başını başka tarafa çeviriyor.

Yaptığım işe geri döndüğümde annesinin profilini fark ettim.

Ne Houma mirasının parlak, zeytin rengi ten rengi ne de gözlerinin köşesindeki egzotik kalkıklık, ona hafızamı harekete geçiren bir tür kedi cazibesi veriyor. Yıllar içinde ne kadar değiştiğini göz önüne alırsak, onu asla bu şekilde hatırlamam. Hayır, omzunda soyadı *olan Dejaræ*'nin dövmesinin olduğu yere dökülen uzun, siyah, spiral bukleler bir şey hissettiğimde olduğu gibi ensem arkasını karıncalandırıyor.

Kadın küçük çocuğun elini tutuyor ve mısır gevreği reyonuna doğru ilerliyor. Arkalarında kısa bir mesafe bırakarak takip ediyorum, etrafının annesinden çok daha farkında görünen küçük çocuğun dikkatini çekmemeye özen gösteriyorum.

"Hangisini istersin, bebeğim?"

Sesini duyduğumda neredeyse on yıl öncesine geri döndüm.

"Ne şekeri istiyorsun, Cely?" Brie'nin ablası Marcelle, babamın verdiği paranın üstünü tutarak bana bakıyor. "JuJuBes, sakız ya da Good & Plenty var."

"Red Vines yok mu?" Sevdığım tek şeker türü Red Vines'tı. Twizzlers değil. Ve kesinlikle onun saydığı türden değil.

"Bunlara ve patlamış mısıra yetecek kadar para yok."

Marcelle'in biletini ödemek için paramın bir kısmını feda etmek zorunda kaldım, aksi takdirde tüm harçlığını makyaja harcadığı için sinemaya hiç gidemeyecektik.

"Tamam." Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemek zor. "Ne istiyorsan onu al."

"JuJuBes olsun." O patlamış mısır ve şekerlerin parasını öderken, Brie ve ben tezgâhın diğer ucunda bekliyoruz, ben de daha pahalı şekerlerin olduğu rafa bakıyorum.

Arkamda, Brie fıskiyeli içecek makinesiyle oynuyor, dağıtıcıdan buz küpleri yakalamaya çalışıyor. Atıştırmalık almak için sırada bekleyen bir ya da iki kişi dışında sinema çoğunlukla boş.

Alt dudağımı ısırarak, Kırmızı Sarmaşık paketine bakıyorum. Tam orada. Tam önümde. Yani, neden onları oraya, birinin kolayca alabileceği bir yere koysunlar ki?

"Affedersiniz." Ses, başını beklentiyle eğen kadına tekrar bakmamı sağlıyor.

"Pardon?" Kafa karışıklığı kafamın içinde bir bulut gibi asılı duruyor, hayallere dalmışım.

"Kaptan Crunch kutusuna ihtiyacım var. Arkanda." Hafif bir Valir aksanı taşımasına rağmen, kelimeleri bu adadaki bazı insanlardan biraz daha anlaşılır. Sanırım bunun nedeni genç neslin bu dili yaşlılar kadar akıcı konuşamaması. Cajun'un aksine, daha geleneksel Fransızca ifadeleri benimsiyor ve burada konuşulduğu bir derece var gibi görünüyor. Bazıları için oldukça kalın, bazıları içinse bir aksan olmaktan öteye gitmiyor.

"Ah!" Sersemliğimden kurtulup onun için kenara çekiliyorum ve oğlunun meraklı gözleri yine üzerimde.

"Bu kadın çok tatlı, değil mi anne?" Küçük sesinin sevimliliği, sesine yapışan aksanla daha da sevimli ve dayanılmaz hale geliyor.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı kaldırdığımda kadının göz ucuyla beni süzdüğünü görüyorum. Bunca yıldan sonra beni tanımış olabilir mi? Saçımın rengini birkaç kez değiştirdim, bir yerden başka bir yere taşındığımızda her seferinde ismimi değiştirdim. Ama özümde hâlâ Céleste'im. Eminim bunun küçük bir kırıntısını görüyordur.

Yine de bana baktığında gözbebeklerinin büyüdüğünü, gözlerinin kenarındaki yorgunluğu fark ediyorum. Belki de acı. Kafası güzel. Uzun bakışlarından bu kadarını anlayabiliyorum ve bir şey söyleyip olay çıkarma riskini göze alamıyorum.

Russ'ın dediği gibi, dikkat çekemem. Soru yok. Ama lanet olsun. Uyuşturucu mu? Brie'nin ablası hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama hatırladığım kabataslak parçalar, onlara dokunmayacak kitap akıllısı bir kızın resmini çiziyor.

Tabii kafam bazı anılarımı bambaşka bir resme dönüştürmediyse.

"Öyle, değil mi bebeğim?"

"Bu... Teşekkür ederim." Garip karşılaşmaların kraliçesiyim. Sadece üç ya da dört yaşında olması önemli değil. Özellikle çocuklar beni geriyor, sanki bir insanın içini görebiliyorlarmış gibi bakıyorlar. Cüzdanımda sahte bir kimlik taşıdığımı ağzından kaçırmasını bekliyorum.

Takip etmeyi bırakıp kasaya yöneliyorum, tezgâhtar sandviçimi tarayıcıdan geçirirken plastik ambalajın küçük bir köşesini gevşetiyor. Açtığı delikten sızan yarısı ezilmiş ton balığı bir anda o kadar da çekici görünmemeye başladı, özellikle de

Parmağını salya akan parçaların üzerine sürüp önlüğüne sildikten sonra sandviçi tekrar kapatıyor.

Tanrı bilir onca paranın üzerinde ne dokunan ellerin okşadığı bir sandviç için beş dolar.

Kusma isteğini bastırarak kamyonete doğru ilerliyorum ve yemeği yanımdaki koltuğa fırlatıyorum. "Popeyes'i tercih etmeliydim sanırım."

Russ fast food'a hep *sahte yemek* derdi. Sık sık tavuğun aslında köfte haline getirilmiş ve fritöze atılmış atılmış parçaların toz haline getirilmiş bir karışımı olduğu şakasını yapardı. Gerçi bu bile şu anda benim ezilmiş ton balıklı sandviçimden daha iyi geliyor.

Kafamı kaldırdığımda, Marcelle ve oğlu olduğundan emin olduğum kişinin dükkândan çıktığını ve otoparkta Russ'ın kamyonetini lüks bir versiyon gibi gösteren külüstür bir sedana doğru ilerlediğini görüyorum. Kendi aracımı çalıştırırken, bir yanım Brie'yi tekrar görme şansı için bile olsa onu takip etmek istiyor. Kamyoneti geri vitesle takip geri geri çıkmaya başladığımda, yanımdaki çanta devriliyor ve sandviç yere yuvarlanıyor.

"Orospu çocuğu!" Arabayı tekrar park ediyorum ve lanet şeyi almak için eğiliyorum. Zavallı sandviç son on dakika içinde bir MMA kum torbasından daha fazla travmaya maruz kaldı ve bu noktada onu mağazanın hemen dışındaki çöp kutusuna atsam daha iyi olacak.

Cesaretim kırılmış bir halde, parçalanmış akşam yemeğimi çantaya geri atıyorum, ama yan taraftaki pencereden gelen ürkütücü bir sesle yerimde sığıyorum.

Marcelle kucağında oğluyla kamyonun yanında duruyor, ben de camı indirip yüzüne kazınmış sıkıntıyı görüyorum.

"Kusura bakmayın. Sizi rahatsız etmek istemedim, sadece... burada bir tek siz varsınız. Arabam... bozuldu. Beni bırakabileceğini sanmıyorum?"

Öne doğru eğilerek otoparka bakıyorum ve onun haklı olduğunu görüyorum; muhtemelen tezgâhtara ve Gaspard'da çalışan diğer kişilere ait olan birkaç araba dışında çoğunlukla boş.

"Elbette." Russ'ın sözde babası olarak minnettar olduğum bir şey varsa o da lastik değiştirmeyi ve aktarma kablosu kullanmayı biliyor olmamdı. O aracına doğru yürürken ben de kamyoneti sürüp onun külüstür aracının önüne park ettim.

Ben arkadan kabloları tutarken o kenarda durup çocuğu kalçasında zıplatıyor. "Aslında bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Yapmak

Sen?"

Başımı sallayarak işe koyuldum, onun aküsünden benimkine kabloları bağladım.

"Buralardan değilsin, değil mi?"

Başımı sallayarak son terminalleri de bağladım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Michigan."

"Bu uzun bir yol. Burada ailen falan mı var?"

Bu soru karşısında bir an duraksıyorum. "Hayır. Neden çalıştırmayı denemiyorsun?" "Evet, pekâlâ," diyor, çocuğu yere bırakıp arabanın yanına koşarken.

sürücü koltuğu. Ardından gelen tıklama sesi kötüye işaret, özellikle de farlar açıldığında ve araba dönmediğinde, şüphelerim doğrulandı.

"Tamirci değilim ama sanırım marş motoru bozuk."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ellerini direksiyona vuruyor ve inliyor. "Sanki şu anda buna ihtiyacım varmış gibi."

"Anne, caw uyandı mı?" diye soruyor yanındaki küçük çocuk. "Evet, Sweets. Sanırım *gerçekten* kırıldı."

Yürü git. Russ'ın sesini kafamın içinde duyabiliyorum. Bencil, soğuk Russ, birasını bırakmak zorunda kalsa bir köpek yavrusunu boğulmaktan kurtarmayacak olan Russ.

Yürü. Uzaklaş, Cely. Burayla bir bağlantım yok.

"Seni bırakabilirim. Bir yere." Ben daha böyle bir şeyin sonucunu düşünemedim kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Uzakta yaşıyor olsaydı Gaspard'dan alışveriş yapacak değildi ya. Elbette daha iyi mısır gevreği seçenekleri olan daha iyi bir mağaza vardır. Sandviçleri de öyle. "Yakınlarda mı oturuyorsunuz?"

"Kız kardeşim yolun birkaç mil yukarısında çalışıyor. Gidip ondan arabasının anahtarlarını alabilirim. Sakıncası yoksa beni götürür müsün?"

Kız kardeşi. Brie.

Yapamam. Eski dostuma bir kez bakmamın ne anlama geleceğini kim bilebilir? "Aslında seni eve bırakmamın bir sakıncası yok."

"Sorun olmayacaksa, birkaç yere daha uğrayabilir miyim?"

Oh, hayır. Bu gece onun şoförü olmak için gönüllü olmayacağım. Gerçi bu kadının kafası iyiyken araba kullanmasına izin vermek iyi bir fikir mi onu da bilmiyorum. Yanında küçük bir çocuk varken olmaz. Ama belki Brie bunu fark eder ve onu vazgeçirir, böylece ben de ikiyüzlü bir kamu hizmeti vermek zorunda kalmam.

Bu kadın için duyuru. O anahtarı alırken ben her zaman arabada kalabilirim.

"Kız kardeşin yolun yukarısında mı?"

"Evet, Yirmi Üçüncü Cadde'de."

"Tamam, seni oraya götüreceğim."

Gülümseyerek market poşetlerini ve oğlunu toplar ve kamyonete yükler. Yiyecekler arkada, çocuk önde.

Oğlunu ikimizin arasındaki bankta emniyet kemerine bağlayışını izlerken enseme kaşıyorum. "Araba koltuğu falan olmalı mı?"

"Hayır. O büyük bir çocuk. Sadece iki mil."

İki mil içinde çok şey olabilir. Örneğin, onu kamyonetimden çıkarmak için o kadar çaresiz olabilirim ki, yanlışlıkla gaza basabilir ve bir polisin istenmeyen dikkatini çekebilirim. Ya da eski bir arkadaşı görme düşüncesiyle o kadar meşgul olabilirim ki kırmızı ışıktaki geçip kavşakta T'ye çarpabilirim.

"Emin misin? Almak istersen sorun olmaz." Tabii şimdi düşününce, onun aracında da bir tane gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bak, kelimenin tam anlamıyla iki dakika uzaklıkta ve söz veriyorum, saçlarından kurtulacağız."

İki dakika. İki dakika ile başa çıkabilirim. Yavaş sür. Kırmızı ışıktaki geçme.

Çok basit.

Tamam. Herkes arabaya bindikten sonra mağazanın otoparkından çıkıyorum ve onun söylediği gibi Yirmi Üçüncü Cadde'ye doğru ilerliyorum. Çocuğun gözlerini sürekli üzerimde hissetsem de gözlerimi yoldan ayırmaya cesaret edemiyorum. Saatin bitmesine bir dakika on saniye kala olmaz.

Ana şerit, çiçekli sarmaşıklarla süslü dökme demir balkonlarıyla bana Fransız Mahallesi'ni hatırlatan eski moda tuğla binalarla çevrilidir. Siyah ve beyaz çizgili tenteler, köşe kitapçıları, kafeler, restoranlar ve küçük butiklerin mistik bir *Diagon Yolu* cazibesi verdiği hareketli arnavut kaldırımları üzerinde uzanıyor. Caddenin güney tarafında, dükkanların arkasında, tahta kaldırım geceleri şenlikli bir parlaklık katan yumuşak beyaz ışıklarla kaplı bir kanal uzanmaktadır.

Küçük, şirin ve güzel bir kasaba, kitaplardan fırlamış gibi.

Büyüleyici cazibesine rağmen, yine de tepede görünmez bir bulut gibi beliren bir boşluk var. Burada olmayan bir şeyin gölgesi.

Kimsesiz ve hayalet gibi, gökyüzünden aşağı bakan hayaletler gibi.

Işıklarda bana sola dönmemi söylüyor ve ben mekanın otoparkına girene kadar ön taraftaki neon tabelayı fark etmiyorum. *Günahkarlar ve Azizler.*

Burası neo-gotik mimarisiyle bir zamanlar kilise olmuş gibi görünüyor, ancak ön taraftaki tabelada göğüslerinin yarısı dışarıda bir kadının görünmesi bana buranın kutsal bir yer olmadığını söylüyor.

"Kız kardeşin... o bir O ..." *Brie striptizci mi?*

Onlara karşı değilim. Hatta son aylarda ben de paranın cazibesine kapılmıştım. Yaklaşık bir yıl önce, sadece cesaretim olup olmadığını görmek için web kamerası şeyini yapmaya çalıştım, ancak ekranda bir dick gördüğüm anda korktum. Takip eden bir saat boyunca, Russ'ın telefonumu kaydıracağı ve kapatmayı başaramadığım ekrandan rastgele bir sakin aniden ortaya çıkıp gözlerini kafatasından dışarı çıkaracağı paranoyasıyla ileri geri yürüdüm. Yıllar beni striptizciler ve fahişeler konusunda fazla huysuzlanmayacak kadar sertleştirdi, ama Brie? Sanırım hafızam sandığım kadar güvenilir değilmiş.

"Yeri o yönetiyor." Bu

daha mantıklı. "Dans eden benim."

Dikkatimi ileriye vererek yüzümdeki şaşkın ifadeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum çünkü eskiden tanıdığım ya da hatırladığımı sandığım Marcelle, Brie'nin steroid almış hali gibiydi.

Tabii değilse. Bu durumda, anılarım o kadar güvenilirmez hale geldi ki, doğru kişiyi bile bulamayabilirim.

Tüm otopark tıka basa dolu, park edecek tek bir yer bile yok, araba sıralarının, daha lüks arabaların arasından geçerken hala kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Sadece kenara çek. Şuradaki kapı." Binanın yan tarafındaki, dansçıların girişi olduğunu tahmin ettiğim bir kapıyı işaret ediyor.

Durduğumuzda, oğlunun kemerini çözmeden kapıyı açtı ve tam onun - ve benim- üzerime kapatmadan önce öne doğru eğildim.

"Bir dakika. Onu da yanında götürmüyor musun?" "Hemen geliyorum."

"Bekle, bekle, bekle. Sen ..." *Oğlunuzu bir striptiz kulübünün arka kapısında tamamen yabancı birine bırakmak mı? "Ya ağlarsa?"*

"Yapmayacak. Senden hoşlanıyor. İnsanlar hakkında... sezgileri var."

Benim de var ve şu anda bana söylediği şeyden hoşlanmıyorum. Ensemi kaşıyarak, bu düzenlemeden hiç de rahatsız görünmeyen çocuğa bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Sadece bir dakikalığına?"

"Söz veriyorum. İçeri girip anahtarı alacağım ve hemen çıkacağım."

O kapıyı çarparak kapatıp içeri girerken ben koltuğa gömülüp iç geçiriyorum. Bunu takip eden sessizlikte boğazımı temizliyorum ve yanımdaki üç, dört ya da beş yaşındaki çocukla aramdaki garip rahatsızlığı fark etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Burnundaki gözlüğü düzelterek, "Sen çok iyi birisin," diyor.

"Teşekkürler. Sen, um İyi iş çıkardın. Buraya kadar kıpırdamadan oturdun." "Teşekkürler." Otururken küçük ayakları bankın kenarından sarkıyor.

Kıpır kıpır. "Adın ne senin?"

"Ce--Carly."

"Cecawly? Garip bir isim."

Yorumuna kıkırdıyorum, gerginlik yavaş yavaş mideme yerleşiyor.

"Carly. Benim adım Carly James. Seninki ne?"

"Dustin."

"Dustin?"

"Hayır. Dustin."

"Dustin," diye tekrarlıyorum.

"Hayır, hayır. Benimle söyle.

Duh." "Duh."

"Hayır. Das wong." Bir elini alnına götürüyor ve ben annesinin acele etmesini dileyerek etrafıma bakıyorum, çünkü bana ne anlatmaya çalıştığını anlamadığımı için kendimi kötü hissediyorum.

"D ile mi başlıyor?"

"Hayır. Bir dzaaaay." Tamam, belki de yaşı konusunda yanıltılmışımdır, çünkü üç yaşındaki bir çocuğun kendi adını nasıl heceleyeceğini bildiğinden emin değilim. Belki de biliyorlardır.

"Tamam, yani Justin mi?"

"Yessss!" Heyecandan olsa gerek ayaklarını tekmeliyor ve ben yine kendimi kıkırdarken buluyorum. "Hey, Cawly?"

"Evet, Justin?"

"Tuvalete gitmem lazım."

Kahretsin.

"Peki. .. erkekler ne yapar? Sadece ... dışarı çıkarlar, değil mi? Binalara falan mı işerler? Muhtemelen şuradaki duvara işeyebilirsiniz."

"Hayır. Çiş demek istemedim."
Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

J Kapiya doğru yürürkenustin elimi tutuyor ve kapıyı açtığım anda devasa bir insan eti ve kas duvarıyla karşılaşıyorum. Tahminlerime göre fedai, ama sinirli gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tarayışı bana bir köprü trolünü hatırlatıyor.

Yan tarafa eğilip etrafını görmeye çalışıyorum ama adam neredeyse kapının tüm genişliğini kaplıyor. "Hey, annesi az önce içeri girdi. Sorun olmazsa gidip ona bakacağım."

İçeri adım atmaya fırsat bulamadan devasa bir pazu yolumu kesiyor.

"Merhaba, Wevi," diyor Justin, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi adamın kolunun altından kayarak.

Ben de aynısını yapmaya çalıştığım da, omzumu sıkıca kavrayan biri beni yerimde tutuyor.

Canavar beni tekrar dışarı çekerek, "Kimliğe ihtiyacım var," dedi.

"Ne için? Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun Disneyland'deymiş gibi içeri girmesine izin veriyorsun." Yanından geçerken, Justin'in kim bilir nereye giden karanlık koridorun derinliklerine doğru ilerlediğini görebiliyorum.

"Onu tanıyorum. Seni tanımıyorum. Ve sesin buralardanmışsın gibi geliyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum? Bak, başını belaya sokmadan önce çocuğu yakalamama izin ver. Ona göz kulak olmam gerekiyor."

Trollüğüne uygun bir kahkaha atıyor. "Bu konuda çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim."

"Defol git, bu çok saçma." En azından annesiyle birlikte olduğundan emin olana kadar bir çocuğun striptiz kulübünde dolaşmasına izin vermeyi reddederek adamı itiyorum. Tanrım,

Kim bilir hangi karanlık insanlarla karşılaşacak. *Pinokyo*'yu görmüştüm. Burası kesinlikle onu eşeğe dönüştürecek bir yer gibi görünüyor.

Kolumdaki tutuş sıkılaşıyor, gitmeme izin vermiyor. "Hey!"

"Bir sorunumuz mu var?" Tanımadığım bu ses beni olduğum yerde durduruyor ve bir hareket dikkatimi tekrar gölgeli koridora çekerken olduğum yerde donup kalıyorum.

Pürüzsüz, neredeyse kibirli adımlar. Göz korkutucu bir silüet çizen kalın çizgiler.

Kapının dışındaki ışık yavaş yavaş koyu renk pantolonunu aydınlatıyor, ardından Trol Çocuk'un ki kadar iri olmayan kaslarına yapışan siyah düğmeli gömleği ve öyle olsa da olmasa da Bossman diye bağırarak takım elbisesi geliyor. Geniş omuzları fit bir bele doğru daralıyor ve bunun altında ellerini ceplerine sokmuş, tamamen rahatlamış. Yüzü nihayet görüldüğünde, delici, kahverengi, yatak odası gözlerine baktığımda omurgamda soğuk bir şeyler ürperiyor; bahse girerim bu gözler sert, soğuk kadınları yapışkan bir şehvet yığınının dönüştürmüştür. Zeki ve duygusuz gözler, tıpkı şu süslü küçük kokteyl çatallarından biriyle kalbinizi yemek isteyen bir adamın ki gibi, tüm bu süre boyunca bir önlük ve duygusuz bir gülümseme takıyor.

Tüm bunların ötesinde, çenesinin keskin açıları, kirli sakalının minimal gölgesi ve gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıklar ona biraz daha yaşlı bir görünüm veriyor. Çok yaşlı değil ama kesinlikle benden daha yaşlı.

Lanet olası kriptonitim, kötü bir şaka gibi önümde duruyor.

"Sorun değil patron. Bu adam kimliği olmadan içeri girmeye çalışıyor."

Elbette o bir patron. Bu kadarını tahmin edebiliyorum ama bu adamın dış görünüşünün yaydığı tedirgin edici gerilimin altında başka bir şey daha var. Bir avcıya yakışan sakın ve ölümcül bir zarafet. Çalkantılı suların altındaki bir köpekbalığının kesici vuruşları gibi.

O karanlık gözler vücudumu tepeden tırnağa yutuyor, sanki gözbebekleri X-ray görüşüne sahip ve çilek desenli külotumu ve uymayan mor sütyenimi *görebiliyor*. "Kimliğiniz var mı?" Sesinin zengin tınısı kulağıma bir akort çatalı gibi çarpıyor ve göğsümün derinliklerine bir ürperti gönderiyor.

Kendine gel, Cely.

Evet, çok seksi. Anladım, o evrenin beni test etmek için gönderdiği bir dikkat dağıtıcı. Bu bir test. Acı verici derecede tatlı dudaklara sahip tam bir kontrol manyağı olduğuna bahse gireceğim kişiye direnecek kadar güçlü olup olmadığımı görmek için.

bir kadının kalçaları arasındaki silah. Onunla ilgili her şey benim kutularımı işaretliyor ve baktıkça bu gerçeği görmezden gelmekte zorlanıyorum.

Bu işin arkasında Russ var. Öyle olmalı. Ne de olsa, beni şeytani yakışıklı hıyarlardan uzak durmam konusunda uyaran oydu ve bu adamda o özellikler fazlasıyla var. Zayıflıklarımı test ediyor.

"Benden değil."

"Yirmi bir yaşında mısın, *Catin*?" O gözler bana bakıyor, sanki içimden geçip arkamda bir yerdeki manikür salonuna kadar görebiliyormuş gibi ve Fransızca Valir'in o sürçmesi görünmez bir öpücük gibi dilinden yuvarlanıyor.

Catin'in ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama bundan sonra mutlaka öğrenmeye çalışacağım.

"Bakın, içeride her ne yapıyorsanız... ona göz atmaya çalışmıyorum. Bir çocuğa göz kulak olmam gerekiyordu. Annesi içeri girdi. Üç parçalı takım elbiseli karanlık bir işadamı aniden koyun eti yerine kuzu eti sevdiğine karar vermeden önce onu yakalamak istiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Adamın dudağı seğiriyor, sanki gülmek istiyor ama reddediyor. İçgüdüsel olarak, gözlerim ona tam oturan mükemmel ütülenmiş kıyafetlerine kayıyor, sanki o şekilde diktirmiş gibi. Bu adam kendine sıkı sıkıya bağlı ve bu da belli oluyor.

"Peki bu çocuk şimdi nerede?" Sesine sinen can sıkıntısı ve ilgisizlik havası bana tüm bu senaryonun onun için bir rahatsızlıktan başka bir şey olmadığını söylüyor.

Benim *maskaralıklarım* onu daha önemli bir şeyden alıkoyuyor.

"Sanırım en yakın tuvaletiniz neredeyse oraya. İki numaraya gitmesi gerekiyordu."

Yine yüzünde bir şeyler titreşiyor ve boğazını temizleyerek beni hâlâ esir tutan iri adama dönüyor. "Bir çocuğun içeri girmesine izin mi verdin?"

"Marcelle'in oğlu."

"*Kimin* diye hiç sormadım."

"Evet. Özür dilerim, sadece *fileyi* tanıyamadım."

Yatak Odası Gözleri bana bir kez daha bakıyor, kalçalarımın yakınında bir yerde duruyor. Sonra daha aşağı. Sanki kıyafetimle ayakkabı seçimimi değerlendiriyor. Belki de evsiz, yaban kızı görünümünü burada kuzeyde olduğu kadar takdir etmiyorlardır. "Çocuğu aramak için içeri girmene izin vereceğim... botunun içine sıkıştırdığın bıçağı teslim etmen şartıyla."

Bunun üzerine çenem çözüldü. Bıçak taşıdığımı nereden biliyordu ki? Elimden geldiğince ince bir hareketle bileğimi oynatarak yukarı doğru çıkmadığından emin oluyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ben Bıçak taşımıyorum."

"Öylesin. Ve onu işyerime sokmaya çalıştın, bu da *seni* çok şüpheli gösteriyor. Birileri zarar görebilir."

Gözlerim onu hızla tarıyor, tıpkı bir saniye önce onun bana yaptığı gibi. Ne yazık ki silahı açıkta, bu da gözlemimi daha az etkileyici kılıyor. "Bunu kalçasında Glock olan adam mı söylüyor?"

Saniyeler geçiyor ve bir noktada Justin işini bitirmiş olacak. Küçük erkek ve kız çocuklarının tuvalet kabinlerinde tacize uğradığına dair korku hikayeleri duydum ve bu benim gözetimimde olursa lanetleneyeceğim.

"İyi. Tamam!" Sinirle elimi botumun içine sokuyorum ve iki adamın önünde beceriksizce öne doğru eğiliyorum. "Tanrım, sanki orada füze ya da başka bir şey saklıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz." Russ'ın bana verdiği gülünç bıçağı biraz çaba sarf ederek botumdan çıkarıyorum, aslında kendimi savunmak için ona ihtiyacım olmadığına seviniyorum, çünkü lanet olası şeyi kaydırarak çıkarmak için muhtemelen ölü bir kadın olurum.

Ona verdiğimde, Bedroom Eyes sanki onu gücendirmişim gibi burnunu kırıştırıyor ve başını Troll'e doğru sallıyor. "O alacak."

"Onu geri istiyorum."

"Kulübümden çıktığında geri alacaksın."

"Sen nereden biliyorsun ki?"

Gözlerini bir kez daha taradı. "Yılın bu zamanında kim çizme giyer ki?" Touché.

"Böyle çirkin bir silah taşıdığın için seni tutuklatmalıyım." "O bir hediye idi."

"O kişi için oldukça özel biri olmalısınız."

"Bilmen gerekiyorsa, çirkin şeyleri takdir ediyorum. Örneğin senin tavrını ele alalım. Sana kolayca defolup gitmeni söyleyebilirdim, ama bir pislik olmanın da en az o güzel yüzün kadar genetiğinin bir parçası olduğunu *takdir* edebiliyorum." Sözlerim onunla alay etmek için olsa da, adamın gerçekten de acı verici derecede güzel bir yüzü var, bu gerçek onu pek de şaşırtmışa benzemiyor, çünkü hiç eğlenmemiş gibi duruyor.

Bıçağı verdiğimde, Troll kolunu indirerek geçmeme izin verdi ve siyahlı adamın yanından geçerken, yardım edemem ama boyutunu fark ettim

ve rahat duruşuyla bile ne kadar heybetli olduğunu görüyorum. Bu adamın gözleriyle hayatımın en istilacı taramasını geçirmiş gibi hissediyorum. Kesinlikle yüzeyde görüldüğünden daha fazlası ve bahse girerim altında yatan şeytani bir şey.

"Çocuğu bulduktan sonra, sizden derhal binayı terk etmenizi isteyeceğim."

"Elbette. Ve bu arada, *katılmak* için yirmi bir yaşında olmanız gerektiğini düşünmüyordum. bir bar."

"Sen değil." Ellerini bir kez bile cebinden çıkarmadan yanımdan geçip gidiyor ve ben de pantolonunun içindeki kaslı kışına odaklanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Banyo koridorun sonunda sağda," diyor, tam önündeki gölgeler onu bir kez daha yutmadan önce.

Kıkırdama sesleri ayaklarımı soldaki bir kapıya doğru çekiyor ve içeri baktığımda Justin'i tavus kuşuna benzeyen parlak renkli tüyleri olan bir kostüm giymiş bir kadının kucağında otururken buluyorum. Kadının onu gıdıklama görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor, ancak arkasında çocuğun annesi duruyor, kollarını kavuşturmuş, sırtı bana dönük bir kadınla konuşurken gözlerini deviriyor.

"Hey, işte buradasın." İçeri adım attığımda, arka arkaya dizilmiş makyaj masaları, odanın dört bir yanındaki raflardan sarkan kostümler ve pullara bürünmüş bir kuş sürüsü ile karşılaştım.

"Cawly!" Justin beni görünce ciyakladı ve kadının kucağından sıyrıldı. "Bak anne! Bu Cawly!"

Mahcup bir sırıtişla Marcelle'e el sallıyorum ve bir saniye geçmeden konuştuğu kadın dönüp bana bakıyor. Hafif kırmızımsı bir tona sahip altın sarısı teni, kısa ve dalgalı Fransız saçı, minyon yapısı ve parlak ela gözleri acı-tatlı bir akor oluşturan özellikler.

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Yıllar bir insanı değiştirebilir, bunu biliyorum, ancak dünya ten ve kemiklerin manzarasını değiştirmek için ne yaparsa yapsın, değişmeyen bir şey var. Zamanın dokunamadığı aşinalığın sıcaklığı. Onca yıl önceki arkadaşına bakarken, gözlerimin arkasından yıkılma dürtüsü geliyor. Uzun zamandır bir şeyler hissetmek için can atıyordum. Herhangi bir şeyi.

Ve aniden, her şeyi hissettim.

"Sen!" Az önce gördüğümü sandığım merak öfkeye dönüşüyor ve parmağını göstererek bana doğru hışımla geliyor. "Sen sadece

... onu buraya bırakıp anahtarlarımı almasına ve onu eve bırakmasına izin mi vereyim? Şu anda kafasının güzel olduğu apaçık ortadayken! Senin derdin ne be!"

"Brie! Aramızda daha genç olan benmişim gibi konuşmaya cüret etme."

Kız kardeşi arkasına dönüyor ve eğer kadın, kertenkelelerin kızdıklarında içinden çıkan kanatlı şeyleri üretebilseydi, muhtemelen yanında oturan kızı sandalyesinden düşürürdü. "Konuşamazsın. Ayılana kadar olmaz. İptal edildin Marcelle, o yüzden kapa çeneni!"

"Bakın, burada kardeşler arası rekabete girmeye çalışmıyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım mı? Yardım etmek onu evine götürmek olurdu, oğluyla birlikte striptiz kulübüne bırakmak değil!"

"Öncelikle, bu çocuğun buradaki ilk rodeosu gibi görünmüyor ve ikincisi, onun ya da sizin bir striptiz kulübünde çalıştığınızı bilmiyordum. Ben sadece onu yardım edebilecek birine götürüyordum, anladığım kadarıyla bu kişi kız kardeşi değil."

Brie ağzı açık bir şekilde duruyor, sonra kapanıyor. Ağzını açıp tekrar kapatıyor, tıpkı bir--

"Bir balık gibi görünüyorsun, tante Brie!" Ben daha lafımı bitiremeden Justin bağılıyor ve gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Brie burnunun kenarını sıkıyor ve vücudundaki sarsıntının da zapt etmeye çalıştığı bir kahkaha olduğunu varsaymak zorundayım. "Bak, on beş dakikaya ihtiyacım var. Miranda'ya benim için yere bakmasını söyleyeceğim. O zamana kadar kıpırdamadan oturabilir misin? Ben de seni ve Justin'i eve bırakırım."

Marcelle kollarını kavuşturarak, "İyi," diye cevap verir. "Arabanın da çekilmesi gerekecek. Marş motorunun bozuk olduğunu düşünüyor."

Brie'nin dikkati tekrar bana döndü, "Tamirci misin?"

Omuzlarımı geriye atarak başımı sallıyorum. "Benim ..." *Sözde* "Babam öyleydi. Bizimki bozulduğunda tamir etmesine yardım etmek zorunda kalmıştım."

"Böyle bir şeyin ne kadara mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Emin değilim. Bizimki bedavaydı aslında. Tahminimce, belki, birkaç yüz?"

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açılır ve ellerini saçlarının arasına sokar. "Birkaç yüz mü? Gerçekten mi?"

"Belki daha az. Bilmiyorum. Söylediklerimi unut, ben araba insanı değilim. Bak, eğer istersen, yiyeceklerini içeri getirebilirim ve yollarımızı ayırabiliriz."

Burada. Geri dönmek
zorundayım."

"Nerede kalıyorsun?"

"Um ... Ben, uh ... Ben um ... "

"Sadece yardım için güzel bir şey yapmak istediğim için soruyorum ve
şu anda yanımda nakit yok."

"Oh. Yapma Bunun için endişelenme. Paranı istemiyorum."
Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Paranızın kirli olduğunu
kastetmedim. Öyle demek istemedim."

"Marcelle bana Michigan'dan geldiğini söyledi."

Michigan'a söyledim mi? Tanrım, söylediklerime daha çok dikkat
etmeliyim. "Evet, Michigan'da bir yerde."

"Pilav ve sos sever misin?"

"Birlikte mi? Elbette. Muhtemelen. Mesela... buradan mı?" Striptiz
kulüplerinde pilav ve sos servis edildiğini bilmiyordum. Böyle bir yer için
dağınık bir yemek gibi görünüyor.

Brie kıkırdıyor ve bu ses beni çocukluğuma, ikimizin meşe ağacının
dallarında oturduğumuz günlere götürüyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

"Hayır. Burada pilav ve sos servis etmiyoruz. Burası *fileto mignon* türü
bir müessese. Eve uğramanı istiyorum, sana biraz hazırlayacağım. Yardım
için. *Mamere's* kadar iyi değil, ama o kadar da kötü değil. Belki bu hafta
uğrayabilirsin?"

Güneyli insanlar tuhaf bir türdür. Şahsen bir yabancıyı evime davet
ettiğimi söyleyemem - en azından bir evde yaşarken. "Davetiniz için
teşekkür ederim ama burada uzun süre kalmayı planlamıyorum. Gerçekten,
sorun değil. Bana bir şey vermene ihtiyacım yok."

"Burger ya da kanada ne dersin? Bunu yapabilirim."

Bunlardan herhangi biri, burnum tıkalıyken hızlıca atıştırmak zorunda
kalacağım ton balığından milyon kat daha iyi olurdu. "Burger kulağa harika
geliyor. Eğer çok sorun olmayacaksa. Gerçekten, ihtiyacım yok--"

"Sen otur. Birkaç dakika içinde döneceğim." Justin bir dansçının
kucağına oturmuş dudaklarına iğrenç miktarda parlak kırmızı ruj sürerken,
Marcelle'e dönüp sandalyede arkasına yaslanmış, telefonunu karıştırıyor.
"Ve siz ikiniz. Ben biraz peynirli çubuk ve kanat alacağım. Gidelim."

"Yaşasın!" Justin aşağı yukarı zıplayarak ruju dansçının yüzüne
bulaştırıyor.

Brie yanımdan geçerken sıkı bir gülümseme sunuyor ve omzumu sıvazlamak için uzandığı anda bir nefes çekiyorum. Kısa bir süre sonra beni bırakıyor, kaşları çatılmış bir şekilde bir süre beni inceliyor.

O görüyor mu? Ben mi?

"Adının Carly olduğunu mu söylemiştin?" "Evet. Carly James."

Başparmağını omzuma dayadığı avucuna sürterek başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "*Mais la*, bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Carly oldukça yaygın bir isim."

"Sorun isim değil, *chère*." Avucuna doğru bakıyor, başparmağını hâlâ avucunun yüzeyinde gezdiriyor. "O hamburgerle geri döneceğim."

O odadan çıkar çıkmaz Marcelle'in yanına oturuyorum. "Bir iyilik isteyebilir miyim? Hemen bir şeye bakmak istiyorum. Telefonumu arabada unutmuşum."

"Elbette," diyerek telefonunu bana uzatıyor ve kadının kafasının iyi olduğundan hiç şüphem yok, çünkü kim bir an bile tereddüt etmeden telefonunu verir ki?

Arka planda Justin'in büyük kola şişesi gözlükleriyle elinde kerevit tutan sevimli bir fotoğrafı var. Google uygulamasına tıklıyorum ve yakınlarda duş alabileceğim yerel bir kamp alanı arıyorum; Russ ve ben Marquette'e yerleşmeden önce bunu birkaç kez yaptığımız için bu benim için pek de yeni bir rutin değil. Eski evin hemen ilerisinde duşları ve elektriği olan bir karavan parkı var, böylece kameramı da şarj edebiliyorum. Bonus. Haritadaki resmi büyüttüğümde oldukça açık olduğunu ve girişte sadece bir kapı ile korunduğunu görüyorum. Görünüşe bakılırsa çevre çitinden kolayca atlayabilirim.

Uygulamadan çıkıyorum ve bir an duraksadıktan sonra tekrar tıklayıp arama çubuğunun altındaki küçük kutuya önce 'translate' sonra da '*catin*' yazıyorum.

Dil tespit edildi: Fransızca. Çeviri:

Hooker.

O pislik bana fahişe mi dedi?

Fahişe mi? Ciddi misin?

Gözlerimi kısarak uygulamadan hızlıca çıkıyorum ve telefonu Marcelle'e geri veriyorum.

"Her şey yolunda mı? Bir şeyi yumruklamak ister gibi görünüyorsun."

Kahretsin, evet, istiyorum. Eğer Bay Yatak Odası Gözleri'ne tekrar rastlarsam, kazara bunu yapabilirim.

"Ben iyiyim. Sadece erkeklerin pislik olduğunu bir kez daha teyit ettim."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Patronun Cenaze töreni gibi giyinen adam o mu?"

Marcelle gözlerini devirerek telefonunda gezinmeye devam eder.
"Mmm-hmm. O da pisliğin teki."

"Kötü haber, o." Bizden birkaç adım ötede, ten rengi bir bodysuit giyen esmer bir dansçı, saçlarını yüzünden geriye doğru çekmiş, takma kirpik takmak için önündeki aynaya doğru eğiliyor. "Ama, *mon Dieu!* Bu çocuktan çok güzel bebekler olur."

Katılmadığımı söyleyemem, ancak kesinlikle çocuk piyasasında değilim. Kötü bir haber olduğunu hissetmişim. Adamın doğal olarak şeytani bir havası var.

"Yapardı," diye katılıyor Marcelle. "İnsan ruhlarıyla beslenen güzel iblis bebekler."

Her iki kadın da hep bir ağızdan gülüyor ve ben bile buna gülümsüyorum.

Brie'nin iki çantayla dönmesi yirmi dakika sürüyor; çantalardan birini bana uzatıyor, diğerini de kaşlarını çatarak kız kardeşine doğru itiyor.

Düz bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Bunun için teşekkür ederim, Brie. Çok ..." *Çok*

"Minnettarım."

"Benim için zevkti. Aileme yardım ettiğin için teşekkürler." Tokalaşmak istercesine elini uzatıyor ve ben elimi oraya koyduğumda gözlerini avuçlarımıza dikeyyor. "Ben sadece... Bana ne kadar çok birini hatırlattığını anlayamıyorum. Bu benim için esrarengiz."

"Bu kişi Size onu iyi yönden mi yoksa kötü yönden mi hatırlatıyorum?" "İyi yönden. Benim için bir kız kardeş gibiydi. Ama... sen o olamazsın."

İşte orada, o aşinalık kıvılcımı. *Yuva*. Bunu gördüğüm, hissettiğim için deli değilim. "Tekrar teşekkür ederim. Yemek için."

"Kendine iyi bak, Carly James."

Soyunma odasından çıktığımda kalbim ağrıyor. Onu görmeye gelmek planımda yoktu ve Marcelle ile gülünç derecede sevimli oğlunu yoluma çıkardığı için kadere lanet olsun.

Fedai kapının yanında duruyor, burnunun ucuyla bana bakıyor, sanki köprüyü geçmek için ona gizli şifreyi vermemi bekliyor.

"Bıçağım mı?"

"Bende değil."

Bir panik zonklaması boynuma doğru yayılıyor. Bu konuda içimde kötü bir his vardı ve görünüşe göre şimdi gerçekleşiyor. "Kim biliyor?"

"Bay Bergeron."

"Peki Bay Bergeron'u nerede bulabilirim?" "Ofisinde."

Gözlerimi kapatıp sinirlerimi yatıştırmak için omuzlarımı geriye atıyorum çünkü bu adamı yumruklamak kötü bir fikir.

Kötü fikir.

"Peki ofisini nerede bulabiliriz?" "Biri mi? Ya da siz?"

Sabırım tükeniyor, elimi yumruk yapıyorum. "Ben."

"Koridorun sonunda. Kulübün içinden. Diğer taraftaki merdivenden yukarı." Koridorun aşağısını işaret eder ve mor ve kırmızı ışıkların titreşimiyle kulüp görünür hale gelir. "Yolun karşısındaki pencereyi görüyor musun? Orası onun ofisi."

Işık titreyerek tekrar karanlığa dönüyor ve bıkkın bir nefes veriyorum.

Lanet kulübün içinden. O iğrenç bıçağı almak için azgın erkekler denizinde yürümek zorunda kalacağım.

Senden nefret ediyorum Russ. Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek o yöne doğru ilerliyorum, adamın önünde dururken kendimi fahişeden daha iyi bir hakaretle hayal etmeye çalışıyorum. Koridordan çıkıyorum, sahne boyunca uzanan kısa bir merdivenden iniyorum ve ana cazibe merkezi gösterişli bir şov yapıyor olsa bile, kalabalık masaların arasından geçerken gözlerin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyorum. Derimin altındaki karıncalanmalar, üzerime saçılan binlerce küçük böcek gibi yılan gibi kıvrılıyor ve sonunda kulübün arkasına ulaşana kadar zihinsel olarak kimseye bakmamaya kendimi zorluyorum.

Demir, spiral merdiven ikinci kata çıkıyor ve beni biri solda, diğeri sağda olmak üzere iki kapısı olan karanlık bir koridora çıkarıyor. Soldakini seçiyorum, kulübün karşısındaki geniş cam pencereyi gördüğüm yönü. Kapıyı çalmak için yumruğumu havaya kaldırdığımda kaslarım titriyordu.

"İçeri gel," diyor bir ses, daha parmak eklemlerim tahtaya değmeden.

Kapıyı açıp geniş bir ofise giriyorum, oldukça erkeksi bir ofis, gri duvarlar, koyu gri halı, keskin köşeli seyrek mobilyalar ve yansıtıcı olmayan yüzeylerle dekore edilmiş. Her şey kalite çılgınlıkları atıyor. Odanın ortasına doğru ilerlerken deri ve puro kokusu boğazımın arkasına çarpıyor.

Ayaklarını masaya dayamış olan Bedroom Eyes, bıçağı bir elinde tutuyor ve diğer avucuna vuruyor.

"Şimdi gidiyorum. İstedğin gibi. Ve bıçağımı geri istiyorum." Elimi uzatıp parmaklarımı oynatıyorum, bu adamın görüş alanından çıkmak için endişeleniyorum, bu da tenime sıcak erimiş çelik yayılıyorymuş gibi hissettiriyor. Eminim ki bu yakınlıktan dolayı boynumdan aşağı süzülen teri görebiliyor.

"Korkarım bunu yapamam."

"Affedersiniz? Bir anlaşma yapmıştık. Ben kılıcımı vereceğim, sen de geçmeme izin vereceksin. Gittiğimde bana *geri* vereceksin."

"Bu bıçağı sana geri veriyorum ve kulübümden üzerinde bir silahla geçiyor olacaksın. Buna izin yok, *Catin*."

"Yemin ederim, bana fahişe demekten vazgeçmezsen burada kendimi kaybedeceğim. Hemen şimdi."

"Fahişe mi? *Mais, non*. Valir ülkesindesiniz, Fransa'da değil. Burada başka bir anlama geliyor."

"Ne?"

"Bunu kendin bulmana izin vereceğim."

Valir'i tercüme edecek bir uygulama olduğunu bile sanmıyorum, çünkü günümüzde çok az insan bu dili konuşuyor. "Önemli değil. Bak, bıçağım olmadan bu kulüpten ayrılmayacağım."

"O zaman bir sorunumuz var."

"Benimle kapının orada buluşabilir misin?"

Bıçağı pencereyi işaret etmek için kullanıyor. "Korkarım bunu yapamam, *canım*." Öğrendiğime göre bu kelime oldukça yaygın bir sevgi sözcüğü ve anakaradakilerin çoğu *şa* gibi telaffuz etse de Valir'de daha çok *şya* gibi duyuluyor. "Ben meşgul bir adamım. Her şeye kuşbakışı bakmalıyım."

"Peki ya trol, yani... fedai? Kapıda bana teslim edebilir mi?"

Dudakları düz, başını sallıyor. "O kapıyı bırakır mı? İçeri kim bilir neler girebilir. Kimliği olmadan."

"Benimle oynamayı bırakıp bıçağımı geri verir misin? Lütfen?"

"Birkaç gün içinde geri gel. O zaman seninle dışarıda buluşur ve kılıcını geri veririm."

"Hayır. Buraya kesinlikle geri dönmeyeceğim."

"Ne? O zamana kadar bıçağını tutmam konusunda bana güvenmiyor musun?" Bakışları elimde tuttuğum çantaya kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Oldukça misafirperverim, sence de öyle değil mi?"

"Seni tanımıyorum bile."

"Bana Bay Bergeron diyebilirsiniz."

"Okulda öğretmenlerime soyadlarıyla bile hitap etmezdim. Ya da *bayım* diye."

"İlk isim bazında mıydınız?"

"Ben *lanet* bir temeldeydin." Aslında sadece bir tanesi, ama isim kuralı hemen hemen hepsi için geçerliydi.

Bu adamın zamanına gerçekten değdiğimi düşünseydim, entrika sanabileceğim bir şey gözlerinde titreyiyor.

"Bana bıçağımı verin *Bay Bergeron*, bir daha yüzümü görmek zorunda kalmayacaksınız."

Beklediğimden çok daha uzun süre bana bakıyor. O kadar uzun ki, ateşimin bir derece daha yükseldiğinden eminim ve terin gıdıklaması saç çizgimle alay ediyor. "Yarından sonraki gün. O zaman seni yazacağım. Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor."

"Bu hırsızlık. Hemen polisi arayıp bu işi halledebilirim."

"Evet. Yapabilirsin." Cep telefonunu bana doğru itti, piç kurusu, en ufak bir endişe ya da umursama belirtisi göstermeden. "Rica ederim."

Dışlerimi gıcırdatarak bir telefona bir de ona bakıyorum. Tabii ki polisi aramıyorum. Burada olmamam gerekiyordu. Bütün bu gece, küçük bir çocuğu ve annesini umursamaya karar verdiğim anda başlayan bir dizi talihsizlikti. Çocuğu görmezden gelmiş olsaydım, muhtemelen şu anda köhne, harap evime dönmüş, çavdar ekmeğinde hüznü bir ton balığı yiyor olurdum.

"*Yarın* buraya döneceğim. Saat dörtte. Ve senden bıçağımla o lanet kapıda olmanı bekliyorum."

"*Hayır*, üzgünüm. O saat benim için uygun değil. Yarından *sonraki* gün gel. Saat sekizde." Ses tonundaki eğlence, o gülünç derecede düzenli masasına uzanmamı ve o güzel yüzündeki mizahı tokatlamamı sağlamaya yetiyor.

"İyi. Yarından sonraki gün. Sekiz. Beni ekersen ya da herhangi bir saçmalık yaparsan, ben de--"

"Ne yapacaksın?"

Ne yapacaksın? Ne yapacaksın, Céleste? Muhtemelen seni bir hava soluma kitabı gibi okuyabilen o çok bilmiş kestane rengi gözlere teslim mi olacaksın?

Onu becer, tıpkı seninle karşı konulmaz bir şekilde alay eden son adam gibi?

"Ben olsam benimle oyun oynamazdım, Bay Bergeron." Avucumu masasına koyarak ona doğru eğildim. "Çünkü pek bir şeye benzemiyor olabilirim ama *çılgın* bir sürtüğüm ve inanın bana, bununla hiçbir şey yapmak istemezsiniz." Kaşlarım uyarırcasına kalkıyor, başımı sallıyorum. *Çılgın*, sessizce ağzımı açıyorum.

Eğer o blöf yapabiliyorsa, ben de yapabilirim ve dürüst olmak gerekirse, aslında yalan söylemiyorum. Ne yapacağımı söyleyemem. Belki de hiçbir şey.

Yine de, daha önce kimse kılıcımı çalmamıştı.

OceanofPDF.com

THIERRY

TRuble.

Kız, aşağıdaki kalabalık masaların arasında ilerliyor, sadece bir göz atmak için bakışlarını gösteriden başka yöne çeviren erkeklere aldırma dan

onu. Arka girişe doğru ilerlerken kalçalarının mükemmel kıvrımları sallanıyor ve dönüyor. Yıllar boyunca birçok mükemmel vücut gördüm ve onunki özel bir şey değil, yine de ofisimin penceresinden izlerken gözlerimi ondan alamıyorum. Uzun, tembel bukleler ince omuzlarına dökülüyor. Uzun zamandır güneş görmemiş solgun, ince bacaklar, yırtıcı hayvanların bulunduğu bir tarlada masumca ilerleyen bir ceylan gibi zarafetle salınıyor.

Belayı hissedirim. Bir mil öteden fark edebilirim. Ve bu kızın gözbebeklerinden akıyor, bu da onu bu kulübe tekrar davet etmemem gereken tek kişi yapıyor.

Aksanının olmaması bana buralardan olmadığını söylüyor, ama bundan daha fazlası, kız ofisimden vals yaparak çıkmadan önce son uyarısını yaparken gözlerimin içine baktı ve aletim neredeyse onun peşinden gitmek için fermuarını açtı. Silah taşımayan biri için cesur bir hareketti. Eğer bir erkek olsaydı, sonu kanla bitebilirdi.

Kapı aralığında gözden kaybolduğu anda, elimdeki bıçağa bakıyorum.

Pek çok kız bu kadar korkunç bir bıçak taşımaz ve bunun neden taşıdığını merak ediyorum. Korunma mı? Neyden korunmak için? Kuzeyden gelen bir kız bu kadar güneydeki bir yerde neden korkar?

Çoğu kişi için çenesindeki yara izi, özellikle de buranın loş ışıklarında pek fark edilmez, ama benim gözüme siyah bir mürekkep gibi çarptı.

bembeyaz bir sayfa. Birisi o yarayı oraya koymuş. Belki de kaçtığı kişiyle aynı kişidir.

Onunla bu şekilde oynamak tehlikeli bir oyun. Beni izleyen gözler onun gibi egzotik bir güzelliği mutlaka fark edecekken onu buraya geri davet etmek.

Yine de onda ilgimi çeken bir şey var. Onu rahat bırakmam, bıçağı geri vermem ve geri çekilmem için beni uyaran içgüdülerden daha güçlü. Onu gördüğümü bile unuttum.

Gösterişli bıçağı çeviriyorum, fildişi kabzasına oyulmuş kurtları fark ediyorum. Kim bu tuhaf kadın? Bu adada nerede kalıyor ve daha da önemlisi ne kadar kalacak?

Cebimden telefonu çıkarıp Brie'nin numarasını çeviriyorum. Telefon sadece iş içindi, işe girdiğinde ona verilmişti ve vardiyası boyunca her zaman yanında olması gerekiyordu, bu yüzden Miranda cevap verdiğinde, sesini duyunca içimde bir öfke alevleniyor.

"Brie nerede?"

"Marcelle ve oğlunu eve götürmek zorunda kaldı."

Mesai saatleri içinde mi? Bunun ne olduğunu sanıyor ki? Taksi servisi mi?

"Ve sen de onun için telefonlara bakıyorsun?"

"O... şey... onun için yere göz kulak olmamı istedi."

"Yalnız, sana bir şey izlemen için yönetici maaşı ödemiyorum, değil mi? I?"

"Hayır, efendim, Bay Bergeron."

"Döndüğünde ofisime rapor versin." "Vereceğim, Bay Bergeron. Çok özür dilerim."

Palavra atılmasından pek hoşlanmam. Marcelle'i bulmak Hasta olduğunu iddia ettikten sonra oğlunu buraya getirmesi yeterince kötüydü, ancak Brie'nin tek kelime etmeden onu eve götürmek için atlaması, tahammül edemeyeceğim ç i f t e bir küstahlık.

Onun tek kurtarıcı lütfü, bıçaklı kız hakkında bilmek istediklerimi bana söylemesi olacak.

Brie'nin dönmesi yarım saat sürüyor, başı daha önce olduğu gibi eğik.

"Özür dilerim Bay Bergeron. Marcelle... açık konuşmam gerekirse, son zamanlarda başımın belası oldu."

Marcelle hakkındaki konuşmadan çoktan sıkıldım ve daha ilginç bir konuya geçmek için sabırsızlanıyorum. Beni meşgul eden b i r şey var.

gecenin büyük bir kısmında düşüncelerim.

İçimi çekerek bir bardak viskiyi iki bardağa dolduruyorum, her birine bir buz küpü ekliyorum ve birini ona uzatıyorum. Birkaç saniye düşündükten sonra bir bana bir bardağa bakıyor, sonra öne doğru eğilip teklif edilen içkiyi kabul ediyor.

"Daha önce buraya gelen kız hakkında ne biliyorsun?"

"Hangi kız?"

"Marcelle'in oğluna bakan kişi."

"İşte, berbat olan da bu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu daha önce buralarda hiç görmedim. *Kız kardeşim* de oğlunu ona bıraktı. Yemin ederim, birkaç aydır kendinde değil." "Ama..." diyene kadar, pek de umurumda olmayan şeylerden bahsettiğimiz için konuşma aniden durmak üzereydi.

"Ama ne?"

"Bilmiyorum... Sadece İçimde garip bir his vardı. Sanki bu kız bir yerden tanıyordum. Garipti. Onda bir *aşinalık* vardı."

"Adını öğrenebildin mi?" "Carly.

Carly James."

Bir kez daha kendimi bıçağa bakarken buluyorum, kapıda kimlik göstermeyi umursamadığına göre gerçek adının bu olup olmadığını merak ediyorum. "Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Hayır. Söylemedi. Başı belada falan mı?" "Hayır. Geride bir şey bıraktı, hepsi bu."

"Yani, kız kardeşime yardım eden iyi bir insana benziyordu ama biraz ketumdu. Mesela bana nerede kaldığını söylemek istemedi."

Ben de tam olarak bundan şüpheleniyordum.

Viskiden ağır bir yudum aldı. "Beni kovuyor musun?" Sorarken bana bakmıyor.

"Bu işe ne kadar ihtiyacın var, Brie?"

"Çok." İçkisine bakarken cevap daha çok bir fısıltı olarak geliyor.

"O halde, bir dahaki sefere yalancı kız kardeşine taksicilik oynamaya karar verdiğinde, kariyer değişikliği peşinde koşacağını umuyorum."

"Evet." İçkisini bitirince boş bardağı masama geri koydu. "Hepsi bu kadar mı Bay Bergeron?"

"Evet." Ben içkimi döndürürken kehribar rengi sıvı bardağın kenarlarından yukarı süzülüyor. "Ve, Brie ..."

Kapıya ulaşmadan önce dönüp bana baktı. "Evet?"

"Kız hakkında bir şey öğrenirsen bana haber ver. Ve bu aramızda kalsın, anladın mı?"

"Evet, elbette Bay Bergeron."

Başımı sallayarak onu gönderiyorum.

Carly James her kimse, eğer gerçek adı buysa bile, kendini benim gözümün önünde buldu.

I Küçük kayığı iskeleye yanaştırdım ve motoru durdurdum. Tekneyi hızla yanaştırdıktan sonra çantamı toplayıp iskelenin diğer tarafına, elli altı metrelik bir yüzen ev teknesini demirlediğim yere tırmanıyorum. İki katlı olan bu ev, bataklığın ortasında tam olarak bir hurda değil, ancak büyük selvi ağaçlarıyla çevrili olması ve sadece küçük bir arazi parçası olması, yakınlarda çok fazla dikkat çekecek komşularım olmadığı anlamına geliyor ve burada yaşayanlar daha yaşlı ve kendi başlarına kalıyorlar. Bunun da ötesinde, burada yol olmadığı için evime ulaşmanın tek yolu bir tekne ve bir onu bulmak için bataklığı çok iyi bilmeniz gerekir.

Yerel folklora göre, *fifolet* - onu takip etmeye çalışanları yanlış yönlendirmek veya şaşırtmak için tasarlanmış gizemli *bir* ışık - buradaki bir dizi açıklanamayan kaybolmayı açıklar ve bu da bataklığın adının ortaya çıkmasına neden olur

-*La Disparu*. Kaybolan. Bu bataklığın köklerine, yüzyılın başlarına, bir çocuğun öldürülmesiyle suçlanan bir vudu kraliçesinin bataklığa sürülüp ölüme terk edildiği zamana kadar uzanan bir hikayeye dayanıyor. Derler ki, kraliçe burada çok yalnızmış ve ışık saçarak dikkatsiz insanları yoldan çıkarırmış, ancak bir daha onları gören olmazmış.

O kadar yaygın inanılan bir hikâyeye ki, çoğu kişiyi, hatta yerlileri bile uzak tutma eğiliminde, bu da burayı benim gibi bir adamın evini araması için mükemmel bir yer haline getiriyor. Tüm ada yüzlerce yıllık hayalet hikayeleriyle dolup taşıyor ve buradaki insanlar bunlara inanacak kadar batıl inançlara sahip.

Ana adadan hiç kimse, kuzenim Luc bile burayı nerede bulacağını bilmiyor ve böylesi daha iyi. Gidiş gelişlerime dikkat eden herkes için, adanın dışında seyrek döşenmiş bir daire kiraladım.

Ana şerit ve sadece örtü olarak kullanıldığı için orada gerçekten uyuduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Dairenin binası bir kanala dayanıyor ve kayıkhaneye gidip gelmek için kullandığım küçük kayığımı oraya yanaştırıyorum. Kamyonetim binada park halinde duruyor ve orada olmasam bile orada olduğum izlenimini veriyor. İşler sarpa sarar ve kartel peşime düşerse, tam olarak garanti olmasa da bir kaçış planım var.

Yine de annemden daha fazla.

Bataklık hareketli ama huzurlu; cıvıltı, vıraklama ve homurdanma seslerinden oluşan kakofoni, teknenin arkasındaki ormandan gelen baykuş ötüşlerine karışıyor. Çevredeki selvi ağaçlarının yaprakları hafif bir esintiyle şingırdıyor ve sadece yüzen evimin ön güvertesindeki tek ışık, çevredeki suda asırlık nöbetçiler gibi tünedikleri yerlerin gölgelerini görmek için herhangi bir aydınlatma sunuyor.

Ahşap şezlonglar, sanki beni kapıda karşılayan hayaletler tarafından işgal edilmiş gibi, hafifçe ileri geri sallanırken gıcırıyor. Ben küçükken, sahilde bir barakada yaşarken, annem geceleri güvertede oturur, viskisini ve bitterini içer, bir yandan da purosunu yudumlardı. Onun sayesinde içkiye karşı bir zevk geliştirdim ve pürüzsüz bir lezzet için likörle yeterince buzu nasıl dengeleyeceğimi öğrendim. Sert, inatçı bir kadın olmasına rağmen sessiz anlardan hoşlanırdı ve bazen bu sandalyelerde sallanıp huzurlu bataklığa bakıyor olabileceğini düşünüyorum.

Ön güvertenin kapısından giriyorum ve açık yaşam alanı ile dümenin boş durduğu yerde altmış sekiz derecelik serin bir hava patlamasıyla karşılaşıyorum. Koyu mavi duvarları, zengin kiraz ağacı süslemeleri, kahverengi deri mobilyaları ve parke zeminleriyle şehirdeki herhangi bir daire kadar lüks.

Tavan, odanın ortasındaki bir tavan penceresinde birleşiyor. Elektrikli bir şöminenin üzerinde duvara monte edilmiş elli inçlik bir televizyon bulunuyor ve hepsi de üst güvertenin gölgeliklerini kaplayan jeneratör ve güneş panellerinden güç alıyor. Dümenin ötesinde, sadece birkaç kez kullandığım tam donanımlı gurme mutfak duruyor ve çantamı granit tezgahın üzerine bırakıp üç ayrı odaya ayrılan dar bir koridora ve üst güverteye ya da arka güverteye çıkan bir merdiven boşluğuna açılan bir kapıya doğru ilerliyorum. Bu odalardan birini ofise dönüştürdüm, diğeri ise tüm balıkçılık malzemelerimi ve egzersiz ekipmanlarımı sakladığım bir tür hobi odası. Üst güvertede bir jakuzi ve ızgara var, ancak teknedeki diğer her şey gibi

Bunlardan da pek yararlandığımı söyleyemem. Benim işimde zaman bir lüks ve hiçbir zaman yeterli olmuyor.

Üçüncü odaya, kral yatağı, gömme dolabı ve banyosu olan ana süite doğru ilerliyorum ve hızla soyunuyorum.

Duş, üç farklı duş başlığını kontrol eden üç düğme seti ile ayrıntılı bir mekanizma. Arkamdakini titreşime ayarlıyorum ve içeri girip soğuk suyun terimi durulamasına izin veriyorum. Klimalı kulübün içinde takım elbise giymek başka bir şey. Yüzen eve dönerken giymek zorunda kalmak, neredeyse doksan dereceye ulaşan nemli sıcaklıklarla dayanılmaz.

Alnımı fayanslı duvara yaslıyorum ve suyun cezalandırıcı gücünün kaslarımdaki ağrıya masaj yapmasına izin veriyorum. Yalnız bir hayat benim seçtiğim bir hayat değil, ama takdir etmeye ve kabullenmeye başladığım bir hayat. O kapıdan içeri girip yatağımı ısıtan bir kadın bulmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiğim zamanlar olsa da, bu düşünceler kısa sürüyor. Hemen ardından, benzerlerini birkaç kez gördüğüm lanet olası kanlı bir katliam geliyor. Kartel intikam için bütün aileleri yok etti. Liderlerine karşı gelenin cezası olarak en çok kadınlar acı çeker. Bu yüzden kendi kız kardeşimi benden iki saat uzağa taşıdım, ona uzaktan bakmak için. Çünkü bana yakın olan her şey en iğrenç yıkım riskini taşır.

Tanık olduğum en kötü olay dört yıl önce Julio'nun beni Matamoros kartelinin müttefiki olan Pedro Juarez adında bir adamı almak üzere El Paso'ya göndermesiydi. Pedro eve döndüğünde karısı ve iki kızının düşmanları tarafından vahşice işkence edilerek öldürüldüğünü görmüştü. Saldırganlar her yere kanlarını bulaştırmışlardı ve eve girdiğimde üzerime bulaşmadan adım atabileceğim ya da dokunabileceğim çok az yer vardı. Oturma odasında yere yığılmış hamile karısı çırılçıplak, domuz bağı ile bağlanmış ve karnı yarılmış halde yatıyordu. Çocuklar parçalara ayrılmış, uzuvları alaycı bir şekilde kadının etrafına saçılmıştı. Almak için gönderildiğim adam ise kafasında kendi eliyle açtığı bir kurşun yarasıyla bir sandalyeye yığılmış oturuyordu. Ailesinin katledildiğini görmesi için onu canlı bırakmışlardı, belki de ölümün merhametinden daha acı bir ceza. O zamandan beri, bir kadınla ilgili her fantezim o kana bulanmış anıyla sona erdi.

Kafam bazen berbat bir yer olabiliyor. Sonuç olarak, yatağa götürdüğüm kadınlar kısa bir anlık kopuk ve akılsız seksten başka bir şey değil.

Duyguların işin içine karışmadığından emin olmak için acımasız bir rutinden başka bir şey yok. Sarılmak ya da şımartmak yok. Öpüşmek yok.

Yanlış anlama yok.

Çünkü akli başında hiçbir kadın düşmanlarım tarafından bir intikam eylemi olarak boğazlanmayı ve katledilmeyi tercih etmez ve yıllar boyunca onlardan yeterince yaptım.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

H Tüm döküntüleri bir yığın haline getirdikten sonra, uyku tulumumu oturma odasının hala taşlı olan parke zeminine serdim. Dokuz yıl o kadar da uzun bir süre değil.

Bu yerde büyüdüğümü unutmalıyım ama yine de bu odaya dair pek bir şey hatırlamıyorum. Çok köhne olduğundan ve vandalizm tarafından istismar edildiğinden olabilir, ancak Noel'e ve yerde dama oynamaya dair bazı belirsiz hatıralar dışında, her şey biraz yavan ve neredeyse soğuk. Kahkaha atmak ya da babamla birlikte televizyonda yemek yerken film izlemek yok. Russ'la büyürken hatırladığım şeyler.

Burada sıcaklık yok. Rahatlık yok.

Bu odanın, propan ısıtıcının çalıştığı ormandaki kulübede uyuduğum gecedan hiçbir farkı yok. Ancak burada ısıtıcı yok, sadece Michigan'da bir nalburdan aldığım pille çalışan Coleman feneri var.

Anahtarı gömleğimden çıkarıp, feneri kaldırıyorum ve kütüphaneye doğru ilerliyorum. Anahtarı daha kilide sokmadan, şeklinin farklı olduğunu anlıyorum, çıkarmadan önce sıkı bir dürtmeyle onaylanıyor. Bir sonrakine geçiyorum, odadaki dolabı, dolabı, şimdi duvara dayalı harap bir şekilde duran sandığı deniyorum. Hiçbir şey yok. Koridordaki diğer odalara geçiyorum, anahtarla uğraşıyorum ama nafile.

Hiçbir şey uymuyor ve anahtarı mutfaktaki kilerde denemeye çalışırken, bir saniyeliğine sıkıştığında neredeyse kalp krizi geçiriyorum. Serbest kaldığında, elimdeki meraklı metal parçasına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ne bulmamı istiyordun baba?" Fısıldıyorum ve teslim olmuş bir nefes vererek merdivene doğru ilerliyorum.

Fenerimin oluşturduğu gölgeler ikinci katın duvarında titreşiyor, parlak ışıltı İncil'den bir bölümü aydınlatıyor: *Ben doğruları değil, gnahkrları tövbeye çağırmaya geldim.*

Dinin bu küçük çılgın adanın etrafını sarması ne kadar da tuhaf, bir şekilde en beklenmedik yerlere sızan bükülmüş sarmaşıklar gibi. Bugünkü striptiz kulübü bile bir zamanlar kiliseymiş. Peki bu evin yerel halkı bu kadar korkutan özelliği ne? Okuduğum bir makalede, aylarca duvarların kendisiyle konuştuğunu duyduktan sonra, duvarlar için getirdiğini iddia ettiği bir balyozla binaya geldiği için tutuklanan bir kadından bahsediliyordu. Buraya gelmeden önce okuduğum makaleye göre, sesler ona burayı yok etmesini söylemiş.

Boynumdaki bir gıdıklanmayla kaşınıyor ve hissi ovarak uzaklaştırıyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Evin bu katında ne olduğunu, beni neden bu kadar derinden etkilediğini bilmiyorum. Fiziksel olarak.

İlk katta yaptığım gibi kilitleri test ederek odaların her birine giriyorum. Sol kanattaki odalardan birinden, kırık bir pencerenin kırık camından, artık yabani otlarla kaplanmış avluya bakıyorum. tesinde Charpentier Mezarlığı'nın harap kapıları duruyor ve penceredeki delikten fenerimi uzattığımda, dağınık ve eskimiş mezarlığa serpiştirilmiş özenle yapılmış mezar taşlarının ve taş meleklerin tepelerini seçebiliyorum. Son Charpentier'den beri, ki yanılmıyorsam kırklı yılların başıydı, oraya kimse gömülmemiş ve muhtemelen mülkün en bakımsız kısmı burası. Evin yakınlarındaki bir titreşim dikkatimi, sanki içinde bir şey hareket ediyormuş gibi sallanan uzun bir çim parçasına çekiyor. Işığı daha yakına tutuyorum ve ot kümesinin içinde beyaz, neredeyse hayalet gibi bir şey görüyorum. dar saplar. Bir adım daha yaklaştığımda yoğun bakışlarımla gözlerimi kısıyorum, bakışlarım solgunluğunda belirli bir şekil arıyor.

İşte o zaman gözleri görüyorum.

Kırmızı ve ışığa karşı parlıyor. Kötülük.

"Minou, minou, seni görüyorum ..."

Kafamın içindeki sesle soluk soluğa pencereden geriye sırıyorum.

Otlar hıřırđıyor.

Beyaz bir tavşan sapların arasından, çiğnenmiş l otlardan oluşan bir açıklığa sıçrıyor ve ben bir i çekiyorum. Arka ayaklarızerinde yükseliyor ve patilerini kemiriyor, sonra otlamak için kendini aşağı indiriyor. Etraftaki ağaçların ve gökyüzünün karanlığını tararken, kürkünün bembeyazlığına bir kez daha kaşlarımı atıyorum. Görünüşe göre

Böylesine savunmasız bir canlının, gölgelerde pek çok yırtıcının pusuya yattığı böyle bir yerde bu kadar göze çarpması garip. Beyaz tavşanlar kar için daha uygun görünüyor.

Doğa bazen garip olabiliyor. Neredeyse acımasız, bir bakıma.

Merakımı bir kenara bırakarak odadan çıkıyorum ve koridordan diğer kanada doğru ilerliyorum. Daha önce olduğu gibi, ensemde soğuk bir his geziniyor ve beni durduruyor. Sanki buzdan parmaklar tenimin üzerinde dans ediyor. Ensemi avuçlayarak arkamı döndüğümde boş bir koridor ve duvardaki gölgelerden başka bir şey göremiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Beyin filmleri, evlat. Hepsi bu kadar. Russ'ın zihnimin içindeki sesi beni rahatlatıyor. Kötü rüyalarından uyandığımda sık sık söylediği sözler. *Bazen kafa sıkılır, bu yüzden kendini eğlendirmek için kendi hikayelerini uydurur.*

Keşke şimdi burada olsaydı. Bana bu kadar korkak olmamamı ve hayaletlerin benim deli kışımdan daha çok korkmaları gerektiğini söylerdi. Bunu bana bir keresinde söylediğini hatırlayınca gülümsüyorum ve gözlerimi açtığımda kendimi yine o uzun oyuğun önünde buluyorum. Kapısız olanın.

Korkak olma.

"Senin için söylemesi kolay, pislik. Sen zaten ölüsün," diye mırıldanıyorum, feneri kaldırarak.

Şal desenli duvarların altın rengi detayları, üzerlerine ışık tuttuğumda parıldıyor. Evdeki tüm köşe ve bucaklar arasında bu alan en etkileyici olmayanı. Boş bir duvardan başka bir şeyle bitmeyen boş bir koridordan başka bir şey yok. Orada, daha önce fark etmediğim, duvarın hasar görmüş gibi görüldüğü, duvar kağıdının kıvrıldığı, belki birkaç santim çapında karanlık bir noktayı ışıkla tarıyorum. Şansıma diğer tarafta siyah küf oluşmuş olabilir, bu yüzden yakından inceleme zahmetine girmiyorum.

Bunun yerine, ışığı tavanın üzerinde gezdiriyorum ve ortasına doğru bir şeyin dış hatlarında duraklıyorum. Bu koridoru son kez incelediğimden fark etmediğim bir şey.

Bir kare. Kesilmiş gibi görünen küçük bir ip parçasına bakılırsa tavan arası olabilir. Derin bir nefes alarak koridorun ortasına doğru ilerliyorum ve ulaşamayacağım kadar uzaktaki ipe uzanıyorum. Parmak uçlarımla ipin ucunu yokluyorum ama bir türlü tutamıyorum, bu yüzden zıplayarak parmaklarımı aşağıya sarkan yıpranmış liflerin üzerinde gezdiriyorum. Tekrar zıplıyorum ve elimi etrafına kapatıyorum, ama ayaklarım yere değdiği anda kayıyor. Üçüncü kez,

Parmaklarımı kapının etrafına doladığımda eklemlerim yanıyor ve kapıyı bırakmayı reddediyorum. Bir çekiş yapıyorum ve kapı isteksizce gevşiyor. İpin ucu artık daha yakındayken, bir kez daha çekiyorum ve açıklığı genişletirken gıcırıyor, yere doğru dökülen katlanmış bir merdiven ortaya çıkıyor.

Russ'la birlikte kulübede yaşadığım zamanlarda bodruma inen merdivenin başında durduğumda hissettiğim duygunun aynısı tenimi ürpertiyor. Benden aşağıdan, seslerin her zaman daha yüksek, gölgelerin her zaman daha büyük görüldüğü karanlıktan bir şey almamı istediğinde nefret ederdim.

Yanımdaki feneri kaparak ışığı yukarıya, merdivenin yukarıdaki karanlık boşlukta kaybolduğu yere doğru tutuyorum.

Cehennem kadar ürkütücü bir tavan arası olmalı.

İstifa etmiş bir nefes üfleyerek merdivenin kenarına tutunuyorum, ama bunu yapar yapmaz kafamda bir görüntü, kelimeler yanıp sönüyor.

"Yukarı çık. Çabuk, şimdi!"

Babamın sesi.

Göğsümdeki çarpıntı, içimde kıpırdanan endişeyi yansıtıyor. Görmezden gelerek ilk adımı atıyorum. İkinci adımı. Bir şey fırlarsa diye feneri üstümde tutarak merdiveni tırmanıyorum. Giriş geçtikten sonra ışığı çevreme tutuyorum. Ahşap zemin. Köşede kırık bir sandalye. Odanın karşındaki pencereden sarkan yarım yamalak bir perde. Havayı yoğunlaştıran küf ve bakımsızlık kokusu.

Döndüğümde neredeyse feneri düşürüyordum.

Karşımda küçük bir kapı duruyor. Belki de omuzlarımın hizasında, ancak merdivenin üzerinde dururken bunu söylemek zor. Kırmızı değil, ama belki de bu sadece kafamın hatalı hafızasıdır. Varlığımın her zerresi bana geri inmeme ve bu işin peşini bırakmamı söylüyor ama o anahtar bir şeye ait. Babamın bulmamı istediğı bir şeye.

Ben de tavan arasına tırmandım. İnce örümcek ağları tenimi gıdıklıyor, dik dururken kapının yaklaşık olarak tahmin ettiğim gibi omuzlarımın hizasında olduğunu fark ediyorum. Kilidi yok, sadece bir kolu var ve yaklaştıkça yüzeyinin çelik gibi sert olduğunu fark ediyorum.

Altımdaki tahtalar gıcırıyor, ileriye doğru attığım her adımı işaret ediyor ve kapının koluna uzandığımda soğuk bir yumruk ciğerlerimi sıkıyor.

Parmak uçlarım metalin etrafında kıvrılırken, gözlerimi başka bir anıya kapatıyorum.

"İçeri girin! Geliyorlar."

"Baba, kim bunlar?"

"Onlar kötü insanlar. Ama merak etme, bizi burada bulamayacaklar. Söz veriyorum sizi de bulamayacaklar."

Yumruk boğazımda ani bir kalınlıkla sıkılıyor. Kapıyı arkaya atıyorum ve küçük bir oda buluyorum, belki bir banyo büyüklüğünde, içinde bir karyola var. İnce, soluk, kırmızı bir şilte.

Karşımda, duvardaki bir delikten kablolar dökülüyor ve yaklaştıkça zihnimde bir televizyon monitörü görebiliyorum. Küçük, siyah ve beyaz. Bir güvenlik kamerası. Bakışlarımı altındaki küçük bir düğme paneline indiriyorum ve birine dokunduğumda kafamın içinde bir anı belirliyor.

Babam paneldeki bir düğmeyi çeviriyor ve ekrandaki görüntüyü inceliyor, evin arka tarafı boş duruyor. Başka bir düğmeyi çeviriyor ve salon açılıyor. Bir başkası mutfakın görüntüsünü getiriyor. Her düğme evin farklı bir bölümüne denk geliyor gibi görünüyor, sanki her odada bir kamera varmış gibi.

Kilitleri görmek için dönüyorum, ağır çelik kilitler, bir banka kasasında bulunabilecek bir şey gibi, kapının iç tarafına gerilmiş ve başka bir yasak anı ellerimden düşen fotoğraflar gibi kayıyor.

Babam kilidi yerine kaydırırken metalin sürtünme sesi omurgamdan aşağı kayıyor. "Güvendeyiz, günışığım. İçeri giremezler. Buraya hiçbir şey giremez."

"Korkuyorum baba."

"Korkma. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Kolları beni sarıyor ve yüzümü göğsüne gömüp etrafımdaki her şeyi görmezden geliyor.

"Seni görüyorum." Yabancı ses içimin derinliklerine ulaşıyor, korkularımı sarıyor ve karşımdaki televizyon ekranının genişliğini kaplayan beyaz boynuzlu beyaz bir kafatası görecektik kadar dönüyorum. "Seni bulacağım," diye fısıldıyor, kamera karanlığa gömülmeden önce.

Anılardan sıyrılıp, duvarları üzerime kapanan küçük odaya geri dönüyorum. Hava ağırlaşıyor, ciğerlerimde çok kalınlaşıyor ve şimdi kapalı olan kapıya doğru sendeliyorum. Babamın bunu yaparkenki hayali içinde kaybolmuşken kapıyı kapatmış olmalıyım.

Lanet olası şeyi açmaya çalışarak ona doğru bastırdığımda içimde bir titreme oluyor. "Hey. Bu da ne?"

Kilitli.

Dışarı kaydırmak için kilidin kolunu tutuyorum ama hareket etmiyor.

Sıkışmış.

Panik içimde patlıyor, bir çılgılık halinde boğazıma kadar yükseliyor.
"Çıkarın beni! Çıkmak istiyorum!"

Feneri düşürdüm.

Oda karanlığa gömülür. Zifiri
karanlık.

"*Minou, minou ...*"

Dehşet bir çılgılık daha atarak boğazımı yırtıyor ve kilide doğru
körlemesine hamle yapıyorum. Babamın yüksek sesli, gırtlaktan gelen
çılgıllıkları kafamın içinde yankılanıyor ve paniğimi körüklüyor.

"Yardım edin!" Avucumu kapının çelik paneline çarpıyorum.

Tak tak. Tak. Tak. Üç.

İki. Bir.

Kilit kayıyor.

Kapı uçarak açılır. Boş tavan arası diğer tarafta duruyor, dört duvar da
ışıkla aydınlanmış. Arkamda fener ışıldıyor, sanki bunca zamandır bunu
yapıyormuş gibi. Sanki o odanın içindeki karanlığı ben hayal etmişim gibi.

Titrek bir nefes alarak onu yerden alıyorum ve derimin altındaki
aralıksız titremeyi görmezden gelerek merdivene doğru geri adım atıyorum.

"Beyin filmi, ha Russ?" O odaya tekrar bakmaya cesaret edemeyerek
aşağı inerken mırıldandım.

Koridora geri dönerken vücudumdaki her sinir canlı teller gibi titriyor
ve parlıyor. Bunu yatıştırmak için birkaç kadeh likör içmek için her şeyimi
verirdim, ama bu muhtemelen daha fazla halüsinasyon anlamına gelirdi, bu
yüzden bunun yerine cebimden küçük hap torbasını çıkarıyorum. Aşağı
yukarı sadece birkaç düzine kalmıştı. Meğer Tammy, kızı üniversiteye
gittikten sonra uyumasına yardımcı olması için hap kullanmaya başlamış.
Görünüşe göre, birinin ona zarar verdiğine dair korkunç kabuslar görüyor
ve sık sık gecenin bir yarısı uyanıp kızını kontrol etmek için arıyormuş.
Russ öldüğünde, zulasından birkaçını bana verdi. Sonra, ben gittiğimde, yol
için elinde ne kaldıysa bana verdi, ki bu çok fazla bir şey değildi.

Olanlardan sonra bu gece bunlardan birkaçına ihtiyacım olacak. Hiç
şüphe yok ki beynim az önce her ne olduysa beni korkutmak için fırsat
kolluyor.

Ağzıma birkaç tane atıyorum ve kalan hapları cebime geri koyup evin
oturma odasına geri dönüyorum. Uyku tulumuna yerleştiğimde sıcak,
bunaltıcı hava tenimde ince nemli bir tabaka bırakıyor. Tişörtümü
çıkarıyorum, üzerimde ince bir atletten başka bir şey kalmıyor.

ve pantolonumu çilek desenli külotumun üzerinden çıkarıyorum. Soyunduktan sonra sıcaklık o kadar dayanılmaz olmuyor ve uyku tulumunun serin kumaşı üzerine uzanıyorum. Kollarımı başımın altına sokarak, hala yanımda yanan fenerin aydınlattığı tavana bakıyorum ama tenimin altında hala bir huzursuzluk hissi uğulduyor.

Buranın anılarını tetikleyebileceğini biliyordun. Bu yüzden buraya geldin.

Tavan arasındaki oda, belli ki bir tür panik odası, şu ana kadar en kötülerini barındırıyor gibi görünüyor. Yine de anahtarı açıklayacak bir şey yok. Gece vakti kapısını aramak muhtemelen aptalca bir fikirdi ama bu yerde yapacak başka ne var ki? Televizyonu açıp film izleyebileceğim gibi değil. Bu gece kötü bir şey olursa diye lanet bir telefonum bile yok.

Ya da bir bıçak, bu konuda.

Avlanma ihtimalime karşı Russ'ın eski yaylı tüfeğini yanıma aldım ama *The Walking Dead*'in aksine, bir saldırının ortasında ok doldurmak kolay değil.

Bu da beni kendimi savunma aracımı çalan hırsız kurda geri götürüyor.

Ve o kendini beğenmiş sırtışını güzel suratından tokatlamak istedim.

O mide bulandırıcı yakışıklı yüzü düşündüğüm anda, *tüm* sinir bozucu özellikleri aklıma geliyor: uzun siyah kirpiklerin altında duran koyu renkli, ağır kapaklı gözler, güçlü kare çene ve cildin üzerinde öpücük izleri bıraktığında hiç şüphesiz kirli sakalın kaba çiziklerine merhem görevi gören o gülünç dolgun dudaklar. O dudakların karanlıkta fısıldadığı kirli şeyler.

Bu düşüncelere gözlerimi kapamak onları sadece kafamın içinde canlandırıyor. Bu adamın yüzünün her yerinde duygusal olarak kopuk olduğu yazıyor, bu da benim için altın bir davetiye olabilir, şakakları boyunca küçük kalpler karalanmış.

Herkesin bir zaafı vardır ve benimki her zaman portakal aromalı jelibonlar olmuştur. Ve hayalet avcılığında üstün olan erkekler.

Michigan'daki terapistime göre, karşılıksız ilişkilere karşı bir zaafım var. Bir şeye ya da birine asla tam olarak bağlanmak zorunda olmama vaadi.

Belki de haklıdır.

İlk ilişkim, beni uçarı kız arkadaşı için bir ribaunt olarak kullanan eski İngilizce öğretmenimdi. Küçük ilişkimiz Subaru'sunun arka koltuğundaki o ilk boğuşmadan sonra bitmeliydi, ama bitmedi. Durmadı.

Ya da beni odasına sürükleyip Shelby Crane'in Tennessee Williams'ın *The Glass Menagerie*'sinde tasvir edilen kadınların kırılğan doğası üzerine oldukça yavan bir argümanı üzerine eğdiğinde. Bay Bradford kullanılmış prezervatifi koridorun sonundaki öğretmenler tuvaletine atarken ben de ona tamamen Stepford analizi okumuştum. Sanırım aramızdaki ilişkiyi cırtlak bir şekilde durduran şey suçluluk duygusuydu.

Onun, benim değil.

Tüm bu olaydan hafifçe tiksindiğimden değil, çünkü bir fahişe olduğum söylentilerinin aksine aptal değilim ve kendimi küçümseyen bir tip de değilim. Neden ulaşılmaz olanı tercih ettiğimi bilmiyorum. Belki de derinlerde bir yerde bir parçam fanteziyle daha uyumlu hissediyordur. Ya da belki sadece aşkın zor doğasını seviyorum. Her zaman kovalayan, asla kavrayamayan. Tamamen ulaşamayacağım bir şeyin peşindeyim.

Terapistim ayrıca gerçek yakınlıktan korktuğumu söyledi ve bu konuda da haklı olabilir.

Onun dışında sadece bir kişi daha vardı. Bir yıl kadar önce ben çalışırken Roy'a uğrayan şehirli bir kamera satıcısı. Arkadaşının bir kulübesi vardı ve hafta sonunu karısına yeni bir müşteri bulduğu yalanını söyleyerek geçirmişti. Çivilediği tek şey bendim, çünkü Roy onun mallarıyla ilgilenmiyordu. Üçkağıtçı beşik soyguncusu, duşta vücudundaki teri temizlerken ona bir mesaj bile yazdırdı.

Bu da ilk seferden sonra sona ermeliydi, ancak Pazar gecesine kadar eve gelmeyince Russ'a ormanda kaybolduğumu söylemek zorunda kaldım. Adam aniden gitti ve onu da bir daha ne gördüm ne de haber aldım.

Yine de bununla bir sorunum yoktu, çünkü ahlaki açıdan ne kadar berbat olsa da, yalancıların ve hilekârların kınanacak pislikler olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen bu yüzden sonsuza kadar bekar yaşamaya mahkumum.

Gerçek şu ki, ne istediğimi bilmiyorum. Sanki hayatın büyük kilerini karıştırıyor, neyin tadının güzel olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Kalbim daha önce hiç tatmadığım bir şeye açlık duyuyor ama göğsümdeki ağrı mazoşistçe iyi hissettiriyor. Hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyor. Hala bu dünyadan bir şeyler istediğimi. Ve tüm bu reddedişin güzelliği, başlangıçta hiç var olmayan bir şeyin sonunun yasını tutmak zorunda kalmamakta yatıyor. Kanama korkusu olmadan kuru bir damarı kesip açmak gibi.

Yakınlık korkusu aslında yasal olabilir, çünkü bu adamlara gerçekten değer verseydim, şehvet yerine aşık *olmama* izin verseydim, muhtemelen beni yok ederdi gibi bir his var içimde.

İşte bu yüzden Bergeron'un yanında dikkatli olmalıyım. Gözlerindeki sinsi parıltı, SOS gibi şeyleri okuyan bir kız için tehlikeli. Tüm bu sakinliğin altında bir karanlık yatıyor, tıpkı sıkıca örülmüş cephesini tırmalayan vahşi bir hayvan gibi. Çok yaklaşırsam ısırmaya meyilli olabilir.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

O Yanımdaki yolcu koltuğunda Marquette'ten buraya kadar taşıdığım arbalet ve onun yanında da sevgili fotoğraf makinem duruyor. Son yirmi dakikadır ikisine de bakıp hangisinin daha iyi olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

ve hangisini satmam gerektiği. Kamyonun kabininde hantal arbalet için çok fazla yer yok, bu da beni onu satmaya iten nedenlerden sadece biri. Ayrıca kamyonetin kasasında saklamak, birinin onu çalmasını çok kolaylaştıracaktır. Diğer neden ise, gerçekten paraya ihtiyacım var ve bu özel yay kameradan daha değerli.

Bu sabah ton balığı konservesi ve açacak stokladım, yani açlıktan ölmeyeceğim ama kim her öğün ton balığı yemek ister ki? Tutumluluğuma rağmen rezervlerim azalıyor, çoğunlukla bu eski külüstürün çıkardığı gaz sayesinde. Hayatta kalmak uğruna vazgeçmek zorunda kalabileceğim geçmişimden bir parça daha.

"Üzgünüm, ihtiyar. Görünüşe göre yay olacak," diyorum, sanki Russ yanımda oturmuş, böylesine değerli bir şeyden kurtulduğum için beni azarlıyormuş gibi.

"Et avlamak için kullanabilirsin! Karada hayatta kalmak için!" Neredeyse böğürerek karşılık verdiğini duyabiliyorum.

Bunun dışında, her öğünde leş gibi yaratıkları yemeyi de reddediyorum. Derisini yüzüp ateşte pişirmem gerekenleri. Hayatta kalmak için av hayvanlarını vurmak birkaç yıldır yapmak zorunda olduğum bir şey ve dürüst olmak gerekirse, zaten hiçbir zaman bana göre değildi. İlk kez genç bir geyik avladığımda, Russ avın derisini kendim yüzmemi istemişti ve ben de bu işi başarmaktan çok, kuru yığınlar halinde eğilerek vakit geçirmiştım. Mecbur kalırsam tekrar yapamayacağım anlamına gelmiyor ama kesinlikle ilk tercihim değil.

Arbalet için ne alacağıma bağlı olarak, bir haftalık yiyecek ve benzin parası daha çıkarabilirim. Belki batıya gidecek kadar bile,

Burayı sistemimden çıkardıktan sonra.

Dipçikteki sevimli bir hayvanla birlikte, silahı koltuktan alıp silah dükkanına giriyorum. Zaten burada olduğum gerçeği, tüm tartışmaları zaman kaybı haline getiriyor, gerçekten. Görünüşe göre bilinçaltımda en başından beri kararımı vermişim.

Sadece bu konuda biraz boktan hissediyorum, hepsi bu.

Kapıdan içeri girdiğimde metal ve tütün zehirli bir erkeklik perdesi gibi üzerime çöküyor ve puro içen, dudakları sırtarak eğilmiş iri yarı adamı gördüğümde birden kadınlığımın farkına varıyorum. Bu bana Marquette'te sınıfımdaki birkaç *erkeğin* avlanmanın *erkek* sporu olduğunu düşündüğü günleri hatırlattı.

Sanki öyle. O pisliklerin hiçbiri, lanet olası geyik kibarca atış yapmalarını beklese bile, bir kanadı doğrudan vuramazdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, küçük hanım?"

Küçük hanım. Hantal silahı tezgâhın üzerine bırakırken, söylenmeyi bekleyen iğneleyici cevabı yutkunarak geri alıyorum. "Arbaletimi satmam lazım."

"Arbaletin mi? Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" "Göstermemi ister misin?"

"Bir bakayım, ukala." Gözlerini alaycı bir şekilde kırıştırarak purosunu tumbul dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaylı tüfeği kaldırıp dürbününü çevirerek baktı. "Sana elli veririm."

Az önce söylediği şeyi algılamam bir saniye sürüyor, şok boğazımı daraltıyor. "Elli mi?" Kelimeleri gıcırdatarak çıkarmayı başarıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? O şey için beş yüz dolar ödedim!" Aslında Russ ödedi ama bu önemli değil.

Elli dolarla geçinmemin imkanı yok. Cuma günü şehirden kaçmayı planlamışken ve daha Pazartesi günüyken olmaz. Para kamyonumu doldurur ama hafta sonuna kadar biter.

"Yapabileceğimin en iyisi yetmiş beş."

"Bu değil. Bu yeterince iyi değil." Arkamdaki zilin sesi, o içeri giren kişiye geçmeden önce bu adamla bir anlaşma yapmam için beni teşvik ediyor.

"Bak, her zaman Craigslist var, evlat."

Bu şeyi Craigslist'te yayınlamak istesem bile, ki istemiyorum, ne yayınlayacak bir telefonum ne de satacak ya da ödeme kabul edecek bir hesabım var. Gerçek dünya söz konusu olduğunda yürüyen bir hayaletim ve şu anda tek seçeneğim bu taşınmaz bacayı değerinin en azından üçte birini ödemesi için ikna etmeye çalışmak.

Üzerime yürüyen birinin ürpertici hissi tüylerimi diken diken ediyor ve bir kez daha eğilmeden önce çevremde siyahı yakalayacak kadar dönüyorum. "Bunu Craigslist'te satacak vaktim yok." Sesimi alçaltarak çaresizliğin ses tonuma yansımaması için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten çaresizken bu imkânsız. "Yetmiş beşten fazlasına ihtiyacım var, tamam mı? Lütfen. Bir kıza yardım eder misin?"

"Ucuz bir piç olmayı bırak ve bunun için ona iki yüz ver." Bu ses. Sadece bir parça güneyle ağzı ve sinir bozucu derecede seksi olmaya yetecek kadar Valir aksanı olan bu derin, anlaşılır ses, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Arkamı döndüğümde kulüpteki adam Bay Bergeron'un arkamda durduğunu görüyorum. Koyu renk kot pantolonu, siyah düğmeli gömleği ve siyah ayakkabılarıyla bir gece öncesine göre kesinlikle daha rahat ama gözlerindeki o uğursuz parıltıyla aynı derecede korkutucu.

"Görünüşe göre biri yeraltı dünyasının kapısını yine açık bırakmış."

"Böyle söylemen komik. Aslında buranın biraz buz gibi olduğunu düşünmüştüm." Titreme numarası yapıyor. "Beni *korkutuyor*."

Dudaklarıma doğru ilerleyen küçümsemeyi bastırarak, nedense beyazın üç tonuna yakın görünen silah satıcısına doğru dönüyorum. Tezgâhın üzerinde iki yüzlük duruyor ve onları araklamamı bekliyor.

"Bilmenizi isterim ki bu hâlâ bir soygun, ama iki yüz dolar ilk teklif ettiğiniz az miktardan daha iyi."

Chubby'nin dudakları puronun etrafında geriliyor ve burnunu çekiyor, bakışları arkamdaki adama doğru gidip geliyor. Sanki *Aslan Kral*'dan fırlamış bir sahne gibi beni gölgelemesine ihtiyacım varmış gibi.

Parayı cebime koyup gitmek için dönüyorum ama aklıma gelen bir düşünceyle Bedroom Eyes'ın yanında duraklıyorum. "Umarım buraya bıçağımı rehin vermeye gelmemişsindir. Yarın bir toplantımız var, unuttun mu?"

"Evet, hatırlıyorum. Buraya sadece bir arbalet almaya geldim." Tezgâhın arkasındaki adama doğru başını sallayarak omzundan siyah deri bir çanta çıkardı, aşırı siyah kıyafetleri arasında fark etmediğim bir çantaydı bu. "Bunun için sana beş yüz dolar veririm."

Öfke kanımda kızgın yağ gibi cızırdıyor ve patlıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Neden *benden* satın almadın?"

"Şu ana kadar onu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Sana ne *Catin*? Ellerinden kurtuldu." Kolonyasının nefis erkeksi kokusu, havadan yalamak istediğim sarhoş edici bir zehir gibi vücudundan yayılıyor. "Açgözlü olma."

Catin. Yine o kelime. Bunu kesinlikle araştırmam gerekecek. Bu sefer Valir'de.

Çenemi sertleştirerek kendimi bu adamın ezici varlığını görmezden gelmeye zorluyorum. "Tebrikler Bay Bergeron. Resmen tanıdığım en büyük pisliksiniz."

"Onur duydum."

Dişlerimi gıcırdatarak hışım ile binadan çıkıyorum, ama onun bir deste parayı yere bıraktığını görmeden önce değil. Hepsi bir dolarlık banknotlar değilse, beş yüz dolardan fazla gibi görünen bir deste. Şu anda umursamayacak kadar kızgın olduğum için kaşlarımı çatıp yoluma devam ediyorum, ellerim o kendini beğenmiş gülümsemeyi yakışıklı suratından söküp atma isteğiyle kasılıyor.

Caddenin karşısına geçip korna çalan bir arabayı kıl payı atlattıktan sonra kamyonetime atlayıp yumruğumu direksiyona vuruyorum. Bu adamın nesi var böyle! Ve neden o odaya her girdiğinde ben yürüyen bir duyu kabına dönüşüyorum?

Dikiz aynasında siyah bir parıltı yakalıyorum ve koltuğumda eğilip dikkatimi yan aynaya veriyorum, orada onun silah dükkanından çıktığını görüyorum.

Yayımı taşıyorum.

Evet, iki yüz dolar için minnettarım, ama beş yüz dolar benzin istasyonundaki yiyeceklerden ve fast food'dan başka bir şey seçmeme izin verebilirdi. O pislik en azından ben gidene kadar bekleyebilirdi.

Şık, siyah bir kamyonu bir köpekbalığı zarafetiyle yaklaşması, kendi gözbebeklerimi oymak istememe neden oluyor. Seksi adamlar beni sinirlendiriyor.

Otoparktan çıktı ve ona hafifçe yol verdikten sonra peşinden gittim, aniden bu adamın masum kadınlardan silah çalmadığı zamanlarda ne yaptığını merak ettim.

İkinci durak, silah dükkanından birkaç kilometre ötede bir çamaşırhane. Aracından tekrar indiğinde, göğsünde aynı siyah çantayı fark ettim. İçinden bir yığın para çıkardığı çanta. Caddenin karşısındaki McDonald's'a park edip bayat patates kızartması kokusunu duymazdan geliyorum, çamaşırhanenin ön camlarına yapıştırılmış tabelaları görmeye çalışıyorum ama camın her santimetrekaresi bilinen tüm kıyafetlerin fiyatlarını ilan etmek için kullanılmış. Dakikalar sonra dışarı çıkıyor. Çantayı taşıyor.

Üçüncü durak, adanın güney ucundaki bir içki dükkânı ve bir kez daha, mekândan köşeyi dönünce eski püskü bir otoparka giriyorum. Bina, *Jesus, Books & Gifts* adında bir tür Hristiyan malzeme dükkânı gibi görünüyor. Başka bir gün olsa, İsa'nın ne olduğunu araştırabilirdim.

Ama şimdilik merakımı bir kenara bırakıp, dolandırıcı köpekbaliğının elinde siyah çantasıyla başka bir dükkâna girmesini izliyorum. Bir kez daha, birkaç dakika geçiyor ve o çıkıyor.

Bir silah dükkânı, bir çamaşırhane ve bir içki dükkânının ortak noktası nedir? Neredeyse kötü bir şaka gibi geliyor. Bu soru kafamın içinde dönüp dururken, o kamyonetini geçip köşedeki kafeye doğru ilerliyor.

Nakit. Hepsi nakitle çalışır. Buna barı da dahil.

Kara para aklama, bahse girerim. Russ'ın barda takıldığı adamlardan biri, gerçek amcam olmasa da Steve Amca dediğim adam, bir keresinde bana sarhoşken çok kafa karıştırıcı bir açıklama yapmıştı. İşin özü, kirli parayı IRS'nin dikkatini çekmeyecek şekilde temiz paraya çevirmektir. Paravan şirketler bu yöntemlerden biriydi.

Arka koltuktan fotoğraf makinemi alıp, kafeye girmeden önce birkaç kare fotoğrafını çekiyorum, birkaçında çantaya zoom yaptığımdan emin oluyorum. Nedenini bilmiyorum ama bir yanımda bunu belgelemem gerektiğini düşünüyor. Çoğunlukla, adamın bu kadar sahtekâr olmasının boktan olduğunu düşünüyorum, ama aynı zamanda çalışanlarını riske atmanın bir yolu. İçeri girdiğinde fotoğraflara göz gezdiriyorum. Uzun adımları ve keskin çenesiyle adam bana dergilerden fırlamış bir fotoğrafı hatırlatıyor. Bu fotoğraflar New York'un kalabalık caddelerinde çekilmiş olabilirdi ve o da tam ona uyardı. Adamın bu kadar yakışıklı olması mide bulandırıcı.

Resimlerden birindeki profiline yakınlaşıyorum, bir anlığına büyüleniyorum.

Camıma vurulunca kaslarım sarsılıyor ve fotoğraf makinesini kucağıma bırakıyorum. Gözlerimi yolcu koltuğuna çevirdiğimde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi bir nefes alıyorum.

Kapının dışında duran Yatak Odası Gözleri iki kahve kaldırır.

Mahcubiyetimi bastırarak, sanki davetsiz misafir oymuş gibi kaşlarımı çatıyorum ve ona kapıyı açıyorum. Kahvelerden birini bana uzatarak koltuğa kayıyor, bir an etrafına bakınıyor, bakışları önündeki torpido gözünde kurumuş ton balığına benzeyen küçük bir topağın tehlikeli bir şekilde tutunduğu yere takılıyor. Şüphesiz dün gece sandviçimi düşürdüğüm zamandan kalma.

Ben bile gördüğümde burnumu kırıştırıyorum.

İçkinin sıcaklığı ellerime sızarken, aramızda kalın ve rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyor.

"Neden beni takip ediyorsunuz, Bayan James?"

Gerçek adım olmasa bile adımları yüksek sesle söylediğini duymak, bir ASMR videosu izlemek kadar fevkalade sinir bozucu. "Seni takip etmiyorum."

"Benim fotoğrafımı çekmiyor muydun?"

Homurdanarak başımı sallıyorum ama ben fotoğraf makinemi alamadan o kucağımdan kapıyor. "Hey! Geri ver onu!" Elimi uzattığımda elimi savuruyor ve dehşet içinde resimler arasında nasıl gezinebileceğimi çözüyor. "Sen bir kara para aklayıcısısın."

Başını eğerek karşıdan karşıya geçerken çektiğim fotoğraflardan birini inceliyor. En sevdiğim fotoğraf ama *konuyla alakasız*. "Ve sen de kamerayı çok iyi kullanıyorsun."

"Uyuşturucu parası mı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Personeliniz bunu yaptığınızı biliyor mu? Onları riske attığınızı?"

"Söyle bana, bu öğleden sonra senin için pazarlık ettiğim fazladan yüz dolarla ne almayı düşünüyorsun?"

"Sana kışımı öptürürken giymek için bir çift güzel dantel külot düşünüyordum. Arbaletle ne yapmayı planlıyorsun ki?"

Omuz silkiyor. "Birine ver. Başlangıçta onunla ne yapıyordun?"

"Yılan avlamak. Hala etrafta dolaşan büyük bir tane olduğunu bilseydim, ona biraz daha tutunurdum."

"Ah, iyi ki bunu da senin için elinden almışım. Tüm bu tehlikeli silahlar, birilerinin canını yakabilir."

"Dünyaya bir iyilik yaptığınızı düşünüyorsanız, bence hayatınızı yeniden değerlendirmeniz gerekiyor. Bu farklı yerler nedir, paravan mı?"

"Adada nerede kalıyorsunuz?"

"Soruyu saptırmak için güzel bir yol. Bu arada bıçağımı bana geri veriyorsun. Açıklığa kavuşturalım. Yarın bir toplantımız var, unuttun mu? Tam sekizde."

"Tam sekizde."

"Ve orada olmak için her türlü niyetim var. Ziller takılı."

"Ve dantel külot, sanırım"

"Ruhuna uygun siyah."

"*Bien*. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Ve onları." Kahvesini rahatça yudumluyor, sanki adamın yaptığı her hareket ondallığına kadar hesaplanmış gibi.

"Seni takip ettiğimi nereden biliyordun?"

"Şöyle diyelim, eğer avcılık becerileriniz de takipçiliğiniz gibiyse, o yayla bir şey vurmanıza şaşırdım."

Gözlerim kısıldı, dudağımın içini ısırdım. "Pek çok şey öldürdüm. Bir dahaki sefere benden bir şey almaya karar verdiğinizde bunu hatırlayın."

"Ah, ama hiçbir şey *almıyor, chère*. Vazgeçtiğin zaman değil." Dudaklarını yalayış şekli, sözlerindeki çift anlamlılığın altını çiziyor.

"Sizi temin ederim, size hiçbir şey vermeyeceğim."

Dudakları yarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış halde araçtan iniyor. "O zaman belki de yarın gelmemelisin." Elini cebine sokup bana bir kart uzatırken yüzündeki sırıtma sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "En azından, senden çaldığım bu aptalca düşünceden *vazgeçmeni* bekleyeceğim."

Kartın üzerinde *Francescas* yazmaktadır.

"Nedir bu? Kirli para için başka bir paravan şirket mi?"

"Burası bir giyim mağazası, ukala. Bunu yay için bir lagniappe olarak düşün. Kendine daha güzel ayakkabılar al."

"Lagniappe?"

"Bir ikramiye."

"Peki, botlarımın nesi var?"

Aşağıya doğru hızlı bir bakışla yüzünde kuru bir ifade belirdi. "Hesabıma yaz. Bergeron. Neye ihtiyacın varsa."

"Bunu gerçekten sana veren tüm kadınlar için mi yapıyorsun? Çünkü benim onlardan biri olmadığımı zaten anlamıştık."

"O zaman kendinize birkaç güzel şey almanızın ne sakıncası var? *moiselle*?" Hızlıca göz kırptı ve kapıyı çarparak kapattı.

"*Moiselle* ne demek şimdi?" Kendi kendime mırıldanıyorum, onun uzaklaşmasını izliyorum.

FÖğleden sonramın yarısını boşa harcadığım için sinirli bir şekilde Chevalier Kütüphanesi'nin girişine doğru yürüyorum, yürüyen bir baş belası tarafından dikkatim dağıtılmadan önceki asıl işim bu. Tezgâhın arkasında beni karşılayan kadın hafif yaşlı, omuz hizasında gri saçlı ve nazik gözlü. Eşleşen bir süveterin altındaki soluk mavi, çizgili, düğmeli gömlek ona rahat ve rahat bir görünüm veriyor, eskiden gittiğim kütüphaneyi yöneten yaşlı crabapple'ın giydiği gergin takım elbiselerle bir tezat oluşturuyor. Bana hiç mantıklı gelmemişi bir insanın

Bütün gün kendini hayal dünyasına kaptıran biri bu kadar huysuz olabilirdi.

Belki de onun olayı kurgusal olmayan şeyler okumaktı. İğrenç.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Beni kabul edip kitabını bir kenara bıraktığında kadının soluk mavi gözlerinde bir merak dünyası parlıyor.

"Charpentier Malikanesi hakkında bilginiz olup olmadığını merak ediyorum."

"Oh, evet. Burada ve orada birkaç parça." Başını sallayarak beni peşinden gelmeye davet ediyor ve kitap sıralarının arasından geçerek kütüphanenin arka tarafındaki bir odaya götürüyor. "Bazı eserler müzede saklanıyor ama tarihi bilgilerin çoğunu burada bulacaksın."

"Objeler mi?"

"Çiftlik olduğu zamanlardan kalma. İlk sahibinin aletlerinin ve kişisel eşyalarının çoğuna devlet tarafından el konuldu. Burada bazı eşyaların listelendiği bir kitap var." Deri ciltli kitaplardan oluşan raflardan birini alıp dikkatlice açıyor ve neredeyse bir muhasebe defterine benzeyen, eşyaların değerleriyle birlikte listelendiğini tahmin ettiğim bir sayfaya ulaşıyor. "Aradığın her şeyi bu rafta bulabilirsin. Arkanızdaki çekmeceyi çekerseniz, evin orijinal planları da orada."

"Teşekkür ederim."

"Sesiniz buralı gibi gelmiyor. Charpentier Malikanesi'yle ilginizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Sadece merak ediyorum, çoğunlukla."

"Olanlardan sonra buradaki insanlar bugünlerde eski malikaneyi pek merak etmiyor." Ellerini önünde kavuşturup iç geçiriyor. "O zavallı ev, bir Shirley Jackson romanından daha fazla hayaletin hedefi oldu."

"Doktor Pierce'ı tanıyor muydunuz?"

"Bu adadaki herkes iyi doktoru tanırdı." Yüzündeki gülümseme yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Bu utanç verici. Uğraştığı şeyler."

"Ne gibi şeyler?"

"Her ne sebeple olursa olsun, okültizmle ilgileniyor gibiydi. Adam haftada birkaç kez buraya gelir, Voodoo, Palo Mayombe, Santeria hakkında referanslar isterdi." Kaşlarını çatarak, sanki görünmeyen düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakıyor. "Onu en son canlı gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Buraya geldi, çılgınca elimizde olmayan bir kitabı arıyordu. Gözleri kızarmıştı ve korkunç koyu halkaları vardı, sanki zavallı adam günlerdir uyumamış gibiydi. Tamamen darmadağınık görünüyordu."

"Hangi kitabı aradığını hatırlıyor musun?" "Şu anda hatırlamıyorum, hayır. Üzgünüm."

"Endişelenmeyin. Anladığım kadarıyla bu ev bir zamanlar kölelerin saklandığı bir yermiş." "Ah, evet. Garcelle Charpentier çok zengin bir duldu. Çok zengin bir dul.

Zorba kocasının ölümünden sonra şeker kamışı plantasyonu için köle çalıştırmayı reddeden zamanının asi kadını

On sekiz yüzler. Bunun yerine işçilerine ücret kazanma fırsatı sundu. Katliama yol açan ayaklanmayı onun ateşlediği söyleniyor."

"Nasıl?"

"Diğer köleler de haber aldı ve aynı şeyi talep etti."

"Birkaç köle saklamış. Evinde, değil mi?"

"Evet. Söylentilere göre o evde gizli bir oda varmış."

Doğru o zaman. Gizli bir oda var. "Odanın evin neresinde saklı olduğunu biliyor musunuz?"

"Tanrım, hayır. Ben şahsen o eve adımımı atmazdım."

"Evin mavi baskısından bahsetmiştiniz. Oda da mavi baskıya dahil mi?"

"Korkarım yok. Gerçekten var olduğuna dair sadece spekülasyonlar var. Kimsenin gizli odayı gördüğünden emin değilim. Buradaki pek çok kişi evin kendisinin ölülerin ruhları tarafından perili olduğuna inanıyor. İnsanların tüylerini diken diken eder. Charpentiers'lardan beri o evde yaşayanlar sadece yabancıları. Evin tarihini bilmeyen insanlar."

"Köleler katledildi, değil mi?"

"Evet. Bir grup köle sahibi onları avladı. Kölelere ve Leydi Charpentier'e de Hristiyanlık dışı şeyler yaptılar."

"Onu da mı öldürdüler?"

"Evet. Katliamı gerçekleştirenlerin şeytan tarafından ele geçirildiğine inanılıyor. Aslında tarih onlardan Şeytan'ın Yedilisi olarak bahseder, çünkü avı yönetenler yedi farklı ailenin reisleriydi. Katliamla ilgili hikayeler, adamlardan birinin evinden sürüklenerek çıkarıldığını ve sarhoş olması için içki verildiğini, ardından da Charpentier Malikanesi'ne saldırmadan önce gerçekleştirilen kara bir ayine tanık olduğunu itiraf ettiğini anlatır."

"Kara kütle mi?"

"Bu tür ritüeller konusunda pek bilgili değilim ama Katolik ayininin çok daha karanlık bir versiyonu gibi görünüyor." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Bu adanın gördüğü en iğrenç suçlardan ikisi. İkisi de o evde gerçekleşti." Gözleri düşünceli, bir an sessiz kalıyor. "Her neyse, ihtiyacınız olan her şey burada olmalı, ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim."

Sonraki iki saat boyunca kendimi Charpentier Malikanesi'yle ilgili metinlere ve makalelere kaptırıyorum ama araştırmalarımın çoğu kütüphanecinin bana aktardıklarını doğruluyor. Gizli bir oda ya da kölelerin nerede olabileceği hakkında hiçbir şey yok.

o evde saklanmış. Bahsettiği gibi, ev öldürülene kadar Garcelle Charpentier'e aitti, daha sonra uzak bir akrabaya ait oldu ve o da evi birkaç nesil boyunca bir tatil evi olarak aile içinde tuttu. Mülkte fiziksel olarak yaşayan bir sonraki kişi, burayı bir müzayedede satın alan babamdı.

Eskisi kadar rahat hissetmediğim için çalışmalarımı şimdilik bırakıyorum ve kamyonetime giderken kütüphaneciye teşekkür ediyorum.

Alacakaranlık adanın üzerine çöküyor ve burası hakkında söyleyebileceğim tek şey, su üzerinde gün batımının şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici şey olduğu. Arazinin altındaki ağaç tepelerine doğru alçaldığı ve Veilleux Körfezi'nin net bir görüntüsünü sunan güvenlik korkuluğunun ötesine bakıyorum. Tepemde uçan kuşların silueti pitoresk bir manzara oluşturuyor ve eve gitmeden önce birkaç kare fotoğraf çekmek için ön koltuktaki fotoğraf makineme koşuyorum.

Manolya Sokağı'ndan terk edilmiş eve doğru ilerlerken gökyüzünün turuncu ve pembe renkleri ağaç tepelerinin gölgeleri arasında kayboluyor. İtiraf etmeliyim ki doğada uyumaya yabancı değilim ama buranın özellikle geceleri sinir bozucu bir karanlığı var.

Evin yan tarafına park ettikten sonra, aniden yaylı tüfeğimi kaybettiğim için pişmanlık duyarak fotoğraf makinemi topluyorum ve torpido gözünden bir el feneri yakıyorum. İçeri girerken, bir tırmalama sesi beni aniden durduruyor ve sesin kaynağına doğru dönüyorum.

Evin karşı tarafındaki verandanın korkuluğuna büyükçe bir karga tünemiş.

Tekrar söylüyorum, tatar yayım için neler vermezdim.

Bunun yerine fotoğraf makinemi kaldırıp kuşun birkaç fotoğrafını çekiyorum. Bir düzine kadar çekimden sonra elimi ona doğru sallıyorum. "Ne istiyorsun? Kışt! Kışt!" Yerden küçük bir taş almak için öne doğru eğiliyorum, ama kuşa doğru atmak için geri çekildiğimde taş kayboluyor. Tuhaf. Kanat çırpma sesini bile duymadım.

Taşı bir kenara fırlatıp eve doğru ilerliyorum ve bir an için el fenerini karanlık antrede gezdiriyorum. Derme çatma kamp alanıma doğru aceleyle ilerlerken derimin altında bir ürperti hissediyorum ve çok daha parlak olan feneri yakıyorum. Tüm oda canlanırken ensemdeki gıdıklanma yatışıyor.

Merakımın da etkisiyle kısa süre sonra kendimi ikinci katta buluyorum, odaların duvarlarını ve zeminlerini inceliyorum ama gizli oda girişlerine giden bir geçide dair hiçbir işaret bulamıyorum.

Merdivenlerden inerken ensemde hissettiğim garip bir his beni durma noktasına getiriyor ve etrafımda dönerek her yönden farklı koridorlara ayrılan ana balkonun üzerindeki ışığı tarıyorum. Ve merdiven boşluğunun biraz dışındaki kapısız koridorun amacını tamamen kavrayamıyorum.

Bu durumdan hâlâ rahatsız olduğum için feneri bu mesafeden ve açıdan görebileceğim kadar yükseğe kaldırıyorum. Bunu yaparken, bir tuhafılık dikkatimi çekiyor.

Kafam karıştı, ışığı indirdim, sonra tekrar kaldırdım.

Birdenbire görme yeteneğimi kaybedip kaybetmediğimi merak ederek bir adım geri çekiliyorum.

Bir dakika önce koridorun olduğu yerde sanki hiç yokmuş gibi tamamen düz, şal desenli bir duvar kâğıdı uzanıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıp tekrar açmam manzarayı değiştirmiyor. Merdivenleri tırmanıyorum ve koridoru hatırladığım yerde duruyorum. Kararsız bir el ile uzanıyorum ve elim şal deseninin içinden geçiyor. Bir nefesle geri sıçıyorum.

Düz yüzey böyle bir şeyin mümkün olduğunu reddediyor, bilim de öyle ama tekrar uzandığımda elim ikinci kez kayıyor. İki kez göz kırpyorum, sonra gözlerimi gevşetip odaklanmama izin veriyorum.

İşte o zaman koridor tekrar gözümün önüne geliyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum hayretle. "Optik bir yanılsama."

I Akşam için y e r i m e yerleşip pili bitmek üzere olan fotoğraf makinemi karıştırdığımda saat dokuzu biraz geçiyor. Karşıma çıkan ilk resim beni kaşlarımı çatmaya zorluyor. Daha bir saat önce dışarıda çektiğim bir düzine fotoğraftan biri.

Karga. Yalnız, resimde boş bir parmaklıktan başka bir şey görünmüyor.

Kalan düzineyi kaydırduğımda aynı şeylerin devam ettiğini görüyorum. Bu da ne böyle?

Gözlerimi sıkarak zihinsel bir yeniden başlatma denemesi yapıyorum ama tekrar açtığımda kuşun görüntüsü hâlâ yok. Yine de gaklamasını duyabiliyorum, şimdi bile, dışarıda.

Kalkma, başım beni çağırıyor.

Muhtemelen sadece pilin bitmesi görüntüleri etkiliyor.

Yanımdaki sırt çantamdan uyku hâpı torbasını çekip çıkarıyorum ve dört tanesini avucuma boşaltıyorum. Bu gece kesinlikle bu saçmalıkla uğraşmayacağım. Belki bu adadan ayrılıp batıya gittiğimde ve bir yere yerleştiğimde

Uyurgezerlik ya da bir şey gördüğümde emin olduğum bu garip olaylar her neyse, kontrol edilebilir.

Şimdilik uyuyacağım ve bunu kütüphanede çok fazla ürkütücü makale okumama bağlayacağım.

Tekrar çantama uzanıyorum ve Russ'ın ailesinin katlanmış resmini çıkarıyorum. Russ'ın öldüğü ve bu insanlarla hayatımda hiç tanışmadığım düşünüldüğünde belki biraz ürkütücü ama umurumda değil. Nedeni ne olursa olsun, fotoğraf bana bir rahatlık hissi veriyor, sanki burada benimlemiş gibi. Beni izliyor.

İlaçlar etkisini gösterirken küçük çocuğun ve annesinin gülümseyen yüzüne bakarak huzurlu bir sükûnete dalıyorum.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

H Yemek yüzüme yayılıyor ve işgalci parlaklığa karşı gözlerimi kısıyorum. Gözlerimi korumak için kolumu kaldırarak ölü gibi uyuduğum uykudan yavaşça çıkmaya çalışıyorum.

Gecenin herhangi bir olayını hatırlamıyorum. Rüyaları bile.

Fısıltılar sisin içinden kulağıma ulaşıyor ve bir iniltiyle uyku tulumundan doğrulup etrafıma bakıyorum. Cips poşetleri ve boş bir kola şişesi yanımda yerde duruyordu ve kaşlarımı çatarak birini kaldırdım.

Cips hatırlamıyorum. Ya da kola.

"Uyandı!"

Sesin duyulmasıyla birlikte dikkatimi pencereye yöneltiyorum ve bir hareket yakalıyorum.

Kahretsin.

Hâlâ sersemlemiş bir halde pantolonumu yukarı çekip eğilerek daha yakından bakmak ve görüş alanından çıkmak için parmak uçlarımla pencereye doğru ilerliyorum. Kırık tahta ve cam parçaları ayak tabanlarımda altında çıtırdıyor, derimi parçalamakla tehdit ediyor, ama sırtımı pencerenin yanındaki duvara dayamadan önce hafif adımlarla ilerliyorum.

Saniyeler sonra, pencere pervazından bakan üç küçük taç aşağıda belirir. "Gitmiş!" Ortadaki kırmızı bukleli küçük kız ayağa fırlıyor ve burnunu kırık pencerenin sağlam kalan tek kısmına bastırıyor.

"Tabii ki gitti, aptal, o bir hayalet! Sabahleyin giderler." Yanındaki çocuk da ayağa fırlıyor ve onun yanında içeri bakıyor.

Gülmemek için bir elimi ağzıma kapatıyorum, yine de duvara yaslanıyorum. Üçü de en fazla sekiz ya da dokuz yaşında olmalı. Tabii ki, yaş konusunda berbatım.

Ve çocuklar, bu konuda.

"Donunu gördün mü? Üzerinde *ananas* vardı!"

Kız oğlanın koluna bir tokat atar. "Bir kızın donuna bakamazsın, aptal. Bu kabalık."

"Çocuklar, sizce onu öcü mü yakaladı?" Üçüncü çocuk, bunca zamandır sessizliğini koruyan sarışın bir oğlan, sonunda ayağa kalkıyor. "Duyduğuma göre... TonTon Macoute'muş. *Mamere* onun aileyi bıçakladığını söyledi."

Yüzümdeki gülümseme yasak bir anı yüzünden kayboluyor.

Orman. Kan. Kemik takırtıları. Limon çiçeği kokusu.

"Bu iğrenç. Belki de o bir *kızdır*. Babam ormana kaçtığını söylüyor. Bir daha da geri dönmemiş. Adının Letiche olduğunu ve ormanda dolaşp oynayacak çocuk aradığını söyledi."

Bu adada hangi ailelerin hâlâ Valir konuştuğu, çocuklarının konuştuğu farklı aksanlardan anlaşılıyor. Bazılarında güçlü, bazılarında zayıf.

"Annem diğerleriyle birlikte öldürüldüğünü söyledi. Onu küçük parçalara ayırıp beynini yemişler. Öcü en çok bunu sever. Beyinler ve gözbebekleri çünkü en yumuşak onlar. Sakız yemek gibi, ama içinde meyve suyu var."

"Ewww!" diyor diğer ikisi hep bir ağzdan. Bunu daha fazla dinleyemeyeceğim.

Bunu takip eden kısa sessizlikte pencerenin önüne atlayıp hırlıyorum. "Defol git buradan!"

Topuklarının üzerinde dönerek avlunun karşısındaki devrilmiş bisiklet yığınının doğru koşarken üçünden de yüksek sesli, gırtlaktan gelen dehşet çığlıkları yükseliyor.

Lanet çocuklar.

Bugünlerde ne tür filmler izliyorlar ki sakız gibi beyin ve göz yemekten bahsedebiliyorlar?

Başımı iki yana sallayarak pantolonumu ve botlarımı giyiyorum ve Marcelle'in telefonundan aradığım kamp alanına doğru yola çıkıyorum. Yol on dakikalık bir sürüş mesafesinde ve arabamı ana toprak yolun dışındaki bir çitin yanına, ağaçların altına park ediyorum. Çantamı ve banyo malzemelerimi toplamak bana biraz fazla tanıdık geliyor ve Russ'ın beni bu yerlerden birine ilk kez getirdiği zamanı düşünüyorum. On iki yaşındaydım. Sarsılmış ve sarsılmıştım.

Tanımadığım bir adamla evimden kilometrelerce uzağa götürüldüğüm için gergindim. Hiç tanışmamıştım. Babamla ilgili hatırlayabildiğim en küçük şeyden bile daha yıpratıcı bir yanı olan bir adamla. Parkın içine girdim ve yaşlı bir çifti arayıp bana yardım etmeleri için yalvardım.

Russ beni buldu tabii ki. Çifti polisi aramamaları için ikna etmeyi başardı. Onlara aklımın yerinde olmadığını söyledi. Neyse ki beni onunla göndermekle doğru olanı yapmışlar, çünkü sonraki yıllar boyunca ne kadar kaçmaya çalışsam da Russ beni hep buldu ve geri getirdi.

Ve bir süre sonra, her seferinde beni eve getiriyormuş gibi hissetmeye başladım.

Elimde çantam, kamyonundan atlayıp tel örgülere doğru koşuyorum. İki yanımdaki yolun kıyamet sonrası zombi filmlerinden biri gibi ıssız ve boş durduğu her iki yöne de kaçamak bir bakış attıktan sonra çantamı diğer tarafa fırlatıp üzerine tırmanıyorum.

"Ve böylece, Thousand Oak RV Resort'un resmi bir üyesi oldum," diye mırıldanıyorum, çenemi biraz fazla kibirli bir şekilde eğerek tuvalete doğru ilerliyorum.

I Kahverengi ve beyaz, çiçek desenli elbiseyi başımın üzerine çekip derin V yakasının kenarındaki fırfırlı danteli ayarladım. Ellerimi elbisenin içine soktum.

Ceplerini, arkasının külotumun içine girmediğini görecektim kadar kıvırıyorum. Muhtemelen Tammy'nin kızı sayesinde sahip olduğum en kızsı şey. Omuzlarımın üzerindeki kumaşı çoktan doyurmuş olan nemli bukleleri kabartıyorum ve aynaya doğru eğilerek biraz dudak parlaticısı ve rimel sürüyorum. Gerçekten sahip olduğum tek makyaj malzemesi.

Bu süslü banyolar Russ ve benim gizlice duş aldığımız berbat yerlere hiç benzemiyor. Her kabinin kendi tuvaleti, lavabosu, aynası ve cihazlar için küçük bir şarj istasyonu var. Havlu yok, bu yüzden kamplardan birindeki bir ipten kuruması için asılı bir tane kapmak zorunda kaldım. Ama burası benim kişisel makyaj odam gibi. Deodorant sürmeden önce cildimi kokladığımda nane ve lavanta kokusu burnuma doluyor ve zarif elbisemle tam bir göze batan kamuflajlı av botlarımı çekiştirmeden önce parmaklarımı yeni tıraş olmuş ve losyonlanmış bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Yatak Odası Gözleri
haklıydı. Korkunçlar.

İşim bittiğinde eşyalarımı topladım, fotoğraf makinemi prizden çektim ve altmışlı yaşlarında yaşlı bir kadının bana gülümsediğini görmek için kabinden çıktım.

"Günaydın." Bakışları botlarıma ve arkama doğru kayıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Sana iyi günler."

O tezgâhlardan birine girmeden önce arkamı dönüyorum. "Nereden çiçek alabileceğimi biliyor musun?"

"Çiftçi pazarı açık olmalı. Oradan yiyecek bir şeyler de alabilirsin. Boudin kahvaltı sandviçi var. Sorduğunuzda Parrain Spesiyali diyorlar. *Ama* güzeldir. Caddeden yukarı çıkın, ana caddeden sola dönün, tam kasabanın içinde."

Derinlemesine yol tarifleri beklediğimden çok daha fazla. Michigan'daki insanlar pislik değil, sadece yabancılara karşı o kadar dost canlısı değiliz.

"Teşekkür ederim."

Bir kez daha başını salladı ve perdenin arkasında kayboldu.

Pnsanlar bir yürüyüş yolunun iki yanına kurulmuş çadırların etrafında koşuşturuyor.

Böcekler gibi vızıldayarak girip çıkıyor, mallarını topluyorlar. Bu adanın insanlarını tek kelimeyle tanımlayacak olsaydım, ağır kasvetin ötesinde ve üstünde neşeli olurdu. Tepedeki hoparlörlerden çalan zydeco müziğinden kahkahalara ve neşeye kadar hepsi, çürümeye yüz tutmuş evler ve yavaş yavaş ölmekte olan Valir aksanının aksine, yaşama sevinci felsefesiyle yaşıyor gibi görünüyor.

Kalabalığa göz gezdirdiğimde, burada herhangi biri olduğumu ve hiç kimse olmadığımı hatırlıyorum. Herhangi biri kadar isimsiz bir yüz. Bu düşüncede bir özgürlük hissi var. En korkunç cinayet davasından sağ kurtulan tek kişi değil, sadece aralarında yürüyen başka bir insan.

Yolun ortasında, rengârenk çiçek ve taze meyvelerin bulunduğu bir çadır gözüme çarpıyor ve oraya doğru ilerliyorum. Satıcı genç bir kadın, benden biraz daha yaşlı, renkli papatyalardan bir buket kaptığımda gülümsüyor.

"Gardenyalarınız var mı?"

"Elbette, hemen şurada," diyor ve beni geniş bir vazonun içinde toplanmış büyük beyaz çiçeklere yönlendiriyor.

En iyilerini seçiyorum, bir elma alıyorum ve parasını ödüyorum. Yüzümü bana Maw Maw Day'i hatırlatan tatlı çiçek kokusuna gömerek kamyona doğru ilerliyorum, ancak ısıklık sesi dikkatimi sağ taraftaki bir çadıra çekince duraklıyorum.

Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ve duvar gibi yapılı bir adam, kafasını kaşırken bir yandan da kasketini tutuyor. "Kaba olmak istemem ama bütün gün gördüğüm en iyi görünümlü *kedi sensin*."

Yine o kelime.

Kaşlarımı çatarak çadırına yaklaşıyorum ve çiçekleri yüzümden indiriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim? *Catin* ne anlama geliyor?"

"Biz Valir halkı güzel bir bayana böyle deriz." Kalın bir avucunu bana doğru uzattı. "Adım Luc. Luc Bergeron."

Bergeron. Bedroom Eyes Bergeron ile akraba olup olmadığını sormayacağım. Dolgun dudaklar gibi birkaç benzer özelliğe sahip oldukları göz önüne alındığında öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Carly." Tokalaşmayı iade ederek çadırına göz gezdiriyorum ve tüm etleri fark ediyorum. "Burası Parrain Spesiyal'i isteyeceğim yer mi?"

"Ah, evet." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve kaşlarını çatıyor. "Boudin'imi duydun mu?"

"Aldım. Ne sipariş ettiğimden emin değilim ama kadın iyi olduğunu söyledi. Ve denemeliymişim."

"Kadın mı? Adı Ana'ydı, değil mi?"

"Adını duyamadım."

Dudaklarını yalayarak bana bir göz attı. "*C'est bon*. Burada bekle." Portatif bir mutfak gibi görünen bir şeyin etrafında dönüyor ve bir yumurta ile birlikte tereyağında bir bisküvi kızartmak için çalışmaya başlıyor. İşini bitirdiğinde bana uzattığı sandviç ağır geliyor ve atardamarlarım protesto edercesine inliyor.

"Bence adını Kalp Krizi Spesiyali olarak değiştirmelisin Luc." "Bunu yaparsam kimsenin yiyeceğini sanmıyorum."

"Sana ne borcum var?"

"Evde. *Güzel kızım* için." Utangaç bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim."

Kasketini çıkararak alnını tekrar kaşıyor, gözlerini kısıyor. "Bir ara arayabileceğim bir numaran var mı?"

Bana bedava bir şey verdikten hemen sonra bunu sorması çok kötü. "Benim telefonum yok. Kaba ve küçümseyici bir şekilde söylemiyorum. Şu anda iki arada bir deredeyim."

"Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

Aman Tanrım. Bu adamın sokak hayvanları için tatlı, yumuşak bir noktası mı var, yoksa sevişmek için gerçekten çok mu uğraşıyor anlayamıyorum.

"Hayır, bir yerim var. Sadece... henüz bir telefonum yok."

"Peki, den. Bir ara yine gel, sana kahvaltı hazırlayayım, ne dersin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve sandviçimi kaldırıyorum. "Bu çok cömertçe. Teşekkür ederim."

G Tanrım, kahvaltı sandviçi muhtemelen aylardır yediğim en iyi şeydi. Sonuncusunu da mideye indirdikten sonra kamyonu tek elimle yönlendiriyorum.

Huzurlu Çamlar Mezarlığı'na, toprak bir yolun her iki yanında mezar taşları olan mükemmel bakımlı bir avluya doğru kıvrıldığı yere. Adam o sosisin içine kokain katmış olmalı, çünkü yemin ederim bir tane daha yiyebilirim.

Sonuncusu da bittiğinde, elimde çiçeklerle kamyondan atlayıp ava çıkıyorum. Buranın bir tatil merkezi olarak popülerliğine rağmen, *gerçek* nüfusun sadece on beş yüz civarında olduğunu okudum.

Bu yüzden mezarlık çok büyük değil.

Ne yazık ki, o kadar da tanıdık değil, yani bu yerdeki her lanet taşı aramam gerekecek.

Yaklaşık yarım saat mezarların arasında dolandıktan sonra ilkini buluyorum:

Delphine "Maw Maw Day" Dejaræ 1

Ocak 1934 - 20 Mayıs 2011 Fedakâr

eş, anne, büyükanne

Küçük, etkileyici olmayan taşa gülümseyerek gardenyaları yüzüme tutuyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Bu kadınla ilgili hatırladığım küçük anılar, Brie, Marcelle ve benimle ormanda piknik yaptığı, manolya ve kır çiçeklerinden taşlar ördüğümüz ilk çocukluk yıllarına kadar uzanıyor. Bize güzel kraliçeler olduğumuzu, bir gün güneşe ve aya hükmedeceğimizi söylerdi. Okyanuslar ve yıldızlar. Ve her bahar,

Geniş bir vazoya gardenyalar koyardı, kokusu küçük evini bana onu sonsuza dek hatırlatacak bir tatlılıkla doldururdu.

Çiçekleri mezarının yatağına bıraktım. Elimi çektiğimde avucumdaki kanı görünce nefesim kesiliyor. Kıpırmızı kan elimin üzerinde geziniyor ve ben yaranın kaynağını ararken titriyor. Kendimi çiçeklere mi batırdım?

Elimi uzatıp önümde çeviriyorum ve kanın *yukarı*, koluma doğru tırmanışını izliyorum. Midem bulanıyor, başım dönüyor ve dengem bozuluyor. Silkelenmeye çalışıyorum, kanı elbiseme siliyorum ve oradaki çiçek deseninin üzerine bulaştırıyorum.

"*Başka tarafa bak, çocuk.*" Bir sesin fısıltısı beni o geceye geri gönderiyor ve vücudumdaki her kas kristalleşerek soğuk ve sert bir hal alıyor.

Maw Maw gözyaşları içinde "Başka tarafa bak," derken, yanındaki keçi kafatası takmış adam uzun bir bıçağı geri çekiyor.

Sertçe vurarak Maw Maw'ın boynunu kesiyor.

Nefesim kesiliyor ve geriye doğru sendeleyerek diğer çiçek buketini düşürüyorum. Vücudumdaki her kas, kafamda o kadar canlı olan görüntüyle titriyor ki, gerçek olmalı.

O geceye dair bir anı. Zihnimin karanlığında hızla boğulan, titrek bir sahneden başka bir şey değil. Ama o sahne. O sahne aklımdan çıkmıyor ve gözlerimi kapatmam onu silemiyor. Gözlerindeki korkuyu. Sesindeki kararlılık. Kan. Çok fazla kan. Kazıyıp atamadığım acı verici bir dövme gibi beynime kazınıyor. Onun yüzünü ve gözlerini görmeden duramıyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Elimin topuğunu şakaklarıma vuruyorum. "Yapma bunu! Yapma bunu!"

Üç. İki. Bir.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" Yabancı bir ses beni görüntüden koparıyor ve gözlerimi açtığımda yeşil gömlekli, yeşil şapkalı, bir elinde yaprak üfleyici tutan bir adamla karşılaşıyorum. Gözleri bana şaşkınlıkla bakıyor ve kanın gitmiş olduğunu görmek için kendime bakıyorum. Üzerimde tek bir iz bile yoktu.

Titrek bir nefes vererek başımı sallıyorum. "Evet. Ben iyiyim. Teşekkürler." Islık çalarak yaprak üfleyiciyi tekrar çalıştırıyor ve uzaklaşıyor.

Burnumdan aldığım sert nefesler, gümbürdeyen nabzımı sakinleştirmeyi başaramıyor ve titreyen bir elle elbisemin cebine uzanıp hapları alıyorum.

ve avucuma iki tane boşalttı. Beni bayıltacak kadar çok değil, ama gerçekliğin keskin kenarlarını ortadan kaldırmaya yetecek kadar.

Onları kuru kuru yuttuktan sonra altımdaki mezar taşına bir kez daha bakıyorum ve babamın mezarına bırakmayı planladığım dökülmüş papatyaları topluyorum. Yıllar geçtikçe, uyumama yardımcı olması için aldığım hapların bazen beni gündüz düşlerine gönderdiğini fark ettim - o kadar gerçekçi görünüyorlar ki, uyanık olduğuma yemin edebilirim. Bir keresinde babamı gördüm, gerçek babamı, okulda bir sınıfın penceresinden beni izliyordu. Ben sessizce oturup onun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken, sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri onun orada olduğunu fark etmemiş gibi görüldüğü için yirmi dakika boyunca bana baktı. Beni izliyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Bir süre sonra bu halüsinasyonlarla teselli buldum, belki de Tanrı'nın ya da başka bir ilahi gücün babamı unutmamamı sağladığını düşündüm. Neredeyse hiç cevap vermese de onunla konuşturdum.

İşte o zaman Russ beni bir terapistle götürme fikrine gönülsüzce boyun eğdi. Gerçekte olanlardan tek bir kelime bile etmediğim sürece, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla, onu görmeye devam etmeme izin verdi. Terapist Joan, terapistleri hayal ettiğim gibi havasız ya da korkutucu biri değildi. Nazikti. Sabırlıydı. Ve en iyisi, bende bir sorun varmış gibi hissettirmiyordu. Bir süre sonra ilaç tedavisi için bir psikiyatrist önermesi dışında, Russ bunu şiddetle reddetti. Birinin kötü anılar yüzünden kafamı yarmasından endişelenen Russ, psikiyatrik değerlendirmeyi geri çekmeyi kabul edene kadar beni neredeyse onun gözetiminden alıyordu. Her ne kadar sorunlarımın kökenine inememiş ve yıllar önce gerçekten neler olduğunu hatırlamama yardımcı olmamış olsa da, halüsinasyonlar zamanla azaldı.

Ama sonra Russ işten çıkarıldı ve sigortayı kaybettik, bu yüzden görüşmeyi kesmek zorunda kaldım.

On

u. İşte o zaman geri döndüler.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de uyurgezerim, bu da bazı Ormanın ortasında ağaçların altında uzanırken kuş sesleriyle uyandığım ilginç sabahlar.

Hem uykuda hem de uyanıkken o kadar çok rüya gördüm ki, neyin gerçek neyin hayal olduğunu söylemek çok zor.

CÉLESTE

I Eve döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Gün ışığında etrafı biraz daha araştırmak istiyorum, bakalım babamın geride bırakmak zorunda hissettiği bu anahtarın ne olduğunu bulabilecek miyim? benim için, ait. Patikadan eve doğru döndüğümde, evin önünde, yaklaşık yarım mil ileride park etmiş işaretleli bir araç görüyorum.

Kahretsin.

Kalbim boğazımda, frene basıyorum ve yıpranmış kamyon lastikleri gevşek çakılların üzerinde kayarak alt şasiye çarpıyor. Kamyonu mezarlık yolundan çeviriyorum ve ormana doğru ayak basılmamış bir patika açıyorum. Tekerlekler dalların ve engebeli arazinin üzerinden sekiyor, kaçak bir tren vagonuna benziyor olmalıyım.

Gözden uzak bir yere park ettikten sonra, daha yakından incelemek için aceleyle araçtan inip çalılıkların arasından geçiyorum.

Devriye arabası boş duruyor, şoförü görünürde yok. Daha da yaklaşıncı evin yan tarafına doğru bastırılıyorum ve kırık bir pencerenin altında bulunan asi bir çalının arkasına saklanıyorum. Hıştırtı sesi merakımı uyandırıyor ve çıkıntının üzerinden hızlı bir bakış, tipik ten rengi gömlek ve koyu renk pantolon giymiş, uzun kenarlı, kahverengi şapkalı ve havacı gözlüklü bir şerifin giyeceği tipik bir adamı gösteriyor. Gri saçları ve saçsız tacı onu ellili yaşların sonlarında bir yere koyuyor.

Uyku tulumumun yanına çömelmiş, ayağa kalkmadan önce daha önce bıraktığım boş poşetleri ve kola şişesini karıştırıyor. Yanından bir cep telefonu çekiştiriyor ve saklandığım pencereye doğru ilerliyor.

Duvara yaslanmışken, botlarının çıtırtısı tam arkamdaymış ve bana bakıyormuş gibi hissettirdiğinde kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Evet. Kontrol ettim. Birkaç serseri yine ortalığı karıştırıyor gibi görünüyor. Çocukların söylediği gibi hiçbir yerde yarı çıplak bir kız yok." Sesinin duraklaması üzerine telefonundan gelen boğuk yanıtı odaklanmak için başımı çeviriyorum ama tek bir kelime bile seçemiyorum. "Küçük pislikler yıllardır buraya gelir, içer, kafayı bulur ve hayalet hikâyeleriyle kendilerini korkuturlar. Muhtemelen iki genç etrafta dolanıp seks yapıyordur."

Bir duraklama daha.

"Buraya sürekli bakıcılık yapacak kadar insan gücüm yok. Aylar önce evi didik didik aradık. Burada her ne varsa artık yok. Bırakın öyle kalsın."

Burada ne vardı? Ne arıyorlardı?

Elimi elbisemin V kısmına sıkıştırdığım yere sürdüğümde anahtarın pürüzlü kenarları parmak uçlarımdan altından geçiyor.

İçimde yeniden bir merak uyanıyor ve şimdi babamın bulmam için geride bıraktığı her neyse onu bulmaya kararlıyım.

"Evet, evet. Evet, anladım. İrtibatta olacağım." Şerif homurdanıyor, çakıl ve cam sesleri arasında pencereden bakıyorum ve kendimi onun sırtına bakarken buluyorum. Elleri kalçalarında, odaya bakıyor ve uyku tulumumu yerden alıp yüzüne tutuyor.

Kaşlarımı çatarak kumaşı koklamasını izliyorum.

Ugh. Bu adamın nesi var böyle?

Evden çıkıp devriye arabasını çalıştırana kadar saklandığım yerden çıkıp onun uzun yola geri çekilişini izliyorum.

Burada bir şey bulmakla bu kadar ilgilenecek kiminle konuşuyordu?

İçeri girdiğimde uyku tulumu bir yığın halinde yatıyor ve etrafta kıyafet bırakmadığım için minnettarım, çünkü onları hatıra olarak alacağına dair bir his var içimde.

Yeni bir motor sesiyle kaslarım bir kez daha çelikleşiyor ve pencereden görünmemek için eğiliyorum.

Kahretsin! Bir şey için geri gelmiş olmalı.

Odaya göz attığımda saklanacak bir yer olmadığını görüyorum, bu yüzden merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve korkuluk boyunca düz bir şekilde uzanıyorum. Aşağıdaki ön kapıyı izliyorum.

Ayak sesleri.

Kapının gıcırtısı genişliyor.

Brie adımlarını atıyor, gözleri kapının girişinde durduğu yerden etrafı değerlendiriyor. Tek kelime etmeden eve giriyor ve antrenin içinde duruveriyor. Sanki bir şey dikkatini sağ tarafa çekmiş gibi oturma odasında kayboluyor. Saniyeler sonra tekrar antrede. Bekliyor.

"Sen olduğunu biliyordum," diyor, sanki etrafı izlediğimin tamamen farkındaymış gibi düz bir sesle. "Bir insan o kadar da değişmez." Vücudunun üzerinde çapraz duran bir çantadan bembeyaz bir çiçek çıkarıyor. "Gardenya sevdiğini hatırlıyorsun." Parmaklarının arasında döndürmeden önce çiçeği kokluyor. "Burası... pek çok insan uzak durur. Hayaletlerin musallat olduğunu söylerler. Bazıları bazen ormanda koşan bir kadın gördüklerini söylüyor." Bir an sessizce uzaklara baktı, gözleri düşüncede kaybolmuş gibiydi. "Eskiden buraya sık sık gelirdim, Maw Maw'ı ya da seni görmeyi umardım." Bakışlarını indirmiş, düşüncelerini toparlıyor gibi görünürken kıpırdanıyor. "İlk başta ben de senin öldüğünü sanmıştım. Haberlerde bundan bahsedildiğini hatırlıyorum. Bütün dünyam başıma yıkıldı ve nefes alamadım. Uzun bir süre boyunca. Son birkaç yıldır nihayet her şeyi kabullenebildim." Bir nefes vererek başını sallıyor ve "Ve sonra sen geri döndün" derken sesi çatlıyor.

Saklandığım yerden çıkmayı, eski dostumu kucaklamayı ve aşinalığın sıcaklığını hissetmeyi çok istiyorum ama kendime bir söz verdim. İçeri gireceğim, aradığımı bulacağım ve çıkacağım. Bağlanmaya ya da dikkatimi dağıtmaya gücüm yetmez.

"Bak, buraya ne için geldiğini ya da neden geri döndüğünü bilmiyorum ama ... Gerçekten konuşmaya ihtiyacım var. Ne olduğunu bilmem gerek." Gözlerindeki parıltı beni başka tarafa bakmaya zorluyor, böylece ben de ağlamıyorum. "Onun kalbini aldılar. Nedenini anlamadım ama belli ki kalbini oymuşlar ve almışlar. Kalbi olmayan bir beden nedir ki? Özellikle de onunki. Onu bu şekilde gömmek zor oldu, biliyor musun? Kendimi bütün hissetmedim. Baban için de aynısı geçerli. Bunu yapanları da bulamadılar. Hâlâ serbest dolaşıyorlar. Adalet yok. Buradaki tüm bu kayıp kızların tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ne yazık ki, görüntülerin çoğunda yüzleri hayvan kafataslarının arkasına gizlenmişti, bu yüzden bunu kimin yaptığı asla tespit edilemedi. Maw Maw Day'e ne olduğuna dair hatırlayabildiğim birkaç kısa parçaya dayanarak, ona böyle bir şeyi tarif etmek için gereken tarafsızlık seviyesine sahip olacağımdan emin değilim. Hem neden bilmek istesin ki?

"Cely, lütfen. Seni özledim ve en iyi arkadaşımı geri kazanmaya gerçekten dayanabilirim."

Yapma bunu.

Russ'ın sesinin uyarısı kafamın içinde çınılıyor ve bu kafa karıştırıcı gürültü karşısında gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen. Burada olduğunu biliyorum."

İçimdeki kararsızlıkla sessizce savaşıırken bir dakika daha geçiyor. Bu yere sürüklenemem. Eğer girersem, asla çıkamayabilirim.

Dudakları büzülmüş, çantasının askısını düzeltiyor. "Bencil olacağını bilmeliydim. Bunca yıl tek kelime etmeden uzak durmak mı?" Alaycı bir ifadeyle başını sallıyor ve kapıya doğru dönüyor.

Yapma bunu. Tanrım, yapma.

"Brie, bekle." Düşünmeye ya da durdurmaya fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan döküldü. Korkaklığımı sessizce itiraf ederek saklandığım yerden doğruluyorum ve onu bana bakarken buluyorum. "Kaçmaya çalışmıyordum. Uzak durmaya çalışmıyordum. Senden."

"Biliyorum." Omuzlarındaki belirgin gerginlik kamburlaşmalarıyla birlikte hafifliyor. "İyi görünüyorsun. Geçen gece sana bunu söylemek istemiştım."

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun.

Marcelle de öyle." "Yaşamak zordu, yalan söylemeyeceğim."

"Benim için de zor oldu."

Odaya bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum. Peki, geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Bu soruya cevap vermek kolay değil. Uzun ve yorucu ve bir zamanlar benim için tamamen yabancı olan bir adamı içeriyor. Asla tanışma fırsatı bulamayacağı bir adam, çünkü o öldü. Saklandığım yeri terk ederek merdivenlerden iniyorum ve on yıllık hayatımı kısa bir özete nasıl sığdıracağımı hayal etmeye çalışıyorum. Her şey, hepsinden daha doğru olan tek bir şeye indirgeniyor. "Korkmuştım."

"Neyden? Seni korkutan şey neydi? Bilmek zorundayım."

Ağırlığının altında inleyen eski, çürük basamaklardan birine oturuyorum. "Tam olarak hatırlamıyorum. Bütün bir bölüm böyle... karanlık. Yer yer eklenmiş bir film makarası gibi. Bazı şeyleri hatırlıyorum ama bazılarını hatırlayamıyorum."

Benimkinin hemen altındaki basamağa kayıyor ve bana doğru dönüyor. "Yine de Maw Maw'ı hatırlıyorsun. Hatırlamak zorundasın. Gardenyaları hatırladın."

"Bazı şeyler açık." Bu konuşma hayal ettiğimden daha zor ve gözlerindeki umut kırıntısının solduğunu görmemek için başka tarafa bakmam gerekiyor. "Diğerleri, o kadar da değil. Brie, ona ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum." Hâlâ aklımdan çıkaramadığım korkunç bir anlık görüntü.

"Hiçbir şey mi? Bir isim, bir yüz ya da küçük bir şey?"

Bu soru aklıma boynuzlu kafatasını ve korkunç siyah gözlerin bana baktığı o delikleri getirdi. "Bir kafatası hatırlıyorum ama... kabataslak. Bu noktada neredeyse bir karikatür gibi ve gerçek mi yoksa benim uydurduğum bir şey mi bilmiyorum. Maw Maw'ın bize TonTon hakkında anlattığı hikayeleri hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peşimden gelenin o olduğuna yemin ettim. O şekeri çaldığım için. Ama evimize giren o insanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne yaptıklarını hatırlamıyorum. Hayatımın son dokuz yılında doldurmaya çalıştığım bir boşluk var." Öne doğru eğilip dirseklerimi kalçalarımaya dayıyorum. "Keşke senin için hatırlayabilseydim."

"Ben de." Yüzü asık, başını sallıyor. "Cinayetden sonra sesimi tekrar kaybettim. Marcelle ve ben büyük teyzem Clothilde ile yaşamaya başladık. Şerif bana sorular sordu ama ben hiçbir şey söylemedim. Nedense ona güvenmiyordum. Kamerada gördükleri kız hakkında sorular sordular ama hiçbir şey çıkmadı."

Hiçbir şey çıkmayacaktı, çünkü çoğu bebek gibi hastanede doğmamıştım ve doğum belgem yoktu. Deneseler bile beni teşhis edemezlerdi. Ve muhtemelen yapmamaları daha iyi oldu. Russ'la büyümek kolay değildi, ama koruyucu aile sisteminde büyümek benim için muhtemelen bir kabus olurdu. Marquette'e döndüğümde Russ, okula gidebilmem ve nispeten normal bir hayat sürebilmem için arkadaşlarından birine sahte bir sertifika tasarlattı. Aslında normalden çok uzaktı.

"Özür dilerim," diyor. "Sana bencil dediğim için. Tanrım, bu muhtemelen söyleyebileceğim en aptalca şeydi."

"Hayır, haklısın. Uzak durmak bencillikti."

"Neden buraya geri dönmek istiyorsun ki? Buna mı? Yani, babanın öldürüldüğü evde mi kalıyorsun? Ne için?"

"Tekrar ayrılmak zorunda kalmadan önce bazı şeyleri halletmek için."

"Yine mi?" Ses tonundaki hayal kırıklığı neredeyse hissediliyor. Aramızdaki havada kısa bir sessizlik hakim. "Nereye gideceksin?"

"Henüz bilmiyorum." Öfkelendim ve çenemi elimin topuğuna dayadım. Bir tekneye atlayıp yelken açmayı çok isterdim. Yelken açmaya devam etmek, anlıyor musun?"

"Evet. Biliyorum. Bu duyguyu iyi bilirim." Başparmağını bileğindeki el yazısıyla yazılmış bir dövmenin üzerine sürmesi dikkatimi çekiyor. *Si seulement ...*

Çenemi ona doğru uzatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yıllar boyunca kendime pek çok kez sorduğum bir soru bu. Keşke, o zaman ne olacaktı? Keşke sen ve ben o gece o tartışmaya girmeseydik. Şimdi hayatlarımız nasıl olurdu?"

Tartışmayı unutmuştum. Planladığımız gibi filmde sonra Maw Maw'da kalmak yerine eve gelmemin nedeni buydu.

"Ya geceyi orada geçirseydin ve Maw Maw ertesi sabah seni almaya gelmeseydi?"

"Babam hâlâ ölmüş olurdu."

"Ama iki hayat kurtulmuş olacaktı," diye ekliyor.

Sözlerindeki imayı düzeltmeme gerek yok. Maw Maw ve babamla birlikte ölmemiş olsam da, ben de ölebilirdim.

"Pek çok şey farklı olabilirdi. Kim bilir bugün nerede olurdu. Sen nerede olurdu." Gözleri bir kez daha etrafındaki yıkımın üzerinde geziniyor. "Kim bilir?"

"Hiçbir şeyi değiştirmemiş olabilir."

"Sanırım asla bilemeyeceğiz." Nefes nefese kalıyor. "Peki, bunca yıldır neredeydin?"

Homurdanarak parmaklarımı karıştırıyorum. "Bu uzun bir hikaye."

Yüzüne yapışan gülümsemeyle çantasına uzanır ve bir şişe likör çıkarır. "İstersen zamanım var."

"Senden bir yaş küçüğüm, unuttun mu?"

"Kim söyleyecek? Buradaki hayaletler mi?"

Kıkırdayarak terk edilmiş evin etrafına bakıyorum. "Sanırım pek konuşmuyorlar."

"Keşke bilselerdi. Bazı cevaplara sahip olmak güzel olurdu. Ne diyorsunuz?"

Biraz konuşalım mı?"

ikimiz de kahkahalar ve anılar içinde kaybolmuşken saatler dakikalar gibi geçiyor ve ancak Brie saatine baktığında

T Dışarının karanlık olduğunu fark et.

Kaslarım panikle kasılıyor. "Saat kaç?"

"Sekizden sonra."

"Kahretsin!" Yere battaniye gibi serdiğimiz uyku tulumundan sıçrayıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Geç kaldım. Gitmem gerek."

"Neler oluyor?" "Bir

toplantım var."

"Gece saat sekizde mi?"

"Kulüpte. Bay Bedroo... Yani *Bergeron* bana ait bir şeyi rehin tutuyor ve onu geri almam gerekiyor."

"Bundan bahsetmişti." Ayağa kalkarken yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Dinle, onun yanında dikkatli ol, tamam mı? Dışarıdan güzel görünüyor ama bu adam seni yer ve tükürür. Ona boşuna Rougarou demiyorlar."

"Rougarou?"

"Buralarda biz onlara kurt adam diyoruz."

Ha! Her ne sebeple olursa olsun akla Kırmızı Başlıklı Kız'daki kurdu getiren adama hiç yaklaşıyor mu?

"Söylentiye göre, çocukken ormanda bir kurt tarafından ısırılmış. Görünüşe göre, babası onu silahla korkutmuş. Tek sorun ne? Chevalier'de çok fazla kurt yok, bu yüzden doğru olup olmadığını söylemek zor. Bazıları birinin evcil hayvanı olabileceğini söylerken, diğerleri ona yalancı diyor. Her iki durumda da adamın içinde bir karanlık var." Çantasını başının üzerinden geçirip vücuduna geçiriyor. "Yerinde olsam mesafemi korurdum."

"Onu o zamanlar tanıyor muydun?"

"Ah, doğru ya. Unutmuşum, eskiden *havalı* bir özel öğretmenin vardı."

Özel öğretmen. Kafam karıştı, bir yüz bulmak için anılarımı zihinsel olarak taradım ama hatırladığım tek yüz babamınki. Bana matematik, takımyıldızları, yazı yazmayı öğretirken saatlerce masada otururduk. Bazı günler ormana giderdik, orada bana doğa ve hayat hakkında bir şeyler öğretirdi. Bir öğretmen ya da resmi bir eğitim aldığımı hiç hatırlamıyorum.

"Evet, sen bizim gibi devlet okuluna gitmedin," diye dalga geçiyor. "Marcelle'den iki sınıf üstteydi." Bu da onu Brie ve benden yaklaşık yedi yaş büyük yapıyor. "Bir zamanlar

Futbol takımının kaptanı. Chevalier'in altın çocuğu. Ama sonra bir şey oldu. O değişti. Onunla ilgili her şey değişti."

"Ona ne oldu?"

"Kimse bilmiyor. Hepsi kulaktan dolma. Söylentiler."

"Söylentilere her zaman güvenemeyeceğinizi kanıtladım. Neyse, kabalık etmek istemem ama gitmem gerek." Bu adam hakkında kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da geç kalmamdan hoşlanmayacağıdır.

"Hayır, sorun değil. İzin günümde oradan uzak durmak gibi bir prensibim var ama araca ihtiyacın olursa seni bırakabilirim."

"Hayır, sorun değil. Ben sürebilirim."

"Peki, ben gideyim." Çantasından bir kâğıt parçası çıkarır ve aslında hiçbir işe yaramayacak olan bir telefon numarası ile bir adres not eder. "Daha az ürkütücü bir yerde uyumaya karar verersen diye. İşte adresim. Marcelle ve JayJay ile biraz sıkışık ama sana yer açarız."

"İrtibatta kalacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Eğer bilmiyorsanız, nerede yaşadığınızı biliyorum."

Kucaklaşarak ayrılıyor ve kamyonetimi ormana park ettiğimi hatırlayarak arabadan inmeden önce onun gitmesini bekliyorum.

Uzun yolda ilerlerken botlarımın altındaki çakıllar çıtırdıyor ve Brie'nin arabasının arka farlarının uzaklaşmasını izliyorum. Orman benim için her zaman rahat bir yer olmuştur, hayvanların ve böceklerin sesleri benim için bir akrabalıktır. Ama bu evde ve bu ormanda bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama görünmez bir kötülük havada asılı duruyor, çevredeki ağaçlara ve çalılara keskinlik katıyor.

Patikadan sapıp ay ışığının ulaşamadığı ormanın göbeğine doğru ilerlerken el fenerini açıyorum. Yapışkan nem, bu adada her zaman mevcut olan sonsuz sivrisinek sürüsü tarafından yutulmayı bekleyen kalın bir çorba gibi cildime yapışıyor. Şu anda muhtemelen berbat görüldüğümünden hiç şüphem yok. Uzakta, kamyonetim rahatsız edilmeden duruyor ve kaslarım beni acele edip içeri girmeye teşvik ediyor. Korkak gibi görünmek istemem ama burada kamp yapmayacağımdan eminim. Michigan'ın kuzey ormanları, etrafta gizlenen tüm tehlikeli hayvanları hesaba katarsak, oldukça korkutucu bir yer olabilir, ama bunun gibi bir şey değil. Louisiana ormanlarının hayaletli bir atmosferi vardır, ama özellikle bu kısım bir tür kötü alamet taşıyor. Beni istenmeyen bir tavşan deliğine sürüklemesinden korktuğum için üzerinde fazla durmayacağım bir düşünce.

Kamyona vardığımda, kapıyı arkaya atıp arka koltuğun zorunlu taramasını yapıyorum. Farkında olmayan sürücünün arkasına saklanan bir şeyin olduğu yeterince korku filmi izledim, içeri girmeden önce birkaç saniye daha tüyler ürpertici bir bekleyişe değer. Ürpertici çevreyi kapatarak el fenerini kapatıyorum ve kamyoneti çalıştırıyorum.

Farlar yanıyor.

Önümde, ön camda bir cisim parlıyor ve dikkatimi oraya çekiyor.

Kamyonun ışıklarının huzmesinde, devrilmiş bir çalı kümesi hareketle titriyor.

Bekliyorum, avuçlarım direksiyonu öyle sıkı kavlıyor ki eklemlerim yanıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Brie'nin bana anlattığı, gece ormanda koşan kadınla ilgili hikayeyi düşündüm.

Neden ilk aklıma gelen bu oldu bilmiyorum, çünkü hayalet hikayelerini pek önemsemem ama bu bana daha kişisel geldi.

Beyaz bir titreşim havada sıçradı ve kamyon ile saklandığı çalılıarın arasına düştü. Affetmeyen ışıktta parlayan gözleri olan beyaz bir tavşan. Pençelerine sıkıştırdığı bir şeyi ağzına götürmüş, kalçalarının üzerinde dimdik duruyor. Kırmızı damlalar bembeyaz kürkünden aşağı kayıyor ve gözlerimi kısarak parlak kırmızı bir şey tuttuğunu görüyorum. Bir et parçası gibi.

Ne oluyor be?

Gözlerimi kapatıyorum, bunun garip bir halüsinasyon olduğundan eminim, uyku haplarımdan birini alkolle karıştırmanın kalıntı etkileri.

Gözlerimi açtığımda tavşanın hâlâ kalınlığına, rengine ve düzensiz şekline bakarak yırtılmış bir et parçası olduğundan emin olduğum şeyi kemirdiğini görüyorum. Sahneyi kapatmak için farları kapatıyorum ve tekrar açtığımda tavşan orada değil.

Emin olmak için ikinci kez kapatıp açıyorum ve tavşan geri dönmüyor. Bir nefes verip gözlerimi kapatıyorum ve alnımı direksiyona dayıyorum. *Tanrım.*

Gözlerimin rahatlaması ve alışması için bir an verirken saniyeler geçiyor. Yanımdaki pencereden gelen sert ses kaslarımı irkiltiyor.

Tak tak. Tak. Tak.

Başımı kaldırdığımda siyah saçlı bir kadının bana baktığını gördüm. Bir çılgılık attım ve kaçmaya çalıştım.

"İyi misin tatlım?" Sorusu üzerine yüzündeki ağır makyajı, payetli üstünü ve başının üzerindeki özenle yapılmış bukle yığınınını inceliyorum.

Çevreyi taradığımızda striptiz kulübünü, tıklım tıklım dolu bir otoparkı ve ön girişte bekleyen insan kuyruğunu görüyoruz.

Bu da ne böyle?

"Seni baygın gördüm ve hâlâ nefes alıp almadığını kontrol edeyim dedim."

"Evet. Ben, ben... iyiyim. Ben Uzun zamandır mı buradayım?"

"Emin değilim." Parmaklarının arasında bir sigara sallanıyor, dudaklarının arasına sıkıştırmadan önce bir saniye tutuyor. "Sigara içmek için dışarı çıktım ve seni karşıdan gördüm. Yine de içeri dönmem lazım. Neredeyse benim setim."

"Saat kaç?" "Sekizi yirmi geçiyor."

Sekizden sonra yirmi mi? Bu hiç mantıklı değil. Brie evden çıktığında saat sekizi geçiyordu. Ve sonra o... tavşanla olan şey her neyse. Şehrin bu tarafına bu kadar kısa sürede gelebilmemin imkanı yok. A noktası kesinlikle B noktasıyla bağlantılı *değil*.

Yanımda duran çantadan dudak parlaticımı bulup çıkarıyorum ve araçtan çıkmadan önce aynada hızlı bir makyaj yapıyorum. Bergeron görünürde olmadığına göre, bıçağımı vermesi için onunla tatlı dille konuşmam gerekecekmiş gibi bir his var içimde. Bunun tek boktan yanı, o kadar da tatlı biri olmamam.

Ben içeri girdiğimde Troll kapının önünde duruyordu ve kollarını kavuşturup burnunun ucuyla bana bakışı, bu adamın önümüzdeki birkaç dakika boyunca hayatımın belası olacağını söylüyordu.

"Bay Bergeron ile bir toplantım var."

"Vardı," diye düzeltti. "On beş dakika bekledi ve sen hiç gelmedin."

"Bağlandım."

"Şey, sen kendini *çözerken*, o toplantıyı iptal etmeye karar verdi. Üzgünüm."

"Dostum, gerçekten garip bir gece geçirdim. Hayatıma devam edebilmek için bıçağımı geri almaya çalışıyorum."

"Size yardım edemem."

"Sadece onu görmeme izin verin, eminim her şey yoluna girecektir." "Bunu da yapamam. Kimlik yoksa, giriş de yok."

Öldürücü bakışlarımı fedainin üzerinde tutarak, bana doğru yürüyen ve çıkmaya çalışan bir figür için kenara çekiliyorum.

"Carly?" Sahte ismimi duyunca dönüp baktığımda Luc'un kapının hemen dışında durduğunu ve kulağının arkasında bir sigara söndürdüğünü görüyorum. "Burada mı dans ediyorsun?"

"Hayır. Ben sadece Bay ile yapacağım bir toplantı için içeri girmeye çalışıyorum.

Bergeron." Gözlerimi tekrar Trol'e dikiyorum. "Ama beni içeri almıyor."

"Ah, hadi ama, Levi. Onu tanıyorum. Onu Thierry'ye götüreceğim."

Thierry. Acaba bu onun ilk adı mı ve aynı adamdan mı bahsediyoruz? Thierry onun gibi bir adam için çok normal görünüyor. Lucifer gibi daha şeytani bir isim çok daha uygun olurdu.

"Sinirleniyor mu? Senin yüzünden. Bana değil." Trol Çocuk parmağıyla Luc'u işaret ediyor ve ikisi de aşağı yukarı aynı boyda olsalar bile, Luc kesinlikle ikisinden daha korkutucu olanı. Üzerindeki kaslı tişört silahlarını gösteriyor olabilir.

"Darbeyi ben alacağım. Peki ya buna kızarsa? *C'est la vie*." Bizim için kenara çekilen fedaiyi okşuyor ve bana başını sallayıp "Allons" dediğinde karanlık koridorda Luc'ün peşinden gidiyorum. "Sen ve Thierry... birlikte misiniz, tatlım?"

"Bir şey mi? Hayır. Yakınından bile geçemez. O benim bir şeyimi çaldı ve ben onu geri istiyorum."

Luc bir kahkaha atarak başını sallar. "Kuzenim her zaman *canaille* gibi."

"Canaille?"

"Yaramaz, diyebilirsiniz. Her zaman Rougarouin'. Rougarou lakabını böyle aldı." Luc kalabalığa doğru ilerlemek yerine sola dönüyor, buraya son gelişimde fark etmediğim, merdiven boşluğuna açılan bir kapıdan geçiyor.

"Rougarou. Bu bir kurt adam, değil mi?" "Kurt adam gibi bir kurt, *evet*."

O kurt gibi sırtışı ve sizi kahvaltı niyetine yiyen gözleriyle bu çok da zor bir ihtimal değil. "Bir kurt tarafından ısırıldı, değil mi?"

"Anlattığı hikayeye göre. Gerçi burada çok fazla kurt yok. Ormanlarımız var ama kuzeydeki gibi değil. Buralarda çok bataklık var."

"Yani ona inanmıyorsun, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ben *şahsen* hiç siyah kurt görmedim."

"Onu ısiran siyah bir kurt muydu?"

"İddia ettiği şey buydu. Tabii kimse inanmadı. Adadaki insanlar onun bir vudu kraliçesi tarafından lanetlendiğini düşünüyor."

Bir kahkaha attım. "Voodoo kraliçesi, ha?"

"Evet, uzun zaman önce çıktığı bir *kızın* annesi. Bir başkası için ondan ayrılmış. Ondan çok hoşlanıyormuş. Ona bir çeşit *gris-gris* koydu."

İki kat aşağıya iniyoruz ve bir inişe geldiğimizde bana bir göz atıp başını sallıyor. "*Bon Dieu*, çok güzel görünüyorsun." Benim için başka bir kapıyı açık tutuyor ve içeri girmemi işaret ediyor. "Kuzenim sana zor anlar mı yaşıyor? Beni görmeye gel, tamam mı?"

Kuzen mi? Başka bir yerde büyümediyse neden Luc kadar güçlü bir Valir aksanıyla konuşmadığını merak ediyorum.

Benim gibi.

Yedi adamın büyük, yuvarlak bir masanın etrafında oturup kâğıt oynadığı sıkışık, dumanlı bir odaya giriyorum. Bana başka bir dönemi, İçki Yasağı dönemini hatırlatıyor, çünkü her adam süslü gömlek ve kravatlarının arasından görünen dövmeleriyle bir suçlu gibi görünüyor.

Ve tam karşımda Bay Yatak Odası Gözleri oturmuş, bıçağını arayan bir kadın tarafından dikkati dağıtılmayacak bir adamın yoğunluğuyla elini inceliyor.

Yanımdaki Luc'e doğru eğildim. "Ne çalışıyorlar?"

"Bourré."

Bize en yakın olan adam arkasını dönüyor, parlak mavi gözleri Luc'a kaymadan önce beni süzüyor. "Kıçını kaybetmek için mi döndün, Luc?"

"Dudaklarını kapalı tutmazsan, seninkileri tekmelemek için geri geldim."

O zaman kestane rengi bakışları benimkilere yöneliyor ve dudakları gülümsemese de bakışlarında bir şey titreşiyor, karanlık bir eğlencenin izi var gibi görünüyor.

Muhtemelen haklı olarak, masadaki en küçük fiş yığını onunkiydi.

"Luc pota biraz *chatte* ekleyerek çitayı yükseltmeye karar verdi," diyor diğer adamlardan biri ve bir kahkaha turunu davet ediyor. *Chatte*'in ne anlama geldiğine bakılırsa, tahminimce benim hesabıma.

Luc ona doğru hamle yapıyor, ellerini yumruk yapıyor ve Thierry başını sallıyor, gözleri uyarıyor. Bu bana ormandaki o siyah kurdu gözüme kestirdiğim günü hatırlatıyor, neredeyse onu vurmam için bana meydan okuyordu.

"Yabancıları buraya getirmekle ilgili kuralları biliyorsun Luc," diyor Thierry, bir kart atarak.

Tanrım, keşke adamın sesi kalçalarımın bir seğirme göndermeseydi, özellikle de şimdi, keskin ve ciddi olmam gerekirken.

"Bıçağımı istiyorum," diye onun yerine cevap veriyorum.

"Korkarım daha önce olduğu gibi aynı koşullardayız, Bayan James. Bıçağınız ofisimde ve ne yazık ki toplantımızı kaçırdınız. Şu anda isteğinizi yerine getirmek için ne zamanım ne de isteğim var."

"Bir işim çıktı. Toplantıyı kaçırmak niyetinde değildim."

Sıkılmış bir havayla bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Ve senin mazeretlerini dinlemeye niyetim yok. Luc? Lütfen güzel bayana çıkışı göster."

İnatçı bir iradenin çok fazla hissedilen parıltısı boğazıma kadar yükseliyor ve neredeyse beni boğuyor. "Lanet olası bıçağımı almadan gitmiyorum."

İtirazımı açıkça görmezden gelerek diğer yedilinin arasına bir kart bırakıyor ve adamlardan birkaçı zafer çıgılları atarken o sessizce sandalyesine oturuyor, dudakları hırıltıya dönüşüyor. Adamlardan biri önündeki çipleri istiflerken, Thierry kendisinde kalanları masanın ortasına itiyor. Başka bir adam da aynısını yapar, onu bir üçüncüsü izler, sanki son oyunda kazandıklarını şimdi borçlularmış gibi.

Thierry cipslere bakarak başını eğiyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki sapkın parıltıdan hiç hoşlanmıyorum. "Bakın ne diyeceğim, Bayan James. Bir sonraki raundu ben kazanayım, bıçak bende kalsın ve buraya bir daha gelmeyin. Kaybedersem? Bıçağı alırsınız ve kendi neşeli yolunuza gidirsiniz."

Önümüzdeki mavi gözlü adam homurdanıyor. "Bahsi kabul et tatlım. O bıçağı bununla geri kazanacağından emin olabilirsin." Bakışları üzerimde, elbisemin eteklerinden kalçalarımın görüldüğü yere kadar geziniyor ve oraya baktıkça gözlerini bir şey karartıyor. Onun domuzluğuna kaşlarımı çatarak elbisemin eteğini çekiştiriyorum ve dikkatini başka yöne çekiyorum. Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve onları gölgeleyen uğursuz ifade tüylerimi diken diken ediyor.

Neyse ki Luc aramızdan geçerek onun bakışlarını kırıyor ve adam arkasını dönüyor.

Masadaki diğer oyunculara ve ellerindeki fiş yığınlarına bakarken Thierry'nin teklifine gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Anlaştık."

Thierry'nin gözü seğiriyor, sanki biraz fazla hevesle cevap vermişim ve ona hakaret tokadı atmışım gibi. Bir sonraki kart turu başladı ve adamlardan biri

Luc'un hile olarak açıkladığı şeyi kazanıyor. Thierry'nin yanındaki adam bir tane daha kazanır. Thierry bir tane kazanır. Sonra bir tane daha. Thierry'nin yanındaki adam bir ikincisini kazanıyor. Onları izlerken tırnaklarımı yediğimi fark etmiyorum bile, ta ki bir acı zıplaması dikkatimi çok fazla ısırdığım yere çekene kadar.

Kartlar masanın üzerine serildi. Bulunduğum noktadan, karşımdaki adamın elinde gözlemlerimden edindiğim kadarıyla bu oyunda bir koz olduğunu görebiliyorum. Midem yatışıyor. Kartı yere atıyor ve tüm adamlar Thierry'ye dönüp bakıyor.

Siyah kurt, sinsî sırtışıyla koz renginin bir asını ortaya koyar.

"Orospu çocuğu!" diye bağırıyor adamlardan biri, masadan kalkarak. "Ben yokum."

Ve böylece, görünüşe göre bıçağımı kaybettim.

Tüm fişleri toplayan Thierry bana o tokat gibi, kendini beğenmiş sırtışlarından birini atıyor. Öfke yanaklarımı ısıtıyor, sadece aşığılanmışlığımın yanmasına katkıda bulunuyor.

Thierry masadan kalkarak, "Affedersiniz beyler," dedi. "Luc? Birkaç tur için yerime geçebilir misin?"

"Bundan emin misin, Cous'?" Şapkasını çıkarıp kısa kesilmiş saçlarını kaşıyor, gözleri sıkıntıyla doluyor. "Ya hepsini kaybedersem?"

"Artık önemi yok." Gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmayan Thierry, o sıvı adımlarla masayı bana doğru yuvarlıyor ve omzumu sıkıca kavrayarak beni odadan dışarı çıkarıyor.

Koridora çıkınca beni duvara doğru itti ve sıkıştırdı.

İçgüdülerim onu taşaklarından tekmelememi ya da yanımdaki duvara dayadığı kolunun altına girmemi söylüyor, ama bunun yerine olduğum yerde kalıyorum, sanki felç geçirmişim gibi. "Bana lanet bıçağımı ver, *Thierry*." Adam bana bakıyor, dişleri alt dudağının üzerinde kayıyor. Beni tekrar *değerlendiriyor*. "Ekilmekten hoşlanmıyorum." Tabii ki nefesi Tarçın ve aramızdaki havayı yemek istediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Kandırılmaktan hoşlanmıyorum. Saçmaladığını bilmeliydim. Sonunda hepsini geri kazanacağını biliyorsan, neden her eli kaybetme zahmetine giresin ki?"

"İnsanlar kazandıklarını hissetmek isterler. Eğer her eli kaybederlerse, oyunu bırakırlar. İşte bu yüzden bıçağınızı geri kazanmanız için size ikinci bir şans sunuyorum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Artık sana güvenmiyorum."

Buna itiraz etme zahmetine girmiyor.

Tamam, merak ettim. "Olay nedir? Aklından geçen buysa, senin için striptizci olarak çalışmayacağım."

"*Non, moiselle.*" Dili dudaklarının üzerinde geziniyor ve aramızda aşağıya, muhtemelen göğüslerime ve tekrar bana bakacak kadar geri çekiliyor. "*Je veux te baiser.*"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Dudakları kulağıma değdiği anda dizlerimin bağı çözülüyor ve içime çektiğim hava göğsümü yakan bir gerilimle tutuşuyor. "*Seni becermek istiyorum* demek."

Nefesim kesiliyor. Bu sözleri bana daha önce de söyleyen erkekler olmuştu ama bu adamdan duymak bir şekilde farklıydı. Çok daha zehirli ve tehlikeli.

Bacağını kalçalarımın arasına itiyor, sert kasları artık iyice ıslanmış olduğunu hayal ettiğim pamuklu külotuma bastırarak direncime ihanet ediyor. Gözlerindeki bilmiş bakış ve şu anda tokatlamak istediğim o sinsî sırtışı, ona karşı duyduğum gizli çekimin fazlasıyla farkında olduğunu söylüyor.

Kalçalarımı duvara yaslayarak hassas etime uygulanan baskıdan kurtuluyorum ve sürekli zonklama, bu adamın bacağına az önce boynuzlu bir köpek gibi kolayca becerebileceğimi sinir bozucu bir şekilde hatırlatıyor.

"Seninle bir gece. Ne istersem. Sonra bıçağını geri vereceğim ve yollarımızı ayıracağız."

Bana o bıçağın benim için ifade ettiğinden daha azını teklif eden erkeklerle de yattım ama bu adamla ilgili bir şey vücudumu tahrik ettiği kadar tetikte de tutuyor. İçimden bir ses onunla geçireceğim bir gecenin muhtemelen hayatımın en korkutucu, en heyecan verici gecesi olacağını söylüyor ama bunu öğrenemeyecek kadar korkağım. Günah kadar ateşli olması ya da dilimin ucunda tadına varmak için yalvaran lezzetli kötü kararların tadının kalması önemli değil. Bu adam beni yutar ve son kullanma tarihi geçmiş süt gibi tükürür.

Üzgünüm Russ. Bıçağı sevdim.

"Biliyor musun?" Sesimin titrek ve kararsız çıkmasından nefret ediyorum. "Bıçak sende kalsın. Kıçına sok ve onunla *kendini* becer." Kaslarım gergin, erkeklerin bazen gururları tokatlandığında yaptıkları gibi öfkeyle tepki vermesini bekliyorum.

Onun yerine dudakları sapkın bir gülümsemeye dönüşüyor ve benden uzaklaşıyor. "*Comme te veux*. Nasıl istersen."

Kadınlara hükmettiğini düşünen bu adama karşı gururla kendimi savunduğumu bilmek beni sevinçle doldurmalıydı, öyleyse neden kaybetmiş gibi hissediyorum? Bu doğru değil.

Bir parçam neredeyse onun öfkeyle tepki vermesini istiyor, çünkü en azından o zaman isteğini reddederek doğru seçimi yaptığımdan yüzde yüz emin olurdum. Ama *hayır*. Bu konuda nazik ve Valir Frenchy gibi davranmalı.

"Yani bu kadar mı? Seni sikmeyeceğim için bıçağımı saklayacak mısın?"

"*Hayır*, bıçak bende kalacak çünkü onu bir bahiste kazandım. Senin de kabul ettiğin bir bahis."

"Profesyonel bir dolandırıcıya karşı bahis oynadığımı bilmeden önce." "Ah, pekala. Hepimiz anlayışlı olamayız."

"Sen gerçek bir iş parçasısın. Bahse girerim bütün kızları bu şekilde kazanıyorsun, değil mi? Anlamlı bir şeyi al ve onu pazarlık kozuna dönüştür."

"Senin buraya o dekolte elbiseyle gelmeden bir farkı yok, değil mi? Hepimizin pazarlık kozları var."

"Bu elbiseyi senin için giydiğimi düşünüyorsan, belki de bu sabah kuzenin Luc ile numaralarımızı değiş tokuş ettiğimin farkında değilsindir."

Ugh. Bu argümanın kesinlikle hiçbir dayanağı yok ve içimde çalkalanan öfke düğümü dışında ağzımdan çıkmasına neyin sebep olduğundan bile emin değilim. Kuzenini tanımıyorum bile ve bu gece buraya geleceğini de kesinlikle bilmiyordum. Bu adam beni o kadar şaşırttı ki, şu anda kelimenin tam anlamıyla yalanlar kusuyorum.

Geniş, kaslı omuzlarını geriye doğru atıyor ve ben de bacaklarımın omuzlarının üzerinden sarktığı görüntüsünü bastırmak zorunda kalıyorum. Beni acı verici bir şekilde yavaşça doruğa çıkarırken, beni inceleyen o keskin, zeki gözlerin alaycı görüntüleri beni ikinci kez düşündürmeye yetiyor, ama teslim olmayacağım. Muhtemelen teslimiyetimi yutacak ve tükürmek için çiğ, ağrıyan kemiklerden başka bir şey bırakmayacak olan bu adama değil.

"İzin verirseniz, oyunuma geri dönmem gerekiyor. Çıkış yolunu bildiğinize inanıyorum."

"Oh, biliyorum." Çılgılık atma dürtüsü boğazımı sıkıyor. Daha önce hiçbir erkek bu kadar sakin bir şekilde sinirlerimi bozmamış, aynı zamanda kendimi sorgulamama neden olmamıştı.

Onun o doğal ukalalığıyla çekip gidişini izlemek yüzüme inen son tokat oluyor ve dişlerim kafatasıma acıyla vururken, her adımda o pisliğin altında muhtemelen kaç kez doruğa ulaşacağımı sayarak o lanet merdivenleri geri çıkıyorum.

Reddedilmeme rağmen hâlâ kazanıyor olması işin en öfkelerendirici kısmı ve kapıyı ittiğimde birinin suratına yumruk atmama orgazmik bir sayım kalmış oluyor. Tam o anda fedainin görüş alanıma girmesi ne kadar da uygun.

"Sanırım toplantınız iyi geçti."

"Bak Troll, seninle açık konuşacağım. Hepiniz beni kızdırdınız, bu yüzden geri çekilmenizi öneririm, çünkü kızgın bir kadına bulaşamazsınız. Özellikle de onun en sevdiği bıçağını *çalmışsanız*." Başka bir şey söylemeden uzanmış kolunun altından kayıyorum ve arkamdan kıkırdadığını duyuyorum.

Pislik.

Patlamayı bekleyen öfkeli bir ateş topuyum. Kamyona giden yolu yarılamışken duraksıyorum, içeri girip oyununu bozsam mı diye düşünüyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime, birkaç adım daha atıyorum ve tekrar duruyorum. "Evet, kesinlikle yapmalıyım." Topuğumun üzerinde dönerek az önce geldiğim yöne doğru iki adımlık acınası bir yürüyüşe geçiyorum ama Trol Çocuk'un yüzündeki inatçı ifade beni çılgılık atarak durduruyor.

Boğazımdan bir çılgılık yükseliyor, ellerim yumruk olmuş, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Senden nefret ediyorum, Thierry Bergeron. Senden nefret ediyorum!

Bu sözleri suratına tükürmek istiyorum ama herif muhtemelen gülecek ve sadece yalnız kaldığımızda çıkardığı o iğrenç derecede seksi Valir aksanıyla baştan çıkarıcı bir şeyler söyleyecek. Sanki o üçkâğıtçı küçük büyücü, silahsızlandırıcı gücünün *farkındaymış* gibi.

Hırlayarak kamyonetime doğru dönüyorum ve kapıyı çarparak kapatana kadar nefesimi tutuyorum, sonra bir çılgılık atıyorum. Mesele sadece bıçak değil, Russ'ın bana Noel'de verdiği sevimsiz çoraplar ve kullanmadığı zamanlarda sadece benim olduğunu iddia ettiği, yeni sattığım arbalet dışında verdiği tek hediye. Thierry'nin beni kandırdığı gerçeği. Orada ağzım açık ve şok olmuş bir şekilde dururken, muhtemelen görüldüğüm kadar aptal hissettirdi. Ve yirmi saniye daha sakinleşebilseydim, onun bu saçma teklifini kabul edebileceğim ihtimalini göz ardı edemiyorum. Bu gerçeklik şu anda içimde yanan ateşi ve öfkeyi daha da körüklüyor.

Damarlarımda hâlâ nefret mermileri dolaşırken anahtarı çevirip gaza basıyorum, park yerinden çıkarken lastikler gıcırıyor. Dikiz aynasından Trol'ün kapının hemen dışında durup beni izlediğini görüyorum ve kolumu camdan dışarı uzatıp onu tersliyorum. Şimdiye kadar yaptığım en nazik çıkış değil ama bu adamın üzerimdeki etkisi bu.

Eve dönüş yolunda, bu gece bara nasıl gittiğimi hatırlayamamanın şaşkınlığını yaşıyorum. Başka bir uyurgezerlik nöbeti belki, ama nasıl oldu da kendimi öldürmedim? Birkaç gün haplardan uzak durmak iyi bir fikir olabilir, kafamın sisten biraz arınması için bir şans vermeliyim.

Kamyonet eve giden toprak yolda sürünerek ilerlerken, ağaçlar uzun yol boyunca yaşlı adamlar gibi bana bakıyor. Yana doğru bir bakış, çimenlere gömülmüş lastik izlerini gösteriyor, gaza çok sert basmış olmalıyım. Her iki taraftaki orman boş ve hareketsiz duruyor, ama patikanın üzerindeki sis gibi devam eden hayali huzursuzluk fırçasından kurtulamıyorum. Uzaktaki karanlıkta bekleyen eve doğru ilerlerken ensemdeki gıdıklanmadan kurtulamıyorum. Kendime buranın bir zamanlar benim evim olduğunu ve burada gölgelerde saklanan herhangi biri kadar hayalet olduğumu hatırlatmak zorundayım.

Evin önünde durduktan sonra motoru kapatıyorum ve uğursuz giriş kapısına bakıyorum. Terk edilmiş yerlerde uyumak benim için yeni bir şey değil. Russ ve ben Marquette'teki kulübeyi bulmadan hemen önce, daha güneyde, Saginaw'da bazı bok çukurlarında uyumak zorunda kalmıştık. Bunlar onunla birlikte yolda olmanın en üzücü anlarından bazılarıydı. Ben de pek çok kez ormanda uyudum. İlk yerleştüğimizde, geceleri kulübeden gizlice çıkma eğilimim vardı ve Russ beni bir ağacın dibinde kıvrılmış, babamın anahtarını tutarken bulur ve beni yatmam için eve geri götürürdü. Bana öyle anlatmıştı. Bunun hiçbir kısmını hatırlamıyorum.

Kamyonetten atlayıp eve doğru ilerliyorum ve kapı girmemle birlikte gıcırıyor. Cennette bir gece daha.

Bıçağım olmadan.

THIERRY

F Masamın üzerinde, puro içen Luc'un karşısında oturuyorum. Elimdeki içki, teklifimin kız tarafından açıkça reddedilmiş olmasının yarattığı hayal kırıklığını dindiremiyor, bu da benim Luc'a karşı düşmanlık.

"Az önceki kız... onu tanıyor musun?" "Hangi kız?"

Ne kız ama. Sanki *bu* adada daha önce böyle bir fişek görmüş gibi. Kız yürüyen bir felaket, bir de baba sorunları var ve ağır yük taşıyan kadınlardan hoşlanan Bay Mıknatıs kimden bahsettiğimi bilmiyor.

"Davet edilmeden getirdiğin kişi."

"Ah, evet." Dudaklarını çekiştiren gülümseme ellerimi yumruk yapıyor ve ben nedenini bile bilmiyorum. "*Mais*, o güzel bir kız. İlk başta senin olduğunu düşündüm."

Başımı sallayarak bir bardak daha dolduruyorum. Onunla yatmış olsaydım bile, sonuçta asla benim olmayacaktı, ama yine de bu ses hoşuma gidiyor. Şu anda parmak eklemlerimin onun çenesine çarpma sesi ne kadar hoşuma gidiyorsa o kadar. "Numarasını almaya çalıştın mı?"

"Onu markette gördüğümde sordum. Bana telefonu olmadığını söyledi. Ne yazık. Bu kızın her yerinde bela var ve benim belayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Bir yudum daha yudumlayarak, ikisinin birlikte görüntüsünü yutuyorum ve bu düşünceyle kanımın nasıl yandığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Pazara geldiğini söyledin. Nerede kaldığına dair bir fikrin var mı?"

"*Hayır*. Kişisel meseleler konusunda biraz sessiz görünüyordu."

Sessizlik, onun kendini benim kadar sıkı tutmasını anlatmaya yetmez. Yanımdaki çekmeceyi açtığımda bıçağının içinde olduğunu görüyorum. Eninde sonunda ona geri vereceğim, çünkü artık bana bir faydası yok. Ve bu gördüğüm en çirkin bıçak. Ama bu sefer, onunla daha kişisel bir buluşma ayarlamak istiyorum.

Onunla ilgili bu kadar ilgimi çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Çılgın bir tarafı olan ateşli bir karmaşa. Düzen ve öngörülebilirliğin çok önemli olduğu benim dünyamı mahvedecek her şey. Birkaç kısa karşılaşmamızdan sonra bile, onun vahşi olduğunu söyleyebilirim - yürüyen bir entropi topu, her şeyi dengeden çıkaracak kadar düzensiz.

Ve hala, açıklayamadığım nedenlerden dolayı, merakımı uyandırdı. Bu kız her kimse, onunla bir gece geçirmek istiyorum. Bir gece sevişmek, ve daha fazlası değil.

Kaosun bir tadı.

Telefon yanımda çalışıyor, numaraya bakıyorum, Levi'den bir arama buluyorum ve cevaplamak için yukarı kaydırıyorum. "Evet."

"Julio yukarı geliyor, Patron."

"Teşekkür ederim." Julio benim için bir baba gibi olsa bile, ona karşı geldiğimi düşünürse beni anında öldürmeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Bu yüzden çalışanlarımı, eğer habersiz gelirse bana haber vermeleri için uyardım. Julio ve benim gibi adamların birbirimize karşı gerçek bir sevgisi yoktur. Gerçek bir bağlılık yok.

Bu oyunda herhangi birine bağlılık sadece aptallıktır.

Sadece bu da değil, kartel için kolayca potansiyel bir pazarlık kozu olabilecek bir kuzene gözünü dikmesine kesinlikle ihtiyacım yok.

"Luc, kabalık etmek istemem ama..."

"Biliyorum, biliyorum. İş görüşmeleri." Gözlerinde inatçı bir bakışla beni işaret ediyor. "Sen ve ben. Gelecek hafta. Kerevit avı. Sen farkına varmadan sezon bitmiş olacak, Cous'."

"Sana söz veriyorum." Tanrı aşkına, Julio her an burada olabilir.

"İnsanın sahip olduğu tek şey sözüdür. Sana söz veriyorum."

"Peki. Şimdi izin verirsiniz."

Keskin bir baş hareketiyle sandalyeden kalkıyor, purosunu söndürüyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açtığında Julio diğer tarafta duruyor, başını arkaya atmış, yanından geçen kuzenimin büyüklüğünü kavırıyor gibi görünüyor. Julio'nun bu ziyaretleri ne kadar nadir olsa da, ikisi daha önce hiç karşılaşmamıştı. Belki ana katta karşılaşmış olabilirler ama Luc gelen diğer mavi yakalıların arasına karıştırdı.

Caddenin aşığıındaki düşük ölçekli *T* ve *A'dan* biraz daha klas bir şey aradıklarında.

Luc şapkasını çıkarıp tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye devam ederken Julio ve iki koruması ofisine giriyor. Julio gülümseyerek sırtımı sıvazladı. "Thierry, oğlum. Uzun zaman oldu. *Nasılsın?*"

"Güzel," diyorum ve iki boş sandalyeden birini işaret ediyorum. "Özür dilerim, isterseniz başka bir koltuk bulabilirim."

"Hayır, hayır. Matteo ayakta durabilir." Julio sandalyeye nezaketsizce oturduktan sonra kollarını kavıyor ve arkasına yaslanıyor. Rahatlamıştı. Belki de ilk başta şüphelendiğim gibi başka bir iş vermek için burada değildi. "Söyle bana. Ben geldiğimde giden kimdi?"

"Levi'ı işinden etmek isteyen biri. Ona işe almadığımızı söyledim."

Kıkırdarak başını sallar. "Levi iyi bir işçi. Diğerini geri çevirdiğin için seni suçlamıyorum."

"Bazen tam bir piç, ama burada kapıyı korumayı sevdiğimiz şey de bu."

"Kesinlikle doğru. Yine de bir yedeğimizin olması her zaman iyidir."

Arkasındaki adamlara bakıyorum, içeri adım atar atmaz tanıdık olmayan yüzler olduklarını fark ettim. "Diğer ikisinin yerine mi geçtiniz?"

"Ah, evet. Yazık oldu, biliyorsunuz, ama bazı şeylere müsamaha gösterilemez."

Yüzüme karşı yalan söylemek... benim için kabul edilemez, anlıyor musun?"

Yıllar içinde poker suratımı mükemmelleştirdim, bu yüzden "Kesinlikle" dediğimde en ufak bir seğirme bile olmuyor.

"Söylesene, eski Charpentier Malikanesi'ni biliyor musun?"

"Evet, elbette." Bu adada perili olduğuna inanılan yerleri bilmeyen tek bir yerli bile yoktur.

"Görünüşe göre oraya izinsiz giren biri var. Biraz sorun çıkarıyor. Benim için kontrol etmeni istiyorum."

"Bir bölge şeyi mi?"

"Öyle de denebilir, sanırım."

"Peki ya onlara rastlarsam, ortadan kaldırırmıyım?"

"Hayır. Hayır, gözlemlemek istiyoruz. Ve bana rapor verin." Bu sefer oldukça basit bir görev. "Oldu bilin."

"Senin bu yönünü seviyorum, Thierry. Soru sormayan bir adamsın. Sana bir görev veriyorum. Sen de yerine getirirsin. Sorun yok. Bu yüzden iyi anlaşıyoruz."

Çenemi kapalı tutmamın nedeni merak eksikliğim değil, sadece soru sormamayı uzun zaman önce öğrenmiş olmam. Özellikle de on sekiz yaşındayken soru sorduktan sonra kafasındaki delikten kanlar akan benim yaşımdaki bir çocuğu ilk gördüğümde. Bu tür şeyler insanı değiştiriyor.

Peki bu sefer ne soracaksınız? Gözlemleyip rapor edeceğim.

"İçki?" Boş bir bardağı ona doğru itiyorum ve bir duble dolduruyorum.

"Bir. New York'a giden bir uçağa yetişmem gerekiyor. Görünüşe bakılırsa

orada yeni bir operasyon."

"İşler iyi o zaman."

"İşler *gerçekten* iyi, dostum." İçkiyi havaya kaldırır. "*Salud.*" "*Salud,*" diye yankıladım ve uzun bir yudum aldım. "Yine de sana bir sorum var.

Senin için çalışan bu adamlara ne zaman daha iyi giyinmelerini söyleyeceksin?" İkisinin de hakaretim karşısında kıllarını bile

kıpırdatmamaları bana zerre kadar İngilizce bilmediklerini gösteriyor.

Tahminimce Meksika'da birileri şüphelenmeye başladı ve bir kaç casus göndermeye karar verdi.

her şeye göz kulak ol.

Bir kahkaha patlaması Julio'yu öne doğru itiyor ve boş bardağını masama koymak için uzanıyor. "New York'tayken bir stiliste danışacağımdan eminim."

"Pembe bu adama çok yakışır." Parmağımla işaret ettiğimde, sağdaki adam kaşlarını çatıyor, belki de aniden konuşmanın kendisiyle ilgili olduğunu fark ediyor.

"Matteo'nun babası Federal Meksika'daydı. Evleri Jalisco karteli tarafından işgal edildi. Matteo'ya, babasını gözleri önünde ikiye böldüklerini izlettiler. Olay olduğunda sadece on yaşındaydı."

Lanet olsun. Daha önce de korkunç şeyler görmüştüm ama hiçbir kartel tarafından gerçekleştirilen tutkulu cinayetlere benzemiyordu.

Adamın bana bakarken gözlerindeki yoğunluk bana neden bahsettiğimizi anladığını söylüyor.

"Bu çok kötü. Jaliscolar pis *chupapollalar*." Son derece uzun bir dakika boyunca, yorumumun amaçlandığı gibi alınıp alınmadığını merak ettim. "Saksocular."

Matteo'nun sinirli bakışları hafif bir gülümsemeyle kırılıyor ve bir saniye sonra üç adam da gülmeye başlıyor.

"*Si!* Jaliscolar pis saksoculardır!"

Kahkahalar kesilince Julio sandalyesinden kalktı ve parmak eklemlerini masaya vurdu. "Benim için burayı kontrol et. Ve beni bilgilendir."

"Tabii ki."

O ofisimden çıkar çıkmaz içkimin kalanını bitiriyor ve elimi yüzüme sürüyorum. Ne zaman bu pozisyonda fazla rahat olsam, Julio bana her şeyin ne kadar çabuk tepetaklak olabileceğini hatırlatmak için hep yanımda oluyor. Her ne kadar biraz bağımsızlık için çabalasam da, gerçek şu ki, ben tek bir şey için tasarlandım: emredildiğinde öldürmek. Bunu çocukluğumdan beri biliyorum.

Ve beni koşturduğu bu küçük ayak işinin sonunda bir sonraki hit olacağından şüpheleniyorum.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

"W

"Uyan, günışığı." Yumuşak bir güneyli aksanı beni rüyalarımın uyandırıyor ve gözlerimi karanlığa açıyorum. Yan tarafıma dönerek, körlemesine feneri aradım ve ışığı yaktım.

üzerinde. Gözlerimdeki uykuyu silmek ve odaklanmak için sertçe bakmak arasında, çevremdeki nesneler yavaşça ortaya çıkıyor - kırık kanepeler ve köşedeki duvara yaslanmış, tüm metal parçaları eksik olan tahrip edilmiş büyükbaba saati. Döşemesi yırtılmış sandalye. Saatin karşısında, gıcırdayan bir metronom eşliğinde ileri geri sallanan gölgeli bir figür oturuyor.

"Uyan," diyor ses tedirgin edici bir tını ile.

Kafam karışmış bir halde uyku tulumumdan doğrulup tekrar gözlerimi ovuşturdum.

Pencereden görünen ayın konumuna bakılırsa gece yarısını geçmiş olmalı, bu da sadece birkaç saattir uyuduğum anlamına geliyor. Hâlâ sisin içinde, bakışlarımı köşedeki şekle dikiyorum, sadece gümüşü ışık huzmelerinin çizdiği kenarlar bana onun bir insan olduğunu söylüyor.

Hâlâ sersemlemiş durumdayım ve tam olarak uyanmış değilim, evde birini bulduğumda hissetmem gerektiğini bildiğim paniği kendimde toplayamıyorum. "Kim Ne yapıyorsun?"

"Baban seni arıyor, bebeğim. En iyisi gidip onu bul."

Bu sesi tanıyorum, yumuşak, tüylü bir battaniye gibi. "Maw Maw Day?"

"Seni getirmemi söyledi. Sen ve Brie'nin yine o ağaçlarda oynadığınızı biliyorum, değil mi?"

Rüya görüyor olmalıyım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, başımı sallıyorum ve gıcırta kesiliyorum.

Tekrar açtığımda onun gölgeli formunun öne doğru eğildiğini görüyorum. "Hadi şimdi git. Git babanı bul."

Bakmadan fenere uzanıp onu yukarı kaldırdığımda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Işık gölgelerin üzerinden süzülerek, her zaman giydiği örme beyaz şalın altındaki dantel yakalı mavi düğmeli gömleği ortaya çıkarıyor. Daha yukarı kaldırıyorum.

Daha yüksek.

Işık yüzüne vuruyor.

Nefesim kesildi ve kendimi uzaklaştırdım.

Süt beyazı gözleri benim ötemdeki bir şeye bakıyor. Boğazının kenarı boyunca, çenesi ve kulağı boyunca kazınmış derin bir oluk, bir silahın acımasız yolunu işaret ediyor. Bir kez daha ışığın dışında, karanlığın içine doğru oturuyor. "Yüzüme aldırma bebeğim. Şimdi git hadi. O bekliyor."

Tanıdıklığın ürpertici hissi tenimi okşarken, kafamdaki yasak sesler beni hatırlayamadığım bir zamana geri götürüyor.

"Bize bir hikaye anlat, Maw Maw Day. Bebek hikayesi değil. Korkunç bir tane."

"Korkunç bir şey, ha? Sen ve baban bu büyük evde yalnızken bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Lütfen. Korkmuyorum. Söz veriyorum."

"Mmmm. Bilmiyorum, Cee-Cee. Baban bana farklı söyledi."

"Sana ne söyledi, Maw-Maw? Çünkü her ne söylediyse, doğru değil!"

"Sakin ol çocuğum, sadece seninle oynuyorum."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Hiçbir şeyden. Korku filmleri bile izlerim." "Hangi korku filmlerini izledin?"

"Casper the Friendly Ghost. Ve GhostBusters. Her türden."

"Bunlar kesinlikle korkutucu. Ama hiçbiri size anlatacaklarım gibi değil." "Anlat bize Mamere," diye yalvarıyor Brie benimle birlikte. "Ben de duymak istiyorum."

"Aklımdaki hikâye, ben küçükken annemin bana anlattığı bir hikâye. Aranızda TonTon Macoute'un hikayesini duyan var mı?"

"TonTon?" Kolumu karnıma dolayarak kıkırdayarak öne doğru eğildim.

"Ne biçim bir isim bu?"

"Amca demek. TonTon Macoute bir nevi karabasan gibi bir şey."

Bir yudum yutkunurken kahkaham boğazımda düğümleniyor.

"Karabasan mı?" "Evet. Bakalım hatırlayabilecek miyim..."

"Eğri büğrü sırtında Yırtık pırtık

bir çuval taşıyor

Ve elinde bir kılıç var

*Çocukların kemiklerinden yapılır Yalan
söyleyenler için gece avlanır
Kaçabileceğin ya da saklanabileceğin
hiçbir yer yok Seni yatağından
kaldıracak Ve ilk ışıktta ölmüş
olacaksın."*

Hafıza günümüze kayıyor, figür hala karşımdaki sandalyede oturuyor.

"Eğer yukarı çıkıp seni ne için çağırdığına bakmazsan baban çıldıracak, evladım."

Gözlerimi ondan ayırmadan ayağa kalkmaya çalışırken kemiklerimde bir korku uğultusu titreşiyor. Çılgınlık kafatasımın içinde sıkışıp kalmış, oradan oraya sıcıyor, beni buradan defolup gitmem için uyarıyor ama yapamıyorum. Merak beni babamı bulmaya zorluyor, dediği gibi. Onu görmek istiyorum. Onu tekrar görmek için can atıyorum. Bütün gece uyuduğum botlar, merdivene giderken gıcırdayan ahşap zeminde parmak uçlarımla y ü r ü m e m e zor izin veriyor. Merdivenlerin yarısına

k a d a r çıktıktan sonra, onu merdivenlerin dibinde dikilirken buluyorum, bakışları bana değil ileriye kilitlenmiş, yüzünün deforme olmuş tarafını beyaz, dağınık saçları gizliyor. Bana doğru hareket etmiyor, ama sanki nöbet tutuyormuş gibi hareketsiz duruyor. İçimdeki çocuk onu tanıyor, özlüyor, tıpkı bir anne gibi, ama artık çocuk değilim ve bu gerçek değil. Bu bir rüya. A

Korkunç zalim bir rüya.

Merdivenlerin tepesinde, nereye gideceğimi şaşırılmış bir halde koridoru soldan sağa tarıyorum.

Sağ taraftaki duvara bir şey çarpıyor. Bir irkilme kaslarımı geriyor. Nabzım hızlanıyor.

Kafamdan fazla bir yönlendirme olmadan, ayaklarım beni kapısız koridora doğru yönlendiriyor; burada şal desenindeki altın rengi, kırmızı duvar kağıdına karşı neredeyse ışıklar gibi daha parlak parlıyor gibi görünüyor.

Kırmızı. Çok fazla kırmızı.

Ona bakmak beni geçmişe ait beklenmedik bir görüntüye geri götürüyor.

Babam çılgınca vuruşlarla, kendi kendine mırıldanarak ve sızlanarak bir silindiri duvarlarda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Baba, ne yapıyorsun?"

Sorumu duymazdan gelerek silindiri tavana doğru uzatıyor ve tekrar aşağı indiriyor.

"İyi misin?" Tekrar sormaya cesaret ediyorum, parmaklarım kıpırıyor, çünkü onu görmek midemde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Bu birçok

garip duyğudan biri.

son birkaç aydaki davranışları. Bazen kendi kendine konuşarak saatlerce ileri geri yürüyor. Diğer zamanlarda da bu şekilde devam ediyor. İki gün önce bütün pencereleri kapattı ve şimdi yatak odamdakini açamıyorum. "Baba?"

"Uzaklaşın! Uzaklaş buradan!" Gözleri irileşmiş ve çılgına dönmüş bir halde bana doğru hamle yapıyor, elindeki silindiri sanki onunla bana vuracakmış gibi geri çekiyor.

Bir solukta kendimi arkamdaki trabzana yaslıyorum ve gözlerim önümdeki boşluğa fırlıyor. Kırmızı şal desenli duvardan başka bir şey yoktu.

Orada bir şey yok.

"Orada değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Orada hiçbir şey yok." Bir rüyadan başka bir şey yok.

Onunla geçirdiğim son birkaç ayı hatırladıkça göğsüme soğuk bir boşluk çöküyor. Gözlerindeki sıcaklığın nasıl kaybolduğunu. Kahkahaları ölmüştü. Odağının benden ve günlük hayatın küçük ayrıntılarından araştırmasına kayışını. Öyle ki, onu çalışma odasının dışında nadiren görüyordum; duvar kağıdı gibi, akıl sağlığının ne kadarının yerinde olduğunu sorgulamama neden olan tuhaf küçük ritüeller dışında.

Arkamı döndüğümde Maw Maw'ın hâlâ merdivenin dibinde durduğunu görüyorum ve ensemde soğuk bir şey geçiyor.

Başka tarafa bakma. Beni kulübede ziyaret eden annemin hayaleti olabileceğini düşündüğüm şeyin sözleri. Ne olursa olsun.

Avuçlarım terliyor, parmaklarım kıpır kıpır, arkamda duran şeyden korkarak koridora dönmekte tereddüt ediyorum.

Ama ben biliyorum.

Koridorun sonunda, kısmen gölgeler içinde gizlenmiş, hafifçe eğilmiş duruşu ve biçimi bana belli belirsiz tanıdık gelen hayalet bir figür bekliyor.

Hem merak hem de belirsizlik tarafından kışkırtılarak yaklaşıyorum. "Babacığım?"

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, anında tanıdım. Üzerime bir sıcaklık hücum ediyor, sanki güneşin sıcaklığı üzerimde parlıyor. Midemdeki düğüm çözülüyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

Gözlerindeki yaşların parıltısı kalbimi parçalıyor ve kollarını bana doğru uzattığında önünde dizlerimin üzerine çöküp kendimi onun kucağına bırakıyorum. Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve aniden her şeyi yeniden hissediyorum. Hepsini birden. Rahatlama. Üzüntü. Sevinç. Acı.

Hepsini.

"Özür dilerim Günışığı," diye fısıldıyor titrek bir sesle. "İşleri gerçekten berbat ettim."

"Sorun yok, baba."

Yanağıma hafifçe dokunduğunda ondan uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Anahtar hâlâ sende mi?" diye soruyor.

"Evet. Tabii ki. Ama kapıyı bulamıyorum."

"Görebilirsin. Sadece görmeyi reddediyorsun, hepsi bu." Arkasındaki duvardaki karanlık noktayı işaret ediyor. Daha önce fark ettiğim ama yakından incelemeye zahmet etmediğim noktayı.

Ona doğru bakıyorum, sonra tekrar deliğe dönüyorum ve deliğe doğru temkinli adımlar atıyorum. Göğsümdeki soğuk bir his beni durduruyor ve elimi köprücük kemiğimin üzerine koyuyorum, kolye zincirinin çıkıntıları gömleğimin altından çıkıyor. Midemde bir bulantı çalkalanıyor ve nedense bakmak istemiyorum.

Başka tarafa bakma.

Birkaç adım daha atınca duvardaki deliğe ulaşıyorum ve içeriye bakıyorum. Karşı tarafta eğimli bir tavanı ve sallanan bir sandalyesi olan küçük bir oda var. Sandalyenin yanındaki pencere, aydan gelen küçük bir ışığın içeri girmesine izin veriyor, koyu renkli parke zeminleri ve bir bölmeyi aydınlatıyor.

Zoraki bir nefes vererek ellerimi duvara bastırıyorum, çoğunlukla beni devirmekle tehdit eden baş dönmesine karşı dengemi sağlamak için. Deliğin diğer tarafında koca bir oda duruyor.

Bölmeye odaklandığınızda raflar dolusu kitap görüyorsunuz.

Yerde oturuyorum. Boynumda güneş ışığı. Grimm Masalları.

Eskiden burada okurdum.

Kendimi duvardan uzaklaştırarak Brie'yle saklambaç oynadığımız anılara dalıyorum. Tam da bu koridorda koşarken. Arkalarında kapılar olduğundan artık emin olduğum, iki yandaki şal desenli iki düz duvara doğru dönüyorum.

Dikkatimi tekrar küçük boşluğa yönelterek, alttaki alçıpan tabakasını tamamen ortaya çıkarmak için çevredeki duvar kağıdını yırtıyorum. Bu evdeki duvarların çoğunun alçı olduğunu tahmin ediyorum, ancak bunlar değil ve bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Parmaklarımı mevcut cebe soktuğumda alçıpanın ince, belki yarım inç kadar olduğunu görüyorum ve sertçe çekiyorum. Bir parça toz bulutu üzerinde çatırdıyor. Bir başka sert çekiş, küçük bir parçayı daha gevşetiyor. Av botumla sert bir tekme atarak bir bölümünü uçurdum.

diğer taraftaki odaya. Tekme üstüne tekme uçurumu benim geçebileceğim kadar genişletiyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, feneri kaydırıp başımı içeri sokacak kadar alçalıyorum. El değmemiş duvarların üzerinde yumuşak bir parıltı dans ediyor - tüm bu evdeki grafiti ile gölgelenmemiş tek oda. Gözlerim merakla parlıyor, gedikten sürünerek geçiyorum ve diğer tarafta ayağa kalkıyorum, ancak başımı tepedeki açılı tavana çarpıyorum.

Oradaki küçük ağrıyı ovuşturarak arkamı dönüp küçük alanı inceliyorum. Kitaplara ve raflara bakılırsa bir okuma odası olabilir. Odanın ortasında tozlu bir halı duruyor ve bakışlarımı bir bölmeye doğru yönlendiriyorum.

O rafların arkasında saklandığım bir anı, parmaklarımı kenarlarında gezdirmeme, bir menteşe ya da kırıksıklık aramama neden oluyor. Sert bir anahtar hareketiyle raf duvardan gürültülü bir gıcırtyla ayrılıyor ve içeride karanlık bir oyuk ortaya çıkıyor. Onu iterek tamamen açıyorum ve diğer tarafta küçük kırmızı bir kapı ortaya çıkıyor.

Kırmızı. Siyah menteşeleri ve kilidiyle kırmızı kapı. Rüyalarımda bana çok canlı gelen ahşaptaki kusurlar.

Buldum! Kırmızı kapıyı buldum!

Anahtarı bulmak için gömleğimin yakasını çılgınca karıştırırken göğsümden kahkahalar yükseliyor ve titreyen bir elle anahtarı kilide doğru tutup yerleştiriyorum.

Elimin bir hareketiyle klik sesi geliyor. Yerleştirilmiş anahtarı kullanarak kapıyı çekip açıyorum ve karanlık bir deliğin içinde kaybolan spiral bir taş merdiven buluyorum. Gizli bir geçit.

Babama bir kez daha baktığımda gözyaşları içinde gülümsediğini görüyorum ve o da başını sallıyor.

Aşağıya adım atıyorum ve aşağıdaki karanlığa doğru inmeye başlıyorum. Taş duvarlar beni dar bir merdiven boşluğunun içine kapatıyor, nemli toprak kokusu burnumu kırııştırıyor. Sıcaklık sanki on derece düşmüş gibi hissediyorum ve soğuktan tüylerim diken diken oluyor. Ama bu farklı bir soğuk. Korku dolu bir soğuk. Ölü bir şeye rastladığım her seferinde hissettiğim aynı sinir bozucu soğuk.

Öldü.

Başka tarafa bakma.

Merdivenin yarısına geldiğimde durdum. Bir şey bana daha fazla ilerlemememi söylüyor. İçimde derin bir huzursuzluk hissi.

Başka tarafa bakma.

Devam ediyorum, aşığı, aşığı, bilinmeyenin tavşan deliğine.

Taş duvar yerini bir mahzene bırakıyor ve fenerim geniş bir açık alana ışık huzmeleri gönderiyor. Tam olarak görüldüğü anda tanıdığım bir yer. Bir rüyadan başka bir şey olmadığını düşündüğüm, kapalı bir alanda karanlık odalar arasında koştuğum ve daha önce burada bulunduğuma dair garip bir hisle uyandığım, tekrar eden bir rüya.

Bu gerçek. O kadar gerçek ki, neredeyse kendi kalp atışları var.

En alta ulaştığımda, tavanın dairesel bir duvar resmine odaklandığı yerin tam ortasındayım. Soluk, parlak tenli ve ifadesinde neredeyse kadınsı bir sıcaklık olan birinin arkasına çömelmiş, çılgın, parlayan gözleri olan siyah kanatlı bir yaratığın resmi. İyi ve kötünün tasviri. Çocukken bu resme bakarken kendimi iyilik tarafından neredeyse aldatılmış hissettiğimi hatırlıyorum, çünkü kötülük çok daha korkutucu görünüyordu. Daha güçlü. Bir şekilde davasında daha tutkulu.

Bu da muhtemelen benim hakkımda keşfetmek istediğimden daha fazlasını açıklıyor.

Odanın merkezi, her biri kemerlerle ayrılmış dört odaya uzanıyor. İşte o zaman evin haç şeklindeki tasarımının birleştiği yerde olduğumu fark ediyorum. Haçın merkezi, başka bir kemerle ayrılmış olan odanın karşısındaki mükemmel hizalanmış ikinci köşe tarafından onaylandı.

Evin kalbi.

Kapı yok. Sadece uzun duvarlar ve mobilyaların, rafların ve bankların boşlukları doldurduğu bölmeli odalar.

Gizli oda.

Duvarların diğer tarafındaki ev. Hakkında okuduğum, katliam sırasında köleleri saklamak için kullanılan ev. Benim de saklandığımı hatırladığım bir yer. Bu araziye ayak bastığımdan beri ilk kez, içimi bir aşinalık duygusu kaplıyor. Belki de duvarın bu diğer tarafı evin içinde tahrip edilmemiş ve bozulmamış tek alan olduğu içindir.

Odalar arasında koşma görselleri. Okuma. Çizim. Çocukların yaptığı gibi gezinme. Duvarların arasından fısıldanan kelimeler. Kahkahalar.

Ayaklarım beni kemerli geçitlerden birine götürüyor, tıpkı seslere doğru koştuğum anılardaki gibi. Duvardaki küçük kare bir havalandırma boş bir odaya bakıyor. Aklımdan başka anılar geçiyor.

Brie.

Babamın ofisindeki sandalyelerden birinde benim yaşlarımda bir kız oturuyor, yanında da yaşlı bir kadın.

"Evde benimle ve kız kardeşiyle konuşuyor ama öğretmenleriyle ya da sınıf arkadaşlarıyla konuşmuyor."

"Torununuz seçici mutizmden muzdarip." Babam masanın diğer tarafında oturmuş, kadınla konuşuyordu. Ofisinde her zaman yabancılarla konuşur. "Muhtemelen annesinin başına gelenlerin travması yüzünden. Sizinle biraz özel olarak konuşmamın sakıncası var mı?"

Kadın başını sallayarak yanındaki küçük kıza doğru eğilir. "Bebeğim, Doktor Pierce ile bir dakikalığına koridora çıkacağım. Sen burada kal, tamam mı?"

Küçük kız cevap olarak başını sallıyor ve iki yetişkin onu tek başına bırakıyor. Babam o çalışırken tek kelime etmemem gerektiğini söylüyor ama kızın sürekli kapıya bakması ve yüzündeki endişeli ifade bana yalnız kalmaktan hoşlanmadığını söylüyor.

"Psst!"

Kafasını çeviriyor.

Daha önce de yaptığım gibi havalandırma deliğini duvardan ayırmak için çekiştiriyorum ve dikkatini çekmek için elimi sallayarak içeri sokuyorum. "Aşağıya!" Elimi tekrar içeri çekerken kızın kaşlarını çatmasını izliyorum ama yine de sandalyesinden kayıyor ve yerde sürünerek bana doğru geliyor.

Duvara çok az kala başını eğip içeri bakıyor.

"Babamın hastalarından biri misin?"

Kız başını sallar.

"Peki, konuşamaz mısın?"

Cevap vermek yerine tekrar başını sallıyor.

"Ben Céleste." Delikten elimi uzatıp onunkini sıkıyorum, tıpkı babamın bana öğrettiği gibi, biriyle ilk kez tanışırken yapılması gereken en kibar şey.

Sıcak bir el benimkini kavlıyor ve ben gülümsüyorum.

"Ben Brie," diye fısıldıyor, sanki duyulmak istemiyormuş gibi. "Orada ne yapıyorsun?"

Hafıza kayboluyor ve ben bir kez daha karanlık odada duruyorum.

"Burası beni sakladığın yer, değil mi? Beni sakladığın yer," diye düşünüyorum kendi kendime. Duvarların diğer tarafında. Gözlerden uzakta. Etrafın sıcaklığı bana bunun kötü niyetle yapılmadığını söylüyor. Beni güvende tutmaya çalışıyordu. Güvenli sığınağımı. Evimizin tam kalbinde.

Bir başka kemerli geçitten oyun odası gibi görünen bir yere geçiliyor, etrafta bebekler var ve köşede sallanan bir at duruyor. Diz çöküyorum

Tanıdığım bir müzik kutusunu elime alıp gülümsüyorum. Kapağını içindeki dönen balerinin üzerinden kaldırıyorum ve *You Are My Sunshine*'in yumuşak çan sesini duyuyorum. Kapağın altındaki aynaya kazınmış bir mesaj okunuyor: *Bir çocuk karanlık bir dünyanın ışığıdır ve senin ışığın güneş kadar parlaktır. Her zaman sevgiler, babacığım.* Onuncu yaş günüm için bir hediye idi ve odanın içinde dönüp durduğumu, içindeki balerin gibi davrandığımı hatırlıyorum.

Kapağını kapatıp kutuyu yanımda taşıyarak keşiflerime devam ediyorum. Ciddi şekilde hasar görmüş bir kiriş tarafından tehlikeli bir şekilde destekleniyor gibi görünen üçüncü bir kemerden geçerek, saklanmış bir şarap mahzeni buluyorum ve böyle bir hazine bulmanın heyecanını görmezden gelmek zorundayım. Yine de kazara kirişe çarparsam tavanın çökebileceğinden korktuğum için oraya girmeye zahmet etmiyorum. Dördüncü kemerli geçit beni, güzel işçiliğiyle bana başka bir çağdan kalma bir şeyi hatırlatan eski, süslü bir masanın bulunduğu, çalışma odası gibi görünen bir yere götürüyor. Masanın arkasında kitaplarla dolu raflar var. Çok fazla kitap. Bir tanesi masaüstü kitap kürsüsünün üzerinde açık duruyor ve İncil'in Vahiyler bölümüne açılmış olduğunu görmek için yaklaşıyorum. Parmaklarımı sayfaların üzerinde gezdirirken babamın burada okuduğu son şeyin bu olduğunu hatırlıyorum.

Ortalıkta duran diğer kitaplar dikkatimi çekiyor. Kitapların sırtlarını yakından incelediğimde tek bir ana tema görüyorum: Okültizm ve Hristiyanlık. İncil'in her versiyonu, iyi ve kötü gibi şeytani referansların ciltlerinin yanında her rafa yayılmış. Kasanın tepesinden sarkan, dal ve sicimden yapılmış nesneler. Voodoo bebeklerine benzeyen şeyler ortalıkta duruyor.

"Burada saatler geçirdim. Okuyarak. Çalışarak. Anlamaya çalıştım." Babamın sesini duyunca dönüyorum ve onu kemerin altında dikilirken buluyorum; etrafına bakarken yüz ifadesini gururlu bir ifade kaplıyor. "Tüm bunların içinde kaybolmak çok kolaydı."

Raporlar babamı nazik ama takıntılı, sonunda kendini bu eve kapatan bir münzevi olarak resmediyordu. Zaman içinde tavırlarının nasıl değiştiğini ilk elden biliyordum.

"Ne anlamaya çalışıyordun?"

"Çoğunlukla insan doğası." Masaya doğru başını sallıyor ve ben deri koltuğa kayıyorum, daha önceki bir zamanda burada oturduğumu, başım dönene kadar döndüğümü ve döndüğümü hatırlarken gülümsüyorum.

Sağ tarafımdaki büyük çekmecelerden birine bakıyorum ve o soğuk his geri geliyor.

Midem yine bulanıyor.

Gözlerimi kapattığımda, babam beni cezalandırmasın diye dokunmamam gereken çekmeceyi açma anım aklıma geliyor. Yine de merakım beni alt etmişti.

"Açtım," diye yüksek sesle itiraf ediyorum. "Masandan uzak durmam için beni uyarmıştın ama dinlemedim."

Cevap olarak bir şey söylemediğinde, boğazıma tırmanan korkuyu yutkunarak geri çekiyorum.

Başka tarafa bakma.

Ellerim titreyerek çekmeceyi açtım. Dosyalar hâlâ içeride duruyor. İlk çıkardığım Brie'ninki. Fenerin ışığında, babamla yaptığı seansların notlarına göz gezdiriyor, annesinin bir araba kazasında nasıl öldüğünü öğreniyorum. Hızla giden sarhoş bir sürücü. Ne Brie ne de Maw Maw annesi hakkında fazla konuşmazdı, ki bu sorun değildi çünkü ben de kendi annem hakkında fazla konuşmazdım. İkimizin de kalbindeki o boşluğu paylaştığımızı bilmek, Brie'nin etrafında olmak beni rahatlatıyordu.

Dosyayı çekmeceye yerleştirip bir sonrakini çıkarıyorum ve üzerine karalanmış isme bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Russ?"

Sayfayı çevirip açtığımda sorunlu bir adamın ilerleme notlarıyla karşılaştım. Bir sarhoşun. Kendi hayatına son vermekten başka bir şey istemeyen biri. Babamın notlarını okurken Russ'ın her gün son derece kırılğan bir ipliğe bağlı olduğunu fark ettim. Kendi ölümünün cazibesi, içki içme ve bundan kaçma dürtüsü kadar acımasızca peşini bırakmıyordu. Okudukça, ne kadar derinlere battığını, ailesinin onsuz daha iyi olacağına tüm kalbiyle inanmaya başladığını anlamaya başladım.

"Bağlantıyı hemen kuramadım," diyor babam odanın öbür ucundan, dosyaları incelememi izlemeye devam ettiği yerden.

"Ne bağlantısı?"

"Brie'nin annesini öldüren sarhoş oydu."

O bu sözleri söylerken duvarların arasından gelen bir sesi hatırlıyorum. Bir erkek sesi. Gözleri yaşlı ve acıyla doluydu, babama tam da bu sözleri itiraf ediyordu: *Onu orada ölüme terk ettim.*

"Bir keresinde bana hayatını kurtardığınızı söylemişti."

"Ona başka bir kaçış yolu verdim. Bir sebep." "Ne sebebi?"

"Sen."

"Yine de bir oğlu vardı. Bir ailesi."

"Onu istemeyen biri vardı ve okuduğunuz gibi onsuz daha iyi olacaklarını düşünüyordu. İyi bir adamdı ama bazı hatalar yaptı. Telafi edemeyeceğini düşündüğü hatalar."

"Neden hiç Brie'ye gitmedi. Ya da büyükannesine? Neden itiraf etmedi?"

"Hadi, günışığım, nedenini biliyorsun."

Başımı sallayarak notların geri kalanına göz gezdiriyorum. "Russ bana geçmiş hakkında hiçbir şey anlatmadı."

"Onun geçmişini bilmek zorunda değildin. Yetkililere itiraf etseydi, şimdi sen de ölmüş olurdun."

"Kaderini bilemezdi. Bir gün kızınızı yetiştireceğini tahmin edemezdi."

"Hayır, sanırım yapamazdı. Kaderle ilgili olan da bu, değil mi? Bizi hangi sonuçların beklediğini gerçekten bilemeyiz. Ya da kurtuluşların, bu konuda."

Russ'ın hikâyesindeki hüznü ve çaresizliği özümsemeye çalışarak notlara bakarken, bir gözyaşı sayfadaki yıpranmış karalamalara sırıyor ve mürekkebi bozuyor.

Çizelgeyi dosyalayıp bir tane daha çekiyorum ve parmak uçlarım zarfı kavrarken göğsüme soğuk bir korku doluyor.

Dosyayı masanın üzerine koydum, bu dosyanın üzerinde sadece bir isim yazılıydı.

Vivienne.

Notları okuduğumda, onun babama gizlice gelen bir kadın olduğunu öğrendim. Sorunlu. Fatura kesmediği için ona ödeme yapacak parası bile yokmuş ama babam yine de onunla görüşmüş. Aylarca, eğer çizelgenin kalınlığı bir şey ifade ediyorsa.

Daha önceki seansları anlatan notlara göre, ilk başta konuşmaya isteksiz görünüyordu ve bu sırada zamanının çoğunu gözlerini dikip bakarak geçiriyordu. Sanki bir şeyden korkmuş gibi. Notlar, geceleri gizlice kaçmasına yardım eden ve onu babamla seanslara götüren Appoline Dejaræ adında bir arkadaşını tarif etmeye devam ediyordu.

Appoline Dejaræ.

Brie'nin annesi. Sadece bir ya da iki kez duydum ama bu isim unutulmaz.

Babam notlarında Appoline'ı endişeli görünen, sürekli omzunun üzerinden bakan, sanki birileri için endişeleniyormuş gibi gergin bir kadın olarak tanımlıyordu

izliyordu. Tıpkı Vivienne gibi.

Hatırladığım kadarıyla Brie, annesi öldüğünde ve Maw Maw ile yaşamaya başladığında sadece yedi ya da sekiz yaşındaydı.

Vivienne seanslarında içine doğduğu dini bir tarikattan bahsediyordu. Görünüşe göre fedakârlığı başarıya ulaşmanın bir yolu olarak gören bir tarikat. Babamın da belirttiği gibi, çok fazla bilgi vermek konusunda hem dikkatli hem de isteksiz görünüyordu.

Bir terapistle yaptığım kendi seanslarımın acı verici bir hatırlatıcısı.

Onu son derece zeki, baştan çıkarıcı ve iyi koreograflanmış itiraflarının içine çekme biçimiyle neredeyse baştan çıkarıcı olarak tanımladı.

Ve sonra notlar duruyor. Sayfayı çevirince bir önceki ziyaretinde anlattığı hikayenin devam etmesi gereken boş satırlar görülüyor. Bir seans tarihi ve saati karalanmış ve üzeri çizilmiş. Sanki onunla görüşmeyi aniden bırakmış gibi.

Sandalyeye geri yaslanıp dosyayı masadan kaldırıyorum ve içinden bir şey yere düşüyor. Dosyayı almak için uzanıyorum ve ters çevirdiğimde su kenarındaki çamurlu çimenlerde yatan bir kadın resmi görüyorum. Korku beni ele geçirirken buzdan iğneli dallar göğsümde ve uzuvlarımda geziniyor. Resimde kadının karnı yarılmış. Yüzükoyun yattığı, vücudunun solgun, yeşil gözlerinin cansız ve boş olduğu bu çıplaklığa bakmak çok zor. Çarpık parmaklar eklem yerlerinden kırıldıklarını gösteriyor. Kollarında ve kalçalarında morluklar var. Boynunun yan tarafında da kırılmış gibi duran garip bir yumru var.

Yine de en rahatsız edici kısmı, sanki kendimin bir görüntüsüne bakıyormuşum gibi, özelliklerinin çoğunun benimkileri yansıtması.

Bunun beni kulübede ziyaret eden hayalet kadın olduğundan hiç şüphem yok ama yüz hatları o kadar belirgin değildi. Daha çok sulandırılmış bir versiyonu, kafam yüzünün bazı detaylarını unutmuş olmalı. Yine de o olduğunu biliyorum. Annem olduğunu iddia eden kişi.

Fotoğrafı masanın üzerine bırakıyorum ve klasörün üzerini örterek notları kapatıyorum. Masadan uzaklaşırken, içimde kabaran paniği yatıştırmak için burnumdan sertçe nefes alıyorum.

Başka tarafa bakma.

"O benim annemdi."

"Benzerliklerinizin benim için olduğu kadar başkaları için de açık olup olmadığını hep merak etmişimdir," diye cevaplıyor babam. "Görünüşe göre bunlar sizin için çok açıktı." Hafif bir gülümsemeyle ellerini arkasında kavuşturuyor

ve kemerli geçitte adım atıyor. "Hikayesi ilgimi çekti. Hiç bu kadar dirençli bir kadınla karşılaşmamıştım. Bu kadar şaşırtıcı ve büyüleyici. Ona aşık oldum diyebilirim." Tablonun sonunda yer alan ayrı bir not tam da bu düşünceleri detaylandırıyor. Vivienne'e bir mektup olarak yazılmış olan bu notta aşkını ve onu kaçırma arzusunu itiraf ediyor.

Belki de artık çok geçti.

Dosyaya bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Buraya öğrenmek için geldiğim şeyi, bir anda bilmemeyi diledim. "Dosyayı daha önce de bulmuştum. O zaman annem olduğunu biliyordum."

"Bir öğleden sonra, seanslarımı bitirdim. Sana seslendim ama bana cevap vermedin. Seni açık dosyasının yanında baygın yatarken buldum. Dosyayı görünce bir tür travmaya girmiştin."

"Bu yüzden odaları kapattınız ve onları sakladınız."

"Evet. Zamanla bunu unuttunuz. O koridorda kapı olması gerektiğini fark etmemiş gibiydin. Hiç sormadın. Ben de bir daha bundan hiç bahsetmedim."

Doğru, bundan bir daha hiç bahsetmedi. Hatta o kadar ileri gitti ki odanın var olduğunu bile inkâr etti. "Bana deli olduğumu düşündürdün. Beni odanın olmadığına ikna etmeye çalıştın."

"Seni korumak için. Seni asla incitmek istemedim Cely, lütfen bana inan."

"Annem... öldürüldü." "Evet."

"Kim tarafından?"

"İşte bunu öğrenmeniz gerekiyor. Korkarım bunu size söyleyemem."

"Ama biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ama *sen bilmiyorsun*. Ve ben senin zihninin bir ürünüyüm. Bu yüzden sana söyleyemem. Bu noktaya kadar öğrendiğin her şeyi zaten biliyordun. Sadece görmeyi reddettin."

"Bunların hepsi çok fazla. Aynı anda çok fazla. Ben Bütün bunlarla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Russ. Brie. Annem Şu anda çok yorgun hissediyorum."

"Biliyorum. Bunaltıcı olabileceğinden endişelendim. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun. Başka tarafa bakma.

Klasörün içinden adressiz bir zarf çıkıyor ve ona uzanıp içindekini elimle yokluyorum. Zarfin arkası mühürlendiğinde

ters çevirip açtım ve içindeki küçük nesneye uzandım. Küçük bir flash bellek. Elimde evirip çevirerek içinde ne olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Zarfı sallayınca açık avucumun içine düşen bir kartvizit çıkıyor.

Goldstein ve Ortakları, Chicago'da bir adresle.

Ölçekli resim bana bunun bir hukuk firması olduğunu söylüyor. Arkasında aceleyle karalanmış bir telefon numarası var.

Dedektif Lozano.

Genel bir kural olarak, babam polise güvenmiyor gibiydi, bu yüzden neden bir dedektifin telefon numarasına sahip olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Masanın üzerinde duran diğer nesneler kitaplar - eski, deri ciltli kitaplar ve yığından ilkinin alıyorum. *Voodoo, Palo Mayombe ve Kara Büyü.* Yığındaki ikinci kitap şeytani ritüellerle ilgili. Üçüncüsüyle birlikte. Bunların yanında, sicimle birbirine bağlanmış kırık dallardan yapılmış, hayvan başı şeklinde bir nesne var. Üçgen yüzlü ve boynuzlu bir koç ya da onun gibi bir şey. Kitapların yanından bir klasör kaldırıyorum ve içinde çizimler buluyorum. Nesnenin ne olması gerektiğine dair daha ayrıntılı resimler ve bunun sivri boynuzları olan bir koç ya da keçi olduğuna ikna oluyorum. Uzun boynuzlu kafatasının bir yüz maskesi olarak çizildiği taslağa geldiğimde klasörü bırakıyorum.

"Keçi Adam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Babam anahtarı başımın üzerinden geçiriyor ve alnımdan öperken omuzlarımı kavlıyor, parmakları o kadar sıkı ki biraz acıtıyor. "Sadece bir şeyleri kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Baba, korkuyorum. Neden burada kalamıyoruz?"

"Yiyeceğimiz yok ve suyumuz azalıyor. Bu odada cep telefonum çekmiyor."

"Ama ben gitmek istemiyorum."

"Her şey yoluna girecek. Monitörlerden birini işaret ediyor. "Beni o kameralardan izleyebilirsin, tamam mı?" Başımı sallayınca devam ediyor. "Kapının üç kez çalındığını duyduğunda kilidi açmanı istiyorum ve birlikte gideceğiz. Üç kere çalacaksın, tamam mı? Tak, tak, tak."

"Benimle gelecek misin?"

"Evet. Ama bir şey olursa, kaçmanı istiyorum. Koşabildiğin kadar hızlı Bay Guidry'ye koş. Seni Russ James'e götürmesini söyle. 1224 Regnier. Adamın adı Russ James, anladın mı?"

"Evet."

"Şimdi, burada işaretimi bekleyin. Üç vuruş."

"Tak, tak, tak," diye fısıldıyorum, sahne sessiz odaya ve fenerimin hafif titreşimine geri dönerken. Tak, tak, tak.

Üç, iki, bir.

Bir geri sayım.

Beni her zaman aklımdan çıkaran bir şey. Neredeyse hipnotik olarak.

O gece babamın bana söylediği işaret buydu. Ama hiç gelmedi. Neden gelmedi?

"Neden kapıyı çalmadın?" Fısıldadım.

Siyah kıvrımlı dallar düşüncelerimin içine sızıyor, kenarlarını karartıyor.

Gözlerimi kapattığımda, siyah giyinmiş bir adamın maske olarak taktığı, boynuzlu, beyaz bir kafatası aklıma geliyor. Onu Keçi Adam olarak tanıyorum.

Neden?

"Minou, Minou, neredesin?"

İçimden titreyen bir nefes kaçıyor ve gözlerimi açıp görüntüyü kesiyorum. "Annem..." İçimi bir aciliyet duygusu kaplıyor. "Bana onun kim olduğunu söyle. Bana tam adını söyle." Ama arkamı döndüğümde, birkaç dakika önce babamın durduğu yerdeki boşluktan başka bir şey göremiyorum. Sanki ortadan kaybolmuş gibi. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Parmaklarımı alnımda gezdirerek son birkaç dakikayı zihnimden geçiriyorum. Yine uykuda yürümüş olmalıyım.

Duvarlardan gelen bir sesle olduğum yerde donup kalıyorum, gözlerim etraftaki karanlığa sabitleniyor ve sesin kaynağına odaklanıyorum. Ana katta biri ya da bir şey var.

Uzun adımlar. İnsan.

Bahse girerim evin en güvenli yeri burasıdır, gerçi dışarıdaki her kimse gece için evde kamp kurmaya karar verip beni evin tam ortasında, bir sürü şeytani pislikle çevrili bir şekilde kapana kısılmış bırakırsa berbat olur.

Sandalyeden kalkıp bekledim. Dinle.

Ayak sesleri odanın tavanına çarparken saniyeler dakikalara dönüşüyor. Yukarıda her kim varsa evi inceliyor olmalı ve umudum duvardaki deliğin görmezden gelineceği yönünde, çünkü gizli kapılı okuma odasında gerçekten değerli görünen hiçbir şey yoktu.

Kapı.

Açık

bırakılmış

.

Eğer biri beni burada bulursa, onlarla birlikte kapana kısılmış olurum. Bu odadan başka bir kapı ya da kaçış yolu yok.

Ayak sesi olmadan bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Kafamdan saydığımda üç dakika daha geçiyor, aslında yirmi dakika gibi geliyor ama başka bir hareket yok. İçinde çip ve kartvizit olan zarfı, anneme ait olduğundan hâlâ tam olarak emin olmadığım dosyanın içine geri koyuyorum ve fenerim, müzik kutum, deri ciltli kitabım ve tuhaf keçi heykelimle birlikte topluyorum. Biraz daha yakından incelemek istediğim her şey -daha sonra kâbuslar görmeme neden olacağından emin olduğum ürkütücü resim hariç.

Kollarım dolu, dolambaçlı merdivenden yukarı, okuma odasına doğru dikkatli adımlarla çıkıyorum ve her şeyi bölmenin hemen içinde yere yığıldıktan sonra ışığı kapatıyorum. Ellerimi dikkatli bir şekilde yerleştirerek, gıcırdayan tahtalardan kaçınmaya çalışıyorum ve kapıdan içeri bakıyorum, önümde, pencereden gelen ay ışığı sayesinde duvardaki deliği görebiliyorum.

Bekliyorum. Bir el fenerinin titreşimini izliyorum. Durgunluktan başka bir şey yok.

Kafamın içinde saniyeler geçiyor ve bir dakika daha geçtiğinde kapıdan içeri süzülüp ayağa kalkıyorum.

Bir güç boğazıma çarpıyor ve orada sıkışan hava dudaklarımdan dışarı fırlıyor. Bedenim geriye doğru uçuyor. Sert bir yüzey omurgama çarpıyor, sırtımdan aşağı bir acı zaplıyor ve acıdan irkiliyorum. Kör edici ışık yüzüme vuruyor ve ben de elimden geldiğince ona karşı korunmak için gözlerimi kapatıyorum.

Adrenalin sonunda devreye giriyor, boğazımdaki kolu kavırıyorum, sıkı kasları içime çekiyorum. Sıkı kavrama. Sert eller.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama gitmeme izin versen iyi edersin," diye boğazımdaki azalan havayı bastırarak söylendim.

Kavrayış sadece biraz yumuşuyor, sadece boynumun kenarı boyunca bir başparmağın hafif vuruşunu fark etmem için yeterli. El feneri keskin çene çizgisini, koyu renkli zeki gözlerini görebileceğim kadar alçalıyor. Sonunda nefesindeki ılık tarçın kokusunu alıyorum.

Thierry.

Beni bırakmıyor, eli hala boynumu tutuyor ve eminim ki istese çok az bir çabayla boynumu kırabilir.

"Senin burada ne işin var?" diye homurdanıyor, sanki bu keşfe kızmış gibi. Şu anda gözlerinde yanan düşmanlık tüm bu olayı aydınlatabilir.

lanet yer yanıyor.

"*Seni ilgilendirmez.*"

"*Tam tersine.* Bu benim işim ve eğer konuşmazsanız, yetkilileri aramak zorunda kalabilirim. Ya da sizi kendim konuşturabilirim." Sesinin büyüleyici tonu sözleriyle uyuşmuyor. Bir ruhu oyarken ısıklık çalan şeytan gibi. "Özel mülke izinsiz giriyorsun, *chère.*" Sonunda boğazımı bırakıyor ve el fenerini kolunun altına sıkıştırırken ışık titriyor. Gölgelelerin onun üzerinde dans ediyor gibi görünmesi tuhaf, sanki o ve karanlık uzun zamandır arkadaşmış gibi.

Eldivenlerini çıkarırken zihnim neden burada olduğuna dair olasılıkları düşünmeye başlıyor. Hava o kadar bunaltıcı ki, havadaki nemden boğulmamış olmam bir mucize.

Elinin hayali hissi hâlâ boğazımı ovuşturduğum yerde duruyor. "Burası bana terk edilmiş gibi görünüyor."

"*Görünen gerçek* değildir. Gitmeniz gerekiyor. Derhal."

"İşte bu bir sorun. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bıkkın bir iç çekişle eldivenlerini cebine sokuyor. "Yalan söylemeyeceğim. Sende en karşı konulmaz bulduğum şey bu tavrın. Ama bu durumda kazanamayacaksın. Sana söylediğim gibi gideceksin."

"Ya da ne?" Ona cevap verme şansı bile tanımıyorum. "Gidecek başka bir yerim yok, tamam mı? Sadece bir ya da iki güne daha ihtiyacım var."

Yumruğunu üstümdeki duvara dayayarak beni hapsediyor, bir yandan da benim 1.85'lik cüsemle kıyaslandığında onun cüssesini hatırlatıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim adamın görüşümü engelleyen devasa göğsüyle aynı hizaya geliyor. "Sana elimden geldiğince basit bir şekilde bir şey açıklayayım. Buradaki varlığınız çok kötü insanların dikkatini çekti."

"Anlıyorum."

"Benden daha kötüler, sizi temin ederim. Gidecek başka bir yerinizin olmaması da bu insanların umurunda değil."

"Bu kötü adamlarla tam olarak nasıl bir rol oynuyorsun?" Gözlerimi kısarak, loş ışıktaki yalan söylediğine dair bir işaret var mı diye onu olabildiğince inceliyorum ama adamın bu sanatı o kadar mükemmelleştirdiğinden şüpheleniyorum ki, bir doz doğruluk serumunu bile kandırabilir.

"Size bir daha söylemeyeceğim, Bayan James. Gidin buradan. Yoksa kendinizi çok talihsiz bir durumun içinde bulabilirsiniz." Benden uzaklaşıyor ve vücudunun tam olarak sığıdığını hayal edemediğim kırık alçıpana doğru geri dönüyor.

"Bu gece gerçekten de kamyonetimde uyuyacağım," diyorum peşinden giderken. "Hatırladığım kadarıyla olağanüstü bir rahatlık içinde uyuyabilirdiniz. Ama sen

Buna karşı."

Yatağında.

Bu yorum beni durma noktasına getirdi. "Ve sanırım bu artık söz konusu değil."

"Evet. Siz eşyalarınızı toplarken ben dışarıda bekleyeceğim."

Bu ani reddedilme içimde bir kıvılcım çaktırmamalı. Aslında, tam tersini yapmalıydı. Ama sanki bir kedi nanesi parçasına rastlamışım gibi, adam bana bir şekilde eskisinden *daha* çekici geliyor, tabii bu mümkünse.

Yine de biraz acıtıyor.

"Bekle. Kim bu kötü insanlar?"

"Şaka yapmayacağın türden. O küçük güzel kafana bir kurşun sıkmak için iki kez düşünmeyecek türden." Yumruğunu geriye çekerek alçıpana defalarca vurur, deliğin genişliği içinden geçebileceği kadar büyük olana kadar yumruklar.

"Onlar ne? Kartel mi?" Cevap vermeyince kaşlarımı çattım. "Bekle. Öyle mi?"

Kolundaki alçıpan tozunu fırçalıyor ve bir kez daha adamın gözlerindeki ilgisizliğe bakıyorum. "Çok uzun sürmesin Bayan James. Ben meşgul bir adamım."

Meşgul bir adam. Daha birkaç saat önce yirmi dört saatinin tamamını beni becermeye ayırmaya istekli olan meşgul bir adam. "Cidden beni reddedecek kadar acımasız mısınız?"

"Acıyı ilgisizlikle karıştırıyorsun. Çaresizken hiç eğlenceli değil."

Bu yumruk duvara vurulandan biraz daha sertti ve kaburgalarımındaki ağrıyı ovmak zorunda hissediyorum, ama ona herhangi bir tepki göstermeyi reddediyorum. Bu oyunu ben de oynayabilirim. Aslında, erkekler söz konusu olduğunda ben de en az onun o aptal kart oyununda olduğu kadar üçkâğıtçıyım.

Çenemi yukarı kaldırarak onun peşinden odadan çıkıyorum, merdivenlerden iniyorum ve fuayede beklediği yerden geçiyorum. "Çaresiz değilim, bir. İkincisi, zaten kamyonetimde uyumayı tercih ederim. Muhtemelen ayı gibi horluyorsundur."

"Seninle benim yatağında uyumak olmaz, tatlım," diyor arkamdan ve ben omurgamdan aşağıya inen ürpertiye zihinsel olarak bastırmak zorunda kalıyorum.

"Reddetmem için bir sebep daha. Güzellik dinlenmesine ihtiyacım var. Bütün gece sevişmek cilt için kötü, eğer bilmek istersen."

Başparmağını iğrenç bir şekilde öpülesi dudaklarının üzerinde gezdirerek, gözlerinde sadece bir parça eğlenceyle bana bakıyor. "Dışarıda görüşürüz."

İnatçı bu. Muhtemelen bana çoktan başka bir kadınla birlikte olmak için sıraya girdiğini ve benim sadece önce yapması gereken sinir bozucu bir ayak işi olduğumu söylemek istemiyordur.

Lafı açılmışken, onu kim gönderdi? Neden o? Bahsettiği bu kötü adamlar için o kim?

Keşke bu küçük gerçeklik kontrolünün benim için tamamen kapalı olduğunu söyleyebilseydim, ama *merhaba kedi nanesi, yavru kedi ile tanış*. Onun kötü gidişatını teyit etmek sadece kutularımdan birini daha işaretlemeye yarıyor. Ahlaki açıdan yozlaşmış tiplere olan bu ilgi muhtemelen bir yerlerde kalın bir psikoloji kitabında listelenmiş tıbbi bir durumdur. Ama benim için? Bir sopadan sarkan büyük, sulu bir havuç.

Kim bilir neden. Muhtemelen baba sorunları.

Cevaplanması gereken bir sürü soru varken, okuma odasına geri dönüp gizli odadan aşırđığım tüm eşyaları gelişigüzel bir şekilde uyku tulumuma yığarken kafam karmakarışık. Eğer burası kartel, mafya ya da tahminlerimde doğru yolda olduğumu düşünerek kaşlarını kaldıran her kimse onun tarafından yönetiliyorsa, kesinlikle burada bırakmayacağım. Her şeyi çantaya doldurduktan sonra fermuarını çekip omzuma atıyorum ve bir tür hırsız Noel Baba gibi duvardaki delikten geri taşıyorum.

THIERRY

F benimle dalga geçiyor olmalı.

Elbette bu kız Julio'nun araştırmam için dışarı çıkarttığı izinsiz giren kişi olamaz. Evsiz genç bir kızla ne işi olabilir ki? kim olduğunu biliyor musun? Fırtına kanalına yakalanmış miyavlayan bir kedi yavrusu kadar tehditkâr.

Kullan-at telefonu kulağıma götürüyorum ve her nedense Julio'nun "Alo" sesini duyunca kaslarım geriliyor.

"Bütün evi aradım. Hiçbir şey yok. Burada kim varsa şehri terk etmiş olmalı."

"Boş mu? Etrafta dolaşan yarı çıplak bir kız yok mu?" Demek kız onun radarına girmiş. Utanç verici.

Keşke bu küçük ayrıntıdan akşamın erken saatlerinde bahsetseydi ve o olduğunu anladığımda kafama bir tokat yemiş gibi hissetmeseydim. Yine de, yalan zaten oyundaydı. Şimdi geri dönemem. "Sanırım bunu fark ederdim. Birkaç boş cips poşeti ve birkaç fare dışında, hayır. Hiçbir kızdan iz yok."

"Seni oraya göndermek ne büyük kayıp. Özür dilerim, *amigo*. İnsanlar bazen boş yere heyecanlanabiliyor."

Evden çıkışını izliyorum, üzerinde dekolte bir şort ve göğüs uçlarını gösteren dar bir atlet var. Tam olarak *hiçbir şey* değil.

"*De nada*. Eğer içinizi rahatlatacaksa" ve *sizi benden uzak tutacaksa*, "seve seve yaparım."

"Ah, güzel. Sizi akşamınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım. Uçağım yirmi dakika içinde kalkacak. Aric'e birkaç gün içinde oraya uğramasını söyleyeceğim. Sadece kimsenin geri gelmediğinden emin olmak için."

Yaptığı yorum dikkatimi o dolgun kalçalardan uzaklaştırıyor ve ima karşısında kaşlarımı çatıyorum. Kirli beslenen mi? "Eğer bir şey ya da biri hakkında endişeleniyorsan, tekrar kontrol ederim."

"Hayır, hayır. En başta Aric'i göndermeliydim. Ona senin kadar güvenmiyorum ama şu anda senin daha önemli işlerin var."

İyi ki Aric'i göndermemiş. Gecenin erken saatlerinde, kart oyunu sırasında ona nasıl baktığını gördüm. İyi davranmaya çalışarak, Saints'ten ara sıra bir dansçıyla takıldığında görmezden geliyorum ama bana kalırsa bu pisliğe güven olmaz. "Bu kız oldukça önemli olmalı."

"Evet, tamam. Bir değişiklik olursa beni ara." Yanıt gelmemesi güven vermekten çok uzaktı ve yüzüne karşı yalan söylediğim için beni çok tehlikeli bir duruma soktu.

"Yapacağım." Telefonu kapatarak koltuğuma geri yaslandım ve seçimlerimin sonuçlarını düşünmeye başladım. Özellikle de Frannie'yi, zira Julio'nun öğrenmesi halinde bunun acısını o çekecekti.

Kız uyku tulumunu son demlerini yaşıyor gibi görünen boktan kamyonete yüklüyor. Bu gece onu geri çevirmek muhtemelen bütün hafta boyunca yapmak zorunda kaldığım en boktan şeydi, ama Julio'nun kıza olan ani ilgisiyle, bir sonraki potansiyel hedefle birlikte olmak kulağa pek de iyi bir fikir gibi gelmiyor. Özellikle de kızı bir noktada ona teslim etmek zorunda kalırsam. Şimdilik, onu gizli tutacak kadar merak ediyorum.

Eşyalarını kamyonu yerleştirmek için acele etmiyor ve arka camdan sürücü koltuğuna doğru ilerlediğini görüyorum.

Devrilmeyi reddeden motorun hafif sesi içten içe inlememe neden oluyor.

Yanımdaki camı kırıyorum ve sessiz uğultu, çalışmayan bir kamyonun *çuf çuf çufuna* dönüşüyor.

Lanet olsun, bu kadın yürüyen bir felaket.

Öne düşüp başını direksiyona yaslamadan önce kollarını sallayarak küçük bir öfke nöbeti geçirdiğini varsayıyorum.

Bir dakika ya da daha fazla zaman geçtikten sonra araçtan iniyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sadece o dikkat dağıtıcı göğüslerini atletinin alt kısmına doğru daha da yukarı itiyor. Kapımın hemen dışında durdu, kıpırdanıyor gibi görünüyor, ben camı tamamen indirene kadar benden başka her yere bakıyor.

"Bu gece hiçbir yere gitmeyeceğim. Üzgünüm. Birkaç kez tekledi. Dağıtıcıdan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim." Dudakları gergin, kaşları yukarı kalkık. "Görünüşe göre ben kalacağım!"

Bu bir seçenek değil. Onun için Louisiana'daki en tehlikeli adamlardan birine palavra attığımdan haberi yok. Birisi sadakatimi test etmek için beni kulüpte ziyaret etmeye karar verebilir. Bu ilk kez olmuyor.

"Eşyalarını topla. Seni ben götüreceğim." "Nereye?"

"Bir otel."

"Otel mi? Fark etmediysen söyleyeyim, otelde bir gece geçirmek için ayıracak fazladan param yok."

"Ben hallederim."

Nezaketsiz bir homurtuyla başını sallar. "Hayır, teşekkürler. Senden isteyeceğim son şey bir iyilik."

"Sana bir seçenek sunuyorum: ya eşyalarını topla ve kamyonu bin ya da ben senin yerine yaparım. Bundan kastım, seni tekmeleyerek ve bağırarak kamyonu atacağım ve eşyalarını burada bırakacağım."

Yüzünde inatçı bir irade beliriyor ve bana tekrar meydan okumayacaksa ne olayım. "Kamyonetim ne olacak?"

"Onu bir istasyona çektireceğiz. Ben ısmarlıyorum." Aric etrafta dolanırken, kamyonu ve izlenebilir plakalarını atmak daha iyi bir fikir olabilirdi.

Kapımın önünde durup memelerini yüzüme doğru ittikçe, sikimi pantolonumun içinde tutmak daha da zorlaşacak. "Tamam." Kararlı olmaktan çok öfkeli bir adımla geri dönüyor.

Eşyalarını toplamak için aracına doğru ilerliyor ve ben de bir an için kalçalarımın arasındaki çıkıntıyı avuçluyorum. Her gece, yarı çıplak güzellerin hayatları buna bağlıymış gibi erkekleri baştan çıkarmalarını izliyorum ve bazı durumlarda öyle de oluyor, ama bu kızda beni geren bir şey var. Ne zaman onun yanında olsam, soğukkanlılığım bir lastik bant gibi kopacakmış gibi geliyor.

Sırt çantasını omzuna attıktan sonra uyku tulumunu kamyonetin kabininden çekip çıkarıyor ve ilk başta tulumun vermemesi üzerine sertçe çekiştiriyor.

Ayağını sürücü koltuğuna sabitlediğinde, ne olacağını bildiğim için başımı sallıyorum. Yeterince eminim, sert bir çekiş onu kışının üzerine uçuruyor.

Biraz duygusuz bir kıkırdama ile eğlence benden kaçıyor.

Bir eşekarısından daha sinirli bir şekilde kamyonetime doğru fırlıyor ve ben de onun çatık kaşlarını ve uyku tulumunu sarkıttığı omuzlarını görünce gülmekten boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Kamyonetimin yolcu kapısını arkaya atıp içeri girdiğinde, kız ter içindeydi ve muhtemelen hayata o kadar sinirlenmişti ki bir şeyleri yumruklayabilirdi.

"Her şey yolunda mı?"

Soruma öyle bir ifadeyle karşılık veriyor ki, eğer gözbebeklerinden kurşun çıkarma yeteneğine sahip olsaydı, temas ettiğim anda beni öldüreceğinden eminim.

"Beni nereye götürüyorsanız. Sadece sür," diyor ve uyku tulumunu sırt çantasıyla birlikte arka koltuğa yerleştiriyor.

"Kamyonetinin kapısını açık bırakmışsın."

Bir anlık gergin sessizlikten sonra yolcu koltuğundan inip kamyonete doğru ilerliyor. Kapının sertçe çarpılmasıyla aracın önünden rastgele bir metal parçası fırlıyor ve ben elimin tersiyle bir kahkaha atıyorum.

Neyi kırdığını araştırma zahmetine girmeden kamyonetime geri döndü ve içine tırmandı. "Tek kelime etme."

TOtel adanın en iyisi. Beş yıldızlı ve ünlülerin en sık gittiği yer. Muhtemelen onu bırakabileceğim en güvenli yer. Kendi kapıcısı ve kışına kadar güvenliği olacak. Vicdanım lanet bir bebek gibi uyurken, libidom beni bütün gece ayakta tutacak. Bundan hiç şüphem yok.

Kart okuyucuyu kapının üzerinde salladı ve sert klik sesini duyunca gülümsedi. "Huh. Bu harika."

"Bu da eski bir teknoloji. Daha önce hiç otelde kalmadın mı?"

"Hayır. Bir sürü motelde kaldım. Ama otel yok."

Görevlinin yapmasına izin vermeyince çantasını taşımayı teklif ettim ve onu omzuma atıp odaya kadar takip ettim. İçgüdülerim bana odayı hızlıca taratıyor -dolap, üç masajlı duş başlığı olan geniş bir duşa sahip banyo, onu yirmi farklı şekilde sikebileceğim devasa kral yatak ve körfeze bakan balkon.

Kız da aynı şeyi yapıyor ve eşyaları inceliyor. "Burası çok süslü. Beni kapıdan içeri almalarına bile şaşırdım."

"Kapıdan içeri aldıkları siz değilsiniz. Para. Eğer paranız varsa, nasıl görüldüğünüzü pek umursamazlar." Odanın parasını nakit olarak ödedim, müdürle bir anlaşma yapmam gerekiyordu, ama bahşış de ekleyince memnun oldu. Ayrıca sipariş etmek isteyebileceği yemekler için de bir kredi bıraktım.

"Ama benim param yok Thierry. Senin var."

Doğru değil, ismimin dudaklarında mükemmel bir akorda dönüşmesi, tekrar tekrar dinleyebileceğim bir melodi gibi. Keşke tınısını bir kademe daha yükseltebilseydim, ama onun kısa bir ziyarete gelmiş bir turist olmadığını bilmek, onu umumi tuvaletler ve ucuz yerli bira gibi her ne pahasına olursa olsun kaçındığım şeylerle aynı kategoriye sokuyor.

Çantasını yatağın üzerine atıyorum, bu da onun bir nefes almasına neden oluyor.

"Dikkat et! İçinde önemli şeyler var." İçini karıştırdıktan sonra içinden bir müzik kutusu çıkarır ve komodinin üzerine koyar.

Kaşlarını çatmış, sanki çok *kıymetliymiş* gibi onu okşamasını izliyorum. Bu kızı neyin harekete geçirdiğini asla anlayamayacağım ve sanırım bir dereceye kadar anlamamam en iyisi.

"Anlaştık gibi görünüyor. Kamyon bu akşam kasabanın ana yolundaki Mike's Garage'a çekilecek. Tüm onarım masraflarını doğrudan benden alacağını biliyor." Yalan. Hurda yığını gün doğmadan hurdaya ayrılmış olacak. Bu ada, olması gereken yere bisikletle ya da yürüyerek ulaşamayacağı kadar büyük değil.

Yatağın kenarına tünemiş, arkasına yaslanmış, ellerini arkasındaki şiltenin üzerine koymuş, bu da atletinin kumaşını göğüslerine doğru çekiyor. Bacakları hafifçe açılmış, sadece onları sırtımın etrafına sarılmış olarak hayal etmeme yetecek kadar. "Bütün bunlar için sana ne borçluyum? Oral seks mi? Köpek? Anal?"

Dilim dişlerimin arasında kayarken, onunla bu pozisyonların her birini düşünüyorum. Bana kalsa, hepsinin tadını çıkarırdım. Tek bir hafta sonuna sığdırabileceğim kadar çok sikişirdim. Ne yazık ki, gidip Julio'nun radarına girmek zorunda kaldı.

"Beni yalnız yakaladın. Bir otel odasında. Kimsenin haberi bile olmaz."

Tabii ki yaparlardı ve bu kızın meraklı gözlerin kişisel ilişkilerimi ne kadar çabuk yakaladığından haberi yok. İkimizi de Julio'nun adamları için ne kadar kolay hedef tahtası haline getirebileceğimi.

Dili dudaklarında geziniyor ve kendini yatağın kenarına doğru iterek o solgun ve ince kalçalarını genişletiyor. "Çılgılık atmayacağıma söz veriyorum. Ya da çok fazla gürültü yapmayacağım."

"Bunun amacı ne?"

Omuzları yenilgiyle çökmüş, oflayıp pufluyor ve doğruluyor. "Çünkü sen benim için güzel bir şey yaptın. Şimdi ben de senin için iyi bir şey yapıyorum."

Ve hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok sikmek istememiştim, ama bunu kendi şartlarımla yapıyorum. Onun şartlarıyla değil. Ona doğru bir adım atıyorum ve bana bakarken başını narin bir şekilde eğiyor. Gözlerindeki doğal merak ve ateş benim gibi erkekleri çıldırtıyor. Bu kız bunu çok iyi biliyor. İstedikini elde etmek için seksi bir silah olarak kullanıyor ve başka koşullar altında, onun minnettarlığından yararlanmaktan mutluluk duyardım.

Ama bu gece değil. Ve benden bunu beklediği için değil.

Onun kim olduğunu bilmem gerek. Neden o terk edilmiş bok çukurunda kaldığını. Julio neden ayak izlerimi takip etmesi için o pis federali gönderdi.

Bir kartel patronu durup dururken ortaya çıkan rastgele bir kızın etrafında dolanmaz. Kasten ortaya çıkmadıysa tabii. Ve bilmemesi gereken bir şey biliyor.

Parmağımı yanağından aşağı çekerek o güzel yeşil gözlerde bir şey arıyorum. Bana her adımı hesapladığını söyleyebilecek şeytani bir titreşim, ama sahte şehvetin altında gördüğüm tek şey hüznün. "Kimsin sen?"

"Sana kim olduğumu söyledim."

Yine de ona inanmıyorum. Brie bana adını söylediğinde de ona inanmamıştım. Muhtemelen bu kızdan gerçeği öğrenmek için ona işkence etmem gerekecek, çünkü yalan söylerken en ufak bir irkilme bile göstermiyor, bu da bana başkasının derisinde yaşama konusunda çok fazla pratiği olduğunu gösteriyor.

"Odada kal. Birkaç gün hiçbir yere gitme." "Birkaç gün mü?"

"Dükkânın kamyonunuzu ne kadar süre alacağını söylediği."

"Bu saatte bir dükkâna ulaşmayı nasıl başardınız?" "Sahibi kuzenlerimden biri. Uzaktan."

"Birkaç günüm yok. Bundan daha erken gitmeyi umuyordum."

"Neden?"

Cevap vermek yerine dudaklarını sıkıyor, küçük cadaloz. "Beni becerecek misin Thierry, yoksa bütün gece bana sorular mı soracaksın?"

Dişlerimin gıcırdamasıyla birlikte kafatasıma bir acı çarpıyor ve kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. "Benim hesabıma yemek sipariş edebilirsin. İyi geceler dilerim. *Bayan James.*"

"Bu kadar mı? Beni süslü bir otele yerleştiriyorsun. Arabamı kim bilir ne kadara tamir ettiriyorsun. Ve sen bana burada oturup üç gün boyunca dışarıdan yemek sipariş etmemi mi söylüyorsun? İnsanlar hiçbir şey için güzel şeyler yapmazlar. Özellikle erkekler yapmaz. Ve sen de bir aziz değilsin. Daha önce seninle yatmam için beni kandırdın, şimdi ne olacak?"

"Sen söyle. Kimsin sen?"

"Boş ver. Bu oyunu oynamayacağım. Eğer sevişmeyeceksek, ben yatmaya gidiyorum."

"O halde, *iyi geceler.*"

"*Bonne nuit,*" diye alay ediyor, onu tekrar reddettiğim için açıkça kızgın. Güzel.

Hızlı bir penis ayarlamasıyla odasından çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken kendimi azarlıyorum.

Koridorun yarısında kulübü aradım. Miranda üçüncü çalışta telefonu açtı. "Merhaba, Bay Bergeron."

"Bu gece kapanışı senin yapmanı istiyorum. Brie'nin rutinini biliyor musun?" Menajerime bu gece izin verdim ve kız kardeşi bana ne kadar baş ağrısı ve keder verse de, itiraf etmeliyim ki Brie'nin çalışmadığı gecelerden nefret ediyorum.

"Tamamen tanıdık, Bay Bergeron."

"Güzel. Yarın sabah tüm rakamları kontrol edeceğim. Brock'a ödeme yapıldığından emin ol."

Brock, işler ilk başladığında tuttuğumuz kulüp organizatörü. Muhtemelen kulübün şu anda patlama yapmasının en büyük nedeni. Güzel kadınları ve bazı sosyal medya kralı arkadaşlarını işe alarak bir sürü yüksek bahisçi getirdi. Yıllar önce Julio'ya sunduğum bir stratejiydi ve neyse ki işe yaradı. Aksi takdirde, bir metre altımda kemik yığınının başka bir şey olmayacağımdan şüpheleniyorum.

"Getireceğim. Bu gece Dubai'den bir kodaman getirdi. Masadaki içkileri görmeliydin. Vay anasını."

"Harika."

"İyi geceler, Bay Bergeron."

Fermuarımı kemiren cinsel hayal kırıklığıyla asansöre binip lobiye iniyorum. Kapılar açılıyor ve kaslarım derimin altında düğümlenmiş ipler gibi gerilerek duruyorum. "Aric." Kirli federal yanında duruyor

Marcelle, her zamanki gibi bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Görüyorum ki bir gece adada kalmaya karar vermişsiniz."

"Ah, arkadaşlığa karşı koyamadım." Adam kadının kışına bir tokat atar ve Marcelle öne doğru atılır. "Sakıncası yok, değil mi?"

Onunla net bir göz teması kuruyorum ve bakışları tekrar benimkinden ayrılmadan önce hafifçe başını salladığını görüyorum. "Rızaya dayalı olduğu ve benim bölgemde olmadığı sürece." Zor bir kız bu. Ve şu anda benim saatimde olmadığı için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim pek bir şey yok.

"Her iki şekilde de fark etmez. Peki, sizi bu gece bu güzel mekâna getiren nedir?"

"Her zamanki gibi iş."

"Sizin işinizi bilmek benim işim."

Sırf bu herifi gemiye almak için yaptığım pazarlıkların hatırına bu oyunu oynuyorum. "Oldukça önemli bir konduğumuzun konforunu kontrol etmek için buradayım."

"Peki bu kim olabilir?"

"Dubai'den iş adamı. Şu anda kulüpte, içkilere *binlerce* dolar döküyor." Onun için heceleme gerek yok. Kulüp ne kadar iyi olursa, ödeme alma şansı da o kadar artar.

"İyi adam. Dünyanın kış yalayıcılara ihtiyacı var. Hazır başlamışken benim olanaklarımı da kontrol etmeye ne dersin?"

"Git kendini becer, Aric."

"Dikkatli ol. Bizimki gibi güzel bir dostluğu tek başına mahvetmek istemezsin. Böyle bir şey trajik olur."

Kan basıncım önümüzdeki birkaç dakika içinde düzelmezse bu da gerçekleşebilir. "İzin verirseniz, kulübe geri dönmem gerekiyor."

"*İzninizle*. Asansörün duvarlarını spermlemlerimle boyamadan önce odama gitmem gerekiyor." İçinden kopan iğrenç kahkaha cinayete meyilli bir akorda çarpıyor.

Domuzlar bu pislikten daha temiz ve çok daha zariftir.

Yollarımız ayrılıyor ama o asansöre adımını atıp kapılar kapandığı anda dönüp merdiven boşluğuna yöneliyorum. Üç kat yukarı çıkınca, köşeyi dönen Aric ve Marcelle'in arkasından biraz mesafe bırakarak kapıyı itiyorum. Aynı köşe Carly'nin odasıyla aynı koridora açılıyor.

Basit bir akşamın nasıl bu kadar karmaşık hale gelebildiği şaşırtıcı.

Gözden kaybolduklarında adımlarımı hızlandırıyorum ve bir figür köşeden hızla geliyor. Onu görünce kaslarım hem öfkeyle geriliyor hem de şehvetle sersemliyor. Elinde bir buz kovası var ve farkında olmadan dikkatimi dağıtan bu küçük şey utangaç bir şekilde gülümseyerek yaklaşırken kovayı havaya kaldırıyor. "Bir kızın nereden buz alabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Odanın dışında ne yapıyorsun?"

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Gittiğini sanıyordum?" Onu kolundan tutarak odaya doğru yönlendiriyorum. "Hey!

Bırak beni!"

"Sessiz ol."

"Hayır, sessiz olmayacağım."

Köşeyi döndüğümüzde Aric'i Marcelle'e yapışmış halde buluyoruz, ikisi de tahminimce odalarının hemen dışında öpüşüyorlar.

Carly's'in iki kapı aşağısında.

Bir elimle ağzını kapatarak onu kendime doğru çekiyorum ve Aric'in göremeyeceği şekilde kendimi duvara yaslıyorum. Bana karşı kıpırdanırken, kışının kasıklarına sürtünmesini ya da onu susturmanın itiraf etmek istediğimden daha fazla tahrik edici olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kart okuyucunun bip sesiyle köşeden bakıyorum ve ikisinin tökezleyerek odalarına girdiğini görünce, elimdeki alingan küçük hayvanı serbest bırakıyorum.

"Sen hiç--"

Elimi tekrar ağzının üzerine bastırıyorum. "Biz gidiyoruz. Şimdi gidiyoruz. Eşyalarını topla."

Sonunda anlıyor, asi parıltısı yumuşayıp daha ciddi bir hal alıyor. "Neler oluyor?"

"Sana bahsettiğim o kötü adamlar var ya? Onlardan biri burada." "Kart oyunundaki adam mı?"

"Seni gördü mü?"

"Bilmiyorum. Başını arkaya eğmişti ve o sırada bir kızın eli pantolonunun içine girmişti. Kızın yüzünü görmedim ama onunkini gördüğüme eminim. Sanırım tüm bunların arasından bir anlık bir bakış yakalamış olabilir."

"Hadi." Niyetimden daha büyük bir güçle onu koridora geri sürüklüyorum ve oda kartını bulmasını bekliyorum. İçeri girdikten sonra belimdeki silahı çekip hızlı bir tarama yapıyorum.

"Toparlan. Seni başka bir yere götürüyorum."

"Oda için dört yüz dolar ödediniz. Bir elli dolar da yolda olan

makaronlar için."

"Makaronlar için 50 dolar mı ödedim?"

"Onlar Fransız. Ne bekliyorsunuz ki? Ve ben onları seviyorum. Bana istediğimi almamı söylemiştin."

"Şu anda para umurumda değil. Eşyalarını topla." "Şimdi beni nereye götüreceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

OceanofPDF.com

CÉLESTE

C Bu akşam denediğimiz üçüncü otelin otoparkına park etmiş olan Thierry'nin kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken, klimanın vantilatörleri bacaklarımın üzerinde. Görünüşe göre, yaklaşan karnaval

Bir kongre varmış, kilometrelerce ötedeki tüm otel ve moteller doluymuş, tabii en pahalısı hariç. Ve görünüşe göre oraya geri dönemem.

Ofisin penceresinden bakan tezgâhtar eğilip başını sallıyor, aralarındaki tüm konuşma boyunca göz teması sanki ona boş yer olmadığını söylemekten korkuyormuş gibi zayıf. Nedense herkes bu adamdan korkuyor gibi görünüyor. Daha önce, durduğumuz ikinci motelden çıkan ve Thierry'ye lobiye doğru ilerlerken geniş bir mesafe bırakan bir bakım görevlisine benzeyen bir şeyi izledim. Ondan bu kadar korkmalarının sebebi ne?

Elini yüzüne sürerek motelin ofisinden çıktı. Belli ki sinirli, ama onu tanıdığım kısa süre içinde duyguları pek yüzeye çıkmadı. Derin ve rahatsız edici derecede sakin kalıyorlar.

Russ her zaman bu kişilik tipleri için *"Durgun sular derin akar"* derdi. O zamanlar pek anlamadığım ama şimdi çok mantıklı gelen bir uyarı.

Sürücü kapısı açılıyor ve kapıyı çarparak yanıma tırmanıyor. Bir süre sessiz düşündükten sonra koltuğunda geriye yaslandı.

"Bak, denedin. Beni kamyonetime bırak. Araba tamirhanesinin dışında kamp kuracağım... ya da her neresiyse... birkaç gece için."

Her gece lüks bir konfor içinde uyuduğuna şüphe olmayan onun gibi bir adam için bu olasılık muhtemelen saçma geliyordur. Dört gözle bekliyordum.

Ama sanırım benim gibi bir kız için lüks yerler pek uygun değil.

"Sana bir soru soracağım Carly. Ve sen de bana karşı tamamen dürüst olacaksın." Kolunu koltuğun üzerinden geçirerek bana bakacak kadar döndü. "Bak, kalabileceğin bir yer var. Kimsenin seni bulamayacağı güvenli bir yer. Ama seni oraya götürmeden önce bazı güvencelere ihtiyacım var, bu yüzden küçük bir göster ve anlat oyunu oynayacağız."

"Ben oyunları sevmem."

"Ben de öyle, o yüzden artık onlarla oynamayı bırakalım. İlk ben başlayacağım. Peşinizde olan adamlar aslında çok tehlikeli bir kartelin üyeleri."

"Çalıştığın yer."

"Ah-ah. Sıradaki sensin."

"İyi." Neyi paylaşacağım, neyi paylaşacağım. Onun yanındayken temkinli olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bu bana okul danışmanlarıyla ve terapistlerle konuştuğum ve her zaman onlardan bir adım önde olmak zorunda kaldığım günleri hatırlatıyor. Bu noktada bu adama tamamen güvenebilir miyim bilmiyorum. "Burada o kadar da yabancı değilim."

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, *aslen* buralı mısınız?" "Evet."

"Güzel. Gördünüz mü? İşte böyle oynanır." "Şimdi de sen mi?"

"Oteldeki adam bir FBI ajanı. Karanlık biri. Ve işte bonus: O da senin peşinde."

Gözlerimi üç kez kırptırdıktan sonra bir süre düşündüm. "Özür dilerim, bu beni aldı Bu beni biraz şaşırttı. Bekle biraz." Adam daha önceki kart oyunu sırasında tüm suçluların arasına ne kadar kolay uyum sağlamıştı. Ve bakışlarının üzerimde çok uzun süre kalması. Neden? Kim olduğumu bilmiyorsa, kirli bir polis benden ne istesin ki? Ve bu noktada bunu bilmesinin tek yolu Brie'nin ona söylemiş olması, çünkü konuştuğum tek kişi o. Ama bu da mantıklı değil. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Sanırım Thierry'ye sormak beni bir yere götürmeyecek, tabii itirafımın dozunu biraz artırmazsam. "Yani ben sana daha önemli bir şey söylersem, sen de bana daha önemli bir şey mi söyleyeceksin?"

"Şimdi anlıyorsun, *chère*."

"Tamam."

Yapma, Cely. Russ'ın sesindeki uyarı beni bir anlığına duraksattı. Daha fazla cevaba ihtiyacım olduğuna karar vermeme yetecek kadar.

Bu yerde yanımda oturan siyah kurt dışında tek bir arkadaşım bile yok ve sadece onun benim tarafımda olduğunu tahmin ediyorum, çünkü aksi takdirde muhtemelen beni uzun zaman önce ele verirdi.

"Gerçek adım Céleste. Ama sana sadece bunu veriyorum. Sadece bir ilk isim." Burada doğduğuma dair tek bir kayıt bile olmadığı için bununla yapabileceği pek bir şey yok. Ve bu noktada, eğer benimle ilgili bir şey bulmayı başırırsa, çok sevineceğim.

"Yeterince adil. Şimdilik, soyadınızı öğrenene kadar Bayan James'i kullanmaya devam edeceğim. Ve öğreneceğim."

"Neden bana sadece Céleste demiyorsun?"

"Formaliteleri severim. İhtiyacı ortadan kaldırıyorlar--" "Duygu katmak mı? İnsanlık mı?"

"Aynen öyle."

"Haklısınız. İnsan duyguları çok dağınık. Demek istediğim, *boynunu kırabilecekken* neden bir kedi yavrusunu *sevesin* ki, anlıyor musun?"

"Neden James soyadı?"

Kuşkusuz, küçük bir parçam ona bölgede hâlâ yaşayan bir James tanıyıp tanımadığını sormak istiyor ama Russ'ın hayatta kalan tek mirasını bu işin içine çekmeyi reddediyorum. "Sadece sıradan bir isim, hepsi bu. Şimdi bana sor. Yerliler sana neden Rougarou diyor? Dolunayda kurt adam taklidi falan mı yapıyorsun?"

Yanağı gülecekmiş gibi seğiriyor. "Belki de siyah giymeyi sevdiğim içindir.

Hiçbir fikrim yok."

"Yine de siyah bir kurt tarafından ısırıldınız, doğru mu?"

"Bu doğru." Sesinde, bu konuyu daha fazla kurcalamamamı söyleyen küçümseyici bir ton var. Parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü yarama baktığını anlayacağım kadar çeviriyor, ani ilgisi beni sormak istediğim sorudan, bu adada hiç siyah kurt olmadığına dair sorudan uzaklaştırıyor. Midemdeki düğümler dikkatimi onun yüzündeki nazık, neredeyse sempatik ifadeden çekiyor.

"Çocuklukta yaralanma."

Gözlerindeki bilmiş bir eğlence titreşimi bana bunu yemediğini söylüyor. "Oyunun amacı dürüst olmaktır, Bayan James." dediğinde onaylandı.

"Güzel. Yara izi bir saldırı. Uzun zaman önce oldu ve ben yaşadım, bu yüzden gerçekten önemli değil."

Bakışları her zamanki gibi beni inceleyerek biraz daha oyalanıyor ve başparmağı yara izinin üzerinden geçtiğinde nefesim kesiliyor. Beni bırakıyor ve koltuğuna geri dönüyor.

"Peki, bahsettiğiniz şu güvenli yere gitmeyi hak ettim mi?"

"Henüz cevaplamadığınız bir soru daha var. O evde ne yapıyordun?"

Elimi gömleğimin altındaki anahtara götürme dürtüsü parmaklarımı yanımda seğirtiyor ve o gizli küçük odada bulduklarımın sonra bunu ona anlatmamın imkânı yok. Tüm bu kara büyü olayları yüzünden beni bir ucube olarak görmesi bir yana, bir hayaletin beni doğduğum yere dönmeye zorladığını nasıl açıklayabilirim ki?

"Sadece çocukluğumdan hatırladığım bir ev. Perili evleri severim."

"Ve bu küçük kamp geziniz basit bir anı gezisi miydi?"

"Öyle de denebilir, evet. Peşimde olduğunu söylediğiniz bu adamlar.... Neden?"

Benden ne istiyorlar ki?"

"Korkarım bu henüz cevabını bilmediğim bir soru." Anahtarı çevirerek motoru çalıştırdı ve vites taktı. "Bu arada, seni aramaya zahmet etmeyecekleri bir yer biliyorum."

"A tekne?" Kafamın içinde milyonlarca farklı senaryo dönüyor, bir yandan da teknenin arka tarafına yanaşmış küçük kayığa bakıyorum.

demir balkonların üzerine yerleştirilmiş yarım düzine penceresi olan eski bir tuğla apartmana benziyor. Bu görsellerden en öne çıkanı: bir bodrum katında elleri bağlanmak ya da timsahlar için lezzetli bir atıştırma olarak bataklıkta bir yere atılmak. Belki de bu yüzden beni o pis polisten kurtardı. Benden kendisi kurtulabilecekken, beni teslim etmenin ne eğlencesi var? "Beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

Cevap vermek yerine, kayığın içine yerleştirilmiş orta boy bir soğutucuyu örten ipeksi görünümlü gri bir çarşafı kapıyor.

"Kurbanlarınızın vücut parçalarını burada mı saklıyorsunuz?" Bunu sorarken sadece yarı şaka yapıyorum.

Sırıtarak başını sallıyor ve çarşıftan uzun bir şerit koparıyor. "Alabilir miyim?"

"Yapmamanı tercih ederim."

"Ya bu, ya da seni bayıltmak. Seçimini yap."

"Ne centilmen ama. Bir silahın var ve beni bataklığın ortasında bir yere götürebilmek için gözlerim bağlı bir şekilde bir bota binmemi istiyorsun. Kimse sana kızların bunu biraz ürkütücü bulduğunu söylemedi mi?"

"Bu bir randevu değil." Silahını yan kılıfından çıkarıyor ve kısa bir an için beni onunla vuracağı düşüncesiyle midem bulanıyor. Onun yerine kabzasını bana uzatıyor.

"Seni vuracağımdan korkmuyor musun?" "Hayır."

"Sen cinsiyetçi bir pisliksin, bunu biliyor muydun? Son derece iyi ateş edebildiğimi bilmeni isterim."

"Harika. Şimdi arkanı dön ki göz bağını bağlayabileyim."

"Ya yapmazsam, ha? Ya beni silah zoruyla bu yere götürürsen? Durumu biraz değiştirim."

Bir iniltiyle teknenin içine uzanıyor ve bir bölmeden başka bir silah çıkarıp görmem için havaya kaldırıyor. "O zaman olasılıkları biraz dengeliyorum."

"Bana karşı hâlâ bir avantajın varsa, bana silah vermenin ne faydası var?" "Sana oynayacak bir şey vermek için, böylece benimle uğraşmayı bırakacaksın."

Şimdi dön. Lanet olsun. Dön."

İnatçı yanım ona cehenneme gitmesini söylemek istiyor. Silahını alıp gitmesini ve kamyonumu bulmasını. On altı yaşındaki Céleste de böyle yapardı. Yirmi yaşındaki Céleste'in biraz daha akıllı ve çok daha meraklı olduğunu düşünmek istiyorum, bu yüzden dediğini yapıyorum, ona sırtımı döndüğümde soğuk çeliğin ağırlığını avucuma alıyorum.

Dünya karanlığa gömülürken, gözlerimdeki kumaşı iyice sıkı bir çekiştirme yapıyor.

"Biliyorsun, beni nereye götürdüğünü bilecek değilim zaten. Bataklık garip yaratıkların yaşadığı yabancı ve ürkütücü bir yer."

"O halde, kendinizi evinizde hissedeceğinizi sanıyorum."

"Şu anda yüzünde bir gülümseme olsa iyi olur, Bergeron. Unutmayın. ... Silahım var."

Nazik bir dürtmeyle beni ileri doğru itiyor ve bir elim onunkine sıkıca yapışmış halde teknenin kenarına ayak basıyorum. Kavrayışı güçlü ve sıcaktı.

Diğer elini belime koyup beni tekneye doğru yönlendirirken garip bir his kaplıyor içimi. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Bunu en çok güvene benzetirdim, ama hayatımdaki birçok insan için bu, bu kadar özgürce verilemeyecek kadar zor kazanılan bir şey. Yani, hayır, güven değil ama belki rahatlık. Beni kızdırdığında yaşadığım gerginliğin aksine bu çok daha sakin. Tuhaf bir şekilde hoş.

O bir hırsız ve kumarbaz.

Evet, ama Russ bunların hepsine sahipti, üstelik alkolikti ve ona hayatımdaki herkesten daha fazla güvenmeye başladım.

Bank benzeri koltuğa yerleştikten sonra kenarına tutunarak zifiri karanlıkta bekliyorum. Rıhtımdaki sürtünme sesleri onun yakınlığını gösteriyor ve teknenin hafif sallantısı bana güverteye adım attığımı söylüyor.

Ardından gelen sessizliğin, daha önce bağlı olduğunu gördüğüm ipi gevşetmesi olduğunu hayal ediyorum. "Peki, soğutucu. İçinde gerçekten ne var?"

Etrafta daha fazla itiş kakış oluyor ve bir kapağın hafifçe gıcırdayarak açılmasıyla birlikte duyularıma tanınabilir derecede güçlü bir koku çarpıyor. İrkilerek burnumu kırıştırdım. "Oh, Tanrım. Balık mı?"

"Musa için."

"Musa kim?"

"Göreceksin." Motor ateşleniyor, tekne geniş bir kavis çiziyor ve ben de hoş bir esinti için başımı arkaya eğiyorum. En rahatsız edici sesin karşımdaki motordan değil de suyun kendisinden gelmesi garip. Belki de şimdiye kadar bindiğim en sessiz tekne.

Silah ellerimde biraz gevşek duruyor. Yine de kayık su yüzeyinde mırıldanırken parmaklarım sürekli tetiğin farkında. "Ee... Céleste." Gerçek ismim onun dilinden Valir aksanıyla, ipeğin erimiş çeliğe sürtünmesi gibi yuvarlanıyor ve mideme bir ürperti gönderiyor. Belki de yanlışlıkla söylemiştir.

Her iki şekilde de hoşuma gitti. "Burada doğdun. Chevalier'de mi?"

Adanın adı bile o söylediğinde kulağa on kat daha seksi geliyor.

"Evet." Sözcüklerimi dikkatle seçmek bu sefer çok önemli olacak çünkü bahse girerim ayrıntılar konusunda çok beceriklidir ve bir hata beni ele verebilir.

"Peki kaç yaşına kadar burada büyüdün?" "Pek genç sayılmam."

"Ailen buralı mı?"

"Ben söylerim, sen anlatırsın diye bir oyun olduğunu sanıyordum."

"Bu bir oyun değil, *chère*. Buna sohbet denir."

"Farkında olmayan kurbanlarınızın kendilerini rahat hissetmelerini böyle mi sağlıyorsunuz?"

Kıkırdamasının sesi kulağıma ulaşıyor ve göz bağının karanlığında, ardından gelen duraksamada yankılanan derin, zengin tona odaklanıyorum.

"Beni götürdüğünüz bu yer... yaşadığınız yer, değil mi?" "Evet."

"Peki *Bayan Rougarou* diye biri var mı?"

"Hayır" cevabını verirken sesinde ne bir mizah ne de bir tereddüt izi vardı. "Evinize kimi getireceğiniz konusunda çok titizsiniz."

"Evet."

"Yani, eğer teklifini kabul etseydim, o zaman."

"Bir oda kiralardım."

"Kader ne garip işliyor, değil mi? Ve her şey dolu olduğuna göre, beni becerecektin... nerede? Büyük kamyonunda mı?"

"Büyük ihtimalle. O ya da ofisim."

"Ne kadar romantik." Göz bağının karanlığının ardında, beni düzenli masasının üzerine eğmişken, o tembel Valir ağzıyla kulağıma fısıldamış olabileceği şeyleri hayal etmemeye çalışıyorum. "Ee, ne oldu? Saçım çok mu yağlı? Farkında olmadan senin önünde geçirdim mi? Bu ani ilgisizlik neden?"

"Oyun değişti."

"Bu da şu anlama geliyor: Sırtında hedef olan kızlarla yatmazsın."

"Hedefin doğasını bilmediğim sürece olmaz."

"Bu da ne demek oluyor? Benimle istediğinizi yaptıktan sonra beni kötü adamlara mı teslim edeceksiniz?"

"Seni kimseye vermeyeceğim." Sesinde midemi gıdıklayan bir sahiplenme var ve bundan hoşlanıyor olmaktan nefret ediyorum.

"O zaman neden bana kıyafetine uymayan çirkin bir çanta gibi asılıyorsun?"

"Size olan ilgilerini merak ediyorum."

"Peki, bunu anladığında belki bana da ipucu verirsin." "Belki."

Esinti ve elimdeki silahla bu ne kadar rahat olsa da, aramızdaki uzun sessizlik sinir bozucu. Ayağımı teknenin dibine vurarak, fırsatım varken soracak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ne yazık ki, konuşmak benim güçlü yanımdır değil.

"Yani, yalnız yaşıyorsun. Yani, resimde bir kadın olmadığını biliyorum ama psikopat bir oda arkadaşın falan da yok, değil mi?"

"Yalnız yaşıyorum. Moses hariç." "Musa da kim?"

"Öğrenmek üzeresin." Kayığın uğultusu yavaşlar, motor sonunda kesilmeden önce bir takırtıya dönüşür. O teknenin kış tarafında hareket ederken tekne hafifçe sallanıyor. Koluma ilk dokunuşunda kaslarım geriliyor ve onun nazik ama sabit tutuşu beni sağlam bir yüzeye çıkarıyor. O beni bilinmeyene doğru götürürken, nefis odunsu misk kokusunun esintisi duyularımı sarıyor. Bir su sıçramasıyla irkiliyorum ve duruyoruz.

Kolumdaki tutuşu çözülüyor. "Göz bağını çıkarabilirsin."

Garip bir şekilde silahı tutarken, üzerime gelen kör edici ışıklar karşısında kumaşı gözlerimden kaydırıyorum. Yoğun parlamaya karşı gözlerimi kısarak ona bakıyorum, görüşüm alışırken onu tekneden çıkardığı soğutucuyu açarken buluyorum.

İçindeki balıktan bir parçayı suya fırlatır. Saniyeler sonra, bulanık derinliklerden devasa bir diş seti çıkar ve onu kapar.

Eğer devasa kafası bir şey ifade ediyorsa, yaklaşık on iki metre uzunluğunda olması gereken timsahı izlerken, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Üzerinde durduğum dar iskele birdenbire kendimi pek dengeli ya da güvenli hissetmemeye başlıyor, hele ki o şey sudan çıkıp ayaklarıma doğru sıçramaya karar verirse.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, parmaklarımın Thierry'nin koluna girdiğini görmek için aşağı bakıyorum ve bir adım geri gidiyorum. "Moses, anladığım kadarıyla?"

"Evet. Her akşam beni selamlıyor."

"Onu iyi beslemelisin."

"Birkaç güzel yemek yedi." Soğutucuyu olduğu yerde bırakarak, takip etmem için başını salladı.

Gözlerimi suyun yüzeyine dikilmiş yumru namluya dikmiş, ukala ev sahibimin peşinden soğutucunun etrafından dolanarak kıyıya yakın bir yerde demirlemiş oldukça pahalı görünen bir tekneye doğru ilerliyorum. Daha önce hiç yakından görmemiş olsam da bir yat olduğunu tahmin ediyorum. Bu ucubenin ön tarafı büyük bir güverte ve kapının iki yanında sallanan sandalyeler var, tıpkı bir ev gibi. Ev teknelerini daha önce de duymuştum ama bu şey lüks bir versiyon olmalı ve bir sıra selvi ağacının ve çevresindeki bataklık arazinin içine sıkışmış, çılgınca yersiz görünüyor. İki tarafında da seçebildiğim tek bir komşu bile yok. Tamamen تنها.

Öldürmek ve yok etmekle ilgilenen birinin gideceği yer burası olurdu.

Kapıda duraklayan Thierry bana doğru dönüyor ve beklentiyle parmaklarını oynatıyor. Silaha hızlı bir bakış attıktan sonra ona uzatıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki silah kullanacak birine benzemiyorsun," diyorum, silahın onun elinde tamamen doğal durduğu gerçeğini görmezden gelerek. Silahı tutuşundaki rahatlıkla ilgili bir şey. Doğuştan bir katil gibi. "Öldürme konusunda bundan çok daha samimi olacağından şüphelenmiştim. Kurbanının karnını deşerken kulağına tatlı sözler fısıldıyorsun."

Bana kısa bir sırtış attıktan sonra kapıya doğru dönüyor ve silahının şarjörünü kontrol edip yerine takıyor. "Sezgilerin çok kuvvetli. Bunun için okula mı gittin yoksa psikopatlardan payına düşeni mi aldın?"

"Birkaç pislik tanıdım."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açıyor, silahın yol göstermesine izin veriyor ve eli kalçama dayanıp beni neredeyse koruyucu bir şekilde arkasına çektiğinde, şakaların artık hiçbir değeri kalmıyor.

Işığı yakma zahmetine katlanmadan odaları hızlıca tarıyor, beni her zaman arkasında tutuyor, gözlerim belirsiz çevreyi algılamak için zorlanırken. Bunu yapması onun için güvenli görüldüğünde ışığı yakıyor ve beni New York'taki herhangi bir yüksek binada rahatlıkla bulunabilecek muhteşem bir oturma odası ve mutfak karşılıyor.

Tabii daha önce yüksek bir binaya adım attığımı varsayarsak, ki atmadım. Ya da New York'a, bu konuda.

Lüks ve sade ama gösterişli dekoru seyrederken, granit tezgah olduğundan emin olduğum tezgahın üzerinde parmağımı gezdiriyorum ve birden kendimi sokaklarda yaşayan bir serseri gibi hissediyorum.

"Bir tekne için oldukça süslü. Bu kadar ağır malzemeyle su üstünde kalmasına şaşırdım."

"Buna kaldırma kuvveti deniyor. Yerçekimi gibi çılgın fenomenlerden biri. Ve kapalı duşlar." Kravatını gevşettikten sonra takım elbise ceketini çıkarır ve yakındaki bir sandalyenin üzerine örter.

Gözlerimin doğrudan kollarındaki şişkin kas çizgisine kaymasından nefret ediyorum. "Yeri gelmişken, seninkini kullanabilir miyim? Duvara monte edilmiş altmış inçlik bir televizyonunuz olduğuna göre, kapalı alan tesisatından mahrum kalmadığınıza dair varsayımlarda bulunuyorum."

"Evet, bir duşum var. Ve evet, kullanman için ısrar ediyorum."

"Gerçekten kuru ve son derece kaba bir tavrın var, Thierry. Bir kızın seninle eve gelmesini sağlayamamana şaşmamalı."

Hafif bir iniltiyle parmaklarını şıklatarak beni takip etmemi istedi ve köpek göndermesi nedeniyle biraz tereddüt ederek isteksizce peşinden banyoya gittim. "Duş alana kadar mobilyalarımın adımını bile atmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Crystal." *Pislik.* "Sen şu mikrop fobisi olanlardansın, değil mi? Kaşığı ya da diş fırçasını paylaşmaz mısın?"

Buna sinirleniyor ve önümde çömeliyor, kaslı omuzlarını ve geniş sırtını görmemi sağlıyor, bir yandan da lavabonun altından bir şeye uzanıyor. "İşte." Hâlâ ambalajında duran ve tezgâhın üzerine fırlattığı yepyeni diş fırçası sarı, duvara monte edilmiş parlak metal bir düzeneğe sarkan ise mavi renkte. "Benimkini kullanmaktan kaçın."

"Neden sarı olmak zorundayım? Kız olduğum için mi?"

"Çünkü benim olmadığı sürece ne renk olduğu umurumda değil."

"Peki seninkileri sakladığın o mini uzay gemisi de ne?" "O bir sterilizasyon ünitesi. Ultraviyole ışık bakterileri öldürüyor."

"Yani seninkini kullansam da fark etmez. Nasıl olsa tüm mikroplarımı öldürüyor." Elini tezgâhın üzerine koyarak üzerime doğru eğiliyor.

Bu adamın ne kadar heybetli olduğunu hatırlayınca tüm şakalar boğazımda düğümleniyor. "Beni test etme, günışığım. Saçmalıklara ayıracak ne vaktim ne de sabrım var."

Güneş ışığı.

Babam çocukken bana böyle seslenirdi.

Başını eğip dikkatimi geri çekene kadar kaşlarımı çatarak uzaklara baktığımı fark etmiyorum bile.

"Ne oldu?" Beni d e ğ e r l e n d i r i r k e n k i yoğunluğu bana bir ormanın kenarında durup tüm karanlığın ötesini görmeye çalışmamı hatırlatıyor.

"Ne?"

"Boş ver. Acıktın mı?" "Saat kaç?"

"Sabahın ikisi mi? Hayır."

"Güzel. O zaman uyku düzeninizi ayarlayayım."

Uyku düzeni. Büyük kral yatağı unutun, bu adam muhtemelen beni kanepede ya da yerde yatıracak, böylece İtalyan derisini kırıştırmayacağım. *Bencil* olduğu yüzüne kocaman harflerle yazılmış. İçinde

Aslında, bir kadına oral seks yapma düşüncesinden korkan ama oral seks konusunda ısrar eden bir adam olduğuna bahse girerim.

"Kız diş fırçama uyması için fazladan pembe ya da sarı bir tıraş bıçağınız olma ihtimali var mı?"

Yüzünde hiç eğlenmemiş bir ifadeyle yanındaki çekmecelerden birini açıyor ve siyah bir tıraş bıçağı çıkarıyor. Eski bıçağı çıkardıktan sonra dolu bir kartuştan yeni bir tane takıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkürler. Uzun sürmez."

O çıkarken kapı arkasından tıkırdıyor ve ben lavaboya doğru dönüyorum. Sağımdaki üst çekmeceleri açınca saç pomadı, tarak ve fırça çıkıyor. Bir sonraki çekmecede tıraş malzemeleri var, hepsi düzgün bir şekilde düzenlenmiş ve tek bir erkekle yaşadığım için alıştığım dağınıklıktan arındırılmış. Her şey, şu anda burada olsaydı Russ'ın gözlerini devireceği türden bir temizlik ve düzenle parıldıyor.

Kendi kendime gülümseyerek çekmeceyi kapatıyorum ve o tuhaf mekanizmanın içinden çıkan mavi diş fırçasına bakıp benimkini de onun yanında hayal ediyorum. Sanki oraya aitmiş gibi. Bu düşünce bana aşk fikrinin kendisi kadar yabancı hale geldi. Hiçbir şey kalıcı değildir. *Evler* bile.

Fırçayı ambalajından çıkardıktan sonra dişlerimi ve dilimi hızlıca temizliyorum, ardından ecza dolabında bulduğum gargarayı içiyorum.

Duş kontrolleri bana tamamen yabancı ve kafamı kaşıyarak hangi düğmenin hangi musluğa gittiğini anlamaya çalışıyorum.

Thierry kapıdan "En solda," diyor, ben de geri çekilip çıplak göğüslerimi örtüyorum ama o içeri girmiyor. Bir dolandırıcıya göre, sınırlar konusunda oldukça saygılı.

Russ ve ben Marquette'te bir kulübe tutmadan önce yaşlı bir adamın yanında kalıyorduk; Russ'ın evdeki bazı bakım işlerini yapması karşılığında kiradan vazgeçmek için pazarlık yaptığı bir adamdı. Russ bir öğleden sonra adamın garajında tamiratla uğraşırken, o pislik duş sırasında banyoya girdi ve beni kabinde köşeye sıkıştırdı. Russ'ın onu üstümde bulması ve yüzünü tuvaletin tankına çarparak beyaz fayansların üzerinde kanlı bir pislik bırakmasıyla sona eren bir itişme başladı. Daha sonra kaçtık.

O gün, ben karşı koymadan birinin bana elini sürmeye çalıştığı son gündü, çünkü Russ bana kendini savunmayı öğretmeyi ihmal etmemişti.

Yıllar içinde öğrendiğim kadarıyla, hapishanede epey bir zaman geçirmiş ve babamın onu psikiyatristi olarak bu şekilde tanıyıp tanımadığını hep merak etmişimdir. Eğer durum buysa, biricik kızını bu adama emanet etmesi bana hiç mantıklı gelmemiştir, ama sanırım buna gerek yoktu. Çünkü Russ bana hiç el kaldırmadı. Bana hiç öyle bakmadı, hatta bana karşı tek bir cinsel düşünce bile ima etmedi. Kusurlarını saymazsak, muhtemelen babamın seçebileceği en iyi dublördü.

Su ısındığında içeri giriyorum ve spreyin kaslarıma çarpmasına izin veriyorum, dizlerimin büsbütün gevşemesinden dolayı çökecek gibi oluyorum. Etrafta bu kadar çok gerginlikle dolaşmamız, kelimenin tam anlamıyla içimizden atılana kadar varlığından habersiz olmamız komik.

Sessizlikte zihnim akşamın erken saatlerine ve evin duvarlarının ardındaki küçük keşfime kayıyor. Brie. Russ. Henüz teyit etmemiş olsam da annem olduğunu düşündüğüm kişi. Aradığım milyonlarca cevap şimdi kafatasımın içinde birbirine çarpıyor.

Çipte ne olduğunu öğrenme dürtüsü merakımı cezbediyor ve Thierry'nin, eğer varsa, araştırmak için bir bilgisayar kullanmama izin verip vermeyeceğini merak ediyorum. Başkalarının yanında doğal olarak şüpheli görüldüğünden, muhtemelen en iyisi onun önünde hiçbir şey görmemem. Belki de ona e-postalarımı kontrol etmem gerektiğini ya da dünyadaki çoğu insanın bilgisayar kullanma eğiliminde olduğu iyi huylu bir eylemde bulunmam gerektiğini söylerim.

Gözlerimin önünde fotoğraftaki kadının bir titreşimi belirliyor ve başımı sallıyorum. Bu gece oraya gitmeyeceğim. Kadının içeri süzülmesi bana hapları almam gerektiğini hatırlatıyor. Ve kesinlikle yakında stoklarımı yenilemeye bakacağım, çünkü şu anda uğraşmam gereken son şey onları almamamın yoksunlukları ve sonuçları. Bu durum sona erdiğinde bırakmayı deneyeceğime dair kendime söz verdim ve hayatımın bir sonraki bölümüne geçmeye hazırım. Ancak şu anda, geçmişimden gelen tüm bu anılar gün ışığına çıkmaya başlarken, kafamın kırılmasını riske atamam. Özellikle de Thierry gibi bir adamın yanında.

Ayaklarımı mermer görünümlü bir bankın üzerine uzatarak bacağımı sabunluyorum, bir an durup nefis kokuyu kokluyorum ve yeni bıçağı kaval kemiğimin üzerinde, uyluğuma kadar gezdiriyorum. Yara izimin engibeli dokusuna ulaştığımda, hasarlı deriyi yırtmamaya dikkat ederek vuruşumu yavaşlatıyorum. Yara izi kendimi bildim bileli orada. Çenemdekinden daha uzun. Neredeyse kasıtlı gibi görünen garip bir şekli olması dışında nasıl olduğunu bile söyleyemem. Damgalama gibi ama yanlış iyileşmiş. Anladığım kadarıyla

Daha öncesini hatırlamıyorum, geçmişimde, hiçbir hatırlama ya da açıklama yok. Hatırlayabildiğim büyük bir yaralanma yok.

Temiz, onun gibi kokan sandal ağacının kalıcı kokusuyla duştan çıkıyorum ve dolaptan aşırđığım bir havluyla kurulanıyorum. Burada her şeyin bu kadar rahat olması beni şaşırtıyor.

Kim fazladan diş fırçası saklar ki? Russ bizimkini bırakın altı ayda bir, her yıl değıştirmeyi hatırlarsa şanslıydım.

Havluya sarınmış bir halde, buharlı bir havada kabinden çıkıyorum ve yerde bir yığın halinde duran kıyafetlerimi görünce iç çekiyorum. Çamaşır makinem olmayalı bir hafta oldu ve toplamaya karar verdiğim birkaç kıyafetle temiz seçeneklerim tükenmeye başladı. Duştan önce giydiğim kıyafetleri giyme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de çıplak uyumayı planlamıyorum.

Giysilerimi kollarımda bir yığın haline getirerek banyodan çıkıyorum ve Thierry'yi çantamı karıştıırken bulduğumda kayarak duruyorum.

THIERRY

"W

Ne halt ediyorsun?"

Sesinin ipeksi dokusu, arkasını dönmemesi için bir uyarıdır, çünkü büyük ihtimalle üzerinde sadece bir Havlu ve bakmak kafamı karıştıracak.

"Eşyalarını karıştırıyorum." Müzik kutusunu çantanın derinliklerinden dikkatlice çıkardıktan sonra, Julio ve adamlarının peşinde olabileceği bir şeyin kanıtının yanı sıra, onun bir kenara koymuş olabileceği herhangi bir silahı aramaya devam ediyorum.

Onu buraya getirmek muhtemelen en iyi karar değildi ama bu noktada kız bir değer. Korunması gereken bir varlık. Belki de Julio onun değerli olduğuna karar verirse kartel için aklama işinden kurtuluş biletim olabilir. Ayrıca kızı saklamak Aric'i beceriksiz bir aptal gibi gösterecekse ben varım.

"Neden? Bu... çok kaba."

"Az önce dolaplarımı ve çekmecelerimi karıştırmıyor muydunuz?" "Bu aynı şey değil. Onlar benim kişisel eşyalarım. *Kişisel*."

"Eğer limonlu külotundan bahsediyorsan, benim bir striptiz kulübüm var, *tatlım*.

Bunlar inkontinans bezi de olabilir."

Çantadan bir kitap çıkarıp yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. *Kara Büyü*. Bir başka nesne de tamamen siyaha boyanmış bir Baphomet. Birkaç ay öncesine kadar onu perili evlerde uyuyarak ve ruh çağırma tahtalarıyla oynayarak kendini tatmin eden aptal ergenlerden biri olarak görürdüm ama son zamanlarda kartelin okültle olan ilişkisinin farkına vardım ve bu tesadüf değil. O soluk tenli, gotik özentisinin Castellano'yu Julio'nun evine sürüklediğini gördüğümde beri bağlantıyı merak ediyordum. Dönüyor

Kartel liderlerinin acımasız bir intikam almak ve kişisel başarılarını garantilemek için birçoğu Palo Mayombe ve benzeri dinler konusunda bilgili olan bu karanlık sanatlar rahiplerini araması alışılmadık bir durum değildir. Hatta bazıları danışman olarak bile görev yapıyor.

Kaşlarım kalkık, sonunda havlu konusunda haklı olduğumu görmek için arkamı döndüm. *Hay sikeyim*. Tabii ki içinde yürüyen bir sık mıknatısı gibi görünüyor. Baphomet'i tutuyorum. "Satanizm mi?"

"Onu buldum. Evin içinde. Diğerleriyle birlikte." Çantayı yataktan almaya çalışırken, onu durdurmak için kolumu savurdum ve banyodan çıkardığı küçük giysi yığınının içinden bir külotu düşürdüm. Bir hırıltıyla yerden almak için eğildi ve havlunun eteğini kalçasının alt tarafını sıyrana kadar kalçasına doğru gönderdi.

"Demek çaldın." Havlu dikkatimi dağıtmaya devam ediyor, göğsüne attığı minik düğümün, avuçlarımı kaşındıran o yuvarlak, etli kürelerin üzerinden kolayca çözülebileceğinden eminim. Bir kızın göğüsleri bu kadar mükemmel olmamalı, özellikle de onları sergilemek için elinden geleni yapmıyorsa.

Giysileri yatağın üzerine atıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Terk edilmiş halde bırakıldığında bu nasıl hırsızlık oluyor? Bulan alır, falan filan."

"Kendinizi o evin kimseye ait olmadığına ikna etmişsiniz."

"Eğer öyleyse, yeni bir dekoratöre ihtiyaçları var demektir. Ve ciddi bir peyzaj düzenlemesine."

"Peki, neden onları saklıyorsun? Bu kitaplar." Yatağın üzerindeki metinleri karıştırırken, insan kurban etme resmine benzeyen bir sayfaya geldim; bir adam başka bir adamın karnını bıçakla kesiyordu. Bağırsaklar etrafa saçılmış. Daha önce görmediğim bir şey değil.

"Bu kadar büyütecek ne var? Brezilya cevizinden döşemene pentagramlar çizeceğimden ve sen uyurken ruh çağırma seansları yapacağımın korkuyorsun?" Kitabı yataktan kaldırıyor ve yanıma oturuyor. Vücudundaki sabun kokusu, benim gibi ölçülü ve disiplinli bir erkeğin etkilenmemesi gereken bir şekilde benimle alay ediyor.

Aramaktan vazgeçerek yataktan kalkıyorum ve çantanın geri kalanını bir kenara fırlatıyorum.

Aramıza biraz mesafe koymaya hevesliyim.

"Sorun ne?" diye soruyor, az önce boşalttığım yere kayarken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yanıma oturursan bit kapmaktan mı korkuyorsun?"

Bu kadının yanında vücudumun verdiği tepkiler beni rahatsız ediyor. Sanki kendim üzerindeki kontrolümü kaybetmişim gibi.

"Belki de bu gece Luc'la kalmalıydım. Eminim o çok daha iyi olurdu. *sıcak* ev sahibi."

Örnek olarak. Elim yanımda sıkı bir yumruğa dönüştüğünde, kuzenimin odada her zamanki gibi bilgisiz bir şekilde duruyor olsaydı, yumruğum yüzüne gelecek şekilde yere serileceğinden eminim. Ve bu düşünce için kendimi kötü bile hissetmiyorum. "İstersen bunu ayarlayabilirim." Kelimeler neredeyse dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor.

Bana bir göz attıktan sonra gülümsüyor ve yatağa yaslanıyor, ıslak saçları tenine ve nevresimime damlıyor. Benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor. Muhtemelen yeni geliştirdiğim çekincelerime rağmen bu kadını becermeyi ne kadar çok istediğim alnıma damgalanmıştır. "Hayır. Burada rahatım. Peki, beni nerede istiyorsun?"

Yüklü bir soru. Cevabım buradaki her duvara karşı, ama bunu ona söylemiyorum.

"Yatağımı alabilirsin."

"Nerede uyuyacaksın?"

"Bitirmem gereken bazı işler var. Kanepede uyuyacağım."

"Bu doğru gelmiyor. Sen kendi yatağını almalısın. Ben kanepeyi alacağım." "Hayır."

"Geçen haftayı terk edilmiş bir evin zemininde uyuyarak geçirdim. İnan bana, süslü deri koltuğun *harika* hissettirecek."

Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda, her ne kadar hoşuma gitse de, gözlerinin vecd içinde geriye yuvarlanmış görüntüsü zihnimden geçiyor ve kanın bakırimsı tadı ağızıma dolana kadar kendi dilimi kemirdiğimin farkına bile varmıyorum. Onun dudaklarından dökülen her kelime farkında olmadan sekse davetiye çıkarıyor.

Ya da belki o kadar da farkında olmadan.

"Ben kanepede uyuyacağım. Sen yatakta uyursun. Anlaşmamız böyle."

"Düzenleme. Ne kadar törensel." Alaycı bir selamdan sonra gülümser.

"Evet, Kaptan. Yoksa sana Büyük Kötü Kurt mu diyeyim?"

"Bu ismi nereden duydun?"

"Birkaç kişi. Ormandaki terk edilmiş evlerde kamp kuran masum kadınları tavladığınız için mi, ee..."

"Sanırım bunun alışılmadık bir durum olduğunu daha önce açıklamıştım."

"Eğer bir şey yapmaya kalkışırsan bil ki şu anda sayende *bıçaksız* olabilirim ama kesinlikle çaresiz değilim."

"Bu gece *beni* birkaç kez baştan çıkarmaya çalıştığına göre, tam olarak *neyi* denedin?"

"Büyükanne geceliği ve gözlüğü giyip beni timsahına yedirmeye çalışmak, birincisi."

"Timsah. Ve büyükanne kıyafeti giyen tek kişi sensin, o külotla." Onu söz konusu külotla görünce kapıya doğru döndüm ve içimde uyandırdığı dürtüleri harekete geçiremeden odadan çıktım. Bu kızın normalde çelik gibi olan savunmamı nasıl aştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Birini becermemeye karar verdiğimde, onu becerme *ihtiyacından* kaçınmak oldukça kolaydır. Görünüşe göre bu hariç. "İyi geceler, Bayan James."

"İyi geceler, Kaptan Wolfie."

Ona attığım bakışlar o kadar ilgisiz ki bakışlarını indiriyor, belli ki bir gülümseme saklıyor. Banyodan çıkarken giydiği şortun cebine uzanıyor ve bir poşet dolusu hap çıkarıp avucuna birkaç tane atıyor.

Ona doğru geri adım atıyorum. "Burada kaldığın sürece uyuşturucu yok." "Ne? Bunlar mı? Uyku hapi."

"Onları teslim et."

Ben bunları ondan alamadan, poşeti havlunun dibine sokuyor ve elini üzerine koyuyor. "Bunları asla vermeyeceğim. Uyumak için onlara ihtiyacım var."

Parmaklarımın bir fiske ve kanımı kaynatan asi kafa sallaması. "Şimdi."

"Hayır. Ben ciddiym. Ara sıra kullandığım ot dışında uyuşturucu kullanmıyorum. Öyle bir şey değil. Söz veriyorum."

"Flaş haber. Uyku hapları uyuşturucudur, *tatlım*. Şimdi seni soyarak aramak zorunda kalmadan önce onları görme me izin ver. Ve sizi temin ederim ki bu hiç hoş olmayacak." "Onları istiyor musun? Kendin al." Ellerini iki yanına koydu.

Bacaklarını, ince kalçalarının arasına sıkıştırdığı torbayı gösterecek kadar açıyor. Bu kız tam bir baş belası. Şu anda kıcına şaplak atmak isteyeceğim, sinir bozucu güzellikte bir iş.

Gözlerim onunkilerde, ellerimi havlunun altına sokuyorum ve sert parmaklarım onun kremsi, yumuşak kalçalarıyla buluştuğu anda her damla kan doğrudan sikime hücum ediyor. Süngerimsi, ıslak bukleler omuzlarının üzerinde dans ediyor, başını eğmiş beni izliyor. Benimle oynuyordu. "Aradığın şeyi buldun mu?"

Dişlerimi gıcırdatarak hap poşetini kaptım ve ondan bir adım geri çekildim. Küçük, mavi tabletleri gözden geçiriyorum ve en azından birkaç ay önce ortalıkta dolaşan fentanil bağlayıcılı çeşitlerini eleyebiliyorum. Bunların yüzeyinde bir 'M' harfi vardı, şüphesiz Diablos tarafından dağıtılmıştı ve daha yuvarlaktı, bunlar ise oval şekilli.

"Bunları nereden buldun?" "Buradan çok çok uzakta."

"Güzel. Buralardan bir şey almayın. Tabii kendini acil serviste bulmak istemiyorsan, kodlama." Parmaklarımı ona geri atarken, teninin parmaklarımda bıraktığı kalıcı hissi ve o kalçaların yüzümün iki yanında ne kadar tatlı hissettireceğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Yüz dolarına bahse girerim ki bu gece rüyada beni görürsün."

"Anladığımı kadarıyla, ayıracak yüz doların yok."

"Benim yok. Ama senin var." Bacak bacak üstüne atar atmaz aletim fermuarımdan fırlıyor ve kendimi kapıya doğru atıyorum. "İyi geceler, Thierry."

Kapıyı arkamdan kapatmak, şu anda derimin altına kötü bir döküntü gibi sızan bu küçük çılgın aleti kontrol etmek için sahip olduğum tek şey. Benimle flört eden kadınlar oldu ama hiçbiri onun gibi değildi. Geri çekildiğim anda birden ilgisini çekmesi çok anlamlı. Uzun ve boş bir yoldan başka bir şey olmadığını bildiğinde kovalamacayı seviyor gibi görünüyor. Onu bağlayacak ya da yukarı çekecek hiçbir şey yok. Onu suçladığımdan değil, ben de bağlanmaktan hoşlanana biri değilim. O, sadece onunla birlikte patlamanın nasıl bir his olduğunu görmek için patlatmak istediğim kompakt bir kaos dozu gibi.

Ama yapmayacağım.

Daha önce çantasından çıkardığım çipi cebimden çıkarıp ona bakıyorum. Julio bana kimseyi öldürmeden o evi araştırmamı söylediği anda işler benim için anlamını yitirmişti. Matamoros'un bölgesine tecavüz eden biri anında öldürülürdü. Yine de Julio onu canlı istiyor.

Onu gözlemlemek istiyor. Ve ben de nedenini öğrenmeye niyetliyim.

HKendime bir içki koyduktan sonra ofisimdeki masaya oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Çipi USB sürücüyü taktıktan sonra Eski teknolojinin yetişmesi için, döndükçe dönüyor, dosyaları açtıkça açıyor

salyangoz hızında. Ekranda *Antitheus* etiketli tek bir klasör beliriyor. Kelimeyi hızlıca aratınca *Tanrı gibi davranan biri çıkıyor; şeytan*. Kelimenin Yunanca tercümesi ise *tanrısız* olarak geri dönüyor. Kapıya doğru bakıp geri dönüyorum, sesi kısıyorum ve çipteki ilginç dosyaya tıklıyorum. Ekranda başka dosyalar beliriyor, bunlardan biri *Efendilik ve Kurban Ayini* başlıklı bir video.

Üzerine tıkladığımda karanlık bir ekran loş, pikseli bir sahneye geçiyor. Arka plandaki karanlık gökyüzüne karşı ağaçların ve çalılarının puslu silueti, bunun gece ormanda çekildiğini gösteriyor. Çerçevenin kenarında, omuz omuza duran ve yüzlerine uzun boynuzlu keçi kafataslarına benzeyen bir şey takmış figürlerden oluşan bir çemberin hemen dışında yakılan şenlik ateşinin ışığı titriyor.

Videoyu orada durdurup kafataslarını inceliyorum.

Magnolia Lane cinayetini okuyalı yıllar oldu ama hatırladığım bir ayrıntı, cinayeti işleyenlerin güvenlik kamerasında keçi kafatası takarken görüldükleriydi. Medya bunu bir köpek ve midilli şovuna dönüştürdü ve bu da vudu uyguladığı bilinen birkaç yerel halka yönelik bir dizi yersiz saldırıyla sonuçlandı.

O gece Malikanede yaşananların voodoo kaynaklı olmadığı, daha sonra üniversiteden bir uzman tarafından tespit edilen ve satanist ritüellerin bir parçası olarak görülen kanıtların anlatıldığı özel bir haberde açıklandı. Olay, bu aşırı dini gruplardan uzak durmak için uyarıcı bir hikayeye dönüştü.

Videoyu durdurmadan içkimden bir yudum alıyorum, bu sırada kameraman grubun etrafında dönüyor ve ağaç dallarından sarkan çubuklardan yapılmış nesneler gibi çevredeki küçük ayrıntıları yakalıyor. Bir dairenin içinde ters çevrilmiş bir 'A' harfine benzeyen bir şey ve yakındaki bir ağacın gövdesinde kırmızıya boyanmış, *Antitheus* kelimesini akla getiren başka semboller. Çeşitli kemikler ve tüyler kasıtlı olarak yerdeki sopaların yanına serpiştirilmiş gibi görünüyor.

Boğuk kadın çığlıkları kamerayı çembere doğru çekiyor gibi görünürken, figürlerden ikisi gözlemcinin geçişine izin vermek için kenara çekiliyor.

Yere düşmüş bir çalı parçasının üzerine uzanmış, iri göğüslü ve kalçalarının arasında koyu renk saçları olan bir kadın çırılçıplak yatıyor, el ve ayak bileklerinden yere çakılmış tahta kazıklara bağlanmış, yüzü siyah bir kukuleta ile gizlenmiş. Vücudundaki kan, yanık izleri ve morluklar, birkaçının sararmış durumuna bakılırsa, uzunca bir süre işkence gördüğünü gösteriyor. İşkence görmüş çığlıklarının altında alçak sesle söylenen ilahiler duyulabiliyor,

Sonra uzun siyah bir cübbe giymiş ve keçi kafataslarından birini takmış bir figür ekranın sağından görüntüye giriyor.

Çıplak sarışın bir kadın kadraja girer ve dört ayak üzerinde, bağılı kurbanın üzerine diz çker. Cppeli adam kadının arkasına doğıru eğıilir ve kadının vücudunun ne doğıru sarsılmasıyla, adam kadının içine girmiş gibi görünür. Bunu seks hareketleri takip eder ve sarışın, hala yerdeki kadının üzerinde kambur dururken, başka tarafa bakmaya çalıştığında, cüppeli adam başının arkasından tutarak onu altındaki kadına bakmaya zorlar. Dakikalar sonra, adam kadının arkasında titriyor, sonra ayağı kalkıyor. Adam kadrajdan çıkarken, sarışın da ayağı kalkıyor, elini acı çekiyormuş gibi kalçalarının arasına bastırıyor. Vücudu titreyerek inliyor ve kalabalığın içinden birine doğıru koşuyor, o da üzerine bir bornoz sararak onu kucaklıyor.

ncekiyle aynı cüppeli adam olduğunu tahmin ettiğim kişi tekrar kadraja giriyor ve şimdi yerde kıvranan kadının üzerinde duruyor. Kadından bir çığlık kopuyor, ardından derin, gırtlaktan gelen hıçkırıklar geliyor. Kadın başını sallar. Tekrar ığlık atar.

Bornozu tamamen çıkardığında solgun, dövmeli vücudu ve şaft boyunca çivili bir mekanizma ile süslenmiş açıkta duran horozu ortaya çıkıyor.

"Siktir, hayır," diye mırıldanıyorum, bir elimi yüzüme sürüyorum.

Videonun başlığı birden anlam kazandı. Bir kız hamile bırakıldı. Diğeri kurban edildi.

Videoyu tekrar durdurarak çenemi sıkıyorum, bir sonraki adım için sinirlerimi elikleştiriyorum ve o anda gözüme bir şey çarpıyor. Ekranı yakınlaştırdığımda çıplak adamın üzerindeki dövmeler beliriyor. Daha önce grdğım dövmeler. Anlamadığım semboller ve kelimeler. Tıpkı Julio'nun evinde grdğım cüppeli adamdaki gibi. Castellano'yu korkutuyor gibiydi.

Tekrar oynat tuşuna bastım.

Kadının önünde diz kyor.

Başlarında duran gzclerden biri ko boynuzuna benzeyen bir şey üflüyor.

Dövmeli adam onun üstüne tırmanıyor.

ığlıklar havayı deliyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, çünkü bu boku aynı anda hem izlemek hem de dinlemek çok zor. Bir adamın kafatasının bir pala tarafından ikiye bölündüğünü gördüm ve şahsen kendi bıağımla tamamen yabancı birinin bağırsaklarını deştim, ama bu tamamen başka bir şey. Samimi ve kindar ve duyuları yumruklamak için tasarlanmış.

Çıgıllıkları uzun bir iniltiye dönüşüyor ve bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, adamın bir hayvan gibi ona sürtündüğünü görüyorum, derinin tokatlanması kanının ıslak sesleriyle noktalanıyor. İlahiler daha da yükseliyor, kızın miyavlamalarını bastırıyor.

Videoyu ileri sardığımda çıplak keçi adamın elindeki palayı kıza indirdiğini görüyorum ve işte o zaman videodan çıkıyorum.

Sikeyim.

Snuff benim dünyamda yeni bir şey değil. Hayatım boyunca rastladığım videoların çoğu sahnelenmiş gibi görünse de, bu şüphesiz gerçektir. O kadar gerçek ki derimin altında bir öfke titremesi mırıldanıyor.

Video simgesinin yanında *Kitap* etiketli bir Excel dosyası var. Ona tıklıyorum ve ekranımda bir liste beliriyor. Anlayabildiğim kadarıyla isimler ve sayfayı aşağı kaydıldıkça liste uzadıkça uzuyor. Binlercesi olmalı, IP adresleri ve fiziksel adresleri de var gibi görünüyor.

İsimlerden birine tıklıyorum, kopyalayıp bir arama motoruna yapıştırıyorum. Sonuçlar Pennsylvania'dan bir hükümet yetkilisini gösteriyor.

Başka bir isim Oregon'da bir avukat. Bir diğeri öğretmen. Bir koç. Kentucky'den lanet bir papaz.

Kim bu insanlar? Ve Céleste'in onlarla ne ilgisi var?

Arama çubuğuna *Magnolia Lane cinayeti* yazıyorum, çünkü keçi maskesi benzerlik gösteriyor. Birkaç makale geliyor, hiçbirini daha önce okumamıştım. Ancak bu sefer sadece makaleleri incelemek yerine detayları arıyorum.

Bir makale, cesetleri parçalanmış ve organları eksik olan, Brie'nin büyükannesi olarak tanıdığım doktor ve hizmetçisinin öldürülmesini anlatmaya devam ediyor.

Bu olay babamın şehri terk etmesiyle aynı zamanda gerçekleşti ve ben çocukken bir süre hapiste yattığı için uzun süre cinayette bir rolü olup olmadığını merak ettim. Ama babam böyle bir cinayet işleyecek kadar hırslı biri değildi. O bir kumarbaz ve kadın avcısıydı ve büyük olasılıkla kendisiyle gelmesi için kandırdığı ucuz bir kış parçasıyla kaçmıştı. Baktan borçlarıyla uğraşmak için annemi ve beni terk ettiğini biliyorum.

O halde cinayet rastgele miydi? Yoksa medyanın da işaret ettiği gibi, iyi doktor olmaması gereken bir şeye mi bulaşmıştı? Evde bırakılan ıvır zıvır ve kemiklerin yanı sıra

Kana boyanmış semboller kara büyüye işaret ediyordu. Yetkililer ayrıca Doktor Pierce'ın kendi kütüphanesinin bir parçası gibi görünen kitapları da ele geçirdi. Şeytani ayinleri detaylandıran ve İncil ayetlerini değiştiren kitaplar. Makale onu cinayetle önce deliliğe -karanlık bir paranoyaya- sürüklenmiş bir adam olarak tanımlıyordu. Bu da sonuçta ne olduğuna ve evin perili olduğuna dair tüm bu teorilerin ortaya çıkmasına neden oldu.

Şu anda bile insanlar uğursuz geçmişinden korkarak malikaneden uzak durmaktadır. Bazıları arazide dolaşan beyazlar içinde bir kadın gördüklerini bildirmişlerdir.

Doktor Pierce'ın eski bir saha görevlisi, orada çalışırken birkaç hayaletle karşılaştığını söylemiştir. "*Hayaletlerden korkmuyorum,*" d i y e rapor etmiş. "*Ama duvarlarda sesler duymak sinir bozucu.*"

Gözlerim yanarak çipi çıkardım ve masamın çekmecesine kilitledim. Yarın biraz uyuduktan sonra bakacağım.

Burnumun kenarını çimdiklemek gözbebeklerimdeki ağrıyı pek azaltmıyor ve bir dakika dinlenmek için sandalyeme yerleşiyorum. Şu ana kadar topladığım bilgileri özümsemem gerekiyor.

T Yaşlı adamı ormanın derinliklerine doğru takip ederken, önümdeki yol tepemde beliren karanlık ağaç gölgesinin altında kayboluyor. Tüm sesler ağırlaşıyor, el fenerimin yayının dışında kalan karanlıkta hava boğucu bir hal alıyor. Sanki büyütülmüş gibi, yaprakların tıkırtısı omurgamdan aşağı inen soğuk bir ürperti gibi titriyor. Böceklerin tıkırtıları ve cıvıltıları bir şekilde öncekinden daha yüksek. Zehirli ve tatlı bir ölüm kokusu havaya sınıyor.

"Baba." Sesimin genç ahengi bana yabancı, masum, yakında tanık olacağım dehşetten hâlâ etkilenmemiş.

Babam dönmeye zahmet etmiyor, yönü ve kararlılığı değişmiyor.

Kuşların ürkütücü cıvıltıları önümde uzananlara dair uyarılarla yankılanıyor, yol ensemde gezinen korku kadar tanıdık.

"Baba, bekle."

Beni ışıktan gittikçe daha uzağa götürmeye devam ederken ondan hâlâ yanıt yok. Patikadan saparak, devrilmiş çalıların üzerinden geçiyoruz ve toprak yumuşayarak ılık bir bataklığa dönüşüyor. Babam bir açıklıktan hemen önce durdu. Saniyeler içinde dakikalar geçiyor gibi.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve silahın namlusunu ağzına sokuyor.

"Baba? Ne yapıyorsun? Dur!"

Kolumu siyah, cansız gözlerin altında duran keskin dişlerden çekerken acı dirseğimi delip kemiklerime kadar iniyor.

Siyah bir kurdun gözleri.

Nefes nefese sandalyemde öne doğru sığıyorum, dişlerin hayali acısı hala etime saplanmış durumda. Gömleğimin kolunu sıyırdığımda yeni bir kan ya da yara izine rastlamadım. Sadece eski bir yara izinin uzayan çıkıntıları var. Acı için bir neden yok. Bir elimi yüzümde gezdirerek nefes veriyorum ve etrafıma baktığımda ofisimde uyuyakaldığımı görüyorum.

Bu rüya bana tanıdık geliyor. Yıllar boyunca birkaç kez gördüğüm bir rüya, hep aynı şekilde bitiyor - babam tetiği çekmeye fırsat bulamadan kurt saldırmak için geri dönüyor.

Son içkimi de bitirip masamdan kalkıyorum ve oturma odasına giderken koridorda duruyorum. Yatak odasının kapısını açıp içeri baktığımda Céleste'i yatağıma yayılmış halde buluyorum. Odadan geçerken yatağın yanına geliyorum ve uyandığında muhtemelen her yere dağılacak olan bembeyaz çarşafların üzerine serilmiş uzun saçlarına bakıyorum ama nedense bu durumdan olması gerektiği kadar rahatsız olmuyorum.

Yüzüstü yatmış, yüzü altındaki yastığa gömülmüş, mışıl mışıl uyuyor, soluk teni karanlıkta parlıyor. Esnek bir kalçası çarşaftan dışarı çıkıyor ve tam ortasında daha önce fark etmediğim bir şey var. Bir işaret.

Daha yakından incelediğimde bir çeşit yanık görüyorum, ama bir sembol şeklinde, damgalama gibi. Kaşlarımı çatarak şeklini inceliyorum; a n l a y a b i l d i ğ i m kadarıyla bir dairenin içinde baş aşağı duran bir üçgen. Ya da daha büyük olasılıkla ters bir 'A', ama okunamayacak kadar kötü iyileşmiş. Céleste'in o evde bulunmasının, tüm o karanlık, dini eserleri toplamasının ya da bacağındaki işaretin bu tarikatla ilişkili olmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Onu izledikten sonra, bir şeyin kurbanı olabileceğinden şüpheleniyorum ve Julio ile nasıl bağlantılı olabileceğini bulmaya niyetliyim.

Gözlerini örten bir tutam saçı kaldırmak için uzanıyorum ve rüyalarımnda yanaklarının üzerinde dalgalanan uzun koyu kirpiklerle k a r ş ı l a ş ı y o r u m .

Karlı tenine sıçrayan kan parıltısıyla irkiliyorum ve elimi geri çekiyorum. Ondan uzak durmak ne kadar zor olsa da, bunu yapmak zorundayım. Hem onun hem de benim iyiliğim için.

Çünkü kesin olan bir şey var ki, benim gibi bir adamla güvende değil.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

Y Tenteye uzanıp gerinirken karnımın altındaki yumuşak, pelüş yüzey karşısında hoş bir şaşkınlık yaşayarak yüzüstü dönüyorum. Baharatlı, erkeksi kolonyanın ılık kokusu duyularımı tüketiyor. Yüzümü yastığa gömüyorum, dün gece yatarken aldığım aynı nefis kokuyla.

Bu adam kötü haber. Kötü, kötü haber. Ama ondaki bir şey bana karşı konulmaz geliyor. Şimşek çakması ve gök gürültüsünün titremesi arasındaki karanlık gibi. Masumiyeti parçalamak için bekleyen, kasları ve dişleri olan kapkara fanteziler.

Gözlerimi açtığımda, duvarın üst kısmını kaplayan küçük pencereleri örten panjurlardaki çatlaklardan sadece ışık huzmelerinin süzüldüğü loş odayı görüyorum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup etrafa baktığımda odanın bir gece önceki kadar boş olduğunu görüyorum, boş derken Thierry'nin olmadığını kastediyorum. Tabii ki bunu daha gözlerimi açmadan önce biliyordum, çünkü o etrafta olduğunda havada bir şeyler elektrik gibi çarpıyor. Genellikle derimin altında titreştiğini ve yandığını hissedebiliyorum ve şu anda hissettiğim tek şey ciddi şekilde boş bir midenin gurultusu.

Saate bakınca öğleni geçtiğini gördüm. *Tanrım*. Son sınıftan sonraki yaz tatilinin ilk haftasından beri bu kadar geç uyumamıştım.

Tekrar esneyerek yataktan kalkıyorum ve tökezleyerek banyoya gidiyorum. Işığı açtığımda, iyi uyumuş ama bir doz güneş ışığına gerçekten ihtiyacı olan hastalıklı solgun görünümlü bir kızın yansımasını görüyorum. Saçlarım dağınık bukleler halinde dik bir şekilde duruyor ve ben onları düzeltmek için parmaklarımı gezdiriyorum. Bir gece önce lavabonun üzerinde bıraktığım diş fırçası, parlayan uzay gemisinde Thierry'ninkinin yanında sallanıyor ve fırçalamak için çıkardığımda gülümsüyorum.

Gargarayla hızlıca çalkaladıktan sonra her şeyi yerine koyup mutfağa gidiyorum; tabakta bir danish ve boş bir kahve fincanının yanında bir not duruyor. Cezveyi bulmak için etrafımda dönerken, nasıl kullanacağımı bilmediğim başka bir alet bulduğumda kaşlarımı çatıyorum.

Keurig mi?

Kulübeye döndüğümüzde Russ, kağıt filtrede eski usul telveyi ve muhtemelen olması gerektiği kadar sık yıkanmayan bir tencereyi tercih etti.

Danish'i ağızıma atarken, yakındaki dolaplarda bu şeye giden tencereyi arıyorum, mükemmel bir şekilde istiflenmiş tabak ve tavalardan başka bir şey bulamayınca kaşlarımı çatıyorum. Çekmecelerinde az miktarda alet edevat var ama hepsi özenle yerleştirilmiş. Pillerin, keçeli kalemlerin ve lastik bantların saklandığı ıvır zıvır çekmecesini olduğunu tahmin ettiğim şey bile iğrenç bir şekilde düzenli.

Ağızımın kenarından sızan salyalarla danish'ten bir ısırık daha koparıp doğrudan tezgâhın üzerine bırakıyorum - bu manzara Thierry'nin yakınlarda dursa muhtemelen kalp krizi geçirmesine neden olurdu.

"Kahve cezvesi hangi cehennemde?"

Ellerimi kalçalarımın altına koyup biraz daha yakından inceliyorum ve her düğmenin üzerinde bir kahve fincanı resmi olduğunu görüyorum. Küçük, orta ve büyük boy. Kafamın içindeki ampul yanıp sönüyor, fincanı musluğun altına koyuyorum ve kahve öğütücülerini arıyorum, bunun yerine yağlı bir kaşıktaki sunulan bir şey gibi büyük boy krema görünümlü şeyler buluyorum. On dakika daha kurcalayıp öğrendikten sonra ilk kahvem için düğmeye basıyorum.

Kahretsin, bu lanet şeyi çözmek için geçen sürede bir tencere yapabilirdim.

Sonunda bara oturdum ve notu açtım:

Evinizdeymiş gibi davranın ama ortalığı

dağıtmayın. Yüzmeye gitme.

Başını belaya sokma.

~T

"Ne, aşk yok mu?" Homurdanarak notu bir kenara fırlatıyorum ve danish'imın geri kalanını bitiriyorum, belli ki bu yeterli değil, çünkü midem tekrar hızlanıyor. Kupam elimde, kapıyı açıp teknenin güvertesine çıkıyorum, nem yüzümde nemli bir bez parçası gibi beni karşılıyor. Buradaki güneş Michigan'dakinden farklı. Neredeyse görünmez bir meşaleyle solgun, kuzeyli kız tenini avlıyor gibi. Sivrisinekler kulağımın dibinde vızıldıyor ve ben de onları puma kongresindeki genç bir striptizci gibi kovalıyorum. O küçük pislikler

Taze kan arayışlarında acımasızlar ve o zaman fark ediyorum ki, klimalı bir teknenin penceresinden baktığınız sürece bataklık güzel bir şey. Kolumdan bir ısırık alınca sertçe vuruyorum, neredeyse kahvem dökülüyor. Bacağımı bir kez daha ısırın küçük piç kurusuna avucuma kan sıçratacak kadar sert bir tokat atıyorum.

"Lanet olsun." Beyaz bayrağı çekerek, elimi katliamdan arındırmak ve yiyecek başka bir şeyler bulmak için geri dönüyorum.

Başımı buzdolabına gömerek, elma ve portakal kaselerini, üst üste konmuş kaplarda önceden hazırlanmış gibi görünen yemekleri, özenle dizilmiş maden suyu kutularını ve elbette etiketleri öne bakan bira şişelerini gözden geçiriyorum. Sırf tekdüzeliği bozmak için birini yana çeviriyorum ve yumurta çekmecesinden birkaç yumurtayla birlikte bir tabakta kaygan bir balık dilimi çıkarıyorum. Kartonlar varken yumurta çekmecesine ne gerek var ki?

Başımı sallayarak buzdolabının kapağını kapatıyorum ve tanımadığım bir yüzün parıltısıyla yumurtaları bir solukta yere bırakıyorum.

"Orospu çocuğu!"

Yüzü merakla dolup taşan, istiridye kazağı ve pazen gömlek giymiş, minyon, yaşlı bir kadın başını eğiyor. Bana bakıyor. Kırmızı bir bandana ile arkada toplanmış ağarmış saçları ve bronz buruşuk teni onu yetmişe oldukça yaklaştırıyor, ama kaslarımdaki gerginliği hafifleten parlak, beyaz gülümsemesi. "*Mais la*, seni korkutmak istememiştim. Bay Bergeron bir misafirden hiç bahsetmedi."

"Um. Sen kimsin?" Gözlerimi ondan ayırmadan balığı tezgâhın üzerine bıraktım ve kâğıt havlu rulosuna uzandım.

Yüzündeki gülümseme, elimi uzatıp tutmaya çalıştığım kâğıt havluyu kopararak yere diz çöktüğünde de kaybolmuyor.

"Oh, hey, bunu temizleyebilirim. Benim hatamdı. Ben düşürdüm."

"*Non, chère*, I got dis!" Elinin nazik bir hareketiyle beni başından savdı. "Adım Joelle, ama bana Jo diyebilirsiniz. Bay Boudreaux ile birlikte yaşıyorum." Kadın kırık yumurtayı yakındaki çöp kutusuna atıyor. "Haftada bir kez Bay Bergeron için temizlik ve yıkama yapmaya geliyorum."

"Thierry bundan hiç bahsetmedi. Sadece içeri ilk girdiğinde beni korkuttun, hepsi bu." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek tezgâhın üzerinde hâlâ sağlam duran balığa doğru bakıyorum. "Ben de tam kahvaltı hazırlamak üzereydim. İster misin?"

Başını sallayarak yerden kalktı. "Çok naziksiniz ama evde biraz yedim. Hemen bir paspas alıp yolunuzdan çekileceğim."

"Hiç de yoluma çıkmıyorsun. Etrafta başka bir insan olduğunu bilmek güzel. Bütün gün timsahlardan başka bir şeyle takılmayacağımı sanıyordum."

"Musa ile tanıştın mı?"

"Evet. Çok sevimli."

Kıkırdayarak dolabı karıştırıyor, bir paspas ve bir kova çıkarıyor. O deterjana uzanırken, ben de kovayı alıp su dolduruyorum.

"Hiç zeytinyağı ve limon suyunu denediniz mi?" "Yemek pişirmek için mi, temizlik için mi?"

"Aslında ikisi de, ama bu durumda temizlik." Omuz silkerek suyu ısıtmak için musluğu açıyorum. "Bir kulübede yaşarken öğrendiğim bir şey. Ahşap zeminlerde çok işe yarıyor."

"Yaptığımı söyleyemem. Denemeliyim, den?"

"Tabii. İşte, buzdolabında biraz limon gördüm. Onları alayım." "Söylemeliyim ki, burada gördüğüm ilk kadın sizsiniz."

Gerçekten. Buzdolabından çıkardığım limonu uzatıyorum ve onun için kovaya biraz zeytinyağı döküyorum. "Sadece... açıklığa kavuşturalım, Thierry ve ben bir şey değiliz. Öyle düşünüyorsanız diye söylüyorum."

Cebinden küçük bir çakı çıkarıyor, hayatım boyunca bıçak taşıdığım için bu çakıyı görmek beni gerektiği kadar korkutmuyor. Muhtemelen bataklıkta bir gereklilik. "Ben varsayımda bulunmam. Bu konuda endişelenme." Ama yan gözle bana bakışı aksini gösteriyor. Limonlardan birine bir delik açıyor ve suyu delikten kovaya sıkıyor.

"Demek bir süredir buradasınız?"

"Aşağı yukarı on yıl kadar." Karışımı karıştırmak için paspası kullanıyor, yere dökmeden önce birkaç kez daldırıyor.

"Thierry'yi bunca zamandır tanıyor muydun?"

"Bergeron'ları çok daha uzun zamandır tanıyoruz. Ailelerimiz çok eskiye dayanıyor." Mutfağın zeminini fırçalarken sesi zahmetten neredeyse hiç kısılmıyor. Çok çalışkan bir kadın olduğu kesin. İşini bitirdikten sonra paspası kovaya geri koyuyor ve duvara yaslıyor. "Onu burada bırak. İşim bitince alırım."

"Yani Thierry... misafirlerini canlı canlı Musa'ya yediren tuhaf bir psikopat değil, öyle mi?"

"*Mais, non.* Thierry asla bir cesedi bu şekilde Musa'ya götürmez. Önce o keserdi."

"Um."

"Sadece seninle oyun oynuyorum, *tatlım!*" Yine de gırtlaktan gelen kahkahası güven verici değil. "*Cocodry*"ler genelde insan eti ararlar, yani endişelenecek bir şey yok. Yani, ben olsam Musa'yla suya atlamazdım, o hâlâ iştahlı vahşi bir hayvan."

"Tabii ki."

"*Pauvre ti bête*, seni korkutmak istememiştim. Gidip biraz temizlik yapacağım."

"Tamam, bundan sonra pisliğimi temizleyeceğim."

"Sen bırakabilirsin. Birazdan bulaşıkları yıkarım. *Bon appétit.*" "*Merci.*"

Tezgâhta duramayacak kadar keskin bir bıçakla balığın derisini yüzdükten sonra kaynamakta olan yağın içine atıyorum ve bir yumurta kırıyorum, eksikliğini hissettiğim protein için adeta ağzım sulanıyor.

Tiz bir çığlık, elimi kazara yumurtamın kabuğunu kıracak kadar sert bir şekilde sarsıyor ve sarısı balığın etrafındaki tavaya sızıyor.

"*Mon dieu!*" Jo topallayarak mutfığa giriyor ve çantamdaki nesnelerden birini tezgâhın üzerine koyuyor, sanki o şey onu yakmış gibi ellerini kendine doğru bastırıyor. Baphomet.

Eşyalarımı karıştırdığı için kızgın olmasaydım, o eşyaları bulduktan sonra hakkımda düşündükleri için muhtemelen utanırdım.

Ağzından bir dizi Valir dökülüyor, anlamaya bile başlayamadığım kelimeler, ama gözlerindeki dehşet dolu bakışa ve parmağıyla işaret etmesine bakılırsa, sanırım açıklamamı istiyor.

"Bakın, eşyalarımı karıştırmanız hiç hoşuma gitmiyor ama bu görüldüğü gibi değil."

"Keçi heykelin var! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Biliyor musun? Sadece meraktan soruyorum."

"Bu şeytan. Okuyor musun?"

Teknik olarak evet, çünkü bazı kitapları okumayı ve babamı bu kadar saran şeyin ne olduğunu öğrenmeyi planlıyorum. "Hayır. Bir din olarak değil. Sadece merak ediyorum."

daha fazla bilgi edinmek için. Ama gibi değil. Hayvan kesmeyi falan planlamıyorum.

"Yerinde olsaydım, tatlım, o şeyleri bir kenara koyardım. Buradaki insanlar şüphelenebilir."

"Yani buralarda başka insanlar da mı *var*? Sadece biz ve Moses var sanıyordum."

"Bazı insanlar böyle şeyleri takdir etmez. Başka kimseye göstermem."

"Tekrar söylüyorum, sadece merak."

"Şimdi gidiyorum. Eğer Bay Bergeron neden bitirmediğimi sorarsa, lütfen ona *mal au coeur* olduğumu söyleyin." Evden bir hamamböceğinden daha hızlı çıktı.

"Bekle!" Peşinden koşarken kapı yüzüme çarptı. "Bu da ne demek oluyor?"

OceanofPDF.com

THIERRY

R Bir elimi çeneme götürerek Miranda'nın bir gece önce el yazısıyla yazdığı rakamlara, sonra da bir hesap tablosuna yerleştirildikleri ekrana bakıyorum. İki

Bin kısa. Yine. Geçen hafta ve ondan önceki hafta da oldu.

Kartel söz konusu olduğunda rakamlarla ilgili olan şey, artıda oldukları sürece her şeyin yolunda gitmesidir. Kırmızıya düştüklerinde, hatalar ödenir. *Kırmızıda*.

İki haftadır aradaki farkı kapatmak için iki bin dolar bulmaya çalışıyorum ve bu rutin artık sıkıcı olmaya başladı, özellikle de söz konusu olan benim kığımken.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve Brie ofisime baktı. "Beni mi çağırdınız, Bay Bergeron?"

Önümdeki sandalyelerden birini işaret ederek onun yerine oturmasını bekliyorum. Fazladan zamanın genellikle onları gerginleştirdiğini ve fazla zorlamadan itiraf etmelerini sağladığını görüyorum. Brie yaklaşık bir yıldır benim bıraktığım kişi. Çoğu konuda oldukça güvenilirdir, ama para insanlara çılgınca şeyler yaptırır. Kartelden çalmak gibi.

"Hırsızlık yaptığınızı bana ne zaman bildirmeyi planlıyorsunuz?" "Pardon?"

"Üç haftadır sayım iki bin eksik. Elbette bunu telafi ettim, çünkü söz konusu olan benim de kığım. Ama belki de şansımı deneyeceğim ve iş ortaklarıma onlardan kaymağını yediğini söyleyeceğim. Yani, neden fazladan bir iş yapayım ki?"

"Bay Bergeron... lütfen. Öyle biri olmadığımı biliyorsunuz. Sizden asla çalmam. Asla."

"Bir damla için emir komuta zincirini gözden geçirelim, olur mu? Patronum parayı teslim etmesi için adamlarından birini gönderir. Sen de o adamla buluşup parayı alacaksın. Para daha sonra ben dağıtana kadar dokunulmadan bodrum katındaki çelik bir kasada saklanır. Şimdi... doğrudan işverenim için çalışan adamlar, bu paranın bir kuruşuna bile dokunmanın, aletlerinin kör bir bıçakla kesilmesi anlamına geldiğini biliyorlar. O yüzden siz söyleyin. Kopukluk nerede?"

"O paraya dokunmadım. Size yemin ederim. Aric'e sorun, o teyit edebilir." "Aric. Onun bununla ne ilgisi var?"

"Sanırım... onu damlaları izlemesi için gönderdiğinizizi söyledi."

Orospu çocuğu. Karanlık federal adına iki bin doları telafi etmek için çalıştığım gerçeği kanımı kaynatmaya yetiyor. "Aric'i asla göndermedim. Ve şu andan itibaren, bir teslimatta ortaya çıkarsa beni haberdar etmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, Bay Bergeron."

"Güzel. Lütfen kız kardeşini içeri gönder." "Yine mi başı dertte?"

"Hayır. Sadece ona bazı sorularım var."

"Onu içeri göndereceğim."

"Teşekkür ederim. Ve Brie... özür dilerim."

Başını sallayarak ofisten çıktı. Beş dakika sonra, uçarı kız kardeşi şatafatsız ve gösterişsiz bir şekilde kapıdan içeri giriyor ve sandalyelerden birine oturuyor. Kıpırdanışından ve yer değiştirmesinden yine kafasının iyi olduğunu anlıyorum ve yanağındaki kocaman morluğu gizlemeye çalışsa da aptal değilim.

"Dün gece..."

"Bu benim işim."

"Tabii ki. Mesai saati dışındaydınız. Sadece merak ediyorum, Aric otel personelinden herhangi biriyle oda hakkında konuştu mu? Onu garip davranırken gördünüz mü?"

"Garip bir şekilde, nasıl?"

Bu soruya nasıl cevap verebilirim ki? Adam inceleme altında değilken garip biri.

Oflayarak sandalyesinde daha da kamburlaştı. "Onu giderken ve kapıcıya biraz para verirken gördüm. *Şanslı* odasında kalmak istediğini söyledi."

Şanslı odaymış, kırımın kenarı. Céleste ile aynı katta olduğundan emin olmak istiyordu. Tercihen birkaç oda aşağıda.

"Ama benden biraz uzakta duruyorlardı, o yüzden hiçbir şey duymadım." "O morluklar.... Onları yüzüne o mu koydu?"

"Yine benim işim."

"Ama mesaiye kaldığında yüzün *beni* ilgilendirir ve ne kadar makyaj yaparsan yap elmacık kemiğindeki eriği gizleyemezsin."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Bundan sonra bir dahaki sefere mi istiyorsun? Cezalandırılmak için obur falan mısın?"

"Adam beni biraz hırpalamak için bana çok para ödedi. Şimdi küçük oğlumu besleyebilecekken, çürükler kimin umurunda?"

"Küçük oğlunuz mu, yoksa bağımlılığınız mı?"

Sinirime dokunmuş gibi görünüyor, çünkü bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor, morarmış yanağını benden uzak tutuyor. "İşimiz bitti mi?"

"Evet. İşimiz bitti." Bu kadınlardan biri ofisimden her çıkışında, içki içme isteği boğazımı tırmalıyor. Ve daha öğlen oldu.

Evrak işlerimi bitirirken bir saat geçiyor, zihnim bir gece önce topladığım bilgilerle dönüyor. O çizelgede listelenen kişilerin bir tarikatın parçası olduğundan ya da olduğundan eminim. Ve o video. Şu anda bile o çılgınlıkları düşünmek kaslarımı geriyor.

Belki de çip Julio'nun kızıdan istediği şeydir. Ama neden? Bu grupla nasıl bir ilişkisi var?

Peki bu bilgilerden nasıl faydalanabilirim?

Kapının çalınması düşüncelerimi ve özgürlüğüm için Céleste'i ve çipi teslim etmeyi düşündüğüm için duyduğum kısa süreli pişmanlığı böldü.

Çok kısa süreli bir pişmanlık.

"İçeri gel." Sabahki evrak işlerimin sonuncusunu da bir kenara koyup sandalyeye geri yaslanıyorum ve Aric kafasını kapıdan içeri uzattığında kaslarım derimin altında geriliyor.

"Merhaba. Bir saniyen var mı?"

Hayır. "Sadece bir saniye."

Çoğu erkek odanın içinde adım atar, ama bu adam ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve kıcını sandalyeye doğru sürüyerek ilerlemesi için geçen otuz saniye beni çıldırtıyor. Sonunda koltuğa yığıldığında, ucuz kolonyanın ezici kokusu ofisi dolduruyor. Yüzünde yumruk atmaya değer bir sırıtışla sandalyede arkasına yaslanıyor ve ayak bileğini kalçasına dayıyor. Beklentiyle. "İçki yok mu?"

Tek kelime etmeden öne doğru eğilip burbon sürahisine uzanıyorum ve iki kadeh dolduruyorum. Ben de bir tane içebilirim.

Kehribar rengi likör, hepsini geri yutarken boğazında kayboluyor ve bir tane daha içmek için bardağını bana doğru itiyor.

"Saniyen çoktan doldu. Ne için buradasın?"

"Geçen geceki kart oyunundaki kız. Onu daha önce bu adada görmemiştim."

"Ve?" Sesimdeki can sıkıntısı havasını saklamak zor. Yine de, bu konuşmanın sonunda Celeste'e döneceğini hissediyordum.

"Dün gece onu otelde görmüş olabileceğimi düşündüm."

Aptal *Connard* ertesi sabah kızın orada olmadığını öğrenince işeyip sıçmış olmalı.

"Ve?"

"Onu tanıyor gibisin. Belki bana onun kim olduğunu söyleyebilirsin?"

"Ona olan ilginiz nedir?"

"İlgimi mi çekiyor? Dövmek istediğim sulu bir kıça benzemesinin yanı sıra, Julio'nun sorduğu kızın o olabileceğini düşünüyorum."

Hafif sivri burnuna, küçük ağzına ve birbirine çok yakın duran gözlerine bakarken, şu anda suratına bir yumruk atsam ve suratı şişse, hemoroidli bir pislige benzer mi diye merak ediyorum. "Bu ada sokak kedileriyle dolup taşıyor ve ne yazık ki ben vahşi kedileri korkutup kaçırma eğilimindeyim. O yüzden size yardım edemem."

"Sanırım seninle benim aramdaki fark bu. Eğer kedi genç ve güzelse, bir sokak köpeğini kabul etmekten çekinmem. Ya da iki tane, bu konuda."

"Bir hukuk adamına göre ne kadar asilce."

"Sanırım her erkeğin bir iyi bir de kötü tarafı vardır. Senin iyi tarafın ne, Bergeron?"

Benim yok. Yardımseverliğe en yakın olduğum şey kız kardeşime gösterdiğim özen, ama onun bile sınırları var. "Zamanınız doldu. Bu öğleden sonra ilgilenmem gereken birkaç önemli mesele var."

"Bu kızı nerede bulacağınızı biliyorsanız, söylemenizi tavsiye ederim. Dün gece aynı otelde olmanızı son derece tesadüfi buluyorum. Kiminle ya da neyle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Aydınlat beni."

Sanki ilgisizliğime aniden şaşırmış gibi kaşları havaya kalkıyor. Sanki son altı aydır bu umursayıp *umursamadığımı görme* oyununu oynamıyormuşuz gibi.

bu yürüyen anal beze katlanmak zorunda kaldım. "Belki Julio'yu ararım. Nerede olduğu konusunda ona palavra sıktığımı söylerim."

"Evet. Julio'yu arayalım. Konferansı ayarlamama izin verin, çünkü benim de onu bilgilendirmem gereken bir konu var. Yani kaymağını yediğin para. Bir seferde sadece birkaç bin, çan çalacak bir şey değil, ama kartelin hırsızlığa karşı tepkisini hatırlatmama gerek yok."

Bu piçle yeterince kart oyunu oynadıktan sonra, yaptığı seğirmenin kaybetmeye karşı istemsiz bir tepki olduğunu öğrendim ve adam şu anda neredeyse nöbet geçiriyor.

Kendini beğenmiş bir sırtış takınan Aric sandalyesinden kalkıyor ve parmak eklemlerini masaya vuruyor. "Kızı görürseniz bana söyleyeceğinize inanıyorum."

Buna cevap vermeye zahmet etmiyorum. Cevap vermeyeceğimi biliyor.

"Bir şey daha var, Aric," diyorum, kapıdan çıkarken onu durdurarak. "Bir daha dansçılarımın birine elini sürersen, bütün parmaklarını boğumlarına kadar kırarım."

"Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit çoğu zaman boş bir sözdür. Size söylediğim şey, eğer bana meydan okumaya karar verirsiniz, geleceğiniz için bir plandır."

Belirgin öfkesiyle çenesi titreyerek kapıyı arkasından çarpıp ofisinden çıkıyor.

Ayağa kalkıp içimi yudumlayarak geniş pencerenin önünde duruyorum ve buradan onun aşağıdaki ana kattaki masaları karıştırmaya devam etmesini izliyorum.

Buluşmamızdan önce Céleste'in değeri ne olursa olsun, şimdi değeri arttı. Birkaç gün benimle kalması onu o zavallı heriften uzak tutacaksa, başımın ağrımasına değer.

Anladığım kadarıyla Julio'nun iki hafta içinde dönmesi bekleniyor. Bu Aric'e tamamen beceriksiz görünme şansı verecek, bu da Julio ile bir pazarlık yapmaya karar verirsem bana biraz koz sağlayabilir.

Asıl soru şu: Bir kadının evimde bu kadar uzun süre kalmasına dayanabilir miyim? Céleste'in yürüyen bir felaket olması yetmiyormuş gibi bir de bağımlılığı var. O haplar bittikten sonra aptalca bir şey yapmadan önce kırmam gereken bir bağımlılık. Sanırım sakladığım kontaklarla ona kolayca takviye yapabilirim ama içine koydukları şeylere güvenmiyorum. Yoksunlukla uğraşmaktan daha kötü olabilir.

Aşağıdaki sahnede, dansçılardan birkaçı akşamki gösteri için prova yapıyor. Ten rengi daracık üstler ve bikiniler giymişler, neredeyse çırılçıplaklar,

Bu gecenin ilerleyen saatlerinde en gevşek penislerin bile dikkatini çekecek şekilde dönüyor ve sallanıyor.

Ne yazık ki aklım yirmi yaşında, tembel bukleli ve sivri dilli birinde. Bu gece benim yatağında uyuyacak olan biri. Yalnızca bu düşünce bile aletime istenmeyen bir kan hücumu ve onu gırtlaklama dürtüsü gönderiyor.

Bu kadını kafamdan atmam lazım. Sistemimden. Yakında bir şey becermezsem, özgürlük için değerli bir takası mahvetme riskim var.

Ve birkaç haftalık bastırılmış gerginlik.

Aşağıdaki kızlardan biri, Jackie, kıvrıcık saçları ve küçük bedeniyle biraz Céleste'e benziyor. Sayılır. Ne yazık ki dudaklarını aletimin etrafında hayal etmeye çalışmak karmaşık bir hesap denklemine konsantre olmaya çalışmak gibi. Zihnim daha tembel buklelere, daha büyük göğüslere ve Céleste'i bir anime şovundan çıkmış bir karikatür gibi gösteren o geniş masum gözlere yönelip duruyor. İçkimin geri kalanını yutuyorum, altımda kısıtılmış sinir bozucu küçük misafirimin görüntüsünü silmek için, ama içki fanteziye sadece hoş bir yanık katmazsa cehennem olsun. Bu küçük rahatsızlık hissi, çok güzel bir gece olacağını hayal ettiğim şeyle birleşiyor. Kendimi inkar etmeye kararlı olduğum bir gece, çünkü içimden bir ses, bu kızın tadına bir kez baktığımda, bir kez in yeterli olmayacağını söylüyor. Onu becermek, beni iki kat daha sert becermekle sonuçlanacak.

A Bütün öğleden sonra düşündükten sonra kendimi bir kez daha Charpentier Malikânesi'nin önünde park etmiş buluyorum. Gün ışığında bile, harap, grafitili dış cephesi, kötü şeylerin yaşandığı bir ev gibi görünmesine neden oluyor. Céleste'i burada kamp yapmaya iten her neyse, oldukça zorlayıcı olmalı.

Kamyonetimden inip kapıya doğru yürüyorum ama içeri giremeden yaklaşan bir aracın sesiyle dönüp karşıdan gelen ve rölantide giden Lexus'a bakıyorum. Şu sessiz motorlara lanet olsun. Araba kamyonetimin yanında durdu ve sürücü kapısı açıldığında elimi yanıma sıkıştırdığım silahıma götürdüm.

Dışarı çıkan tanıdık sarışın bana rahat bir nefes aldırıyor ve bana doğru ilerlerken yüzümü ona dönüyorum. Jude Bijou. Garip

Frannie'nin kaldığı The Daughters of Mercy hastanesinde giydiği daha şık pantolonlarla keskin bir tezat oluşturacak şekilde onu haki pantolonlar içinde görmek. Onu bu kadar güneyde görmek de garip.

"Bay Bergeron?"

"Jude. Seni buraya getiren nedir?"

"Bu hafta sonu bir bağış toplama etkinliği var. Adanın etrafında bir yardım yürüyüşü. Tesislerimiz için para toplamaya çalışıyoruz. Yaklaşan *Festival des Morts* ile birlikte adaya artan trafikten faydalanabileceğimizi düşündük."

"Bu yüzden festivalden iki hafta önce tüm oteller *tamamen* dolu oluyor."

"Evet." Kıkırdayarak dökümlü şalını düzeltiyor ve yanıma geliyor. "Sanırım suçlusu benim. Lafı açılmışken, dün gece seni gördüğümü sandım. Four Seasons'ta mı? Bir kadınla birlikteydin."

Cevap vermediğimde gülümsüyor ve parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Sırrın benimle güvende. Gördün mü, orada olmamalıydım bile. Merhametin Kızları yatırımcısının büyük, süslü bir otelde kaldığını düşünsene. Bu doğru değil. Bence yanlış mesaj veriyor ama bu adadaki tüm moteller doluydu! Yemin ederim sizi ve kadın arkadaşınızı gözetlemiyordum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet. Orada bir arkadaşım la birlikteydim," diyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bu konuşmayı bitirmek istememe neden olan kurnaz bir gülümseme fırlatıyor. "Çok güzeldi. Peki, seni Amerika'nın bu ıssız köşesine getiren nedir?"

"İşverenim bu mülkün sahibi. Olası bir vandalizmi kontrol etmemi istedi. Sen?"

"İlginç." Oflayarak kollarını kavuşturuyor ve mülkün etrafına bakıyor. "Şehirdeyken, gelecekte bir akıl sağlığı tesisi için olası bir yatırım olarak buraya bir göz atmam söylendi. Bu konuda ne biliyorsun?"

Charpentier ve akıl sağlığı, burada hayalet gördüğünü iddia eden delilerin sayısı göz önüne alındığında bir tezat oluşturuyor. "Çok fazla tarihi var. Etrafında bir sürü hikaye var. Muhtemelen akıl sağlığı sorunları olan biri için en iyi yer değil."

"Hayaletlere inanır mısınız, Bay Bergeron? Kötü ruhlara?" "Hayır."

Dikkatini tekrar eve çevirerek gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmeye meyilliyim ama bazı ruhların çektiği acılar... nasıl olur da öldüklerinde arkalarında hayatlarından küçük bir iz bırakmazlar?"

Bu duygu beni etkilemiyor. Ölümün, kısa bir jeneriğin ardından gelen siyah, boş ekran olduğunu düşünmeyi seviyorum. "Acı çeken ruhlardan bahsetmişken, kız kardeşim nasıl?"

"Sizi temin ederim ki acı çekmiyor. İki gün önce oradaydım ve terapisti ona güzel bir derin doku masajı yapıyordu."

"Kabuslar devam ediyor mu?"

"Gördüklerinden sonra kabuslarının yakın zamanda geçmeyeceğinden şüpheleniyorum."

Frannie ile ilişki kurmak, onun durumunu anlamamanın en zor kısmı oldu. En korkunç ölümü bile bir çocuğun masum gözlerinden hayal etmeye çalışmak benim gibi biri için neredeyse imkansız. İpe asılı bir kadından çok daha kötü vahşetlere tanıklık etmiş biri için. Annemi kaybetmenin acısı bir yana, cesedini bulduğumda aklımdan geçen tek düşünce en azından nasıl öleceğini seçmiş olmasıydı. "Hayır. Sanırım yapmayacaklar."

"Söylesene, bu evin arkasındaki hikaye nedir?"

"Sen Magnolia Lane cinayetlerini hiç duymamış bir Louisiana yerlisi misin?"

"Biraz korunaklı bir hayat sürüyorum."

"Bir psikiyatrist ve hizmetçisi burada öldürüldü."

"Çok yazık. Duyarsızlığımı bağışlayın ama bunu bu kadar vahşet yapan şey tam olarak nedir?"

Aynen benim düşüncelerim. Bana duyarsızlaşmış diyebilirsiniz ama cinayetleri ilk okuduğumda herkes kadar hayrete düştüğümü söyleyemem.

"Sanırım oldukça vahşiceydi. Bir pala tarafından kesilmiş."

"Pala mı? Dediğiniz gibi bu... oldukça vahşi. Ne kadar üzücü ve kederli bir tarih." Mülkün etrafına bir kez daha baktı ve dudaklarını birbirine kenetledi. "Bence biri yeni bir hikâye yazmalı. Daha az trajik ve daha ilham verici. Genç, terk edilmiş ve derinden rahatsız çocukları sevgi dolu, şefkatli bir ortamda ağırlayan bir yuva."

"Bu sizin reklam sloganınız mı? Bu harika."

Bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Anlaştık o zaman. Burası artık Magnolia Lane cinayetlerinin işlendiği yer olmayacak. Güvenli Cennet Tesisi olacak."

OceanofPDF.com

CÉLESTE

I Yer imlerine eklediğim tarifi okurken mutfak hoparlöründen Nina Simone'un *Put A Spell On You* şarkısı çalıyor. Thierry'den ödünç aldığım gömlek, çamaşır yıkarken zaten

füme kırmızı biber ve kırmızı biberin turuncu-kırmızı lekesi. "Bir çorba kaşığı kepekli hardal mı?" Parmağımı kitabın sayfasına götürerek mırıldanıyorum. "*Kepekli* hardal da neyin nesi?"

Soğuk ve ilgisiz ev sahibimi etkilemek amacıyla, melek saçları üzerinde Valir sarımsaklı karidesi denemeye karar verdim. Ne yazık ki, o eve gelmeden önce temizlemeyi düşündüğüm mutfağını pek de etkileyici olmayan bir şekilde dağıttım.

Çeşitli baharatlar tezgahı kaplıyor, mağazadan alınmış basit bir baharatı taklit etmek için biraz zayıf bir girişimim var. Valir ülkesinde yaşayıp da kendi hazır baharatına sahip olmayan bir adam nasıl olur da aklımı başımdan alır.

Baharat dizisinin yanında, doğranmış soğan parçalarıyla kaplı bir mutfak robotu duruyor ve onun yanında, soymak ve kılçıklarını ayıklamak için zaman ayırdığım yaklaşık yarım kilo karides, kılıfları toplu bir deri koleksiyonu gibi bir yığın halinde. Tezgâha ve yere saçılan esmer şeker, arkaya sıçrayan soya sosu ile birlikte berbat dökme becerilerimi işaret ediyor. Planım hızlı bir yemek yapmaktı ama baharat eksikliği yemeği biraz uzattı.

Ayrıca, bir kadeh şarap koyma cüretini gösterdim, çünkü neden olmasın? Ne de olsa bataklığın ortasındayım. Burada kim bana küçük yaşta uyuşturucu bulundurma cezası verir ki?

Alkol beni sıcak ve karıncalanmış hissettiriyor ve karidesleri tavaya attığımda çıkan cızırtı sesinden biraz fazla mutlu ve büyülenmiş hissediyorum.

"Şuna bak. *Mais la*, bu iyi olacak." Valir'e yönelik kötü girişimime kıkırdıyorum ve şarabımdan bir yudum daha içiyorum.

"İyi deneme, *chère*, ama aksanınız biraz zorlama."

Beklenmedik sesle şarabımdan küçük bir parça tükürdüm, kırmızı tükürük damlaları tezgahın arkasındaki soya sosunun karasına karıştı ve Thierry'nin arkamda durduğunu, kravatını gevşettiğini, burnunun tiksintiyle kırıştığını görmek için döndüm.

"Oh, Tanrım, seni beklemiyordum Yani, biraz daha geç geleceğini düşünmüştüm. Barla birlikte."

"Mutfakta rahat ettiğini görüyorum. Dolabımda. Ve şarap koleksiyonum."

Bana doğru adım atıp şişeyi kaldırıyor ve gözleri etiketi tararken onu izliyorum. "Bu iki yüz dolarlık bir şarap şişesi. Yarısi bitmiş."

"İki yüz mü? Üzüm için mi? Ne tür bir id-" Hakaret dudaklarımdan uçup gitmeden önce kendimi tutuyorum. "Özür dilerim. Bilseydim dokunmazdım. Sadece bir kez mi şarap içtim? Tadının fiyatıyla nasıl örtüştüğünden pek emin değilim, çünkü hepsinin tadı bana aynı geliyor. Yine de güzel. Gerçekten güzel."

İnleyerek şişeyi yere bıraktı ve dolabın altından baş aşağı sarkan büyük şarap bardaklarından birine uzandı. "Böyle bir şarabın tadını çıkarırsın. Bir üniversite partisinde bir şişe Boonesfarm gibi geri atılmaz."

"Çilekli Boones benim favorimdi, bilmeniz gerekiyorsa."

"Bardağı yaklaşık üçte bir oranında doldurun." Şarabı kendi kadehine doldurduktan sonra kadehi yana doğru eğiyor ve bir süre içindeki koyu renkli sıvının eğimini inceledikten sonra kadehi dik tutup kokusunu içine çekiyor. Sonra kadehi tezgâhın üzerine bırakıyor ve şarabın kadehin kenarına tırmanmasına izin vererek tekrar kokluyor.

"Şarap içmenin bir ritüeli olduğunu fark etmemiştim."

Sonunda bardağı geriye doğru eğerek kısa bir yudum alıyor ve bardağı tezgâha geri koymadan önce o cennet dudaklarını yalıyor. "Ağzınıza attığınız her şeyin tadını çıkarmalısınız."

"Ah. Yani, masum yavru kedilerin kafalarını kopardığınızda Önce *tadını mı çıkarırsınız*, yoksa bütün olarak mı yutarsınız?"

Yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Suyunuz kaynıyor, *peekon*."

Bir panik sarsıntısıyla, erişte tenceresinin üzerine dökülen köpüklere doğru koşuyorum. "*Peekon*. Bu da ne?"

"Thorn."

"Ne kadar tatlı. Bir an için birbirimize sevimli takma adlar bulduğumuzu sandım." Ateşi kısıyorum ve bulaşık bezlerinden birini taşan köpüğün üzerinde sallayarak onu yenilmiş bir kraken gibi tencereye geri gönderiyorum. "Senin için de bir tane seçtim ve komik, bir dikenin dokunduğunda yaptığı şey."

"İtiraf etmeliyim ki seni biraz eğlenceli buluyorum. Bir baş belası için."

"Ve söz konusu kışın deliği için seni biraz çekici buluyorum." Noodles slop

Tencereyi içine boşaltırken lavabonun leğenine yerleştirdiğim bekleyen süzgecin kenarından sarkıyor. "Buna bayılacaksın. Sana söylüyorum, bunun için yaptığım baharat muazzam."

"Üzerine şarap döktükten sonra onu yemem." "Oh, hadi ama."

Isı ağızındaki bakterileri pişirecek."

"İçimden bir ses seninkinin asi, dirençli bir tür olduğunu ve öldürmek için cehennem alevlerine ihtiyaç duyulacağını söylüyor."

Bir kahkaha atarak erişmeleri mutfak püskürtücüsüyle duruluyorum ve musluğun arkasındaki duvara sıçratıyorum. Adam muhtemelen beni bir oluktan aşağıya ve doğruca teknenin altındaki Musa'nın çenelerine gönderecek bir kapağın düğmesine basmaya hazırlanıyor. Bu düşünce beni ayaklarımın altındaki fayanslara bakmaya itti. "Söz veriyorum, pisliğin büyük bir kısmı arkaya sıçradı. Ve ben temizleyeceğim. Aklıma gelmişken, bugün hizmetçinizi korkuttuğuma eminim."

"Hizmetçi mi?"

"Jo mu? *Yolun* aşağısında mı yaşıyor?"

Elini yüzüne sürerek eve geldiğinden beri ikinci kez inliyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. "O benim hizmetçim değil. Hiç olmadı. O *pas tout la*. Bataklığın çılgın *annesi*. Buralarda sinsice dolanırken ilk kez yakalanmıyor."

"Şey, bu... rahatsız edici. Kapıları kilitli tutmayı unutmamam gerekecek." Erişmeler durulandıktan sonra tavada fokurdayan karideslere geri dönüyorum.

"Zararsız biri ama evet, eşyalarımı karıştırmasına ihtiyacım yok."

"Lanetlenmiş ruhlar odanızı bulmasından mı korkuyorsunuz?"

"Böyle devam et ukala, seninkini de koleksiyona ekleyeceğim."

Buna gülümseyerek, erişte ve karidesleri süslü siyah tabaklarından birine yığıyorum ve etrafımda döndüğümde, yiyecekler yüzey boyunca kayıyor,

neredeyse yere dökülüyordu. "*Voila!* Akşam yemeği hazır." Tabağın üzerine biraz maydanoz serpiyorum ve ona uzatıyorum.

Ona bakarken, denemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi çenesini ovuşturuyor. "Buna ne diyorsunuz?"

"Valir dilinde karides nasıl deniyordu?"

"*Chevrette.*" Bu kelimeyi söylerken dilinin seksi yuvarlanışına lanet olsun. "*Chevrette ... du ... ange.* Makarna."

Kaşlarını çatarak ona uzattığım çatalı alıyor ve karideslerden birine saplayarak bir süre bakıyor.

"Sorun nedir?"

"Spat şarabının beneklerini arıyorum."

Kaşlarımı çatarak iki karidesi tek seferde ağzıma atıyorum ve ilk yanma hissinde tükürmek için lavaboya doğru dönüyorum. Dilimde bir acı parıltısı beliriyor ama artık çok geç. Baharat neredeyse damak tadıma işlemişti. Elimi dilimin üzerinde gezdirmek dayanılmaz acıyı dindirmiyor ve kavrulmuş et parçasının üzerinden akan soğuk su için musluğu açıyorum. "Çok baharatlı," diyorum, su damlacıklarının leğende birikmesine izin vererek. Kendimi toparladığımda, Thierry'nin sanki baharat onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi karidesi yediğini görüyorum. "Senin neyin var böyle? Bu çiğ alev yemek gibi bir şey."

"Belki de eve gelirken senin için biraz bebek maması almalıydım." Çatalını havaya kaldırıyor. "*C'est bon,*" diyor yemek kadar gülünç derecede sıcak olan aksanıyla, bir sonraki ısırığını almadan önce.

"Şu anda ağzının içinde çatırdayan küçük karides ruhlarının tıslamasını duyabiliyorum." Çatalımı baharatsız makarnanın içinde döndürerek yavan eriştelerden bir ısırık alıyorum.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik var, gözleri yine beni inceliyor, çenesi yavaşça yemeği çiğnerken. Bu adamda ne var ve yemek yemek gibi normalde zararsız olan bu eylemler bir şekilde ön sevişme gibi mi geliyor? "Neden buradasın?" diye soruyor sonunda.

İçten içe inleyerek gözlerimi deviriyorum. "Bunu yine mi yapıyoruz?" "Başka şekilde sorayım. Seni Louisiana'ya ne getirdi?"

Omuz silkerek çatalımı fazla pişmiş makarnaya batırıyorum ve iç çekiyorum. "Sadece doğduğum yeri ziyaret etmek istedim, hepsi bu."

"Kimse çocukluğundan hatırladığı perili evi ziyaret etmek için bir hafta boyunca terk edilmiş bir evde beş kuruşu olmadan kamp kurmaz."

"Gerçek nedeni söylesem bana inanmazsınız." "Dene bakalım."

Çatalımı tabağıma vurarak, onun beni tamamen gülünç bulacak türden bir insan olup olmadığını incelemek için bir an duruyorum. Cevap elbette evet, ama bu gerçekten yeni bir şey değil. Hayatım boyunca bu tepkiyle karşılaştım. Yeni *olan* şey, onun gözünde tuhaf olmak istemediğim can sıkıcı gerçeği. "Bir hayalet beni ziyaret etti."

"Şimdi ne diyeceksin?"

"Michigan'dan ayrılmadan birkaç gece önce bana bir hayalet geldi. Annem olabileceğini tahmin ettiğim bir kadındı."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Annem ben doğduğumda ölmüş. Sanırım bu da beni bir bakıma katil yapıyor." Bir kıkırdama boğazımda düğümleniyor. "Sadece... sanki o olabilirmiş gibi hissettim. Bazen bazı şeylerden bir şeyler hissediyorum. Bu müzik gibi mi? Nina Simone? İçimi açıklanamaz bir sıcaklıkla dolduruyor... tıpkı... çocukken güneşli ve sıcak oyun günlerini hatırlamak gibi. Ama benim öyle çok fazla anım yok. Ve tanıdığım başka kimse Nina'yı dinlemedi, bu yüzden sadece annemden geldiğini tahmin ediyorum." Gözlerimi tabağımdan ayırmamak, yüzünün alıştığım o çok tanıdık kaş çatma haline dönüşmesini izlemek zorunda kalmamı engelliyor. Delilik seviyemi zihinsel olarak hesaplamaya çalışan birinin tepkisi. "Her neyse, annem... ya da annem olduğunu düşündüğüm kişi... çok güzeldi. Ürkütücü bir şekilde."

"O zaman sana benziyordu?"

Kaşlarımı çatarak nihayet bakışlarını karşılıyorum, ancak daha önce olduğu gibi aynı vurdumduymaz bakışla karşılaşıyorum. "Bu bir hakaret mi?"

"Seninki miydi?"

"Hayır. Demek istediğim, onda ürkütücü bir şey vardı ama tüm bunların altında zarif ve muhteşemdi. Ve elinde garip bir işaret vardı. Dövme gibi. Ters üçgen gibi bir şeydi. Bir çeşit hayvan şekline benziyordu. Bir tilki, keçi ya da başka bir şey." Kafamı kaldırdığımda Thierry kaşlarını çatmış, iştahını kaybetmiş gibi tabağını bir kenara bırakmıştı.

"Keçi mi?"

"Evet. Bu kötü mü? Bana tersten konuşmuşum gibi bakıyorsun."

Başını sallamak onu yoğun ifadesinden kurtarır. "Sadece merak, hepsi bu. Peki, bu hayalet anne Ne dedi de toparlandın ve

Michigan'dan buraya kadar geldim."

Tanrım, nereden geldiğimi ne kadar zahmetsizce itiraf ettiğimi fark ettim.

Şarap. Şarap olmalı.

"Aradığım her şeyi burada bulacağımı söyledi." "Peki buldun mu?"

"Henüz bilmiyorum. Bazı şeyler mantıklı geliyor, bazıları ise gelmiyor gibi hissediyorum." "*Antitheus* kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Gözlerimi iki kez kırıştırarak başımı sallıyorum. "Anta-şimdi ne olacak?"

Dudaklarının köşesi yıkıcı bir gülümsemeye dönüşüyor ve beni az önce sorduğu sorudan tamamen uzaklaştırıyor, ta ki "Boş ver. Belki de bu cevapları öğrenmek için biraz daha kalman gerekiyordur."

"Yapamam." Ne kadar uzun kalırsam, ayrılmak o kadar zor olacak. Ve gitmek zorundayım. Yıllar önce babamı ve Maw Maw Day'i öldüren her neyse hâlâ burada yaşıyor. Etrafımdaki huzursuzluğu hissedebiliyorum, beni yutmayı bekleyen zehirli bir bulut gibi.

"Korkarım artık başka seçeneğiniz yok. Bu ada o kadar büyük değil. Haber yayılıyor. Peşinizdeki adamlar nerede kaldığınızı ya da nereye gittiğinizi öğrenirlerse, siz daha köprüyü geçmeden sizi avlayacaklarından şüpheleniyorum."

"Bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Bunun beni burada esir tutmak için kullandığın bir Stockholm saçmalığı olmadığını nereden bileceğim?"

Eliyle beni işaret ediyor ve mutfağında yarattığım felaketi görmek için iki büklüm oluyorum. "Sence bununla sürekli olarak başa çıkabilir miyim?"

Tamam. Şarabımın kalanını bitirip kadehi yere bıraktım. Ben sormadan Thierry kadehi benim için doldurdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ya sarhoş olup uykunda senden faydalanırsam?"

"Sanırım seni savuşturabilirim."

"Benim gücümü bilemezsin. Ufak tefeğim ama bir gibiyim. Hey, bana neyi hatırlatıyorsun biliyor musun?"

"Bilmek istiyor muyum?"

"*The Witch*" filmini izledin mi hiç? Black Phillip'i hatırlıyor musun? Keçi olan mı? Biraz şeytani. Bakması korkunçtu. Ama süper ateşli, derin sesli? Evet. Bu sensin."

"*Süper ateşli*, derin sesli bir keçi mi?" Bunu söylerken yüz ifadesinde sıfır eğlence var ve kaşlarının çatılması beni bir kahkaha patlamasıyla ileri gönderiyor.

Oh, hayır. Sarhoşluk üzerime çöküyor. Hissedebiliyorum.

"Bu bir iltifat. Sonunu izlediğimi ve bu şeyin insan formunu görmeyi dilediğimi hatırlıyorum. Sanırım sana benzerdi."

"Nedense bu bir iltifat gibi gelmiyor."

"Buradaki kadınlar çok... aptal. Tüm bu vudu ve kurt adam saçmalıkları olmasaydı, sanırım sana bayılırlardı."

Kadehini bir kez daha çeviriyor ve şarabından daha uzun bir yudum alıyor. "Öyle olmadığını düşündüren ne?"

"Sana kadınlardan bahsedeyim, Thierry." Bu noktada aklımın nereye gittiğini bile bilmiyorum ama ben de onun kadar meraklanmış görünüyorum. "Çoğu peri masalı istiyor, banliyöde bir ev, çocuklar ve güvenlik ve sadakatsizlik çılgınlıkları atan bir adam."

"Peki ben ne çılgılık atacağım?"

"Müsait değil. Duygusal olarak kopuk. Ama aynı zamanda, muhtemelen gerçekten çok seviyorsunuz. Çoğu kişiden daha çok." Bir an duraksayarak, odanın etrafında döndüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sanırım senin gibi bir adamda bu çok sık olmaz, ama olduğunda da delilik sınırına dayanır. Saplantı. Ne yazık ki kısa ömürlü olduğuna inanıyorum. Seninle hiçbir şeyin garantisi yok."

"Peki bunun neden olduğunu düşünüyorsunuz?"

Parmağımı bardağın kenarında gezdirmek bana şiddetli, daireler çizen bir kasırgayı hatırlatıyor. Süpüren. Yok eden. *Onu*. "Çünkü doğanın her yıkıcı gücü gibi. Çok fazlası dengesizlik yaratır. Ve bu kadar güçlü bir aşk insanı tüketir. Etrafındaki herkesi riske atar. Aşk öldürür." Homurdanıyorum ve elimi yüzüme vuruyorum.

"Beni böyle mi görüyorsun?"

"Evet. Her şeyi tüketen. Karanlık. Tehlikeli. Şeytani. Oh, hey! Ben bir şairim ve bunu biliyordum!"

"Hiç kafiyeli konuşmadın."

"Bütün şiirler kafiyeli değildir, Thierry. Bu bir gerçek." Kadehimi havaya kaldırıyorum, şarap kucağıma dökülüyor. Gömleğine. "Kahretsin."

"Belki de fazladan şarap iyi bir fikir değildi."

"Muhtemelen değil. Tıpkı beni buraya getirmenin de iyi bir fikir olmadığı gibi." Bir hıçkırıkla elimi tekrar ağzıma götürüyorum, gözlerim tüm sarhoşluğumla alabildiğine açılıyor. "Oh, hayır, şimdi bulamaç oldum."

"Seni buraya getirmek neden kötü bir fikirdi?"

"Ben kötü demedim. Sadece... muhtemelen iyi değil. İşte size eğlenceli bir gerçek: Sevdığım herkes öldü. Peki ortak isim neydi?"

denomin ... ator?" Kararsız bir elimle göğsümü işaret ediyorum. "Boktan bir şansım var."

"Hatırladığım kadarıyla, sizin huzurunuzda bourré oynayarak epey para kazanmıştım."

"Evet, şey. Benimle yeterince uzun kalırsan... muhtemelen bir köpekbalığı tarafından yeneceksin ya da bir dağdan düşeceksin. Bu yüzden beni burada bıraktığına pişman olacaksın."

"Bundan şüpheliyim."

"Biliyor musun, bazen kötü davranıyorsun ama güzel şeyler söylüyorsun. Çok kafa karıştırıcı." Başım dönüyor, alnımı avucumun içine dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Ve sen *de kas hastası*sın. Belki de uyumalısın."

"Sanırım öyle." Bacaklarımın altından bir şey kayıyor ve başımı keskin bir çene çizgisine doğru eğiyorum, yüzümü çevremde dönen odayı engellemek için buraya sıkıştırıyorum. Kolonyasının nefis kokusu, bulantıma rağmen ağızımı sulandırıyor.

Erkeklerle olan acınası deneyimim hakkında söyleyebileceğim tek şey, hiç birini öpmek istemediğimdir. Ne öğretmenimi, ne becerdiğim rastgele satıcıyı. Öğle yemeği sırasında beyzbol kulübesinde ara sıra el işi yaptığım çocuklar bile. Bunu her zaman sıradan bir ilişki için fazla samimi bulmuşumdur ama şu anda her şeyden çok bu adamı öpmek istiyorum. O dudakları. Bu kadar sert ve aşındırıcı bir adama ait olmaması gereken o nefis dudaklar.

Bir elimi boynunun kenarına koyarak, boğazını öpecek kadar doğruluyorum ve ağzına ulaşacak cesareti bulmaya çalışıyorum.

"Céleste..." Sesindeki uyarı puslu havayı dağıtıyor ama kulağa o kadar davetkâr geliyor ki devam ediyorum. "Kes şunu."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda, midemde zaten çalkalanmakta olan hastalık gürültüsünü harekete geçiriyor. "Oh, Tanrım... banyo. Banyo, çabuk."

Beni banyonun soğuk fayanslarına bırakıyor ve bir kusmuk seli tuvalete fıskırıp kenarlardan yukarı sıçrarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir başka kusma turunda tencereye erişte parçaları ve kırmızı şarap dökülüyor, bir suç mahalli gibi görünüyor. Her zerresini dışarı atıyorum ama bu odanın dönmesini engellemiyor ve gözlerimi kapatıp bir an önce kendimden geçmeyi diliyorum. Burnumdan nefes alırken tuvaletin sifon sesini duyuyorum.

kızarmadı, komut vermediğim kolların kalkışını hissetmedim. Soğuk hava tenime çarpıyor, merakımı çekiyor ama gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum.

Sadece birkaç saniye gibi görünen bir süre için sessiz bir sessizlik çöküyor üzerime, ta ki kolumdaki itiş kakış beni ayağa kaldırana ve bir rüya gibi havada süzülene kadar. Ilık su tenime çarpıp duyularımı gıdıklarken, nazik eller ve yumuşak pamuk vücudumu yumuşatıyor. Sessiz bir minnettarlık iniltisi çıkarıyorum ve başımı gözlerime vuran sıcaklığın oradaki ağrıyı dindirdiği yere doğru eğiyorum. Ağzımı açıyorum, taze ılık suyla dolduruyorum ve ağzımdaki iğrenç tadı çalkalıyorum. İki kez daha çalkalayınca dilimde kalan asit temizleniyor.

Çenemi tutup ağzıma küçük bir parça gargara dökerken nanenin güçlü tadı yakıyor. Çalkalayıp tükürüyorum. Başımı tekrar öne eğdiğimde, nihayet bakmaya cesaret edebiliyorum ve Thierry'nin duş kabininin kapısında durduğunu görüyorum, gömleği sıırıslıklam, kravatı hala boynuna sarılı, çözülmüş, gözleri beni yıkama işine o kadar yoğunlaşmış ki, sanki bütün gün yaptığı en önemli şey buymuş gibi.

Parmaklarının göğsümde yumuşak bir şekilde gezinmesiyle bakışları benimkine kayıyor. Bir nefes bile geçmeden avucunu çeneme doluyor ve beni dudaklarına çekiyor.

Öpücük, sıcak bir Temmuz gecesinde havai fişek ve kaos gibi ve dudaklarımızın arasından damlayan ıslak su spreyi beni onun teninden emmeye itiyor.

Beni itiyor, ifadesinin sert kenarlarına iğrenme boyanmış. "Beni çok sinirlendiriyorsun," diye homurdanıyor ve çenemi serbest bırakıyor. "Öpücüğün tadını çıkar, *matmazel*. Alacağın tek öpücük bu."

Bunun ne anlama geldiğini bile anlayamayacak kadar sarhoşum, odağım tamamen devrilmeden ayaklarımın üzerinde dik durmaya kayıyor. Eskisinden daha sert elleriyle suyu kapatıyor ve beni duştan çıkarıp bir havluya sarıyor. Beni yatağa yatırıp üzerime bir battaniye örttüğünde yumuşak pelüş bir yüzey sırtıma baskı yapıyor.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum karanlık beni çekiştirmeden önce. "Sana kızgın değilim, *chère*." Parmakları şakağımda gıdıklanıyor içime bir sükûnet gönderdi. "Kendime kızgınlım."

THIERRY

E Ŗu anda vücutumdaki her hücre yanıyor. Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren atmosferin değiştiğini, basıncın düştüğünü hissedebiliyordum, tıpkı bir kasırğa öncesinde olduğu gibi.

Sobanın üzerine eğilmiş, gömleğimin içindeki görüntüsü, yıllar içinde geliştirdiğim olağanüstü düzeyde bir kısıtlama olmasa, onu yere yatırmam için yeterli olurdu.

Ona daha fazla alkol vermek, bu gece bir hap alma ihtiyacından uzaklaştırmak ve aynı zamanda aramızda bir bariyer görevi görmek için bir araçtı. Ne de olsa hiçbir şey libidoyu sarhoş gevezelikleri dinlemek kadar bastıramaz. Ama şimdi onu yatağında sızmış, koyu, ıslak saçları çarşafın üzerinde dağılmış halde görünce, temiz teninin kokusunu içime çekince, bütün gün kafama taktığım şeyden beni kötü sarılmış bir havludan başka hiçbir şeyin ayırmadığını bilince, sanki tutuşmak üzereymişim gibi hissediyorum. Beni bu kadından uzaklaştırma planı on kat geri tepti ve içimde çok daha uğursuz bir şey uyandı.

Daha önceki küçük fal seansı benim için oldukça yerindeydi, bir şey dışında: annem ve kız kardeşim dışında hayatımda hiç bir kadını sevmedim. Çünkü benim gibi erkekler, onun çok cesurca kategorize ettiği gibi, sadece kendimiz için yaşarız. Her zaman bizim için olmayan bir dünyanın sınırlarında, bencilce ve vahşice davranıyoruz, çünkü o haklı, hiçbir şeyin garantisi yok. Mutlu son yok. Zaman çizgim yalnız ve yaşlı bir adam olarak ya da kafamda bir kurşunla sona erecek. İkisinin arası yok. Ve Céleste gibi düşkünlükler o kadar sık olmaz.

Battaniyeyi sıyrıyorum ve havluyu vücudunun sadece yarısına kadar sarılmış halde buluyorum. Bir göğsünün esnek kıvrımı altından dışarı bakıyor ve parmaklarım

Ona dokunmak

için

kaşınıyorum.

Ya

dokunursam?

Ya havluyu kaldırıp atsam ve o baygın yatarken saatlerce onu yalayıp emerek ve sikerek vücudunu kendime ziyafet çeksem?

Bu düşünceyle vücudumdaki her kas sertleşiyor. Ondan ne kadar kolay faydalanabilir, içimde çalkalanan gerilimi hafifletebilir ve onu gün boyunca aklımdan çıkarabilirdim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kaç kez bir kadınla takıldım, sadece birikimin, fantezinin, gerçek şeyden on kat daha iyi olduğunu fark ettim?

Sayılamayacak kadar çok.

Sonrasında konuşmalar ve somurtmalar, tek istediğim üzerimdeki kokularını yıkayıp gitmekken sarılma özlemi. Hızlı bir sevişmenin güzelliğini ve sadeliğini yok ediyor.

Ama duşta çıkardığı o tatlı inleme sesinin yokluğu ya da boşalırken dudaklarında adımları hiç duymamak? Bu, onun serabını bu kadar heyecan verici yapan şeyin mutlak bir travması olurdu.

Bakışlarım bacağındaki yara izine takıldı. Benimle oyun oynamıyorsa, ki sarhoş haliyle bunu başarması çok daha zor olurdu, *Antitheus* kelimesini tanıyor gibi görünmüyordu. Sadece benim tahminim ters çevrilmiş 'A'nın onu sembolize ettiği ve kim ya da ne olduklarına dair hiçbir fikri olmadığı yönünde. Bahse girerim bu, bulmak için Michigan'dan buraya kadar geldiği cevaplardan biridir ama şimdilik bunu gizli tutuyorum. Arakladığım hiçbir şeyi ona yedirmeye niyetim yok. Kız bana bilmem gerekenleri söyleyecek ve eğer kendimi hayırsever hissedersen, bir noktada belki onu aydınlatırım. O zamana kadar, zaman geçirmek için kitabını okuyabilir ve ipuçlarını kendi kendine çözebilir.

Çarşafı tekrar vücudunun üzerine çekerek onu uyumaya bırakıyorum. Odanın karşısındaki gardıroba doğru giderken kravatımı boynumdan çıkarıp nemli gömleğimin düğmelerini açıyorum ve ardından gömleğimi vücudumdan sıyrıyorum. Bir atlet ve eşofman giyerek, içimde evcilleşmemiş bir orman yangını gibi yanan gerilimi yakmak için egzersiz odasına gidiyorum.

Bir saat boyunca çalıştım, kaslarımı yorgunluğun eşiğine kadar zorladım ve hala bir şeyi becerme ihtiyacından kurtulamıyorum.

Soğuk bir duş aklıma sadece daha önce ellerimi onun üzerinde tuttuğum zamanları getiriyor. Kötü bir ecstasy yolculuğu gibi hala içimde titreşen dürtülerle savaşmak nafile, alnımı fayanslara yaslıyorum ve elimde horoz,

Céleste'i hayal ediyorum

bileklerinden bağlanmış, ahlaksız dürtülerimin her birine karşı çaresizdi. Bu tek başına hızlı bir rahatlama sağlıyor ve taşaklarım normal boyutuna geri döndüğünde, duştan çıkmadan önce fayanslardaki ve elimdeki döllerini duruluyorum.

Mutfığa döndüğümde, bir felaketin ortasında duruyorum ve tabağımdaki yemeği silip süpürerek çöpe boşaltırken bıkkın bir nefes veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, karidesin tadı lavda dövülmüş ve cehennem ateşine batırılmış gibiydi, belki de şimdiye kadar yediğim en kötü Valir yemeği denemesiydi, ama bunu ona söyleyemedim. Çünkü ne kadar kötü olursa olsun, annem dışında hiç kimse benim için yemek yapma zahmetine girmemişti.

Sonraki yarım saat boyunca geride bıraktığı pisliği temizledim, beni zihinsel olarak becerirken aynı zamanda sessizce ona küfrettim. Her şeyi eskisi gibi temizledikten sonra, üzerime yeni bir tişört ve kot pantolon geçiriyorum, botlarımı giyiyorum, silahımı ve el fenerimi alıyorum, komodinden hap çantasını da alıp ormana doğru yola çıkıyorum.

Ağaçların en sık olduğu yerde, hap torbasını karanlığa fırlatıyorum ve yaklaşık yüz metre ötedeki bataklık bitki örtüsüne bir tıkırtıyla düştüklerini duyuyorum. Onlardan kurtulmak bir hata olabilir, ama o lanet şeylerden dört tanesini aynı anda vurduğunu gördüm. Bundan sonrası daha da kötüleşiyor. Kendi annemin onlara yenik düşmesini izlediğim için ilk elden biliyorum.

Depresyon.

Anksiyete.

Paranoya.

Bu kadar uzun süre ilaç kullanırken yaşadığı tüm semptomlar için onu dehşete düşüren yoksunluktan da geçebilirdi.

On beş dakikalık bir yürüyüş beni Boudreaux'ların evini işaret eden yıkık dökük bir kulübenin bulunduğu bir açıklığa getiriyor. Dış cephesi yorgun iskeletine buruşuk bir deri gibi yapışmış. Terk edilmiş arabalar ve aletler, paslanmış ve yıpranmış, avluya dağılmış durumda. Küçük bir ahırda hapsedilmiş hayvanlar, sanki aniden bir avcı sezmişler gibi kıpırdanıp çırpınıyor. Kanımda dolaşan yakıcı bir sinirlilikle kapıya doğru ilerleyip kapıyı çalıyorum.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında uzun boylu ama cılız bir adam elindeki tüfeği alnıma doğrultuyor ve hemen indiriyor. "Oh, hey dere, Bay Bergeron. Üzgünüm, tek gördüğüm karanlıkta el feneriydi."

"İyi akşamlar, Hal. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Domuz ciyaklamasını andıran bir ses sözümü kesiyor ve Hal dikkatini sola çeviriyor, gri, gür kaşları çatılıyor. "Sus, evlat!

Misafirimiz olduğunu görebiliyor musun?"

"Dediğim gibi, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Görünüşe göre Jo bu öğleden sonra tekneme girmiş. Arkadaşımı korkuttu."

Dudakları kahverengi, bakımsız dişlerinin etrafında geriliyor, çenesini kaşıyor. "Duyduğuma göre kendine güzel bir *kız* bulmuşsun. Hanımım vudu büyüü yaptığini söylüyor."

"Sizi temin ederim ki öyle değil. Ayrıca, *yaşlı kadının* bir daha arazime ayak basarsa, önce ateş edip sonra soru soracağımı da garanti edebilirim."

Ruh hali hızla değişiyor, gözlerindeki mizah yerini daha ciddi bir şeye bırakıyor. "Anlıyorum Bay Bergeron. Bir daha olmayacak, size söz veriyorum."

"Mükemmel. Aramızdaki husumetin komşuluk iyi niyetimizi zedelemesini istemem."

"Kesinlikle hayır. Sizinle aramız iyi Bay Bergeron ve bunu böyle sürdürmeye niyetliyiz."

"İyi akşamlar Hal." "Sana da.

Bonsoir."

Tekneye doğru yürürken kafamda kopan fırtınayı dindirmek için sessiz ve katartık bir yürüyüş yapıyorum ama ileride bir hareket sesi duyduğumda adımlarımı yavaşlatıyorum, silahım hazır. Devrilmiş dalların ve çalılarının üzerinden geçerek bir ağacın yanına çömelmiş bir figüre yaklaşıyorum. Jo olmasa iyi olur, çünkü Hal'a önce ateş edeceğime söz verdiğimde blöf yapmıyordum. Birkaç metre öteden insana benziyor. Çıplak. Solgun. İnce omuzlarına dökülen uzun, koyu bukleler çıplak göğsünün kabarıklığını gizleyemiyor.

"Céleste?" Başımı eğerek, yanılma ihtimalime karşı parmağımı tetikte tutuyorum.

Arkasını döndüğünde, gözlerinde dişlerimi diken diken eden bir boşluk var.

Silahımı bir kenara koyarak ona doğru ilerledim, ona bir kurşun sıkmam için geçecek saniyeleri düşünmemeye çalışıyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Maw Maw Day bana saklanmamı söyledi. Git ormanda saklan. Bıçağıma ihtiyacım var, sende var mı?"

Sorusunu duymazdan gelerek parmaklarımı gömleğimin eteğinin altına sokuyorum ve gömleğimi başımın üzerinden çekerek onunkinin üzerine geçiriyorum. Kollarını geçiremeyince gömleğin koluna uzanıp genişlemiş göz bebeklerini ve ara sıra gözlerini tembelce kırışını inceliyorum. Tek bir berraklık belirtisi yok. İşte o zaman

O hapları uyku için almadığını hatırla. "Kimden saklanıyorsun, *chère*?"

"Tonton."

Silahımı pantolonuma soktum, onu kollarıma aldım ve tekneye doğru taşındım. "Karabasan mı?"

"Evet. Beni öldürmek istiyor."

Belki doğru soruları sorarsam bana gerçekte kim olduğunu söyleyebilir. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bir insan neden öldürmek ister ki?"

Uyanık olup olmadığını görmek için başımı eğip gözlerini tekrar kontrol ediyorum. Geniş, siyah göz bebekleri irislerinin yeşilini yutuyor. "Gerçek adın Céleste mi?"

"Evet."

"Peki ya soyadın?"

Uzun bir duraksamanın ardından, sanki boynuna çok ağır geliyormuş gibi başı öne arkaya yuvarlanıyor. "Beni bodrumda mı yatıracaksın?"

Birbirinden tamamen kopuk bu soru beni kıkırdamaya itti. Şimdiye kadar cevapladığı her soru, çok az ya da hiç değeri olmayan uyku gevezeliğinden başka bir şey olmamış olabilir. Muhtemelen bu ruh haliyle ona bir şey sormak anlamsız. "Teknemde kiler yok."

"Öcünden nefret ediyorum. Beni her yerde takip ediyor. Beni ormana kadar takip etti."

"Artık güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Uzun bir nefes vererek kollarını boynuma doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

Saniyeler içinde kollarımda gevşiyor ve tekneye dönerken adımlarımı yavaşlatıyorum, acele etmiyorum. Kollarımdaki ağırlığının ne kadar mükemmel hissettirdiğini, teninin göğsümde ne kadar yumuşak olduğunu ya da kafamı dolduran tatlı, temiz kokuyu görmezden geliyorum. Tüm bunların saçmalığını düşünüyorum. Yutmaya çok istekli görüldüğü yalanları.

Bu kızın uzun zamandır kimseye güvenmediği ortadayken bana bu kadar özgürce güvenmesi.

Çok aptalca ama yine de aptal değil.

Bu dış görünüşümün nesini bu kadar inandırıcı buluyor? Bu kadar onurlu?

En son ne zaman onurlu bir şekilde yaşadığımı hatırlamıyorum.

Acı ve ihanetle dolup taşan meraklı yeşil gözlerini düşünmek içime bir bıçak gibi saplanıyor ama bu daha önce hissetmediğim bir şey değil. O yaralar da sonunda izlere dönüşüyor. Sonsuz bir fırsat için kısa süreli pişmanlık anları. Olasılık. Çünkü ben kendini koruyan bir adamım ve eğer iş Julio'ya özgürlüğüm karşılığında istediğini vermeye gelirse, bu kızın hiç şansı yok.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

P Kafamın içinde çınlayan ses gözlerimi kısmama neden oluyor ve yatağımda döndüğümde saatin sabahın ikisini geçtiğini görüyorum. Çevremde bir şey değişiyor ve dikkatimi karşımdaki karanlık, boş duvara yönelttiğimde

Ben, gölgeler tekrar hareket ediyor.

Nefes nefese kendimi oturur pozisyona atıyorum, başım çarpıyor, bakışlarım odayı takip ediyor ve gölgelerin bir kez daha yerleştiğini görüyorum. Haplarımı aramak için komodine doğru döndüğümde derimin altında aralıksız bir titreme mırıldanıyor. Açık çekmeceyi karıştırınca birkaç prezervatif ve bir kitaptan başka bir şey bulamıyorum. Işığı yakıyorum, kitabın Voltaire'in *Candide*'inin bir kopyası olduğunu kısaca fark ettikten sonra haplarımı aramaya koyuluyorum.

Gitti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Elimdeki yarış hissi ve titreme, göğsümdeki soğuk gıdıklanmayla birleşince bunun sadece endişe olmadığını anlıyorum. Son hapımı alalı saatler oldu.

Banyodaki çekmeceleri karıştırdığımda orada da izlerine rastlamıyorum ve odayı arıyorum, onları hiçbir yerde bulamayınca içime bir aydınlanma saplanıyor.

Onları aldı. Oh, Tanrım, onları aldı!

Kapalı kapıya doğru atılarak kolu çeviriyorum ve kilitli olduğunu görüyorum.

Kilitli! Lanet kapıyı kilitledi.

Yumruğumu ahşap panellere vurarak, bundan yirmi dört saat sonra ya yoksunluktan acı içinde yerde kıvranacağımı ya da tüm bu canlı halüsinasyonlar yüzünden altıma sıçacağımı düşünmemeye çalışıyorum. "Hey! Haplarıma ihtiyacım var! Lütfen! Thierry!"

Cevap yok.

Daha sert vurarak, içimden yükselen paniği yatıştırmak için burnumdan nefes alıyorum. "Thierry! Lütfen!"

Sonraki bir saat boyunca, yumruklarım morarana, eklemlerim kanayana ve ayak parmağım zonklayana kadar tahtaya vuruyor ve tekmeliyorum. Yorgunluk ağır basıyor ama gözlerimi kapatamıyorum. Uyuyamıyorum. Kapının diğer tarafından en ufak bir hareket ya da ses gelmiyor.

Beni bu teknede yalnız mı bıraktı?

Odada bir kaçış yolu arıyorum. Küçük bir lomboz dışında, duvarda sadece o lanet havalandırılmalı pencereler var, aralıkları tırmanmak için çok dar.

Odayı bir kez daha taradığımda haplarımdan iz yok.

Adım atıyorum.

Arıyorum.

Onun yerine alabileceğim başka bir şey bulmak için dolapları karıştırırken, bir gece önce orada duran gargaray ve bir şişe aspirini aldığını fark ediyorum. Reçetesiz satılan tüm ilaçlar ortadan kaldırılmıştı ve işte o zaman içime mide bulandırıcı bir gerçek yerleşti.

Bu kesinlikle kasıtlıydı.

İlaçlara ek olarak, jiletleri de çıkarmış. Kilidi açabilecek kadar keskin olan her şeyi. Adam beni en kötü yoksunluklara hazırladı. Gözlerim yaşlarla doluyor ve derimin altında soğuk, uyuşturan bir korku dallanıyor. Halüsinasyonların başlaması an meselesi. Kabuslar. Sesler.

O zaman o lanet hapları aldığına pişman olacak.

Ama önce o korkunç yoksunluk hissi geliyor. Hakkında okuduklarım. Ayak parmaklarımı içine daldırdığım, birkaç kez stoğumun tükendiği, sadece kendimi daha fazlası için umutsuz bir mücadeleye soktuğum.

Kendimi banyodan geri çekerek, gölgeleri bulmak için odanın duvarlarını tarıyorum ve yatağa, yorganın altına giriyorum.

"T Burada bir kutu var. Bir kutu dolusu bilye." Yatakta bir ileri bir geri sallanırken, bakışlarımı parlak ışıklı banyoya doğru çeviriyorum. Odanın köşesinden beni izleyen gözler. Çevremde kafatasını görüyorum. Boynuzları. Sesi kafamın içinde yankılanıyor ama dikkatimi önümdeki ışığa veriyorum. "İki tanesi hariç hepsi kırmızı. İkisi hariç hepsi yeşil. İkisi hariç hepsi mavi. Kutuda kaç tane bilye var?" Bilmece eskiden kullandığım bir kitaptan.

Kulübede yatağımın yanında durur, uyumadan hemen önce bir tane okurdum. Kabuslardan uyandığımda, bilmeceleri hatırlamaya çalışırdım, bu da beni halüsinasyonlardan uzaklaştırırdı. "Üç. Kutuda üç bilye var."

Her birinin kutuya düşerken çıkardığı yumuşak sesi hayal ediyorum.

Tap, tap, tap.

Üç, iki, bir.

Duvara doğru bir bakış hala ağartılmış beyaz kemiğin uğursuz parıltısını gösteriyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. İşe yaramıyor. Bilmeceler, işaretler, her zaman görsellerin kaybolmasını sağlar, ama bu gece işe yaramıyor!

"Bir kutu var. Misketlerle dolu bir kutu."

Saat sabahın dördünü geçti. Birazdan güneş doğacak ve gölgelerin dağılacağını umuyorum. Belki Thierry saat ikide uyandığımdan beri uyumadığımı görünce bana ilaçlarımı getirir. Birkaç saat daha. Bekleyebilirim. Daha önce de ilacım bittiğinde beklemiştim.

"İki tanesi hariç hepsi kırmızı. İki tanesi hariç hepsi yeşil. İkisi hariç hepsi mavi ..."

D *Rip. Damla. Damla.*

Banyo musluğundan su sızıyor, sesi kafatasımın içinde yankılanıyor. Zifiri karanlık saçaklarda asılı duruyor, beni altına çekmekle tehdit ediyor, ama o sabit damlama beni kabus gerçekliğime geri döndürüyor. Kafamda şu anda yeri olmayan serseri düşünceler dolaşıyor. Dikkatimi çekmek için keskin kancalarla kenar mahallelerde geziniyor gibi görünen düşünceler.

Babam neden benim için geri gelmedi? Neden kapıyı üç kere çalmadı?

Neden?

Soru zihnimin içinde yankılanıyor. Başımı yastığın altına sokuyorum, onun aralıksız sesini bastırmak için. Cevap, beyaz parlayan bir yüzü olan karanlık bir gölge. Beni izliyor. Odanın köşesinden benimle alay ediyor.

Bakmayacağım. Bakamam.

Damla. Damla.

Damla. Tak tak. Tak.

Tak. Tak. Kesin şunu!

Dur!

Bacaklarım yorgunluktan güçsüz düşüyor, yataktan sendeleyerek kalkıyorum ve topallayarak banyoya doğru ilerliyorum. Etrafımdaki oda hareketle birlikte yer değiştiriyor, dizlerim vücudumun ağırlığı altında bükülüyor. Musluğa ulaşmadan

yere yığılıyorum. Kafatasıma çarpan sert bir çatlak sinüslerime acı gönderiyor ve refleks olarak öksürüyorum. Burnumdan yanağıma kan damlıyor ve parmağımı ılık, yapışkan sıvıya dokundurduğumda saçaklar daha da geriliyor. Beni içine kapatıyor.

C Acı, kaçmak isteyen bir canavar gibi midemi parçalıyor. Başımdaki ve burnumdaki bir zonklama, gözlerime doğru nabız gibi atan bir basınç gönderiyor,

Kaburgalarımın altında sanki içim kürekle oyulmuş gibi bir ağrı yayılıyor.

"Yardım edin bana! Lütfen!" Kelimeler yankılanıyor ve fayanslardan sekiyor, hem hırıltılı hem de boğuk bir sesle. İçime doğru kıvrıldığımda düşündüğüm gibi yerde olmadığımı, battaniyeler benimle birlikte kayarken yatakta yattığımı fark ediyorum. Ellerimdeki kan gitmiş ama kafatasımdaki aralıksız vuruş devam ediyor.

Duvarlar titriyor, uzun, yarı saydam, yılan gibi ahşabın içinde ve dışında hareket eden yılsan nesneler. Kolumdaki bir karıncalanma, derimin içinde ve üzerinde sürünen aynı yarı saydam solucanlara bakmama neden oluyor. Bir çığlık atarak kollarımı kaşdım ve tırnağımı bileğime girmeye çalışan solucanlardan birine batırdım.

"Çekil üstümden! Bırak beni!"

Sarsmak ve tırmalamak onu yolundan alıkoymuyor gibi görünüyor ve bana doğru kıvrıldığında, bir çığlık daha atıyorum.

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor, battaniye sanki binlerce yılan bacaklarımın üzerinde sürünüyor gibi kayıyor. Ardından tekdüze bir tıslama sesi geliyor, kulaklarımın içine girdiklerine dair bir uyarı.

Ellerimi gürültünün üzerine kapatıp gözlerimi kapatıyorum ve çığlık atıyorum. Yüksek sesle, tıslamayı bastıramayan çığlıklar. "Dur! Kes şunu!"

S Vücudumu saran ürpertiye rağmen şakaklarımdan aşağı ter damlıyor. Mide bulantısı aynı anda midemde kıvrılıyor ve fokurduyor.

Asitler boğazımdan yukarı fırlıyor. İçindekileri dışarı atmak için başımı çeviriyorum ve yanıma uzanıp duvarın bulanıklaşıp keskinleşmesini izlerken ılık sıvılar yanağımdan kayıyor.

O kadar çok bayıldım ki sayısını unuttum. Kaç saat ya da gün geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de sadece dakikalardır. Saate son baktığımda saat ikiydi ama öğleden sonra mı yoksa gece yarısı mı olduğundan emin olamıyorum. Burun deliklerim asitler yüzünden yanıyor ve tekrar kusuyorum. Ve tekrar.

I gözlerimi tekrar karanlığa açtım. Sürekli karanlık. Karnımdaki şişkinlik ve aciliyet hissi tuvalete gitmem gerektiği konusunda uyarıyor ama bunu asla başaramayacağım. Tuvalet.

Basınç gittikçe artıyor, karnıma baskı yapıyor. Derin bir kramp beni homurdanmaya ve kendi içime kıvrılmaya, burnumdan nefes almaya itiyor. Bağırsaklarıma saplanan bıçaklar gibi acı veren bir sancı içimde bir acı şoku yaratırken, tek yapabildiğim hıçkıra hıçkıra haykırmak. "Lütfen!"

Siyahlık beni yutuyor.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

"**M**inou, minou, sizi görüyorum!" Ses beni karanlığın içinden çekip çıkarıyor ve gözlerimi, kolumu kalkan olarak kaldırmama neden olan kör edici bir ışıkla açıyorum. Derimin üzerinden su damlıyor,

ve temiz limon kokan yumuşak pamuk şakağımın üzerinde geziniyor. Göğsüme değen ılık spreye rağmen vücudum titriyor ve ürperiyor; sıcak ten ve güçlü kolların sıcaklığı beni arkamdan yutuyor. O zaman Thierry beni yıkayıp temizlerken düşün zemininde ona karşı çıplak yattığımı fark ediyorum.

İki yanımdaki bükülmüş dizleri, ellerimi güçlü kalçalarından aşağıya, çıkarmaya zahmet etmediği boxer külotuna doğru düşüncesizce gezdirmeme neden oluyor. Kolları beni sarıyor, kendine doğru çekiyor ve göğsümdeki ağırlık rahatlatıyor. Yerleşiyor. Puslu kenarlar başka bir rüyaya dönüşüyor.

Silk çarşaflar cildimin üzerinde kayıyor.

Yemeklerin tuzlu kokusu midemi bulandırıyor. Ilık sıvılar ağzımı dolduruyor. Öksürmek ve nefes almak için dönüyorum. Daha fazla yemek. İtiyorum, titreyerek arkamı dönüyorum. Çok soğuk. Ve açım, ama yemek için değil.

Boş bir boşluk doldurulmak için yalvarıyor, ama ne ile, söyleyemem. Bedenim güçsüz. Uzuvarım buz gibi. Battaniyeler beni ısıtamıyor, sanki içim donmuş gibi.

Sıcak ten benimkine baskı yapıyor, yoğun güneş ışığı huzmeleri gibi üzerimden, içimden geçen yakıcı bir sıcaklık. Sert bir yüzey sırtıma bastırırken aynı anda kolları beni sıkı bir kucaklamayla içine alıyor. Titrek bir nefes veriyorum ve yüzümü göğsünün pürüzsüz düzlüklerine sokarak dönüyorum. Vücudunun sıcaklığı beni saran bir sıcaklık ve rahatlık cehennemine dönüşüyor. Ayrılmak istemiyorum.

SYatakta dik bir şekilde Thierry'nin uzattığı elindeki kâseye bakıyorum. Üstünden buhar yükseliyor ve midem gurulduyor.

dumanı tüten et suyunun
kokusuyla. "Ne zamandır
hastaydım?" "Bir hafta
oldu."

"Bir haftadır yemek yemedim mi?"

"Dayanabildiğin zamanlarda seni tavuk suyu ve suyla besliyorum. Yine de pek bir şey yemedin."

Bütün bir hafta.

Vücudum soğuk ve nemli, bitkin, sanki sürekli akşamdan kalmış gibi hissediyor. Ağzım kupkuru, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kâsedeki et suyunu yudumluyorum. Suyun sıcaklığı karnımı ısıtıyor ve açlığın acısını dindiriyor. Yoğun lezzet dilimde kalıyor ve o zaman her şeyin daha güçlü olduğunu fark ediyorum. Işık. Kokular. Tatlar. Sanki ince bir pusla donuklaştırılmış dünyayı şimdi deneyimliyormuşum gibi.

"Bu süreçte benimle ilgilendin." Geçen hafta onun nelerle uğraştığını hayal etmek istemediğim için yanaklarıma yakıcı bir aşağılanma yapıyor.

"Evet."

"Daha iyiye gitmeyecek, biliyorsun. Halüsinasyonlar, en başta onları almamı sağlayan şeydi."

"Ne halüsinasyonu?"

Başımı salladım. "Boş ver."

"Şimdi seni *kışkırtmayacağım*, tatlım. Ama eninde sonunda bana her şeyi anlatacaksın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Cevap vermek yerine bana bir bardak su uzatıyor, ben de biraz fazla coşkulu bir şekilde yudumlayarak boynumdan aşağı akıtıyorum. Aşağıya doğru bir bakış

beyaz tişört, şüphesiz ona ait ve kalçalarımın kayması içime külot giymediğimi doğruluyor. Tenimin pürüzsüzce kayması bana bir noktada beni tıraş etmiş olması gerektiğini söylüyor, ancak hiçbirini hatırlamıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Gözlerinde acı bir gerçek görecekğimden korktuğum için ona bakma zahmetine girmeden soruyorum. Şu anda yüzleşmeye dayanamayacağım bir samimiyet.

"Ne yapmak?"

"Hapları al."

"Onları istismar ediyordun."

"Tamam, peki sen nesen? Yürüyen bir okul sonrası spesyali mi? Neden umursuyorsun ki?"

"Öyle oldu ki, çok değer verdiğim birinin onlar yüzünden ulaşılabilir bir duruma düşmesini izledim."

Bunu beklemiyordum. Bencilce bir şey bekliyordum, ki bu ona yakışırdı. Onları almamı izlemeye dayanamaması gibi. Ya da çanta odasına çok fazla dağınıklık katıyordu. "Kimdi o?"

"Annem."

"Önemsenmediğini söylediniz. Yani artık hayatta değil mi?" "Hayır. Birkaç yıl önce intihar etti."

"Özür dilerim." Ne de olsa kurdun da insani bir yanı var. Neredeyse fazla insani. Acı verecek kadar insani. "Bu yine de neden bu kadar zahmete girdiğini açıklamıyor. Neden sadece beni kovmadın?"

"Seni kovmayacağım. Yakın zamanda değil. Bazı soruşturmalar oldu. Artık onların radarındasın."

"Hafızamı tazeleyin. Geçen hafta çok şey oldu. Tam olarak peşimde yine kim var? Ve neden?"

"Bunu tam olarak çözebilmiş değilim. Geçen hafta ben de çok meşguldüm."

"Para aklamak yelkenlerinizin rüzgarını gerçekten kesiyor olmalı."

"Evet. Kusmuk ve bok temizlemekle birlikte epeyce yoruludum."

Bir utanç parıltısı daha yanaklarımı ısıtıyor. "Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim. Haplarımla idare edebilirdim."

"Ta ki sen onları tüketene kadar. O zaman kim bilir ne çaresiz numaralara kalkışmışsınızdır."

"Ne yani, Jo'ya koşup tüm sırlarını ortaya dökecekğimden mi korkuyorsun?"

Burada hiçbir şey yok. Nereye gidecekğim ben?"

"Bağımlılık böyle bir şey işte. Yeterince çaresiz kalana kadar gerçekten bilemezsiniz."

Kendimi onun sözlerindeki gerçeklerden korumak için yapabildiğim tek şey ondan uzak durmak. Haplarım için çok çaresiz şeyler yaptım. Korkunç şeyler. "Hâlâ onları arzuluyorum. Bu geçmeyecek, biliyorsun. Ve kâbuslar başladığında? Berbat bir halde olacağım."

"Riske girmeye hazırım."

"Evet, şey. Sanırım göreceğiz. Hayatım boyunca kaç kişiyi korkutup kaçırdığımı biliyor musun? Sayılamayacak kadar çok."

Sandalyesinden kalkarak yumruklarını iki yanına yerleştiriyor ve bana doğru eğiliyor. "Kolay kolay korkmam, *matmazel*."

OceanofPDF.com

CÉLESTE

B Parlak ısı ışınları tenimde kaygan bir ter tabakası oluşturuyor. Bakışlarımı Moses'ın suyun yüzeyinden fırlamış iki şeytani gözüne sabitleyerek ağzıma bir dilim portakal atıyor ve yalıyorum Parmaklarımdaki yapışkan suyu.

Bir sivrisineğin rahatsız edici vızıltısı kulağımı gıdıklıyor. Sert bir tokat avucumu ıslatıyor ve ensemdeki kovalayıcı acıdan irkiliyorum. Ayık olduğunuzda her şey on kat daha sinir bozucu oluyor. Sıcak ve nem o kadar berbat ki, sanki buhar soluyormuşum gibi hissediyorum. Serinlemek için ayak parmağımı bile suya sokmak için neler vermezdim ama Moses'ın bundan tatmin edici olmayan küçük bir atıştırmalık yapacağından hiç şüphem yok.

Sanırım teknenin içinde de rahatlıkla serinleyebilirdim ama burada geçirdiğim koca bir hafta, dış dünyayla hiçbir temasım olmadan, beni mutlak bir can sıkıntısı noktasına sürükledi. Can sıkıntısı isteklere yol açıyor ve ne yazık ki Thierry reçetesiz satılan her şeyi saklamanın yanı sıra alkolü de kilit altına aldı. Ve abur cuburları. Ben de burada lanet bir portakal yiyorum.

Özellikle son iki gündür derimden çıkmak istiyorum. Ve neredeyse kilolarca meyve yedim. İtiraf etmeliyim ki, huzursuzluk beni halüsinasyonlardan uzak tutsa da, beni neyin beklediğini biliyorum. Beyaz kafatası ve boynuzların tekrar periferime kayması an meselesi.

Sessizlik bunun en kötü yanı ve ne yazık ki bu sessizlikte aklım dört gece öncesine, beni kollarına alıp sıcak tuttuğu zamana gidiyor. Kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşünmemeye çalışıyorum.

bir an. Beni en kötü halimle gördüğünü bilmenin verdiği utanca rağmen ne kadar kolay ve doğru.

O zamandan beri Thierry'nin sayısı azalmış gibi görünüyor.

Tüm bunlar ruh halime pek de iyi gelmedi. Buranın izolasyonu ve yalnızlığı başlı başına bir semptom, her zaman beni pençeliyor. Arada pek konuşmuyoruz ve ben kalkmadan gidiyor, ben yattıktan sonra eve dönüyor. Gün boyunca, çoğunlukla Russ'ın bana verdiği bıçağı aramak için tüm eşyalarını karıştırıyorum, ama henüz ona rastlamadım. Ofisinin kilitli olduğunu ve Thierry'nin ofisinde bir çeşit sürgü olması gerektiğini varsayıyorum, çünkü lanet olası şeyi henüz açamadım. Federaller burayı araştırırsa, adamla ilgili bulabilecekleri tek kanıt lanet olası dış fırçası olur ki o bile her gece uzay gemisinde silinip temizleniyor. Koca gemide tek bir resim, posta parçası ya da karalamaların olduğu bir defter bile yok.

En azından benim girebildiğim odalarda.

Adam hiç var olmamış bile olabilir ve bunun kasıtlı olduğunu tahmin ediyorum.

Burada zaman geçirmek, Araftaki çatlakları saymak ve bir şeyler beklemek gibi. Bir haber. Beni burada tutmanın bir açıklaması ya da nedeni. Teknede özgürce hareket edebilmeme rağmen, timsah istilasına uğramış suları ve muhtemelen her türden zehirli yılan ve bana yabancı hayvanlarla dolu küçük ormanlık alanıyla burası bir hapisane.

Peki ne için? Duygusal olarak kopuk bir mikrop düşmanı kötü insanların peşimde olduğunu iddia ettiği için mi?

Bu noktada bu ne anlama geliyor ki?

Son birkaç gündür, ondan biraz daha detay vermesini istediğimde, karşılığında aldığım tek şey homurdanan sinirli sesler ve odadan çıkmadan önce verdiği kısa, soğuk bir yanıt oldu.

Hakkında okuduğum o koca kışkı fareler -nutria diyorlar onlara- ya da uyku tulumuma giren rastgele bir Louisiana böceği için endişelenmek zorunda kalmayacağım bir yerim olduğu için ne kadar minnettar olsam da, buraya kadar yalnız bir bataklık esiri olmak için gelmedim. Ve bu noktada, adamın doğru söyleyip söylemediğini bile bilmiyorum. Bütün bunları beni burada tutmak için uydurmuş olabilir. Ne için? Son bir haftadır, ne zaman yanımda olsa hırlamak ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanmak dışında pek bir şey yapmadığını düşünürsek, bilmiyorum.

Ya zamanını bekliyorsa? Bir şey mi bekliyor? Benim geldiğim yerde insanlar iyi bir şey yapmak için kendi yollarından çıkmazlar ve Thierry bana iyi niyet elçisi gibi gelmiyor. Bana bir dolandırıcı gibi geliyor. Kurnaz ve bilgili bir hırsız.

Sanırım buradaki ziyaretimi biraz fazla uzattım.

Kamyonetimi geri istiyorum. Burada park edecek bir yer olmasa bile, kendimi tamamen bu yerde kapana kısılmış hissetmemek için. Belki bir bahane bulabilirim - tampona ihtiyacım var gibi kızca bir bahane - beni şehre götürmesini sağlayabilirim. Bir hafta sonra regl olacağımı düşünürsek, bu çok da uzak bir ihtimal değil. Her zaman dört hafta yerine beş haftada bir olur. Bazen bir tane bile olmuyor. Ne olursa olsun, onunla işler tuhaflaşır diye bir kaçış planına ihtiyacım var.

İskelenin karşısında, Moses sudan çıkıyor ve uyuşuk adımlarla kıyıya, güneşin altına yerleştiği bir çim parçasına doğru ilerliyor. Tek yapabildiğim küçük piç kurusuna kaşlarımı çatmak. Aslında büyük piç. Sudaki yansımama bakarak, bir ayağımı suya daldırmak için kendime cesaret ediyorum. Tek parmağımı. En azından bir timsah onu koparırsa, hastaneye gitmek için tekmeden ayrılmak için bir bahanem olurdu.

Thierry dönene kadar muhtemelen kan kaybından ölürdüm.

Uzaktan gelen bir çığlık sesiyle başımı ormana doğru çeviriyorum.

Tiz, gırtlaktan gelen bu ses panik ve hatta belki de acı havası taşıyor.

Adrenalin patlamasıyla kalbim göğsümde gergedan sürüsü gibi güm güm atıyor ve ayağa fırlayarak teknenin içine yöneliyorum, gözlerim diğer her şeyle birlikte sakladığı bıçak bloğunu arıyor. Onun yerine, çatal bıçak çekmecesini karıştırıp lanet olası bir çatal buldum ve kapıya çarparak ormana doğru geri döndüm. Lanet bir çatal. Belki de elime alabileceğim en aptalca silahtı ama en azından tamamen silahsız değildim

-Ya da *çatallanmamış*.

Elimde sabit bir çatalla ağaçların arasında ilerliyor, sadece sesin kaynağını değil, çalılarının arasında saklanan yılanları da arıyorum. Yumuşak siyah toprak ve topraktan çıkan kökler çıplak ayakla sinir bozucu bir yürüyüşe neden oluyor.

İleride bir hareket fark edince gözlerimi kısarak yere yayılmış kadınsı bir form görüyorum ve bana el sallıyorum. "Yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Jo. Çılgın temizlikçi kadın.

Omuzlarımı kamburlaştırarak gülünç silahımı indiriyorum ve ayaklarımın tabanını dürtecek şekilde devrilmiş dalların üzerinden geçiyorum, bir yılan olsaydım altına saklanacağımdan emin olduğum şüpheli yamaların yanından geçiyorum.

Yeterince yaklaştığımda, çevredeki ormana göz gezdiriyor ve belirgin bir yara olup olmadığına bakıyorum. "Ne oldu?"

"Düştüm. Tavuklarıma *musallat* olan lanet olası bir *chaoui*'nin peşinden koşarken." "*Chaoui* mi?"

"Coon," diye açıklıyor.

Ayağına doğru başımı salladım. Kulakları tırmalayan yardım çağrılarına rağmen, yanlış bükülmüş gibi görünmüyor. "Bunun üzerinde durabilir misin?"

Bana bir el uzattı. "Bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Bir şeyler hissettiğimde olduğu gibi ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Anladığından emin olduğum küçük bir isteksizlikle aşağı uzanıyorum.

Kolumu kavradığı anda beni kendine çekiyor ve dizlerinin üzerine çökerken ayaklarını altına alıyor. "O bir katil. Bu adam daha önce de öldürdü, *tatlim* ve sana söylüyorum, onunla kalman güvenli değil."

Kaşlarımı çatarak kolumu çözüp geri çekiliyorum ama o bacağıma hamle yapıyor. "Sana yalvarıyorum. Lütfen. Ondan uzaklaşmana yardım edebilirim. Seni alabilirim. güvenli bir yerdesin."

"Elini kolundan ayırmadan önce çekil üstümden."

Kendini tekrar toparlamış gibi beni bırakıyor ve bakışlarını indiriyor. "Seni korkutmaya çalışmıyorum. Sadece incindiğini görmek istemiyorum, hepsi bu."

Bir hafta önce, bu kadın ruhunu yemeye gelen bir şeytanmışım gibi kaçtı ve şimdi birdenbire benim için endişelenmeye mi başladı? Ben buna inanmıyorum. Bakışlarımı bir kez daha çevredeki ağaçlara çevirerek, ondan uzaklaşırken çatalı önümde tutuyorum.

"Adamın kaybolan bir kız kardeşi vardı. Bir gün buradaydı, ertesi gün gitti. Ona kız kardeşini sorarsın. Ona ne olduğunu sorarsın."

Kız kardeş mi? Bir kız kardeşin var olduğuna dair tek bir kanıt bile görmedim. "Bana bir söz ver," diyor ayağa fırlayarak. "Bana söz ver. Sana bunu söylediğimi ona söylemezsin. Seninle konuştuğumu söyleme. Birkaç gece önce evime geldi ve bir daha onun mülküne adım atarsam beni de öldüreceğini söyledi. Ve öldürecek. Beni öldürecek."

Ondan uzaklaşmaya devam ederken derimin üzerinde ürpertici bir uyuşukluk geziniyor. Bir dal baldırıma çarpıyor ve geriye doğru sendeliyorum, düşmeden önce kendimi yakalıyorum. Kendimi lanet bir çatala sapsam ve burada ölsem, bu benim şansım olmaz mıydı?

"Lütfen tek kelime etme, *canım*. Korkarım kızar ve beni aramaya gelir."

"Yapmayacağım," diye mırıldandım, kafam karışmıştı ve topuklarımın üzerinde dönüp çalıların arasından tekneye doğru koşmaya başladım.

İskeleden geçip merdivenlerden kapıya doğru koşarken yıpranmış tahtalar ayaklarımın altında gıcırıyor. İçerideki hava tenimin üzerinde esiyor ve tüylerimi diken diken eden bir serinlik katıyor.

Tanrım, bu kadın beni çok korkutuyor, ama ya doğruyu söylüyorsa? Ya bunca zamandır benimle oynuyorsa?

Ya benim için iğrenç bir şey planladıysa?

Kafamda dönüp duran sorular mutfağın içinde bir ileri bir geri volta atmama neden oluyor.

Bu tekmeden inmem gerek. Bu kadar uzakta, tanımadığım, hayatım buna bağlı olsa haritada yerini belirleyemeyeceğim bir yerde olmak, bir hafta sonra sinir bozucu. İletişim yok. Etrafta çılgın yaşlı bir kadından başka kimse yok. *Grimm Masalları*'ndan fırlamış gibi. Kasabaya dönmenin, kullanmayı bilmediğim devasa bir yüzen ev gerektirmeyen bir yolu olmalı.

Ya da anahtarlarını nerede sakladığını.

Bu gece. Bu gece, ona kamyonumu soracağım. Kasabaya gitmek için bir bahane bulacağım.

Ve onu terk edeceğim. Çünkü bu noktada kime güveneceğimi bilmiyorum. Bana zarar vermeyi planlasaydı ayık kalmam için bu kadar çaba sarf etmeyeceği gerçeğiyle mantığım tartışılabilir, ama neden her şeyden bu kadar aşırı bir şekilde ayrılıyoruz?

Elbette bariz cevap, *kötü* arkadaşlarının nerede yaşadığını bilmesini istememesi. Ama bu beni bir hafta sonra neden burada tuttuğunu açıklamıyor. İnançsızlığımı askıya alsam ve ona iyi niyetli bir yardımsever gözüyle baksam bile, neden şimdiye kadar beni bir bakım paketi ve *hoşça* kal dilekleriyle yolun kenarına bırakmadı?

Neden beni ıssız bir yerde bir tekneye hapsediyorsun?

Bir telefon bulmalıyım. Filmlerde gördüğümüz karanlık para aklayıcıları gibi, adamın da bir yerlerde kullan-at telefonu vardır mutlaka. *Birinin* nerede olduğumu bilmesi gerekiyor, çünkü eğer hayal gücünün bir cilvesi olarak o çılgın yaşlı kadın kız kardeşi hakkında haklıysa, adam altı ayda bir diş fırçasına yaptığı gibi beni de ortadan kaldırabilir.

Kimse burada olduğumu bile bilmeyecekti. Çılgın yaşlı kadın *hariç*. Ya biri ona benim birkaç dakika önce baktığım gibi bakarsa? Tek kelimesine bile inanmazdı. Kesinlikle bir hayaletten başka bir şey olarak ölürdüm.

Bu düşünce beynimin derinliklerine yerleşiyor ve yenilenen bir adrenalin dalgası ellerimi titretiyor, nabzımı hızlandırıyor.

Tekneyi geçip Brie'nin telefon numarasını sakladığım arka odaya gidiyorum. Nefesler sığlaşıyor. Hava yoğun. Çok yoğun. Durup gözlerimi kapatıyorum. *Nefes alıyorum. Sadece nefes alıyorum. Düşün.*

Charpentier Malikânesi'nde bana uzattığı kâğıtları karıştırırken parmaklarım bir kartın üzerinde geziniyor ve zarftan çıkan kartı bulmak için onu çekiyorum. Bir yüzünde Chicago'dan gelen avukatın adı, arka yüzünde ise el yazısıyla yazılmış bir telefon numarası. Belki babamın tanıdığı biridir? Belki yardım edebilecek biri? Düşüncelerim Şerif'e geri dönüyor ve içime garip bir his oturuyor. Babam yetkililere hiç güvenmezdi. Hatırlıyorum. Maw Maw Day bu yüzden ona hep paranoyak derdi. Belki de bu yüzden ben de onların yanında kendimi hep huzursuz hissettim.

Kartı, sonunda çantanın dibinden çıkarmayı başardığım buruşuk kâğıtla birlikte cebime sokuyorum.

Komodinin çekmecesinden, mutfak çekmecelerinden birinde gömülü olarak bulduğum ve ihtiyacım olabilir diye sakladığım ataçları çıkarıyorum. Onları tekrar girmeye çalışacağım odada zaten denemiş olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu gemide bir telefon olmalı ve kesin olarak olabileceğini düşündüğüm tek bir yer var.

Bir atacı bükerek yatak odasından çıktım, ofis kapısının önünde diz çöktüm, kilidin içine soktum, mekaniği hissetmek için klipsin ucunu kullandım. Daha önce milyonlarca kez denemediğim bir şey değil, ama şimdi yeni nedenlerim var. Bu sefer çaresizlik beni yönlendiriyor.

Bir klik sesiyle donup kaldım.

Ofis kapısından değil, dış kapıdan geliyor. Thierry odaya girdiğinde ayağa fırlayıp atacı bir kenara koyuyorum. Kaşları şüpheyle gerilmiş bir halde mutfığa adım atıyor, siyah çantası vücuduna sarılı. "*Comment ça va?*"

"Eve erken gelmişsin."

"Ofisimde ne yapıyordun?"

"Oh." Arkamdaki koridora hızlıca bir göz atıyorum, muhtemelen beni pencereden dışarıdan görebileceğini fark ederek biraz dehşete kapılıyorum. "Bir örümcek gördüm. Yerde sığıyordu. Çıplak ellerimle öldürdüm." Ellerimi onun incelemesi için havaya kaldırırken parmaklarımdaki hafif titremeyi yakalıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Patlamış mısır ister misin?"

Patlamış mısır. Bu da ne böyle?

İfadesi hâlâ temkinli, başını sallıyor. "Hayır. Burada fazla kalmayacağım. Sadece duş alıp üstümü değiştirmeden önce--" Kendini yakalayınca, yüzünü son birkaç gündür alışık olduğum o sinirli ifadeye büründürüyor. "Affedersiniz," diyor geçerken.

"Bekle." Benim ricam üzerine adımlarını yarıda kesip omzunun üzerinden bakıyor. "Ben sadece..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Sadece kamyonetimi merak ediyordum."

"Henüz bir şey duymadım."

Hayır. Bu işte kesinlikle bir iş var. "Bir hafta sonra mı?" Kelimeler dar boğazımdan zorlukla çıkıyor.

Gözünün kenarı titriyor ve yüzünü bana dönerek korkutucu vücudunun tüm genişliğini bana gösteriyor. "Neden soruyorsun, *chère*?"

Cevap basit, ancak kafamda çözmemi istediği karmaşık bir hesaplama da olabilir. "I Bazı şeyler için ... kasabaya gitmem gerekiyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Kadınsı. Şeyler." Bir sonraki yutkunuşum acı verecek kadar gürültülü, bariz rahatsızlığımı belli ediyor.

"Sizin için satın alacağım."

"Bu garip olmaz mı? Büyük kötü Rougarou'nun birkaç tampon için kaçması? Şüpheli görünüyor." Az önce yaptığım iğrenç çağrışımdan ürkererek gergin bir kıkırdama çıkardım. "Balık gibi demek istemedim. Demek istediğim--"

"Onları satın alacağımı söyledim. Neye ihtiyacınız olduğunu yazın."

"Tabii. Tamam." Ondan daha fazla şüphe çekmek istemediğim için başımı salladım.

"Bunu yapabilirim. Ve eğer sadece... kamyonum hakkında beni bilgilendirirseniz."

Başka bir şey söyleme zahmetine girmeden arkasını dönüyor ve ofis kapısının kilidine bir anahtar sokuyor. Birkaç saniye ortadan kaybolduktan sonra, bir şey görüp göremediğimi anlamak için koridora bakıyorum. Kapının aralığından seçebildiğim tek şey, çantasını masanın üzerine koyarken ellerinin hızlı hareketleri. Saniyeler sonra kapıdaki çatlak genişliyor ve aceleyle mutfığa geri dönüyorum. Patlamış mısıra uzanarak olabildiğince çok ses çıkarmaya çalışıyorum, kabı yakındaki bir kavanoza vurarak burada yine ortalığı karıştırdığım izlenimini vermeye çalışıyorum.

"Patlamış mısır istemediğine emin misin?" Ona sesleniyorum.

Sadece homurdanan bir ses cevap veriyor ve hafifçe gıcırdayan bir menteşe sesiyle koridora tekrar bakıp ofisten çıkışını izliyorum. Yatak odasına giderken kapıyı ardına kadar açık bırakıyor.

Gözden kaybolur kaybolmaz tezgahın üzerindeki patlamış mısır tanelerini bırakıp parmak uçlarımda ofise doğru ilerliyorum. Düşün belirgin patırtısı bana acele etmem için yeşil ışık yakıyor ve açık kapıdan içeri süzülüyorum.

Küçük ve temiz ofis, adam hakkında evin geri kalanından daha fazla ipucu sunmuyor. Resim yok. Şık, siyah, L şeklindeki masanın ve ona uygun deri sandalyenin üzerine saçılmış faturalar yok. İçinde kalem, not defteri, zımba gibi malzemelerden başka bir şey olmayan çekmeceleri açıyorum.

En alttaki, en büyük çekmeceyi çektiğimde kilitli olduğunu görüyorum ve anahtarı aramaya çıkabilecek olsam da bu nadir fırsatı verimli kullanmaya çalışıyorum.

Masaüstünün yüzeyinde, tarihlerine hiçbir şey karalanmamış bir takvim uzanıyor.

Başka bir şey yok. Sabit hat yok.

Taşıdığı çanta hâlâ açık duruyor ve içine baktığımda yığın yığın, gıcır gıcır yüzlükler görüyorum. Çantanın kalınlığına bakılırsa, yarım milyon doların üzerinde bir para olmalı. Tam burada, masasının üzerinde. Ve onların üstünde de etkileyici olmayan bir telefon. Süslü püslü bir şey değil. Bahse girerim kullan-at bir telefon.

Birini aramak için çok kısıtlı bir zamanım olduğunu fark ederek telefonu yukarı kaydurdım, ama kimi?

Polisleri aramak istesem bile, onlara ne söyleyeceğim? Batakılıkta bir yerde olduğumu mu? Bu şeyin onlara koordinat vermek için GPS'i olduğundan şüpheliyim.

Brie, öyle.

Ellerim o kadar titriyor ki kağıdı düşürecekimden korkuyorum, numarayı çeviriyorum.

İlk zil. İkinci zil. Üçüncü, dördüncü, beşinci. Cevap yok.

"Kahretsin!" Telefonu kapatıp tekrar aradım.

Tabii ki cevap yok. Neden böyle zamanlarda hiç cevap olmaz? Sizi evine kadar takip etmesi için ikna etmesine izin verdiğiniz, bir hafta boyunca teknesinde sizi sakinleştiren yabancının aslında sizi öldürmeyi ve evcil timsahına yem etmeyi planladığı zamanlar?

Arka cebimden kartı çıkarıp Dedektif Lozano'nun numarasını çeviriyorum. Adamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Belki de hizmette bile değildir.

"Alo?" Kalın İspanyol aksanlı bir kadın telefonu açıyor.

"Merhaba. Lütfen kapatmayın. Kulağa çok garip geleceğini biliyorum, ama sabırlı olun. Numaranızı buldum ve ... Dedektif Lozano ile görüşebilir miyim?"

Kısa bir duraksamanın ardından kadın boğazından iniltili bir ses çıkarır. "Kimsiniz?"

"Babam onu tanıyor olmalı. Kaba olmak istemem ama onunla konuşmam çok acil."

"Kocam öldü. Kim olduğunu söylemiştin?" "Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen ses omurgamda bir korku dalgası yaratıyor ve aramayı kapatmadan önce kadının kim olduğumu bir kez daha sorduğunu duyarak aramayı kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde Thierry'yi beyaz düğmeli bir ceket ve pantolon giymiş, parmaklarını geçirmiş gibi dağınık ıslak saç telleriyle kapıda dikilirken buluyorum. Boğazıma bir yalan düğümleniyor ama zihnim onun ofisinde olmam için iyi bir neden bulmaya çalışırken dudaklarımdan tek bir yalan bile çıkmıyor.

Telefonu çantaya geri bırakırken şüpheli gözler her hareketimi izliyor. "Neden ofisimdesin?"

"Buraya geldim. Sadece bıçağımı arıyordum."

"Bıçağın." Yürüyüşünde yavaş ve ölümcül bir akıcılıkla masanın etrafında dönüyor ve beni masaya sıkıştırıyor. Arkamda bir şeye uzanırken gözlerini benden ayırmıyor, vücudu o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kolunu indirdiğinde, Russ'ın bana verdiği bıçağı tutuyor ve çelik ucunu tankımın ince kayışının üzerinde gezdiriyor. "Aradığın şey bu mu, *Catin*?"

Çenem yukarı kalkık, dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için çenemi sıkıyorum. "Evet. Teşekkür ederim."

"Şimdi, buna burada neden ihtiyacınız olsun ki? Bir şeyi öldürmeyi mi planlıyorsun?" "Önce sen söyle. Daha önce de... öldürdün. Öldürmedin mi?"

Gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parlıyor. "*Mais, oui.*" Evet.

Burnumdan titrek bir nefes üfleyerek zorlukla yutkunuyorum. "Kız kardeşine ne oldu?"

Gözlerindeki eğlence kararıyor, çenesi geriliyor. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Oh, Tanrım. Bu doğru. Yaşlı deli kadın haklıydı.

Cevap vermediğimde avucunu boğazıma dayayıp ciğerlerimdeki havayı hapsediyor. Ellerim parmaklarını boynumdan kurtarmak için havaya kalkıyor, ama o parmaklarını boğazıma sokup sıkıca kavıyor.

"Anlat bana!" Gözlerinde öfke yanıyor ama konuşmayı reddediyorum. Kadını öldürmekle tehdit ettikten sonra olmaz. Ondan yayılan öfke etrafımızdaki havayı tutuşturuyor gibi görünüyor, boğazımı acımasızca kavıyor. "Eğer bana onu nereden tanıdığını söylemezsen, bu çirkin bıçağı alır ve seni durduğun yerde deşerim."

Oksijensizlikten başım dönüyor, ağzımı açıyorum ve bir yudum hava emmeme yetecek kadar serbest bırakıyor. "Siktir. Seni," diye törpüledim.

Ben ölüyüm. O kadar ölüyüm ki cesedimi bulanlar beni teşhis edebilirlerse şanslı olacaklar. Gözbebeklerinin büyümesi ve dişlerinin gıcırdamasında çıldırtıcı bir şiddet bana bakıyor.

L şeklindeki masasının keskin kenarı kalçalarımın altından kayıyor, beni boynumdan tutup sert yüzeye doğru sürüklerken, ayaklarım yere çarptığı anda tökezlediğimde duraksama zahmetine bile girmiyor. Beni kabaca doğrultup ofiste daha da ileriye sürüklerken boğazımda bir çığlık kopuyor. Ellerim havada, bir şeye uzanmak için çabalıyorum. Herhangi bir şeye. Çivilerim duvarlara sürtünürken, onun sert çekişiyle tutuşumu kaybediyorum. Gözlerimin önünde daireler uçuşuyor, görüş alanım beni altına almakla tehdit eden karanlığın altında daralıyor. Sert bir hamleyle göz kapaklarımın arkasına bir ışık patlaması gönderiyor ve bedenim havaya uçuyor.

Yatağın şiltesine sırt üstü düştüğümde yumuşak yüzey beni yakalıyor. Nefes nefese yanıma dönüp kısa ve sığ nefesler alıyorum.

"Sana kız kardeşimden kimin bahsettiğini söyle, yoksa sana hayal bile edemeyeceğin acılar çektiririm."

Gözyaşlarım gözlerime batıyor, formu sulu bir kalkanın ardında kayboluyor. Beni harap eden bu değil. Her zaman çılgınca, doğal olmayan bir şekilde öleceğime dair bir his vardı içimde, çünkü şeytandan uzun süre kaçabileceğinizi sanmıyorum. Eninde sonunda ödeme yapmak için gelecek ve geldiğinde de hiç hoş olmayacak.

Güvendiğim için.

Uzun zamandır ilk defa başka bir adama güvenmişim. Ve yanıldım.

Çok yanlış.

"Seninle ilgili içgüdülerime göre hareket etmeliydim," diye fısıldıyorum, sesim gözyaşlarımdan titriyor.

"Ben de içgüdülerime göre hareket etmeliydim." Çenesi gergin, bir aşıya bir arkaya bakıyor, sonra sırt çantamı yerden alıp kapıya doğru ilerliyor.

Sahip olduğum her şey. Evdeki her şey bunun içinde.

"Hayır!" Peşinden atılıyorum, tam kapı yüzüme çarpacakken kapıya ulaşıyorum. "Hayır!" Kolu çevirince kilitli olduğunu anladım. "Çıkarın beni!" Avucumu sert tahtaya vurarak, kolu tekrar oynatıyorum. "Çıkarın beni!"

Yatağın üzerindeki en büyük pencereye koşuyorum ve sadece kolumun sığabileceği kadar açıldığını görmek için itiyorum. "Yardım edin! Yardım edin!" Çılgın yaşlı kadının beni duyabileceğini umarak çığlık atıyorum. Belki yardım çağırır. "Jo! Yardım edin! Yardım et!"

Panik boğazıma kadar yükseliyor ve başımı döndüren bir sis beynimi bulandırıyor. Gözlerimi kapatıp uzun, derin nefesler alıyorum. Lütfen bayılmayın. Şimdi olmaz. Yatağa düşerek, beni ayaklarımın üzerinde dengesiz hale getiren saldırıyı kavramaya çalışıyorum.

THIERRY

H Kız kardeşimi nereden biliyordu?
Çantamdan kullan-at telefonu çıkarıyorum ve son aranan
numarayı buluyorum. Anahtarlarımı kaydıldıktan sonra, alttaki
kilidi açıyorum

Masamın çekmecesini açıp içindeki dizüstü bilgisayarını alıyorum. Numarayı
yazıyorum, karşıma bir kadın ismi çıkıyor. Gabriela Lozano. Arizona'dan.
Onu hiç duymadım.

Şaka olsun diye arama çubuğuna onun adını yazıyorum ve karşıma
kaybolan bir polisle ilgili bir dizi makale çıkıyor. İlkine tıklıyorum ve
ekranda beliren tanıdık yüz karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Castellano.

Aylar önce Teksas'tan buraya getirdiğim adam.

Makaleye göre, Phoenix'te kaybolan genç kadın ve kızların davaları
üzerinde çalışan bir dedektifmiş. Yaklaşık yedi yıl önce gizli göreve gitmiş,
bu da adam hakkında bana verilen ve o dönemde kartelle ilişkisi olduğunu
belirten sabıka kaydıyla hemen hemen aynı görünüyor. Temiz kesimli ve
üniformalı resmine tekrar bakıyorum, pahalı takım elbisesi ve biraz
uzamasına izin verdiği sakallarından çok farklı.

Adam bana bir kez bile polis olduğunu söylemedi. Ayakta kalan son
adam olduğunda ve beynine silah doğrulttuğumda bile.

Onu Julio'ya götürmemi *istedi*.

Elimi yüzüme sürerken, Julio'nun gizli görevdeki bir polisi Phoenix'ten
Louisiana'ya kadar neden sürüklediğini hayal etmeye çalışıyorum. Rakip bir
kartelle bağlantılı biri.

Céleste'in onunla ne alakası var?

Dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra masanın üzerinden sırt çantasını alıyorum, anlaşılan buraya ilk geldiğinde yeterince kontrol etmemiştim, o çiple çok meşguldüm. Kıyafetlerini, az miktarda makyaj malzemesini, deodorantını ve diğer birkaç tuvalet malzemesini masanın üzerine yığıldıktan sonra çantayı dibine kadar boşaltıyorum. Ana bölmede kayda değer bir şey yok.

Ön cebin fermuarını açıyorum ve içinden annesinin yanında oturan sarışın bir çocuğun katlanmış resmini çıkarıyorum.

Tanıdık yüzler.

Bu yumruk biraz daha sert vuruyor.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

I Fazla bir şey değil ama tıraş malzemelerinin arasına sıkıştırılmış şık, paslanmaz çelik bir tıraş bıçağı bulmayı başardım. Her şeyi benden uzak tutma çabaları sırasında gözden kaçırmış olmalı. Koşuyorum Başparmağımı ucuna koymam bu şeyin görüldüğü kadar keskin olduğunu ve bana biraz zaman kazandıracak kadar hasar verebileceğini kanıtlıyor.

Kilidi kurcalarken bıçağı yastığın altına sokuyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Thierry, Russ'ın oğlu ve karısının resmini tutarak kapıyı çarptı.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Sesindeki bastırılmış öfke, az önce söylediğinden beri biraz olsun sakinleşmediğini gösteriyor. "Bunu sana kim verdi?"

Siktir git. Bu deli herife Russ'ın ailesi hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. Muhtemelen beni konuşturmak için bir numara. Bana kız kardeşinden kimin bahsettiğini itiraf etmem karşılığında tanıdığımı düşündüğü birini tehdit etmek.

"Onlar senin için kim?"

Bana doğru attığı her adımda derimin altına bir korku dalgası yayılıyor. Savaş ya da kaç telaşı yıllar içinde çok aşına olduğum bir şey, ama her nasılsa şimdi daha güçlü. Bu adam beni öldürecek. Yaklaştıkça bana bir kurdunkini hatırlatan o karanlık gözlerde bu kadar açık.

"Konuş."

"Onları tanımıyorum."

"Yalan!" Dişlerini göstererek bana doğru hamle yaptı ve ben bıçağa uzanamadan iki bileğimi birden kavrayıp beni yatağa yapıştırdı.

"Bana her şeyi anlatacaksın. Gerçekte kim olduğunu ve bu insanları nereden tanıdığını."

Tekmeliyor, çırpınıyor ve debeleniyorum, ama tüm mücadelem üstüme çıkan ve beni çelik bir kaya gibi saran bu adama karşı işe yaramıyor. "Çekil! İn lan!"

Kalçalarını bana doğru çevirerek yüzünü boynuma gömüyor, parmakları neredeyse ellerimdeki kan dolaşımını kesecek. "Ben boşalıyorum, *mon chaton*. Ve eğer konuşmazsan, acı çığlıklarından daha da çok zevk alacağım."

"Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum! Fotoğrafi buldum!"

"Bana yalan söylüyorsun! Bunca zamandır bana yalan söylüyordun. Ve gerçeği senden çıkaracağım, *fille*. Parça parça."

"Sen delisin. Lanet olası bir psikopatsın!"

"Daha yarısını bile bilmiyorsun. O yüzden konuşmaya başlamanı öneririm. O resmi nereden buldun?"

Dudaklarımı sert bir çizgiye bastırarak burnumdan nefes alıyorum, nabzım hızla atıyor, dişlerim hayal kırıklığımı gıcırdatıyor. Russ'ın ailesini ona vermeyeceğim. Vermeyeceğim.

Bu pisliğin onları takip edip öldürmesine izin vereceğime ölürüm daha iyi.

"Cehenneme kadar yolun var." Bunu takip eden sinir bozucu sessizlikte, gözlerinin ardındaki gölgelerin titreşimini yakalıyorum. Ruhu olmayan bir adamın boşluğu. Kılıcını gözünü kırpmadan bana saplayacak bir adam.

Karşı koymazsam.

Gözlerini dudaklarıma dikmiş, bir an için büyülenmiş gibi görünüyor ve belki de gerçekten bundan zevk alıyor.

Dizimi yukarı doğru çekip kasıklarına vuruyorum.

Homurdanıyor, bileklerimden birini bırakıp kendini kavırıyor.

İşte o zaman yastığın altından bıçağa uzanıyorum ve gözümü bile kırpmadan yüzüne doğru savuruyorum.

"Siktir!" Yerde debelenmeme yetecek kadar beni itiyor.

Bir el ayağıma uzanıyor ama onu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ofisinin önünden geçerken çantamı görüyorum ve bir an için bırakmaya karar veriyorum ki "Céleste!" diye seslendiğini duyuyorum.

Tekneye doğru koşarken onu görmezden geliyorum ve kapıyı çarpıp rıhtıma, ormana doğru çıkıyorum.

Etraftaki ağaçların üzerinde karanlık bir örtü beliriyor. Dallar tenimi sıyrıyor ve orman ayaklarımın tabanını kesiyor. Körlemesine koşuyorum, gözlerim saklanacak bir yer arıyor. Kulağıma kan hücum ediyor, ciğerlerim bir yudum oksijen için yanıyor.

"Minou, minou..." hayalet gibi bir ses etrafımda yankılanıyor.

Bir solukta adımlarımı durdurup etrafımda dönüyorum ve ağaçların loş siluetlerinde kaynağı arıyorum.

Oh, hayır. Hayır. Hayır.

"Bir kutu var. Kutunun içinde misketler var..." Ayaklarımın altında çatırdayan ağaç ve dal yığınınlarının üzerinden geçerek bilmeceyi fısıldıyorum. "Biri mavi. Biri kırmızı. Biri yeşil ..."

"Minou, minou, seni görüyorum ..."

Ensem karıncalanıyor ve yapışkan, nemli havaya rağmen derimin altında bir ürperti dolaşıyor. Anılar gözümde canlanıyor.

Ağaçların arasından koşarken. Keçi kafatası takan yabancı. Selvide saklanıyor. Ağaç tepeleri. Karatavuklar. Karanlık.

Minou,

Minou. Seni

görüyorum.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Üzerime çöken panikle tüm bedenim ele geçiriliyor.

Bir g bana çarparak beni yere düşürdü. Sert bir hırıltıyla, kanla kaplı yüzü bana korku filmlerinden fırlamış gibi gelen Thierry'ye bakıyorum. ılgına dönmüş gözlerle beni yere yapıştırıyor ve daha önce olduğu gibi üstüme biniyor.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!"

Kollarım başımın üzerinde bağlıyken, beni kalın bir selvi ağacına yaslanmış, yarı yarıya yerden kesilmiş, devrilmiş bir dala doğru sürüklüyor. Dal altımda sekiyor, kabukları sırtıma sürtünüyor. Bacaklarımı iki yana açarak kendimi dengede tutmaya konsantre olmak zorundayım, o kadar ki pantolonunun ilmeklerinden çözüp kaydırđıėı kemerin beni uyaran metal şıngırtısını neredeyse fark etmiyorum.

Bacaklarımı onun altına doğru açarak, kendimi geri itmek için topuklarımı yumuşak toprağa gömüyorum. "Hayır. Lütfen, hayır. Bu olmaz. Lütfen bu olmasın."

Kollarımı başımın üzerinde tutarken ve kemeri bileklerime dolayarak beni altımdaki ağaç dalına bağlarken tek kelime etmiyor. Baskıdan şişen ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama o kemeri sıkıca kavırıyor ve bileklerimi cızırtılı ağaç kabuğuna bastırıyor.

Dehşet boğazıma kadar yükseliyor. Göğsüm soğuyor, midem korkudan dönüyor.

Öğretmenimin masasının sert yüzeyi sırtıma baskı yapıyor.

Bileklerim sicimle bağlı.

Çığlıklar. Yüksek sesli, gırtlaktan gelen çığlıklar.

"Hayır! Hayır! Bırakın beni! Bırakın beni!" İçimden bir çığlık daha kopuyor, kurtulmak için çekiştirirken kollarım titriyor.

Öğretmenimin seks sırasında beni bağlamaya çalıştığı günün görüntüsü anılarımı yırttı. Kafamın derinliklerinde sakladığım zihinsel bir görüntü. O gün paniğe kapıldım ve bu durum diğer öğretmenlerden birini kaçamağımızdan haberdar etti.

Kovuldu.

Kovuldum. Bunca yıl kendimi onun beni terk ettiğine inandırdım ama etmedi. O gün benim için bir sınırı aştı. Aslında buna izin vermiştim ama kollarımı başımın üzerine kaldırdığı anda çılgına döndüm. Bayıldım.

Tanrım, şimdi hatırlıyorum. Hepsini. Yüzündeki pişmanlık ifadesini. Aşağılanma.

Zihnim beni daha da eski anılara götürüyor. Orman yatağına uzanmışım.

Ağaçların tepesinde. Siyah bir kuş. Fısıltılar. Kollar bağlı.

Zihnim tüm bu yeni keşiflerle dönerken, Thierry beni itiyor, birkaç saniye önce durduğum noktaya geri dönüyor ve yerden bir şey alıyor. Geri döndüğünde Russ'ın bana verdiği bıçağın beyaz kabzasını ve ay ışığının az da olsa aydınlattığı çelik parıltısını görebiliyorum.

Kıpırdanıp kıvranarak çekiştiriyorum, dalın kabuğu omurgama batıyor. Devrilen dal altımda sallanıyor ama kırılmayacak kadar ağır ve kalın.

Thierry dudaklarını yalayarak bana bakıyor ve gözlerindeki ifadeden kafasında hangi düşüncelerin döndüğünü anlıyorum. "O resmi sana kim verdi?" "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Kelimeler titrek, nefes nefese dudaklarımdan dökülüyor. "Eğer beni kesip açmayı planlıyorsan, şu lanet işi bitir.

zaten."

"Shhhh. Rahatla, *matmazel*. Seni kesip açmayı planlamıyorum. Ve eminim ki bu işi çabucak bitirmeyi planlamıyorum." O dala binerken, ben

Karnımı esneterek bacaklarımı tekmeleyecek kadar yukarı kaldırmaya çalıştım ama bu sefer onları kolayca açtı.

"Her şekilde konuşacaksın. Görüyorsun ya, işkence benim uzmanlık alanım." Atletimin askısını omzuma düşecek şekilde kesiyor. Sulu bir gözyaşı kalkanının ardından, parmağını köprücük kemiğimde gezdirmesini ve kumaşı aşağı doğru iterek altındaki sütyenimi ortaya çıkarmasını izliyorum.

İçimdeki öfke teslimiyete dönüşüyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Tek kelime etmeyeceğim."

"Yapacaksın. Sana söz veriyorum." Başparmağını dilinin üzerinde ıslattıktan sonra, ince dantelli bariyerin üzerinde uzun, tembel daireler çiziyor, bu his midemin çukurunu çekiyor, çok hassas meme ucumu sertleştiriyor.

Lanet olası hain bedenim neredeyse onu devam etmeye davet ediyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi? O kadar iyi ki, bahse girerim bundan tek başına çıkarsın." "Yanından bile geçemezdim," diyorum ve bir yudum yalanı yutuyorum.

Karanlık kıkırdaması sadece aşağılanmamı körüklüyor. "Bundan daha iyisini biliyorum. Ne yazık ki senin için, avıma kolay davranmamla tanınmıyorum."

Parmaklarının bir hareketiyle tokayı gevşetiyor ve göğsümü sert avucunun içine döküyor. Başparmağının bir hareketiyle onu serbest bırakıyor ve yerine bıçağı tutuyor. "Söyle bana, acı eşiğin nedir?"

Soğuk çeliğin ucu göğsüme değiyor ve bıçağı tüy kadar hafif bir şekilde tenimde gezdirirken kıvranıyorum. Göğsümün kabarıklığı üzerinde sadece belli belirsiz bir çizik var ve meme ucuma ulaştığında, bir gıdıklanma doğrudan merkezime bir telaş gönderiyor. Titreyerek nefes alıyorum, yüzümü koluma gömüyorum ve parmaklarımı beni aşağıda tutan deri kemerin üzerinde kıvrıyorum.

Bana güvenebilirsin. Seni benim anladığım gibi anlamıyorlar, bebeğim. Rahatla.

"Bana o resimdeki kişinin kim olduğunu söyle, tatlım." Öncekinden çok daha sakin olan tedirgin edici soğukkanlılığına rağmen, ses tonunda hâlâ sert ve inatçı bir yan var. Uğursuz bir alt akıntıya sahip bir tür soğuk çekicilik. Kafam beni istenmeyen anıların içine çekerken, Thierry beni gerçekliğe çekmeye devam ediyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum, o göğsümle oynarken tenimin altındaki karıncalanmaları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beni rahatlatmak için bıçağın ucunu daha da aşağıya çekiyor ve yırtılma sesiyle aşağıya doğru bakmaya cesaret edip tankımı kestiğini görüyorum.

Karnımı ortaya çıkarmak için ortadan ikiye bölüyor.

Oh, Tanrım. Karnıma saplanan bir bıçağın nasıl hissettirebileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Çeneme saplananın nasıl hissettirdiğini hatırlamıyorum bile.

"O fotoğraftaki kadını tanıyor muydun?" Soğuk çelik göbeğimin üzerinde dans ederken, şortumun düğmesine doğru nazik bir yol çiziyor. "Söyle bana."

"Hayır." Aşağıdan gelen itiş kakışla şakağımdan süzülen bir damla gözyaşını kırıştırıyorum. Şortum aşağı kayıyor, yayılmış kalçalarımın üzerinde geriliyor. Serin yaz havası çıplak bedenimde eserken, kumaş tenime batıyor.

Açıktaki kalan dikiş yerimde gezdirdiği bıçağın kabzası soğuk ve keskin değil. "Lütfen. Thierry."

"Bana bilmek istediğimi söyle ve bu iş bitsin." Bıçağın pürüzsüz kabzasını narin darbelerle yukarı aşağı hareket ettiriyor. Karnımın içinde bir şeyler çalkalanıyor ama bu hastalık değil. Kabzayı aşağıya doğru sürükleyip giriş yerimde dolaştırırken, içimde ahlaksız ve heyecan verici bir şey kıpırdanıyor ve kalçalarım seğiriyor.

Bıçağın kaygan kayışı, bedenimin süregelen ihanetinin sessiz, utanç verici itirafıdır.

"Çok ıslak." Kulağıma yaklaşan sesinin derin tınısı yüzümü kolumun içine daha da sokmama neden oluyor. "Bu işkenceden zevk alıyor musun?"

"Siktir git." Kafa karıştırıcı gerçek şu ki, dikkatimin dağılması hoşuma gidiyor. Hizmetlerinin içimdeki paniği bir şekilde bastırması, korkumu tanımadığım bir şeye dönüştürmesi. İstedğim bir şeye, ki bu da ironik bir şekilde zincirlerimi çözüyor.

Güçlü.

Bıçağın her fırçasıyla, beni içine çekmeyi bekleyen kara delikten biraz daha uzaklaşıp, şimdi ve buradaki gerçekliğe yaklaşıyorum.

Kabzayı dikiş yerime doğru geri çekiyor ve iki parmağını etli dudaklarıma bastırarak yarığı genişletip beni geceye maruz bırakıyor. "Bana durmamı söyle, *chaton*, duracağım." Sesinin pişmanlık dolu tonu neredeyse bir yalvarış. Vicdanı tarafından bölünmüş bir adamın sözleri.

Yapamam. Tanrım, yapamam ve bunun için hasta olmalıyım. O kadar kafayı yemiş olmalıyım ki beni bitirebilir.

Giriş yerimdeki basınç, kabzanın ampulünün kırılma tehdidini işaret ediyor.

Küçük nabızlar içeri itmek için yalvarıyor.

"Bana resmi nereden aldığını söyle, Céleste. Bilmem gerek."

Benden bir acı sesi kaçıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, göğüslerim dışarı fırlıyor. Bir parçam bu dinamığe gülmek istiyor. Beni esir alan kişi o sertliğini kaybediyor.

O bana işkence etmeye çalışırken, ben de bundan aldığım zevkle tüm kontrolü elimde tutuyorum.

Bu hayatımda hissettiğim en heyecan verici duygu ve kendimi ona kaptırıyorum, kalçalarımı alaycı bir şekilde çeviriyorum, bu da sadece daha kaygan bir kayma sağlayan yeni bir uyarılma dalgası gönderiyor.

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum ve gözlerimi açtığımda onu başka bir şeyin tükettiğini görüyorum. Daha az karanlık değil, ama geldiğimden beri bu adamda görmediğim bir şeyin parıltısı.

Kontrolünü kaybediyor.

Dudaklarımı yalayarak yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve kabuğun derimi yırtmaması için yeterince kıvranıyorum. "Yap," diye fısıldıyorum. "Yapmanı istiyorum."

Kaşları titriyor ve görebildiğim kadarıyla göz bebeklerinin tamamen büyüdüğüne yemin edebilirim. Giriş yerimdeki baskı yerini kabzanın ucuna bırakıyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, şortumun ve külotumun gerginliği tenime batıyor. Onu içime doğru itiyor ve ben bir inilti daha çıkarıyorum.

Daha
derine.

Daha
derine.

O kadar derin ki, sonunda haykırıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

İçeri ve dışarı, bıçağın kabzasını pompalıyor, süslü oymasının çıkıntıları nefesimi çalmaya yetecek kadar doku ekliyor. Her kayıştaki özensiz, ıslak emme, beni nesneyle becerirken vücudumun en kötü ihanet eyleminin aşağılayıcı müziğidir.

İnleme sesi dikkatimi bıçağı benden çekip aldığı ve bir kenara fırlattığı yere çekiyor. "Neden? Neden bu kadar çıldırtıcı olmak zorundasın?"

Şortumu ve külotumu yırtıp atıyor ama bu noktada kendimi sarhoş hissediyorum. Şehvet sarhoşu. Tüm bunlar olurken adam beni bir kez bile incitmedi ve ne olduğunu bile bilmediğim bir şey bana bunu yapamayacağını söylüyor.

Yapmayacak.

Dizlerinin üzerine çökerek bana hürmetle bakıyor, gözleri takdire benzer bir ifadeyle parıldıyor. "Senin için bir *hediye* var, *chère*."

Parmakları kalçalarımın girerek onları daha da genişletiyor ve göğsünden erkeksi bir tatmin sesi yükseliyor. Sıcak nefesi tenimde dans ediyor. Dilini yarığımın üzerinde gezdirdiği anda karnım kendi içine kıvrılıyor, ayak parmaklarım toprağı kazıyor.

Daha önce kimse benimle yatmamıştı. Asla. Aceleyle içime dikkatsizce sokulan parmaklarım oldu ama hayatımda hiçbir erkek zevkime ilgi göstermedi. Normalde ağzını en hassas bedenime değdirme düşüncesinden utanmam gerekirken, ellerimin kelimenin tam anlamıyla bağlı olduğu gerçeğiyle utancım yok oluyor. Kendimi bağlara doğru çekiyorum, ellerim sıkıca kenetlenmiş yumruklarımın baskısıyla şişiyor.

Bir kez daha, kısıtlanmış olmanın garip bir özgürlüğünü buluyorum.

Dilinin fiskesi bıçağın kabzasına hiç benzemiyor. Daha sıcak, daha ıslak ve çok daha esnek. O hınzır küçük organın hissi doğrudan mideme bir çarpıntı gönderiyor. İçimde bir sızı doldurulmak için yalvarıyor ve çaresizce başımı sert dala doğru yuvarlıyorum. Aç. Huzursuz.

Ham ve açıkta.

Aniden arzuladığım şeyler için pis. Daha önce arzulamadığım şeyler, beni yutması için sabit tutan eller tarafından parçalanmak ve parçalanmak gibi.

Alice'in Harikalar Diyarı'na düşmesi gibi, kendimi bu ayak basılmamış karanlığın içine bırakıyorum. Kendimi bu adama, bu erkeksi yaratığa ve onun maharetli diline, dudaklarına ve sırlarını benim kullanılmamış fantezilerimle paylaşıyor gibi görünen parmaklarına teslim ediyorum.

Tutku ve şevk, hırıltılarında ve beni böylesine sahiplenerek tutan parmaklarının kazmasında canlanıyor ve bana son yemeğini koruyan bir hayvanı hatırlatıyor.

Klitorisimin uzun bir emilişi kalçalarımı işkencemin kaynağına doğru kaldırıyor ve rahmimin derinliklerindeki açıklanamaz derecede tatmin edici çekiş karşısında haykırıyorum.

Aynı anda hem bu kadar tüketen hem de bu kadar müstehcen bir şey yaşamamıştım. Sonsuza dek hafızama kazınacak lezzetli bir sapkınlık.

Yarın hala hayatta olduğumu varsayarsak, muhtemelen çılgın bir psikopatın beni ormanın ortasında yemesine izin verdiğim için ağlayacağım, ama şimdilik tek yapmak istediğim gelmek.

Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi benimle ziyafet çekerken, karanlık ağaç tepeleri nöbetçi askerler gibi tepemde beliriyor. Bir kurt. Vücuduma bakarken yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünü, yanaklarına ve kalçalarımın içine kan bulaştığını, sanki beni gerçekten yediğini gösteriyor.

Ve ne kadar iğrenç bir şeydir ki, başka bir uyarılma dalgasına karşı kendimi sıkmak zorunda kalıyorum, onu daha fazla cinsel nektarla besliyorum.

hıncırca yetenekli bir dil.

Bunun için kesinlikle cehenneme gideceğim.

İki parmağı içime giriyor, onun durgun dilinden daha hızlı pompalıyor ve ben haykırıyorum, sesim alaycı bir şekilde etrafımda yankılanıyor.

Ateşliyorum, o kadar ateşliyorum ki burada eriyebilirim.

Parmakları ıslak bir şekilde içime girip çıkarken içimde inliyor, yüzü sırlıslıkla kırımlarıma gömülüyor. Kalçalarımda bir titreme, onları açık tutmak için mücadele ederken, aynı zamanda onları sıkmak için umutsuzca titriyor. Rahmimin derinliklerinde sıkı düğümler oluşuyor, doruk tehdidi artıyor, kaslarımı kabarcıklı bir coşku kazanında kasıyor. Benden kaçan acı dolu miyavlama sesleriyle noktalanın kısa nefesler yeterince oksijen sağlayamıyor ve başım dönüyor, kızarıyor ve zevkten uçuyorum.

Kaslarım geriliyor.

Daha sıkı.

Tanrım, çok sıkı, kalçalarım titriyor şimdi. Dal altımda sallanıyor ve titriyor, doruğa ulaşmamı sağlıyor.

"Thierry! Oh, Tanrım, Thierry!"

Dizlerimi başının etrafında kenetleyerek onları bir araya getiriyorum ve gözlerimin arkasında sıcak karıncalanmalarla bir patlama patlıyor. Orgazmımı hıçkırık hıçkırık haykırıyorum. Yüzünün sert dokusuna karşı kıvranıp kıvranıp kalçalarımı yukarı doğru itiyorum, her damlasını kucaklaması için ona yalvarıyorum.

Tüm vücudum yumuşak, güçsüz ve gevşek bir hal alıyor, artık salgıyla ıslanmış olan dalın üzerine sarkıyor.

Utanç içimin derinliklerine yerleşiyor, süregelen sarhoşluğu pişmanlığın soğuk, siyah tentürüyle boğuyor.

"O fotoğrafı sana kim verdi?" Thierry'nin sesi düzensiz ve zayıf, sert nefeslerle kesiliyor.

Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülüyor ve bu adam tarafından harap edilmiş ve muhteşem bir şekilde yok edilmiş bedenime bakmaya kendimi zor tutuyorum. "Neden?"

Karnımdaki baskı dikkatimi başını dayadığı yere çekiyor, bana doğru nefes alıyor. "Çünkü resimdeki çocuk benim."

Gözlerim daha fazla yaşla doluyor ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Benim adım Thierry James. Bergeron annemin adı. Babam Russ James."

OceanofPDF.com

THIERRY

Dokuz yıl önce...

"D Thierry?" Annem mutfaktan bana sesleniyor, bamya kokusu midemi guruldatıyor.

"Evet. Hızlıca bir duş alacağım, hemen geliyorum." Eşyalarımı kapının hemen içinde yere bırakıyorum ve anahtarlarımı diğerlerinin yanına asıyorum. Fazladan bir saatlik antrenman yüzünden kaslarım hâlâ yanıyor, ağrıdan inleyerek merdivenleri çıkıyorum.

Mezunlar günü bu hafta sonu ve üzerimdeki baskı bir çapa gibi ağırlaşıyor. Bu şehir ve futbolu. Neyse ki bu benim son yılım ve sonra daha büyük ve daha iyi şeylere gideceğim.

Önümüzdeki yıl için Dallas'ın en büyük yatırım yönetimi şirketlerinden Richmond and Associates'te Yaz Analisti olarak çalışmak üzere bir staj yeri bulmayı başardım. Genelde ikinci sınıf öğrencilerine ayrılan bir pozisyon ama futbol takımının kaptanı olmanın güzelliği de bu sanırım. Doğru bağlantıları kurunca kapılar açılıyor.

Önümüzdeki sonbaharda A&M'deki ilk yılım başlayacak ve burada atletizm departmanının izniyle tam burs kazandım. Gözlemci beni acımasızca takip etti, ancak annem ve ben kampüsü gerçekten gezene kadar resmi bir Aggie olma kararımı vermedim. Dört yıldızlı oyun kurucu, otuz

İlk yılımda sekiz gol atıp sadece üç kez top çalmıştım, bu dönemin başında notlarımda büyük bir düşüş olmasaydı, çantada keklik olduğunu söyleyebilirdim. Neyse ki bunu düzeltmek için hâlâ zaman var ama bu, babamın ardında bıraktığı tüm hasarı gidermek için kıcıımı yırtmam anlamına gelecek.

Küçük yatak odama girdiğimde, meraklı annemin kanıtlarını bulduğumda inliyorum: genellikle dağınık olan yatak düzgünce toplanmış, yastıklar mükemmel bir şekilde kabartılmış. Eğer yeterince dikkatli baksaydı, muhtemelen Jessica Rodier'in her sevişmemizde hatıra olarak saklamaya özen gösterdiğim külot koleksiyonunu da bulurdu. Neyse ki, henüz o kadar kurcalamadı.

Şifonyerimden bir çift boxer almak için çekmeceyi açıyorum ve babamla benim balık avlarken çekilmiş, devrilmiş fotoğrafımızı bir kenara itiyorum. O pislik herifin her zaman evinin etrafında dolaştırdığı ucuz fahişelerden biriyle şehri terk etmesinin üzerinden üç ay geçmişti. Annemle babam ben on dört yaşındayken boşandılar ve bir zamanlar bu durum beni yıkmış olsa da, o zamandan beri annemin babamla bağlarını koparma kararını takdir ediyorum. Sarhoş ve kumarbaz olan bu adam her zaman ailemizin boynunda bir kambur olmuştu. Annemin hak etmediği bir kader.

Chevalier Adası'nda doğmuştu, köklü bir geçmişi vardı, yerel halk tarafından saygı görüyordu ve bir gün ansızın ortaya çıkan gizemli yabancıdan uzak durması için onu uyarmışlardı. Tanıştıklarında annemin neredeyse iki katı yaşında olan babam, kesinlikle büyükannem ve büyükbabamın annemle evlenmek için ilk tercihi değilmiş. Hikayeye göre, annemden uzak durması için ona para bile ödemeye çalışmışlar. Ama ikisi birbirlerine aşık olduklarını iddia etmişler.

Bununla alay ederek yatak odamdan koridorun yarısındaki banyoya doğru ilerliyorum. Aşk da neyin nesi? Acı ve hayal kırıklığı içinde boğulmuş geçici hayranlık anları.

Aşk bir lanettir. Kalbin ne kadar zayıf olduğunun hastalıklı bir hatırlatıcısından başka bir şey değildir. Arzuları ne kadar da zehirli.

Düşün düğmesine basıp suyun ısınmasını sağlıyorum ve vücuduma yapışan terden sıırıslam olmuş tişörtümü çıkarıyorum. Aynadaki yansımda, tüm giysilerimin altında gizleyebildiğim kas kütlemdaki küçük kaybı ve gözlerimin altındaki koyu halkaları inceliyorum. Babamın kayboluşunun son birkaç aydaki etkisi. Çok yakın olduğumuzdan değil, ama her zaman onun tek kelime etmeden çekip gidenlerden biraz daha iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür. Şehri öylece terk ettiğine göre çok fena bir göt olmalı.

Hiçbir kukum bu kadar iyi olmamıştı.

Duša giriyorum, sıcaklığın ağrıyan kaslarımı dövmesine izin veriyorum ve alnımı fayanslara dayıyorum. Gözlerimi kapatıp bu hafta sonu oynayacağım her oyunu gözümde canlandırmaya çalışıyorum; koçumun teşvik ettiği bir yöntem bu--gerçekleştirmeden tezahüre.

Bir çığlık sesi beni bu düşüncelerden koparıyor ve kaşlarımı çatarak başımı fayanslardan kaldırıyorum. Acaba ses sadece kafamdan mı geliyordu?

Bir çığlık daha, bu seferki öncekinden daha yüksek.

Kaslarımı harekete geçiren acelecilikle duşu kapatıp kapının kancasında asılı duran havluyu kapıyorum ve banyodan çıkıp koridora ve merdivenlere doğru koşarken onu etrafıma sarıyorum. Basamakların dibinde, ön kapının ardına kadar açık olduğunu fark edince hızımı yavaşlatıyorum ve gözlerimi çevremde gezdirerek trabzanı dönüp koridordan mutfığa doğru ilerliyorum.

Kolları arkadan bağlı bir şekilde masada oturan annem, morarmış bir göz ve dudağından sızan kanla bana bakıyor.

Ona doğru hamle yaparken panik kanıma işliyor. Bir şey kolumu tuttu. Yumruğumu körü körüne savuruyorum ve arkamda duran yabancının çenesine çarpıyorum. İkinci bir yumruk daha atarken burnundan kan fışkırıyor.

Annem çığlık atıyor

Daha fazla kol bana doğru uzanıyor ve bileklerimi arkamdan yakalıyor. Kurtulmak için kıvraniyorum ve beni bağlayan adamlardan birine tekme atarak kolumu kurtarmayı başarıyorum. Ben tekrar savuramadan bir üçüncüsü kolumu tutuyor. İki kolum da bağlıyken, muhtemelen burnunu kırdığım adam yumruğunu karnıma indiriyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Bir başka yumruk gözlerimin arkasında bir ışık patlamasıyla yanağıma çarpıyor ve çenem yerinden çıkacakmış gibi oluyor. İkincisini aynı yörüngede bir başka yumruk daha izliyor ve sinüslerime doğru bir basınç zıplaması gönderiyor. Annemin hıçkırıkları kulaklarımdaki çınlamanın altında uzaklaşıyor ve bir baş dönmesi dengemi ele geçiriyor. Dördüncü yumrukta, gözlerimin önünde uçan noktalar görüyorum ve işte o zaman adamlar beni yere yatırıyor.

Soğuk kiremitler yanağıma çarparken, bir diz enseme sertçe bastırıyor ve beni yerimde tutuyor.

Çizmeler çevreme giriyor ve ben de onları takip ederek adamlardan birinin siyah bir atlet giyerek anneme doğru yürüdüğünü görüyorum. Üçünden sadece daha ağır olan beni tutuyor, ama ellerim arkamda bükülmüş halde,

ve boynumu dizinin altında kırmadan hareket ettirememem, onunla savaşmak imkansız olacak.

"Bırakın onu, lütfen. O benim oğlum. Onun bu işle bir ilgisi yok. *S'il te plaît.*"

"Nerede o? Russ nerede?" Soruyu soran adam az önce kollarımı tutan iki kişiden biri. Uzun boylu, kaslı, İspanyol aksanlı, siyahlar giymiş, derisi çok sayıda dövmeyle kaplı bir suçluya benziyor. Tehlikeli bir suçlu.

"Sana daha önce de söyledim, bilmiyorum. Bilmiyorum!" Annem bir bana bir ona bakıyor. "Bilseydim sana söyledim."

Hiç tereddüt etmeden yumruğunu annemin suratına indiriyor ve kafasını yana savuruyor.

"Hayır! Hayır!" Ellerim arkamdan bağlı, beni tutan piçin ağırlığı altında kıvranıyorum. "Onu rahat bırak!"

Kaburgalarımaya yediğim sert bir yumrukla kendi içime kıvrıldım ve sığ nefes almaya başladım.

"*Cállate, gavacho.*"

"Sana bir daha sormayacağım, *puta*. Bana nerede olduğunu söyle yoksa oğlunun taşaklarını kesip sana yediririm."

Gözyaşları yüzünü bulanıklaştırıyor ve gözlerindeki acı ve korkuyu görmek zorunda olmadığım kısa bir an için seviniyorum. "Ondan birkaç aydır haber alamıyorum. Tek kelime etmeden gitti."

İçini çeken adam annemin önünde çömeliyor ve bıçağı annemin dizine vurduğunda annem irkiliyor.

"Bilmiyor lan! Yıllardır konuşmadılar!" Bağırışlarım adamın dikkatini bana çekmiş gibi görünüyor ve topuğunun üzerinde bana bakacak kadar dönüyor.

"Belki de haklısın. Belki de yanlış kişiyle konuşuyorumdur." Başını sallayarak, bunca zamandır kenarda duran üçüncü adama işaret ediyor.

Etrafımdan anneme doğru adım atıyor, başını geriye atıyor ve sandalyeyi altından çekip alıyor. Sarı saçları ve soluk beyaz teniyle diğerlerine hiç benzemiyor ve sırtındaki hafif bükülme bir deformasyondan bahsediyor. Belki de küçük çetelerine yeni katılmış, boktan bir kabul töreniyle kendini kabul ettirmeye çalışan biridir.

Kaslarım gergin, kolumu bağlardan kurtarmak için büküyorum ama kollarımın üzerinde oturan adam ağırlığını öyle bir kaydırıyor ki sanki kaburgalarım çöküyormuş gibi hissediyorum.

"Baban nerede, *cabrón*?" diye soruyor tank top, bıçağı avucuna vurarak.

Onun ötesinde, soluk benizli çocuk annemi yere, yüzüstü yatış pozisyonumu yansıtacak şekilde yüzüstü yatırmayı başarıyor. Annemin başını bana bakacak şekilde çeviriyor.

Kemerini çözdüğünde içim buz kesiyor. Göğsümden bir öfke çığlığı kopuyor, kıpırdanıyor ve kıvranıyorum.

Liderin bıçağı tuttuğu yerde soğuk çelik şakağıma bastırıyor. "Hiç bir bıçağı bir adamın kafatasına saplamayı denedin mi?" diye soruyor annemin çığlıkları arasında. "O kemikle kolay değil. Biraz güç kullanarak sokman gerekir. Ve bazen bıçak saplanır. Kalın kafalı orospu çocukları." Ardından gelen kıkırdama sinirlerimi bozuyor, diğer yabancı annemin pantolonunu kesmeye çalışırken arkasında gerçekleşen mücadeleye rahatsız edici bir şekilde dikkatimi dağıtıyor.

"Üç ay önce babam bir fahişeyle gitti. Nereye gittiğini söylemedi. Tek kelime etmedi. Evine gittim ve her şey oradaydı. Sanki her şeyi bırakıp gitmiş gibiydi."

"Sana inanmıyorum."

Onun arkasında, yabancı annemin içine doğru ilerliyor ve ilk çığlığında gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, lütfen! Bunu yapmayın! Lütfen bunu yapma!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, tokat sesleri ve çocuğun bir tür domuz gibi homurdanarak ona sürtünmesi üzerine.

Öfke içimde kıvrılıp bükülüyor, siyah, zehirli bir öfke bağırsaklarımın çukurundan yükseliyor. Dizini boynuma dayamış şişko herifin taşaklarına benzeyen şeyi tutuyorum ve öyle sıkıyorum ki tırnaklarımın kırılmaması mucize.

Üstümdeki adam bir küfür savuruyor ve aniden hareket ediyor. Ağırlık öyle bir kalkıyor ki, çocuk ona doğru sallanmaya devam ederken gözleri artık boş olan anneme doğru yalpalıyorum ve sol böğrüme delici bir acı saplanıyor.

Ona elimi uzattım.

Bir başka acı verici parlama elimi geri çekip kaburgalarımın buz kristalleri gibi dallanan beyaz sıcak yanığa bastırıyor.

Yere yığılıyorum, avuç içim ıslanıyor ve acıyı elimle kapatıyorum. Elimi kaldırdığımda gözlerimi koyu kırmızı kan karşılıyor. Acıyla savaşıarak kendimi anneme doğru sürüklüyorum, kendimi fayanslar boyunca çekiyorum.

Bütün vücudum üşüyor. Çok soğuk.

Öksürmek, hissizleşmeye başlayan yere yeni bir acı dalgası gönderir.

Ona tekrar uzandım.

Siyahlık.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

T Sırtımı ağaç dalına dayayıp otururken ve bileklerimdeki bağ izlerini ovalarken, Hierry'nin kanla beneklenmiş beyaz düğmeli gömleği üzerimden sarkıyor. Gözyaşları yakıyor

O adamların kendisine ve annesine yaptıklarını anlatırken gözlerim doluyor, soğuk, uyuşturan bir şok çöküyor üzerime.

"Adımızı Bergeron olarak değiştirdik ve buraya, bataklıklara taşındık," diye devam ediyor. "Dokuz ay sonra kız kardeşim Frannie doğdu."

"O adam... bu onun."

"Evet. Annem koyu bir Katolikti - hamileliğin sonlandırılmasına inanmazdı."

"Peki kız kardeşin... yaşıyor mu?"

"Evet. Birkaç yıl önce onu hastaneye yatırmak zorunda kaldım."

"Onu *sen* mi öldürdün? Yani Russ her zaman annenin olduğu izlenimine kapılmıştı. Daha önce onun bir bağımlı olduğunu söylemiştin. İntihar ettiğini."

Kaşları çatık, başını sallıyor. "Annem saldırının ardından yıllarca depresyona girdi. Bir öğleden sonra Frannie oyun oynamak için içeri girdiğinde annemi boynundan iple asılı halde buldu."

"Özür dilerim. Kız kardeşin için korkunç bir şey olmalı."

"Sanırım onu mahvetti. O zamandan beri iyi değil. Konuşmuyor.

Bütün gün parmaklıklı bir pencereden dışarı bakmaktan başka bir şey yapmıyor."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, kalbim onun yaşadıkları için acıyor. Benim yüzümden. Ona *üzgün* olduğumu söylemek istiyorum ama bunun ne faydası var ki? Özür dilemek yok olan koca bir hayatı telafi etmez. Üç hayatı, gerçekten. Russ benimle kaçmasaydı, Thierry hayalinin peşinden gidebilirdi. Onun

annem kurtulmuş olurdu. Frannie burada olmazdı elbette, ama o zaman bütün gün parmaklıklı bir pencereden dışarı bakmak nasıl bir hayattır?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki... pek çok şey farklı olabilirmiş gibi hissediyorum, eğer o--"

"Kaldın mı?" Homurdanarak başını sallar. "Eninde sonunda bizim için geleceklerdi. Babam bir kumarbazdı. Çok fazla borcu vardı."

"Kartele bu şekilde mi bulaştın?"

Dirseğini kaldırdığı dizinin üzerine koyarken bir an için düşünceli görünüyor. Belki de bu onun için bir kerede açıklamak için çok fazla ve soruyu görmezden gelmeye karar verirse kesinlikle burnumu sokmayacağım. "Bunu duymak istediğine emin misin?" diye soruyor.

Daha önce paylaştıklarından daha kötüsü olabilir mi? "Ne söylemek istersen. Evet."

"Altı ay sonra adamlardan birinin peşine düştüm. Hesaplanmamıştı. İyi düşünülmüş ya da uygulanmış bile değildi. Ona işkence ettim. Yapabildiğim kadar uzun süre. Ve çektiği acıdan tatmin olduğumda, hangi çeteye bağlı olduğunu bilmeden onu öldürdüm. Matamoros Diablos kartelle bağlantılıydı. Julio, on sekiz yaşında bir çocuğun sadece öldürmekle kalmayıp, daha sonra cesetten kurtulduğunu görünce çok etkilendi."

Öldürüldü. Nefsi müdafaa da değil. Adamı aradı, *işkence etti* ve öldürdü. Bu düşünceyi işlemeye çalışmak beynimi büyük bir ahlaki ikileme sürüklüyor. Göze göz felsefesine bir şekilde inanıyor olsam da, özellikle de annesinin söz konusu olduğu bu tür bir durumda, başka bir adamı soğukkanlılıkla öldüren bir adamın yanında oturmak biraz sinir bozucu. Ve ondan kurtulmuş. Bu da ne demek oluyor? Soramayacak kadar korkağım.

Aynı zamanda, bu duygularla ilişki kurabiliyorum, ki muhtemelen işin en kötü yanı da bu. Babamın ve Maw Maw'ın katillerinin peşinden gittiğimi yıllar boyunca pek çok kez hayal ettim ve katilin kalbine bir bıçak saplamak için neler vermezdim. Ama hayaletlerden başka bir şeyin peşinde olmazdım. Yüzde yüz gerçek olduğundan bile emin olmadığım anılar. Sanki hikaye yıllar içinde bir şekilde bükülüp başka bir şeye dönüşmüş ve ben artık orijinal halini hatırlamıyormuşum gibi.

Russ beni caydırmakta haklıydı.

Belki de aynı tavsiyeyi oğluna da verirdi.

Bir an sessiz kalıp, şu anda ona itiraf etmek için çırpındığım şeyin sonuçlarını düşünüyorum. İtiraf etmediğim bir şey ya da

Russ'ın kuralları koymak için beni oturttuğu günden beri konuşuluyor. *Kimseyle konuşma. Hiçbir şey söyleme.* Tüm hayatımın sloganı bu oldu. Ellerimin titremesi, genel olarak insanlara ne kadar az güvendiğimi gösteriyor.

"Benim adım ..." Kıpırdanarak ellerime bakıyorum, kendimi ona söylemeye cesaretlendiriyorum. "Benim adım Céleste. Céleste ... Pierce." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zor nefes alıyorum. "Babam... öyleydi..."

"Doktor Pierce. Bir kızı olduğunu bilmiyordum."

İçimi büyük bir rahatlama duygusu kaplıyor, yüksek sesle söylemenin yasak olduğu bir şeyi itiraf ettiğime inanmakta güçlük çekiyorum. "Beni halktan uzak tuttu. Hayatımın çoğundan."

"Neden?"

Başımı sallayarak omuz silkiyorum. "Beni korumak istedi." "Yani, o gece... sen de oradaydın?"

"Evet. Ama hatırlayamıyorum. Geçmiş göremediğim bir karanlık var. Beynimin bir şekilde üzerinden atladığı bir boşluk, sanki oraya gitmek istemiyormuş gibi."

"Muhtemelen okuduğum şeylerden sonra hatırlamaman en iyisi. Yine de oradaydın. Kameraya yakalanan küçük kız. Herkesin hayaletten başka bir şey olmadığını söylediği kız."

"O benim. Sana söylemediğim için özür dilerim. Bu konuda. Ve resim hakkında. Ben sadece Russ'ın bu dünyada sahip olduğu tek şeyi korumak istedim. Bilmelisin ki o gerçekten iyi bir adamdı." Sesim son kelimede çatlıyor ve boğazımda düğümlenen hıçkırığı tutmak için elimden geleni yaparak titrek bir nefes veriyorum. "Her zaman aynı fikirde değildik ama o iyi biriydi."

"Bunca yıl bizi sarhoş olup hayatını kumarda harcamak için terk ettiğini düşündüm."

"Şey, sarhoş oldu. Ama seni terk etmek istediğini hiç sanmıyorum. Sanki... sana olan her şey. Ailene--"

"Bu senin hatan değil. Bir erkeğin kalkıp gitmesi için çok daha az asil nedenler var."

"Belki de. Ama bunu neden yaptığını hiç anlamadım. Babamın bir keresinde hayatını kurtardığını söylemişti."

Thierry omuz silkip başını sallıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunun beni yetiştirmesi için yeterli bir neden olduğunu iddia etti."

Sanırım... bu mümkün. Beni kurtarması onunla kalmam için yeterli bir sebepti.

Bu yıllar boyunca kolayca kaçabilirdim."

Burnunun kenarını sıkarak gömleğinin cebine uzanıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Dibine hafifçe vurunca bir tanesi gevşer ve dudaklarıyla çekerek çıkarır. Plastiğın içine bir paket kibrit sıkıştırmış ve sigarasını yakmak için bir tane çakıyor. Her nedense, onun kendi kötü alışkanlığına yenik düşmesini izlemek beni büyülüyor. Thierry o kadar sıkı sarılmış ki, vahşi bir kurdun bile çözülebileceğini görmek biraz rahatlatıcı.

Uzun bir nefes çektikten sonra başını geriye atıp dumanı üflüyor. "Öldüğünde acı çekiyor muydu?"

"Hayır. Evde bakım hizmetine izin vermesi için onu ikna ettim. Uykusunda öldü."

Parmaklarının ucundan gevşekçe sarkan sigarasının giderek büyüyen külünü savuruyor. "Daha önce... seni incittim mi?"

"Yüzünü jiletle kestim ve *sen bana* zarar verip vermediğini mi soruyorsun?"

Thierry kaşlarını çatarak uzaklara bakıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum. Bükülmüş bacaklarının arasına girdiğimde vücudunun sertleştiğini, kollarının bana açılmaya isteksiz olduğunu hissediyorum. Sigarasını kapıp bir nefes çektikten sonra yanımızdaki toprağa gömüyorum ve kollarını ayırıp kendime sarıyorum.

Kucağına yerleşirken elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve avucumun altındaki sabit ritmi içime çekiyorum. Gömleğinin elime sarkan fazla koluyla, yüzünde bıraktığım kesikten bulaşan kanın bir kısmını silmeye çalışıyorum ama artık büyük ölçüde kurumuş durumda. Kesiğin kendisi şüphesiz bir yara izi bırakacak. "Sanırım dikiş atılması gerekebilir. İstersen nasıl yapacağımı biliyorum. Baban bar kavgalarına yabancı değildi."

"Onun hakkında sanki kim olduğunu bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun. Ne olduğunu." Ses tonundaki acı ısırk çok açıklayıcı. İtiraf etse de etmese de bir yanı bana kızgın. Görünüşe göre babasına da.

"Bir şey ima etmek istememiştim." İşte bu yüzden insan ilişkilerinden nefret ediyorum.

Bu işte hiç iyi olmadım.

Bakışlarım dudaklarına takılıyor, ona doğru eğildiğimi hemen fark etmiyorum, ta ki ağzı ilk kez benimkine değene kadar. Midem sıkışıyor. İpek kanatların gıdıklaması içimde çırpınıyor ve burnumdan bir nefes ürperiyorum. Bu kesinlikle benim ilk öpücüğüm değil ama en az onun kadar masum hissettiriyor. İkimize de ait olmayan çalıntı bir an. Ödünç aldığı gömleğinin altında sıcaktan yanan tenimin üzerinde dans eden yasak kırıntıları.

Güçlü eller kollarımı kavırıyor, öpücüğü sertleşiyor. Ağgözlü. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, hayal kırıklığını titreştiriyor ve

kalçalarımın arasına yeni bir uyarılma dalgası göndermekten başka bir şey yapmıyor. Kalçalarımı tutarak

Beni pantolonundaki sert çıkıntıya doğru yönlendiriyor ve parmaklarının içime girdiğini hissederek ona doğru çekiliyorum. Muhtemelen bir çürük bırakacak kadar sert.

Kolları beni itiyor ve aradaki soğuk boşlukta bir hırıltı çıkarıyor.

Bi

z. Belli ki bundan nefret ediyor. Bunu benim kadar istediği için nefret ediyor.

Dudaklarımı başka bir öpücük için eğiyorum, ama o beni uzakta tutuyor, gözleri

inatçı ve kararlı. Bana kızgın.

Yanaklarım utançtan yanıyor, kucağından inmek için dönüyorum, ama kolumu tutuyor, dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeye cüret ettiğim için geri çekilip bana vurmak ister gibi dudakları hırlıyor.

Onun yerine tutuşu yumuşuyor, gerginliği azalıyor. Genelde sakın bir adam olmasına rağmen, son birkaç gün içinde bir çaydanlıktan daha fazla taşıdığını ve buhara dönüştüğünü gördüm.

Yüzündeki yaraya bir kez daha bakıyorum ve bu adama daha fazla acı çektirdiğim için içim sızlıyor. "Bunu nasıl düzeltebilirim Thierry?" Cevap benden kaçıyor.

Görünüşe göre o da odaklanmamış bakışlarının ardında sessizce oturuyor. Sanırım adam hakkında en ilgi çekici bulduğum şey bu. Sessizliği bile sözleri kadar kasıtlı.

Öne eğilip göğsüne bir öpücük konduruyorum ve kasları geriliyor. Dudaklarımı teninde boğazına doğru gezdirdiğimde, ellerini kollarıma doluyor ve beni tekrar itiyor.

"Céleste..." Adım göğsünde bir hırıltı. Dilinde bir tehdit.

Gözleri daha önceki vurdumduymaz karanlığa dönüyor. "Yeter."

Bir saat önce bile, adam yüzünü açıkta, kalçalarımın arasına sokmuştu. Yine de şimdi burada oturuyorum ve o zaman hissettiğimden iki kat daha fazla utaniyorum. "Kadınlar senden bu yüzden kaçıyor olmalı."

"Görünüşe göre sadece akıllı olanlar."

Aramızdaki bu aptal oyundan bıkmış bir şekilde kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama onun tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Bırak beni!" Reddedilmek çok aşına olduğum bir şey, ama nedense bu sefer acıtıyor. "Bırak beni, Thierry! Yoksa yemin ederim gözlerini oyarım!"

"Beni dinle, *Chaton*. Eğer hayat beni mahvetmeye bu kadar kararlı olmasaydı, bana yalvarsan bile gitmene izin vermezdim. Ne yazık ki benim dünyamda sen bir piyondan başka bir şey değilsin. Bir zayıflık. Sen yürüyen bir hedef tahtası."

"Bullseye" mı? Kimin için, kartel için mi? Peşimde olduğunu iddia ettiğin *kötü adamlar mı*? Senin için çalıştıkların, değil mi? Yani, varsayılan olarak, sen de *kötü* değil misin? Ormanda genç kızları yiyen büyük kötü kurt."

Dili dişlerinin arasında kayarken koyu bir eğlence bakışlarını gölgeliyor.

"Kız karşılık verirse kurda ne olur, ha? Ya kız da onun kadar açsa?"

"Benimle alay etmek istemezsin, Céleste. Tabii birden fazla şekilde becerilmek istemiyorsan."

"Seni zayıf düşürdüğüm için mi? Yoksa her halükarda beni ele vermeye niyetli olduğun için mi?" Gözlerindeki soğuk titreşim şüphelerimi doğruluyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. Yapmak istediği şey tam olarak bu. "Senin bundan çıkarın ne? Terfi mi? Her gece becermek için kendi kişisel haremin mi?"

"Özgürlük."

Sanırım bu, barda ömür boyu bedava içki içmekten daha değerli. "Ne bekliyorsun o zaman?"

"İşverenimin işten dönmesi için."

Birden her şey mantıklı gelmeye başladı. Beni neden burada tuttuğunu. Medeniyetten uzakta. Gözden ve akıldan uzakta. Neden bir hafta boyunca benden uzak durdu, çünkü Tanrı korusun, benim arkadaşlığımdan *hoşlanabilirdi*. Sadece acımasız ve işbirlikçi bir hıyar beni ele verecek cesarete sahip olabilirdi; Thierry'nin söz konusu olduğu yerde bu plandan tamamen vazgeçilmediği açık.

Kartel hakkında korku hikayeleri okudum. Kadınların esir alınma şekilleri. Aralarında paylaşılmış ya da en yüksek teklifi verene satılmış. Adamın beni böyle bir şeye maruz bırakacağını bile bile geceleri nasıl uyuyabildiği, sadece kalpsiz olduğunu doğruluyor. "*Sürükleyici dürüstlüğünüzden* kaçınmak istesem de, bana geleceğimin ne getireceğini söyleyebilir misiniz? Kısaca. Bana ne yapacaklar? İşkence mi? Tecavüz mü edecekler?"

"Yeter."

"Neden? Bu seni rahatsız mı ediyor? Lanet olası kara kalbinin içinde küçük bir ışık kırıntısı falan mı var?" Cevap vermeyince, o piçin kucağında, sevmek için yalvaran zavallı küçük kedi yavrusu gibi ağlama isteğimi bastırıyorum. "Şimdi kes o zaman. Eminim o pis polis, patronun dönene kadar bana bakıcılık yapmaktan mutluluk duyacaktır."

Çıldırıcı tepkisizliğine rağmen, çenesindeki tiki yakalıyorum, bu adamın sahip olabileceği yumuşak noktalara vurduğumu söylüyor.

"Bahse girerim onun sapkınlığı esarettir. Kelepçe. Kesinlikle kelepçe diye bağıyor."

"Bu kadar yeter dedim. Senin gibi deneyimsiz bir evsiz kızın beni kışkındırabileceğini düşünüyorsan, değerini fena halde abartmışsın demektir."

Ouch.

Onu itiyorum, beceriksizce ayağa kalkıyorum. Beni hasta eden şey, kendimi bu adamdan nefret ettiğime ikna ettiğim anlarda bile onu tamamen, *acı verici* bir şekilde çekici bulmam. "Abarttığım benim değerim değil, Bay Bergeron." Kasıklarına doğru hızlı bir bakış, birkaç dakika önce kalçalarımın bastırıldığını hissettiğim devasa şişkinliği gösteriyor. "Sorun taşaklarınız."

Gözlerimdeki yaşları iki kez kırıştıtararak tekneye doğru geri dönüyorum. "Céleste." Sesinin tonu iğrenç bir pişmanlık havası taşıyor ve

Ona arkamı dönüp gözlerindeki acıma duygusunu görme zevkini tattırırsam namerdim.

THIERRY

Dalkole batırılmış bir bezi yanağıma sürttüğümde, yaramın cızırtılı yanışıyla bir homurtu çıkarıyorum ve geçene kadar burnumdan nefes alıyorum. Kesik dikiş atılmasını gerektirecek kadar derin değil ama

kesinlikle bir iz bırakacağından şüpheleniyorum. Aklımı kaybettiğim anın güzel bir hatırlatıcısı. Niyetim Céleste'i incitmek değildi ama kız kardeşimi sorduğunu duymak bir alarmı harekete geçirdi. En masum sorulara bile bu kadar hazır olduğunu fark etmediğim bir alarm. Yıllarca kartelin Frannie'yi öğrenmesini bekledim ve bunu yaparken farkında olmadan içimde saatli bir bomba yarattım. Bu, sırt çantasına sıkıştırdığı fotoğrafla birlikte beni ipsiz bir uçurumun kenarından atlamaya itti.

Kendime geldiğimde çoktan yüzüm kızın kalçalarının arasına girmişti.

Onu nasıl öğrendiğini hala bilmiyorum, ama bir dahaki sefere bu bilgiyi elde etmek için daha az zahmetli yöntemler kullanmaya özen göstereceğim. Ve bundan kastım, *benim için daha az zahmetli olması*.

Onu yere yatırıp zapt etmek, Noel ve lanet olası doğum günümün tek bir fantezide toplanması gibiydi. Önce benim kırılacağımı bilmeliydim. Kafam ona o kadar takıldı ki, doğru düzgün düşünemiyorum. Onun yanındayken doğru düzgün bir tehdit bile savuramıyorum.

Hayatım buna bağlı olsa bile bu kıza zarar veremem, ki Julio onu tekneimde sakladığımı öğrendiğinde bu bir sorun olacak.

Masamda oturmuş, dizüstü bilgisayarımı açmış, çipteki isim listesini inceliyordum. Bir tanesini, iki yıl önce evindeki ofisinde bulunan bir bilgisayarda şiddet içeren çocuk pornografisi suçlamasıyla yargılanan Arizona'daki bir politikacıya bağlamayı başardım. Bir diğeri ise bir gençlik bakanıydı.

Kaliforniya'da yaşıyor ve bir motel odasında buluşmak üzere ayarladığı bir kızı kaçırmaktan ağır suçlamalarla karşı karşıya.

Aralarındaki göze çarpan ortak nokta merakımı uyandırmaya devam ediyor. Bir çeşit tarikat. Teslim ettiğim polis bir şeye yaklaşıyor olmalı, yoksa Julio neden onu almamı istesin ki? İşverenim nasıl bir rol oynuyor?

Ya da Céleste, bu konuda?

Kartelle çalıştığım süre zarfında çok kötü şeyler gördüm ama bu kadarını görmemiştim. Matamoros'un bir şekilde insan kaçakçılığına karışmadığını düşünecek kadar aptal olmasam da, şahsen bu işte hiç rol almadım. Uyuşturucu, kara para aklama, vurgun yapma, tabii. Ama bu değil. Belki de babam Céleste'i bundan korumaya çalışıyordu, ama neden? Russ James'in korumak için elinden geleni yaptığı tek şey kişisel içki zulasıydı.

Hayatım boyunca onu hep zayıf ve acınası biri olarak gördüm, ancak bir yabancı'nın kızını korumak için kaçtığını öğrendim. Aklıma bunun için onu affedip affetmeyeceğim sorusunu getiriyor. Anneme tecavüz eden adamlarla Celeste'nin evine girenler aynı kişiler miydi? Onu mu arıyorlardı?

Hiçbir şey değişmeseydi ve tüm olaylar aynı kalsaydı, babamın onu korumak için gittiği gerçeğinden haberdar olsaydım çenemi kapalı tutar mıydım?

Şimdi kendime sormam gereken bir soru bu. Ben de onu korur muydum?

Yumuşak bir inilti beni bu düşüncelerden uzaklaştırıyor ve araştırmamı bırakıp kaynağının peşinden yatak odasının kapısına gidiyorum; kapının ardında çarşafların hışırtısını ve daha fazla inilti duyuyorum. Kapıyı kırarak açtığımda odanın üzerinde gezinen bir ışık huzmesi yatağı aydınlatıyor ve burada bir hareket yakalıyorum. Saatler önce onu kontrol etmiş ve uyurken bulmuştum, yani şu anda saat sabahın ikisini geçmiş olmalı.

Odada sinsice dolaşarak, yüzüstü yattığı yere yaklaşıyorum. Bacaklarını bir yastığa dayamış, homurdanarak ve inleyerek kendini yastığa sürtüyor. Gömleğim kalçalarına kadar yükselmiş, kiraz desenli külotu kıkına sımsıkı yapışmış, yastığa sürtünürken beni çevreliyor ve alay ediyor.

Kirazlar. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Derimin altında bir titreme, kanımda dolaşan ve beni hemen ona dokunmaya iten bir heyecan dalgası var.

Uyanık mı? Uyuyor
mu? "Céleste,"
diyorum sessizce.

Sadece anlaşılmaz bir mırıltı cevap veriyor, ardından da "Thierry."
Belki de onu ormanda dolaşırken bulduğum geceki gibi başka bir uykuda
konuşma bölümü.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki parmak uçlarım yanıyor.

Daha önceki kısa kaçamağımızda, onu o ağaç dalına yatırıp
bağladığımda, kendimi kontrol etmek için yaptığım bu küçük penis
uyuşturan egzersizde havlu atmam için yeterliydi. Ama bu? Bu çok fazla.

Kirazların büyüüne kapılmış bir halde uzanıp parmaklarımı kışının
yanaklarında gezdiriyorum.

Daha fazlası için yalvaran bir kedi yavrusu gibi sırtını kamburlaştırıyor
ve tekrar yastığa gömülürken homurdanıyor.

Dudaklarımı yalayarak külotunu kenara itiyorum, güzel pembe
sohbetinin neredeyse doldurulmak için yalvardığı yeri ortaya çıkarıyorum.
Uyarılmışlığının parıltısı doğrudan sikime kan hücumu gönderiyor ve onu o
davetkâr küçük açıklığın derinliklerine itme dürtüsünü bastırmak için
kendimi tutuyorum.

Parmağımı yarığında aşağı yukarı gezdirirken suları yayılıyor ve tenimi
kaplıyor. Onun tadını emecek kadar duraklıyorum. Olgunlaşmış bir şeftali
kadar tatlı. Ona tekrar dokunduğumda, başka bir inlemenin eşiğinde nefes
nefese bir nefes vererek yastığa yaslanıyor. Parmağımı içine daldırdığımda
sıkı duvarları parmağımın üzerine kenetleniyor ve ben yavaş ve tembel bir
tempoyla onu parmaklayarak içine girip çıkarken ellerinin çarşafın içine
kıvrılmasını izliyorum.

"Daha fazla ister misin, *chère*?"

Başını yana çeviriyor ve başını sallarken alt dudağı dişlerinin altından
kayıyor.

"Ne kadar kötü?"

Cevap vermek yerine kendini parmağıma bırakıyor ve onun kendini
boşalttığını görünce karnım sıkışıyor. Her dalıştan sonra tenimin
parıldaması.

Kaslarım çelikleşmiş, onu izlerken parmaklarımı kemirmemek için
diğer elimi sıkıca yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

Buna daha fazla katlanamam. Onun içinde olmalıyım.

O avucumun içinde gezinirken, ben kemerimin düğmelerini açıyor, tek
elimle ilmiklerden geçiriyor ve bir kenara atıyorum. Sonra pantolonumun
düğmelerini açıyorum ve ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. Ucumu
girişine yaklaştırdığımda dört ayağının üzerine kalkıyor ve kapüşonlu

gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor.

Uyan.

"Bunca zamandır uyanıktın."

"Sorun nedir? Benden faydalanamadığın için kızgın mısın?"

Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor, sikimi pantolonumun içine geri sokuyorum ve kapıya yöneliyorum, yumruklarım bir şeyleri yumruklama isteğiyle yanıyor. Vücuduma yaptığı her ne haltsa onu cezalandırmak istiyorum. İçimdeki yırtıcıyı ne kadar da kolay harekete geçiriyor, o derin ve amansız arzu, pençeleri ve pençeleri, göz ardı edilmeyi reddediyor. Bu kontrol eksikliği bana yabancı. Çıldırıcı.

Ofisime döndüğümde, masamdaki deri koltuğa çöküyorum, pantolonumdaki acı verici sertleşmeyi ayarlarken dilim dişlerimin kenarından kayıyor.

Serbest kalmaya ihtiyacım var. O kadar kötü ki, taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum. Sikimi onun o esnek, istekli dudakları arasında besleme dürtüsü, sonrasında hissedeceğim suçluluk duygusunun ağırlığıyla çabucak bastırılıyor. Kartelden uzaklaşma şansım olursa onu yine de teslim edeceğimi biliyordum. Böyle bir fırsat için çok uzun süre bekledim. *Onun* gibi.

O bir baştan çıkarıcı, başka bir şey değil. Tek bir iştahla arzuladığım yürüyen bir felaket ısırtığı. Ama bunu mahvetmeyeceğim. Sikimi içine gömdüğüm anda muhtemelen beni mahvedecek erotik küçük bir cadalog için değil.

Yine de nasırlı avuçlarımdan biraz daha yumuşak bir şeyi becermeyi tercih ederim. Külotumun içine uzandığımda, kapı aralığında duran kıvrak bir figür gözüme çarpıyor ve onu görünce neredeyse tüm vücudum tutuluyor. Bu kıza karşı koymaya çalışmak, kendimi nefes almaya ihtiyacım olmadığına ikna etmek gibi bir şey. Umursamamam gereken bir şekilde mükemmel.

Muhtemelen onu korkutacak şekilde onu istiyorum.

Masanın etrafında dolanıyor ve kafatasıma ağrı girene kadar çenemi ne kadar sıktığımı fark etmiyorum bile. Yine de ona gitmesini söylemek bir seçenek değil. Her kasım inlerken, kanla, adrenalinle ve açgözlü bir sevişme arzusuyla pompalanırken değil. Sıcak bir saplantıyı vurmak gibi, o benim vazgeçemediğim bir uyuşturucu. İkimiz de terden sırılsıklam olana ve yorgunluktan halsiz düşene kadar tıknamak istediğim kötü bir alışkanlık. Bu çılgın kaos yumağı kafamı bozdu ve duyularımı ele geçirdi.

İnce bir bacağını benimkinin üzerinden geçirerek kucağıma kayıyor ve ben de kasıklarımın üzerinde uzanan o kırmızı kirazları gözlerimle arıyorum.

"Céleste." Sesimdeki uyarı da kararlılığım kadar zayıf ve gözlerini keskinleştiren kurnaz ifadeye bakılırsa o da bunu biliyor.

"Karşı koymayı bırak, Thierry." Kollarını boynuma dolayarak bana sürtünüyor ve kendimi toparlamak için tek yapabildiğim sandalyenin kollarına tutunmak oluyor. Bir yanımla ellerimi bağlayacak kadar taşaklı olmasını diliyor, böylece kafamı bulandıran politikalar olmadan beni emip kurutmasını izleyebileceğim. "Beni istiyorsun. Bunu görebiliyorum."

Putain. Sik beni.

Parmaklarım onu, beni itiraf edemeyeceğim şekilde heyecanlandıran bu büyüleyici güzelliği boğma dürtüsüyle seğirirken, beni erotik küçük ağına davet ederken kalçalarının etrafımdaki kavrayışını ve kalçalarının hipnotik temposunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Başını arkaya eğip gözlerini kapattığında tek yapmak istediğim kendimi onun içine sokmak. Aletimi öyle bir sokmak istiyorum ki tek yapabildiği sırtını dönüp çılgılık atmak olsun. Sarhoş şehvet gözlerinde yanıyor, dudaklarını yalıyor, kalçalarını bana doğru çeviriyor. Benimle alay ediyordu.

Midem sıkışıyor, sandalyenin kollarını öyle sıkı kavriyorum ki, henüz kırılmamış olmaları bir mucize. "Seni becermek sonucu değiştirmeyecek," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"O halde, sanırım hiçbir şey kaybetmezsiniz."

Kız kurnaz. Zeki. Ve şu anda bir çividen daha sert olmasaydım, muhtemelen daha dikkatli davranırdım, hatta belki de bunu başlamadan durdururdum. Ama artık çok geç. Mahvolmanın yarısındayım ve geri dönüşü yok.

Sandalyeden kalkarken bacaklarımdan kayıyor ve geriye doğru yuvarlanmadan önce onu yakalıyorum. Ellerimi kalçalarına götürüp, niyetimden daha sert bir şekilde onu çeviriyorum. Külotunu uyluğunun ortasına kadar çekiyorum, kıcını ve kendimi o kadar derine gömme dürtüsüyle neredeyse salya akıttığım tek yeri ortaya çıkarıyorum ki yıldızları göreceğim.

Yanımdaki çekmecedan bir prezervatif alıp folyosunu dişlerimle yırtıyorum. Tek elimle sikimden aşağı yuvarlarken, diğer elimle onu aralıyorum, ıslak girişini görünce sikim kalkıyor.

Kalçalarını tuttuğumda bana doğru dönüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Eğer bunu yaparsak, gözlerimin içine bakacaksın, Bergeron."

"Hiç sanmıyorum." Omuzlarını kavrayarak onu geri döndürüp kendime doğru çekiyorum, bir saniye durup sikimi kıcına bastırıyorum ve o dar duvarların sikimin etrafında sıkıştığını hayal ediyorum.

Tekrar yuvarlanmaya çalışıyor ama ben onu sabit tutuyorum, omzunu kavrayarak yerinde kalmasını sağlıyorum. "O zaman hayır diyorum."

Kelimeler beni durduruyor, ona bakıyorum, cennete o kadar yakınım ki neredeyse dokunabiliyorum.

"Eğer bunu yaparken gözlerimin içine bile bakamıyorsan, o zaman reddediyorum."

Dişlerimi gıcırdatırken çeneme bir acı spazmı vuruyor. Ben asla misyoner pozisyonunda sevişmem. Çok kişisel. Mahrem. Ve Céleste ile, bunun ne anlama gelebileceğini kim bilebilir.

Öte yandan, ateşlemeye hazır iki topum var. Onu becerme takıntım ölümcül bir hal aldı ve bu benim için gerçek bir sorun olmaya başladı.

"Sorun nedir? Yaparsan bana deli gibi aşık olacağından mı korkuyorsun?" Sesindeki ciddiyetsizlik sadece gözlerindeki o bilmiş parıltıyı vurguluyor, neredeyse bana meydan okuyor.

Bir iniltiyle onu serbest bırakıyorum. "*Très bien.*" Çok iyi. Kelimeler dişlerimin arasından tıslayarak geçerken, onun altımda dönmesine izin veriyorum. "Bunu seviyorsun, değil mi?" Sert bir sarsıntıyla kiraz rengi külotu ortadan ikiye ayırıyorum ve onu masamın üzerine kaldırıp bileklerini arkasına sabitliyorum. "Tüm alaylar şimdi sona eriyor."

Dudakları sinsî bir gülümsemeye uzanıyor, bacaklarını benim için yumuşak, pembe kadife bir halı gibi açıyor ve beni içeri davet ediyor. "Sen öyle diyorsan."

İkimizin arasına bakarak, kendimi onun içinde çentikliyorum. Sadece ucunu, ama kaşları birbirine yaklaştığında, aniden taşaklarına kadar girme ihtiyacı duysam bile zorlamıyorum. Her ne kadar bu karşılıksız duygular oyununu oynamaya çalışsa da, o hala genç. Belki de deneyimsiz. Duygusal olarak kırılğan, bazı açılardan. Daha fazla itiyorum, sıcak duvarlarının şaftımın etrafında sertçe kenetlendiğini hissediyorum ve Kendimi onun içine sokmamak için dilimi çiğniyorum.

"Thierry, bekle." Sesindeki endişe yüzünden başımı kaldırdığımda dudağını ısırdığını, kaşlarını sıkıldığını gördüm. Beni içeri almak için çabalıyordu.

"Bakire değilsin, değil mi?" Ormanda bıçakla hiç kanamamıştı ama belki de içine hiç gerçek bir penis girmemişti.

Başını iki yana sallıyor. "Ben sadece Uzun zaman oldu. Bunu yaptığımdan beri."

İçeri girmeye zorlamak yerine, bacaklarını etrafıma sarıyorum ve onu kaldırıp koridordan yatak odasına taşıyorum. Oraya vardığımda onu yatağa yatırdım ve gözlerinin kapanışını izleyerek biraz daha derine indim.

"Ağırdan alacağım, *ma belle.*"

Gözleri tekrar açıldı ve o zaman az önce ne söylediğimi fark ettim. Ona benim dediğimi anlaması için Fransızca konuşmasına bile gerek yoktu. *Tanrım.*

Kendini bana teslim ettiği an, göğsümü garip bir his dolduruyor. Saçları beyaz çarşafın üzerinde dağılmış, yeşil gözleri bana bakıyor, yanakları pembe allık içinde, o benim felaketim. Gönüllü bir kurban. Bir iblisin bir meleği yozlaştırmasının muhteşem sonucu.

Yavaş ve küçük itişlerle, yumuşak kılıfı şaftımı sıkarak içime doğru ilerliyorum. Onu yatağa sabitliyorum ve bana bakan iri gözlerindeki korkuyu fark ediyorum. Ormanda ona yumuşak davranmamı isteyen bakışla aynı bakış.

Göğsünün hızla inip kalkması gözlerimi ödünç aldığım gömleğimin göğüslerinin üzerinde gerildiği yere çekiyor. Boştaki elimle, dikkatini dağıtmak için başparmağımı aletimin her dürtüşünde meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Rahatla."

Yeşil gözleri titreyerek kapanıyor ve sanki kafasının içinde olup bitenler onu tüketmiş gibi bir nefes alıyor. Kalçalarımı biraz daha ileri itiyorum ve kaşları zevk ve acı arasında bir şey gibi görünen bir şekilde bir araya geliyor.

"Gözlerini aç. Bunu yaparken gözlerinin içine bakmamı istedin. O yüzden aç gözlerini," diye bağırdım, ona bir koçbaşı gibi dalma isteğimi bastırarak.

Bunu yaptığında, içimde bir şeyler kırırdıyor. Onun olduğu her şey, her yalan, her gerçek, çırılçıplak ortaya çıkıyor. Onun beni gördüğü kadar ben de onu görüyorum. Hap yok. Engel yok. Sınırlar yok. Bu alanda sadece Céleste var.

Gerçek Céleste.

Hızımı yavaşlatıp uzun, durgun hamleler yaparak onu incelemeye devam ediyorum. Gözünün köşesindeki küçük yara izi. Çenesinde ve boğazında çok daha büyük bir yara izi var. Üst dudağının hafif çarpık bir ön dişin üzerinden kıvrılması. Elmacık kemiğindeki küçük bir çil ve cildinin nemli ışıltısı. Onu bu kadar güzel yapan her şey acıtıyor.

Başını yana çevirerek, rahatsızlığını zararsız bir kalkan gibi taşıyor. Ona bakmam için ısrar ettiğinde kendi tasarımıyla incelttiği bir kalkan.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla onu uzaklaştırıyorum. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır, bana zarar vermiyorsun. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Bana bakmanı istedim ama bu kadar yoğun olmasını beklemiyordum. Bu kadar kişisel."

"Kullanılmışsın."

"Evet."

Bu düşünce neden bende onu incitmeye çalışan herkesi avlama isteği uyandırıyor bilmiyorum. Kalbinin bir parçasını alıp kaçmaya çalışan küçük, yavan her kim olursa olsun ondan onurunun intikamını almak. Kendi bencil arayışlarım ve arzularım göz önüne alındığında mantıklı gelmiyor ama sanırım insanlığın doğası bu. Kafamızı karıştırmak için.

Kısa bir an için kendimi bilinmeyene bırakıyorum. Ya olursa. Teslim olmak ile çekip gitmek arasındaki o imkânsız boşluğa. Korkunç olasılıkların gölgelerde saklandığı o karanlık ve boş kovuğa adım atmama izin verdiğim ilk kişi o. Arzuladığım ya da istediğim her şeyin camda bir çatlağa dönüştüğü hayatımın gerçekliği, bahisler çok yüksek olduğunda zayıf bir el. Peki ona benim diyebilmek için neye bahse girebilirim? Benim hayatım mı? Onun hayatını mı?

Yine de bu, bırakıp gidemeyeceğim kadar iyi hissettiriyor. Yumuşak, koyu bukleleriyle dolu bir yumrukla, kabzasına kadar sürerken başının eğimini, boynunun narin kıvrımını alıyorum. Kirpiklerinin yanaklarının üzerinde dalgalanışını ve yüz ifadesini renklendiren tatlı coşku ifadesini. Buradan çok uzaklara gittiği ve onu düşünürken bile zorlandığım zamanlar için çerçevelemek istiyorum. "Neden sana bakmamı istedin?"

Hala uzaklara bakarken, küçük ellerini iki yanındaki pazılarımın üzerinde kıvrıyor, ben de onun bedenine girip çıkmaya devam ediyorum, o kadar kötü boşalma ihtiyacımı görmezden geliyorum ki, taşaklarım kettlebell gibi hissediyor. "Çünkü düşündüm ki... düşündüm ki..."

"Seni bu şekilde farklı göreceğimi düşündün."

"Bana aptal küçük bir kızmışım gibi bakıyorsun ama değilim. Senin gibi erkekleri bilirim Thierry. Bir kadın için değişmeyeceğini biliyorum. Senden daha zeki olduğum yer burası. Sana rağmen kazandığım yer. Çünkü beni o kötü adamlara teslim etsen bile mi? Yine de pişman değilim."

O daha zeki, çünkü onunla bir kez birlikte olduktan sonra içimde oluşan ihtiyacı ben bile tahmin edemezdin. Bir meleğin cennete dokunduğunda neye benzediğini bilmek için duyduğum açlık.

Onu bu kadar farklı kılan ne ki, istese şu anda onun için ruhumu bile satabilirim?

O deli, olan bu. Benim kişisel kaos iğnem. Ne zaman kendimi çok sakın ve durgun hissetsem ve kanımın mutlak bir kargaşa ve kargaşaya ihtiyacı olsa enjekte etmek istediğim bir ilaç. Kalbimin fazla mesai yapmasına neden olan bir adrenalin ve şehvet patlaması, sadece onunla el ele tutuşurken bir uçurumdan atlamak için ani bir dürtüye ayak uydurmak için.

Dünyada bu kadının üzerimdeki etkisini azaltacak kadar ayıklık ve düzen yok.

"Haklısın. Kim olduğumu değiştiremezsin. Ama ne istediğimi çoktan değiştirdin."

"Ne istiyorsun?"

"Adımı haykırdığını duymak için."

Bunun üzerine bir elimle yatak başlığını kavıyorum ve içime o kadar derin kök salıyorum ki yataktan fırlıyor. Daha sert sürüyorum. Daha hızlı. Vücudumdaki her kas kopmaya hazır. Yatak benim saldırımla sallanıyor ve sarsılıyor. Yatak başlığı sanki kırılacakmış gibi duvara çarpıyor.

Her kayışta sanki kontrolümün bir parçası daha ip gibi uçup gidiyor. Kulağında inlerken tırnakları sırtımı çiziyor ve kalçalarını avucumu kıcının üzerine kaydırmama yetecek kadar eğiyor. Göğüslerini göğsüme bastırıyor, altımda kıvranıyor, vücudu titriyor ve orgazmın lanet bir gökkuşağı gibi onu yıkamasını izlemek için yeterince uzaklaşıyorum. Zevkin ilahi parıltısı yanaklarına sıcak bir allık katıyor.

Tüm lanet dünya etrafımda sallanıyor, dengem bozuluyor ve dudaklarındaki isminin sesi dayanabildiğim tek şey oluyor. Direncimin son kırıntısı da kırılıyor ve ondan çekiliyorum, prezervatifi çıkarıyorum ve sıcak döl püskürmelerinin bu noktadan sonra doğru olduğunu bildiğim şeyi işaret etmesine izin veriyorum: *O kız benim.*

CÉLESTE

F Kollarında kendimi ağırlıksız hissederken, beni banyoya taşıırken yanağımı Thierry'nin sıcak göğsüne yaslıyorum. Sabit bir kalp atışı kulağıma alaycı bir ritimle çarpıyor ve bana bunun

Kendisi için çırpınan içi boş bir kastan başka bir şey değil ve son bir saat içinde takınmak zorunda kaldığım bu sertleşmiş yüz ifadesini yalanlayan yaklaşan gözyaşlarını kırıştırıyorum. Hayatımda iki adamla yattım. Onları öptüm. Onları sayamayacağım kadar çok kez boşalttım. Her karşılaşma sadece anladığım değil, kabul ettiğim soğuk ve sık bir tahmin edilebilirlikle karşılandı.

Bu mu? Bu acıtıyor. Göğsümde sıcak bir bıçak gibi. Kendimi ona verdiğim için pişman olduğumdan değil, şu andan pişman olduğum için. Beni duş kabininin yanına bırakırken aramızdaki garip sessizlik. Burada, seks sırasında acımasız ve vahşi olma fırsatını çalacağını düşündüm, çünkü Thierry kadar soğuk ve kayıtsız bir adam için bu uygun olurdu. Bana karşı bu kadar yoğun tutkulu ve nazik olabilmesi, acı çekmeye hazır olmadığım kötü bir darbe oldu.

Özellikle de artık aramızda hiçbir şey değişmediği için.

Aynı soğukkanlılığı gösterememekten nefret ediyorum. Midemin eskisinden iki kat daha fazla çırpınmasından. Kalbim daha sert atıyor. Seks benim için her zaman bir kopuş noktası, kaçınılmaz bir kopuş olmuştur ama şimdi bir şekilde bu adamla daha da iç içe geçmiş hissediyorum. Beni karteyle teslim etmeyi planladığını düşünürsek bu iyi bir şey değil.

Belki vücudumla ona kur yapabilirim diye ummuştum ama Thierry taş gibi yerinden oynamaz. Bana bunu söylediğinde aptallığımı çoktan hesaba kattığını biliyordum.

Yine de bu gece için pişman değilim ve muhtemelen en kötüsü de bu.

Anahtarlı kolyeyi çıplak göğsümün üzerinde durduğu yerden kaldırıyor. "Her zaman taktığın bu şey de ne? Duşta ve seks sırasında?"

Hafif bir gülümsemeyle parmaklarının arasında tuttuğu yere bakıyorum. "Bu gizli bir odanın anahtarı."

"Bu senin kalbin için bir metafor falan mı?"

Başımı sallayarak ahıra girmesini bekliyorum ve parmaklarıyla beni işaret ettiğinde peşinden gidiyorum. "Bu babamın bana verdiği son şey. O evde gizli bir odayı açıyor."

"Bunca yıldır bunu mu
takıyorsun?" "Asla
çıkarmayacağım."

Kolumdan tutarak beni vücuduna, suyun sıcak spreyine doğru çekiyor ve dudakları dudaklarımı kavrarken beni sıkıca kendine bağlıyor. Güçlü, baskın. Öpücüğüyle ona tamamen teslim olmamı isteyen bu adama karşı hiçbir umudum yok. Dudaklarımızın arasından su damlıyor, o da yalayarak uzaklaştırıyor.

Omzumu dürterek beni dönmeye zorluyor ve döndüğümde saçlarımı avucunun içine alıyor ve başımı yana yatıracak kadar çekiştiriyor, diğer kolunu sahiplenici bir şekilde bedenimin üzerinden geçirirken boynumu öpüyor. Tam o sırada kolundaki, seks sırasında fark ettiğim yara izi gözüme çarpıyor.

Ona uzanırken duraksadım, tereddüt ettim. Başkalarının yüzümdeki yara izine dokunmasından her zaman nefret etmişimdir. Bana her zaman çok istilacı gelmiştir.

"Sorun yok. Dokunabilirsin," diye güvence veriyor.

İyileşmiş yaranın üzerinde gezdirdiğim parmak uçlarımın altında kabarmış, uzamış deri fırçalanıyor. "Burası kurdun seni ısırduğu yer."

"Evet."

"Hatırlıyor musun?"

"Her şey değil, hayır. Görünüşe göre bayılmışım."

"Bana yapılan saldırıyı da pek hatırlayamıyorum." Yavaş ve nazik bir şekilde yara izinin kenarını çiziyorum ve o da buna izin veriyor, benim yapacağım gibi elimi itme zahmetine girmiyor. "Demek sana büyük kötü kurt ününü kazandıran yara bu, ha?"

"Kısmen, sanırım."

Buna gülümseyerek kolunu dudaklarıma götürüyorum ve bir öpücük konduruyorum. "Peki başka?"

"Dudaklarım." Islak dudaklar boynumun kenarı boyunca, köprücük kemiğimin hassas kıvrımına kadar iz bırakıyor. "Dişlerim." Çıkıntılı kemiği ısırtıyor,

İrkildiğimde içimden bir kıkırdama kaçıyor. Diliyle tenimdeki suyu yaladığında içimi bir ürperti kaplıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Ve benim son derece çevik... *parmaklarım*."

Beni serbest bırakarak bir şişe şampuana uzanıyor, saçlarımı köpürtmeden önce avucuna küçük bir parça sıkıyor. Baharatlı portakal ve sandal ağacı kokusu duyularımı bastırıyor ve başımı arkaya eğerek kafa derime masaj yapmasına izin veriyorum. Thierry tüm sert tutumuna rağmen aynı zamanda inanılmaz derecede nazik olabiliyor ve bir kez daha kalbime bir acı saplandığını hissediyorum.

Bunların hepsi geçici.

Ben bu adam için pazarlık kozundan başka bir şey değilim.

"Ne düşünüyorsun?" Sorusu düşüncelerimi dağıtıyor ve gözlerimi açtığımda manzaranın gözyaşlarıyla bulanıklaştığını görüyorum.

"Uzaklara yelken açmak."

"Daha önce denize açıldınız mı?"

Kıkırdayarak, masajının izin verdiği ölçüde başımı sallıyorum. "Hayatımda asla. Ama bir gün okyanusa açılmayı hayal ediyorum. Beni ters çevirdiğinde okyanusu bir daha görebileceğimi varsayıyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra saçımı çekiştiriyor, öyle ki başımı geriye yatırıp sabunu duruluyorum.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor, yorumumu duymazdan gelerek.

"Tropikal bir yer. Bora Bora olabilir mi? Sonra Afrika. Avustralya. Görebildiğim kadar çok yer."

"Bu tek başına tehlikeli bir yürüyüşe benziyor. Özellikle de daha önce hiç denize açılmadıysanız."

Kendimi tutmaya çalıştığım bir gülümsemeyle yanağım seğiriyor. "Belki yetenekli bir kaptan bulabilirim. Teknelerden anlayan ve bana eşlik edebilecek birini."

"Peki bu yetenekli denizciyi nerede bulabilirsin?"

Omuz silkerek, suyun sabunlu uçları durulamasına izin vermek için başımı öne eğiyorum. "Eminim bu kasaba sağlam erkeklerle doludur."

Başımı geriye doğru çekip beni döndürürken kafa derimde keskin bir acı belirliyor. Beni sıcak tenimin altında adeta cızırdayan soğuk fayanslara doğru itiyor. Onunla duvar arasına sıkıştığımda kaslarının etrafımda sertleştiğini hissediyorum, gözleri ise kötülükle kararıyor.

"Beni sadece kullanan biri için çok alıngansın," diyorum titrek bir nefesle.

Elini çeneme götürüp beni ciğerlerimdeki havayı çalacak kadar sert bir şekilde öpüyor ve tüm vücudumun ona karşı bir kuş gibi titrediğini hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Korkudan değil, başka bir şeyden. Uzun zamandır arzuladığım o lezzetli tat. Bunun yerine boşluğumu haplarla ve karşılıksız sevgilerle doldururken tam olarak tanımlayamadığım.

İçimdeki bu dayanılmaz sızının bir adı var: *Thierry Bergeron*. Her şeyden çok arzuladığım şey o. Bu sefer kalbimi yok edeceği kesin olan enfes zehir.

Parmaklarının kalçalarımındaki sahiplenici kıvrımı ve gözlerindeki çılgın bakış, şu anda bana söylemeyi reddettiği şeyi bana tam olarak söylüyor.

Bu adam benim onu istediğim kadar beni istiyor.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

"C Seninle gelebilir miyim?" Yatağın kenarına tünemiş, Thierry'nin kelepçelerini ayarlamasını ve bağlantıları yerine oturtmasını izliyorum. "Bu tekneden biraz uzaklaşmak iyi olurdu."

"Bir gün okyanusa açılmayı arzuluyorsunuz ama teknede bir haftadan biraz fazla kaldınız ve şimdiden sıkıldınız."

"Batalık, açık denizde olmanın yanına bile yaklaşamaz. En azından orada okyanus esintisi, yunuslar ve güzel gün batımları olurdu. Burada sivrisinekler var. Ve Musa var."

"Onun arkadaşlığından hoşlanmıyor musun?"

Takım elbisesini giydiği anda, adam beni beceren çıplak göğüslü canavardan, yün giysiler içindeki kaygan siyah kurda dönüşüyor. Yıkıcı derecede yakışıklı. Çocukken dinlediğim *Kırmızı Başlıklı Kız*, *Üç Küçük Domuz* gibi hikâyelerin beni Thierry gibi erkeklerden korkutmak için tasarlandığından artık eminim. Gölge kurtlar. İstediklerini alan, hikayenin utanmaz kötü adamları.

"Seninkinden daha çok keyif alırım," dedim ona.

"Yol boyunca beni rahatsız etmen için çok uzun bir yolculuk."

"Söz veriyorum yapmayacağım. Söz veriyorum. Scout'un onuru."

"Senin bir izci olduğunu sanmıyorum, *tatlım*."

"Tamam, haklısın. Bu bir yalan, ama yemin ederim seni rahatsız etmeyeceğim."

Bakışlarını bir ayaklarıma bir de arkama çevirerek elini takım elbisesinin üzerinde gezdiriyor. "Asıl soru, giyecek bir şeyin var mı?"

"Ben tahmin etmek bir . . . senin elbise gömlekler ve
AVLANMAK botlar kabul edilemez."

Bunu görmezden gelerek, kendisi gibi cilalı olan ayakkabılarını giyiyor.
"Teklifimi kabul etmedin, anlıyorum."

"Francescas? Hayır. Ama sanırım benimle uğraştığına göre bu uygun olur."

Sanki bu düşünce onu memnun ediyormuş gibi dudakları kıvrılıyor.
"Üzerine şık bir şeyler giy, yolda kısa bir mola verelim."

H muhtemelen bir çift kısa şort ve bir Nirvana tişörtü değildi, ancak birkaç çamaşır yıkadıktan sonra bile tekne, hala seçebileceğim fazla bir şey yok.

Thierry kamyonu ana caddenin hemen dışında, küçük ve şirin bir butiğin önündeki park yerlerinden birine park ediyor. *Francescas*, binanın dışını süsleyen tüm kız pembesi vurgular, çiçekler ve boyalı süslemeler için uygun bir isim.

Kamyonu park ettikten sonra Thierry elini kalçama koyuyor ve ben de yolcu kapısına doğru dönerken duraklıyorum. Sözsüz bir şekilde kamyonundan inip ön tarafa geçtiğinde bacak bacak üstüne atmak zorunda kalıyorum. Adam kendinden emin, neredeyse kendini beğenmiş adımlarıyla bir katile benziyor ve etrafını inceden inceye kolaçan edişi, onun pek de gafil avlanan biri olmadığını gösteriyor. Benim için kapıyı açıyor, kamyonetten inmeme yardım ederken elimi tutuyor, sanki özel bir şeymişim gibi. Bir gece önce üç kez yattığı kızıdan daha fazlası.

Elimi tutarak beni butiğe götürüyor, varlığımız tepedeki küçük zili çaldirıyor.

İnce, zarif bir kadın, bej renkli, geniş paçalı, askılı bir tulum ve askılı sandaletler giyerek perdenin arasından çıkıyor. Bronz teni ona kıskanılacak bir parlaklık veriyor. "Ah, Thierry! *Comment ça va, mon coeur?*"

"*Ça va bien.*" Kenara çekilerek beni, yüzündeki olgunluğa bakarak ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim, ancak kırıksıklıklarının olmaması onu daha genç gösteren güzel sarışına doğru itti. "Francesca, bu arkadaşım Céleste."

Elini sıkmak için uzattığımda kadının gözlerindeki sıcaklık beni rahatlatıyor. Bakışları av botlarımda takılı kaldı ama yüzünü buruşturmadı.

burnunu, çoğu gibi. Bunun yerine bana parlak, beyaz bir gülümseme gönderiyor ve göz kırpmıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Céleste. Çok hoş."

Thierry, "Bu kadar yeter," diye söylenerek, perdeleri yarı açık soyunma odaları duvarının önünde duran iki pembe kadife koltuğa doğru ilerliyor. "Giyecek düzgün bir şeye ihtiyacı var. Bize yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Tabii ki! Benimle gel, *chère*." Elimi tutarak, beni fiyat aralığının çok dışında görünen kıyafetlerin olduğu bir rafa doğru yönlendiriyor.

Thierry'ye hızlıca dönüp baktığımda telefonunda gezindiğini görüyorum, şu anda içimden geçen rahatsızlıktan habersiz, basit bir sarı gömleğin üzerindeki fiyat etiketlerinden birini kaldırıyorum ve Roy'un fotoğrafçı dükkanında bir haftada kazandığımdan daha fazla olduğunu görüyorum. Aslına bakarsanız iki hafta.

"Daha az pahalı bir şeyiniz var mı?"

Kaşlarını kaldırarak Thierry'ye ve arkasına bakıyor. "Onunla bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Buraya getirdiği kızlara genellikle çok para harcıyor, anladığım kadarıyla." "Onu başka bir kadınla hiç görmedim, *canım*."

"Oh. Ben sadece... kartınız onda olduğu için... belki..."

"Annesi ve ben çok iyi arkadaştık. Burada, Chevalier'de birlikte büyüdük. Thierry'yi küçüklüğünden beri tanırım."

O zaman kız kardeşinin adını hatırladım. Frannie. Sanırım adını bu kadından almış.

"Ne istersen onu seç ve fiyat konusunda endişelenme, tamam mı?" Göz kırpıp gülümseyerek koluma yumuşak bir vuruş yaptı. "Acele etme, ben seni soyunma odalarından birine yerleştireceğim."

"Teşekkür ederim."

Yirmi dakikalık uzun bir incelemeden sonra bir avuç elbiseyi Francesca'ya veriyorum, o da benim için onları soyunma odalarından birine taşıyor.

Thierry'nin yanından geçerken bakışları beni takip ediyor, ardından bir aramayı yanıtlarken telefonuna dönüyor. Yaptığı konuşma, aksanına bakılırsa tamamen Fransızca, kiminle ya da ne hakkında konuştuğu konusunda beni tamamen cahil bırakıyor.

"İç çamaşırı mı?" Bu soru dikkatimi tekrar soyunma odasının hemen dışında duran Francesca'ya çeviriyor. "İç çamaşırına ihtiyacın olacak mı?"

Çıplak meme uçlarımda üzerindeki pamuğun çizdiği, beni duymanın beni korkusuzca farkındalığa getirdiğinde, soruyu neyin tetiklediğini anlıyorum.

Thierry'nin Fransızca konuşması tahrik edici. Sütyen giymiyorum.

"Um. Evet." "*Très bien!* Biraz alacağım."

Başımı sallayarak perdeyi kapatmasını bekledim ve ilk elbiseye uzandım. Aslında bu elbiseyi şaka olsun diye almıştım, çünkü derin dalan yakası ve kalça hizasına kadar uzanan etek kısmı kız kardeşiyle ilk buluşma yerine Ibiza'da bir gece geçirmeyi çağırıyordu. Bana balık pullarını hatırlatan gümüşü payetlerle süslenmiş olan bu elbise benim için bile biraz gürültülü. Ve ben çirkin şeyleri affetme eğilimindeyim.

Bir kahkahayı bastırarak soyunma odasından çıkıyorum. "Buna ne dersin?" Önünde dönüp durduktan sonra kaşlarının çatıklığını fark ediyorum.

Öfkeyle sandalyesinde geriye yaslanıyor ve kolunu öyle bir uzatıyor ki kucağına tırmanmak istiyorum. "Eğer beğendiğin buysa."

"Ciddi misin? Bir mafya romanı gibi sahiplenici ve kıskanç alfa erkeği nöbetlerinden birini geçirmeyecek misin?"

"Ne istersen giymekte özgürsün, *Catin*. Tıpkı sana onunla bakan herkesi öldürmekte özgür olduğum gibi."

"Bu birinin bana söylediği en romantik şey olmalı, Thierry." Ne yazık ki pembeyi pek sevmiyorum. Kendi kendime gülümseyerek soyunma odasına geri dönüyorum ve bir sonrakini deniyorum.

Çok süslü.

Üçüncüyle değiştirdiğimde, kıcıma yapışan kumaşı görmek için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Kesinlikle olmaz.

Dördüncüsü de fiyasko, tüm dikkati göğüslerime çekiyor gibi görünüyor.

Beni bir porno yıldızı gibi göstermeyen bir elbiseyi nadiren buluyorum ve bugün onunla birlikte gelmenin kötü bir fikir olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Céleste?" Francesca perdenin arkasından sesleniyor.

Kapıyı açtığımda elinde benim reddettiğim siyah bir elbiseyi tuttuğunu gördüm. Askıda biraz fazla rahat ve sade görünen bir elbise.

"Çok basit ama dışarıdan bakıldığında sade olduğunu düşündüğümüz şeylerin aslında en güzeli olduğunu fark ettim."

Gerçekten nazik bir gülümsemeyle elbiseyi kabul ediyorum, az önce bana dışarıdan sade deyip demediğini çözmeye çalışıyorum. Perdeyi tekrar kapatıp, askıda asılı duran elbiseye bakıyorum. Siyah. Ben hiç siyah giymem.

Siyah, gözleri soluk tenime ve kaçınılmaz olarak yara izlerime çekiyor. Yara izlerim istenmeyen sorulara yol açıyor. Ne yazık ki diğer elbiselerde pek şansım yok.

İç çekerek, isteksizce elbiseyi giydim.

Mütevazı V yakası göğüslerimin hemen üzerinde, sadece bir parça dekolte ile oturuyor ve dizlerimin hemen üzerine kadar sarkan basit düz bir etekle çiçek açan mükemmel bir imparatorluk beline doğru daralıyor. O kadar sade ve güzel ki, içinde kıpırdanmak zorunda kalmadığım ya da olmaması gereken bir yerde durmadığından emin olmak için çekiştirmedığım türden bir elbise. Kız kardeşinin hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm yerlerimi gösteren müstehcen derecede seksi de değil. Yine de tenim koyu renkli kumaşın üzerinde adeta parlıyor ve onunla birlikte görünmesini istemediğim her kusurum da ortaya çıkıyor. Giydiğim her zamanki iğrenç stiller, kısa şortlar ve asla uyuşmayan desenler, dikkat dağıtıcı olma eğilimindedir, her zaman sorulara yol açan cildimdeki kusurlar için bir kalkan görevi görür. Bu elbisenin sadeliği beni açıkta hissettiriyor. Neredeyse çıplak.

Geriyeye sadece *bana* bakmak kaldı.

Bu kez soyunma odasından çıktığımda Thierry'nin gözleri üzerimde ve gözlerinde farklı bir şey dönüyor. Midemi titreten bir şey.

Adam beni tek bir kıyafetim olmadan gördü ama birden sanki beni ilk kez görüyormuş gibi hissettim. İçgüdüsel olarak çenemi tutuyorum ve oradaki yara izini saklıyorum. "Bu... sade. Sanırım."

"Bu mükemmel," diye karşı çıkıyor.

Francesca kollarını kavuşturmuş, başıyla onaylayarak kenarda duruyor. "Klasın ve sofistikeliğin timsali."

Sofistike mi? Kendimle hiç bağdaştırmadığım bir kelime.

Rafine edilmemiş her zaman çok daha iyi uyuyor gibiydi.

Başımı sallayarak soyunma odasına geri dönüyorum ve botlarıma takılıp düşerek kendimi duvarda yakalıyorum.

Sofistikeliğin timsali.

I Thierry ile el ele hastane girişine doğru yürüyen Bay ve Bayan Smith gibi hissediyorum. Her zaman canlı, bazen iğrenç renkleri tercih etmişimdir. Düşük kesim, yüksek kesim. Tıknaz botlar. Bu kıyafet çok şık.

Francesca'nın onunla eşleştirdiği siyah bantlı ayakkabılarla nasıl davranacağımı bile bilmiyorum.

"Büyüleyici görünüyorsun," diyor Thierry yanımda, sanki endişelerim yüzümdede boyanmış gibi. Belki de öyledir. "Aslında şu anda senin ırzına geçmek istiyorum."

"Şey, şu anda bu sandaletlerle ayağımın takılmamasına dikkat etmeye çalışıyorum, o yüzden belki biraz daha pratik yapana kadar bekleyebilirim?"

Sırtarak beni resepsiyon görevlisinin yanına götürüyor, biz yaklaşırken beklenti içinde gülümsüyor. "Bay Blake, sizi tekrar görmek ne güzel."

Sonra elimi hafifçe sıktığını hissettim. Bay Blake.

Onlara verdiği isim bu olmalı. Anladım.

"Teşekkür ederim, Natalie. Bu Carly. Bugün bana eşlik edecek."

Yaklaşık on yıl boyunca kimliğimi gizledikten sonra, kendi kimliğini ikinci bir deri gibi bu kadar akıcı bir şekilde gizleyen bir adam bulmak beni çok etkiledi.

İki kurnaz dolandırıcı gibi.

"Teşekkür ederim. Ziyaretinizin keyfini çıkarın." Natalie ikimize de kartlarımızı uzattı ve ben bir an için kartımı göğsüme iliştirdim, Thierry ise ceketinin yakasına iliştirdi.

Asansörün önünde dururken ikimizin paslanmaz çelik kapılardaki yansımalarına bakıyorum ve ne kadar *normal* göründüğümüzü görünce nefesim kesiliyor. O, ölümcül bir geçmişi olan kara para aklayan bir kurt ve ben... şey, sadece *ben* değilim.

Herhangi biri olabiliriz.

Asansör yaşlı bir çiftin inmesi için açılıyor ve onlar çıkarken yanlarından geçerken kibarca gülümsüyorum. Kapılar kapandığında Thierry'nin elinin elbisemin eteğiyle oynadığını hissediyorum ve bana doğru eğildiğinde nefesi boynumu okşuyor.

"Bu elbiseyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Elbette yapmazsınız *Bay Blake*," diye alay ediyorum. "Mükemmel bir elbise için ne büyük bir israf."

"Her kuruşuna değer."

İki kat yukarı çıktıktan sonra kapılar tekrar parlak, beyaz bir koridora açılıyor, tavandan yüksek pencerelerden içeri dolan yoğun güneş ışığına gözlerimin alışmasına izin verdiğim için neredeyse kör edici. Bembeyaz duvarlar ve karo zemin parlaklığı daha da arttırıyor. Her pencerenin dar çerçevesi arasında, yol boyunca her birkaç adımda bir koyu renkli bir haç asılı.

Çift kapıyı iterek geçince bir hemşire odasına ulaşıyoruz ve burada iri yapılı bir kadın Thierry'ye gülümsüyor. "Merhaba Bay B. ve arkadaşım."

Bunun üzerine, şeftali rengi firfırlı bluzu ve bej rengi pantolonuyla hemşire olmadığı anlaşılan arkasındaki kadın dönüp bize bakıyor. Gözlerindeki anlık değerlendirmeye bakılırsa, ben kesinlikle beklenmedik bir misafirim. "Ne hoş bir sürpriz! Bir arkadaş getirmişsiniz."

"Carly, bu Madam Bijou. Bu hastanede elektrik ve su olmasının sebebi o."

Sekreter bir kahkaha atıyor ve bir sürü kâğıdı düzgün bir yığın haline getiriyor. "Gerçek bu değil mi! Karanlık çağlarda yaşamak gibiydi. Bu kattaki tek tuvalet batı kanadındaydı ve tek cinsiyetliydi. Daha fazlasını söylememe gerek yok."

Gülümseyerek yaşlı kadına elimi uzattım. "M e m n u n oldum, Bayan. Bijou."

"Jude iyi," diyor yaşlı kadın, elimi gevşekçe sıkarak. "Frannie çok sevinecek. Anladığım kadarıyla öğleden sonra biraz dondurma yemiş, o yüzden kendinizi hazırlayın. Duvarlardan zıplayabilir."

"Bizi hazırlıklı say." Elim tutan Thierry beni koridorda daha da ileriye götürüyor ve her nedense içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

Şimdiye kadar hiçbir erkek beni ailesiyle tanıştırmamıştı.

Farkına varmadan hızımı yavaşlattım ve elimi Thierry'ninkinden çekerek omzunun üzerinden bakmasını sağladım. Kalbim göğsümde çarparken boğazımı temizledim ve durdum. "Belki de burada beklemeliyim."

"Sorun nedir?"

"Ya ..." *Benden nefret ediyor.* Thierry'nin tarif ettiği durumu göz önüne alındığında saçma ama bazen en sessiz zihinlere sahip olanlar en anlayışlı olanlardır. Ya içimi görüyorsa?

"Sakin ol, *Catin*. Muhtemelen orada olduğunu bile bilmeyecek." Göz kırparak tekrar elimi tutuyor ve ben de onu odaya kadar takip ediyorum.

Parmaklıklı bir pencereye bakan tekerlekli sandalyede oturan genç bir kız, örgülü sarı saçları omzuna dökülmüş. Ağabeyiyle aynı keskin çene çizgisine ve yüksek elmacık kemiklerine sahip olan kız çok güzel. Kusursuz, soluk beyaz teni Thierry'nin bronz tonuyla bir tezat oluşturuyor, belki de aralarındaki en belirgin fark bu. Kollarında, siyah düğme gözü eksik ve tüyleri keçeleşmiş, fare görünümlü bir oyuncak ayı tutuyor.

Yanına oturduğumda, kız bana doğru bakmıyor bile, gözleri sabit, büyümüş. Pencereden dışarı bakıyor.

Hemşire üniforması giymiş kısa boylu esmer bir kadın, içinde küçük bir dixie bardağı olan bir tepsi topluyor. Bana attığı bir bakış, bugün aldığım diğer bakışlar kadar dostça değil. Aslında dudağını sıkması ve gözlerini devirmesi beni gördüğüne hiç de sevinmediğini gösteriyor.

Yanımızdan geçerken Thierry'ye yan gözle bakıyor, giderken omzuma çarpıyor ve odadan çıkarken arkasından kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da neydi böyle?"

Kaşlarının çatıklığı bana bilmemenin daha iyi olduğunu söylüyor. Ya da sormamanın. Belli ki daha önce becerdiği biri ve bir dereceye kadar sanırım onun acısını anlayabiliyorum.

"Benim olabileceğimden çok daha nazik. Bunu ona vereceğim."

"Nasıl yani?"

"En azından senin kışına tekme basmak için elimden geleni yapardım."

Uyarı dolu bir bakışla kız kardeşine doğru bakar ve başını sallar.

"Doğru. *Başka bir şekilde ifade* etmeme izin verin: Stilettolarımı mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolonunuzun iç dikişine sıkıca sokardım."

Ardından gelen karanlık kıkırdama açıkçası beklediğim bir tepki değildi ve o zaman kıskançlık böceği tarafından ısırıldığımı fark ettim.

Lanet şey.

Göğsümün içine uzanıp onu ezmek istiyorum, tıpkı avucumun içinde kanlar içinde patlayan bir sivrisinek gibi, ama yapamıyorum. Zehrini çoktan enjekte etti ve tek yapabildiğim kaşıntının geçmesini beklemek.

Vücudunu onunkine bastırıldığını hayal etmemeye çalışarak kıpır kıpır oturuyor, takım elbisesinin ceketini, ceketini yanımdaki sandalyenin üzerine örterken kollarındaki kaslar boyunca uzanan beyaz gömleğinin üzerinden çıkarışını izliyorum. Acaba o kaslar, adam ona vururken onu duvara yasladı mı? Yeterince küçük.

Kes şunu, Céleste.

Tanrı aşkına.

Thierry kız kardeşinin önünde çömelip onun elini tuttuğunda kafam o çirkin görüntülerden arınıyor ve kalbim neredeyse kaburgalarımın içinde pathıyor. Normalde soğuk ve mesafeli olan tavrıyla ne kadar da garip bir çelişki.

"*Bonjour*, Frannie. Ne var ne yok?"

Cevap olarak bir şey söylemiyor tabii ki.

Derimin altında hâlâ uğuldayan sinirsel titremeyi yutkunarak bastırıyorum, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

"Bu sefer yanımda birini getirdim. Benim için tam bir baş belası oldu ama eminim onu seveceksiniz."

"Ne kadar tatlısın," diye homurdanıyorum, hafifçe ondan uzaklaşırken bacaklarımı çaprazlıyorum.

Çevremdeki bir hareket dikkatimi Frannie'nin bana bakmak için döndüğü yere çekiyor. Thierry'nin yüzündeki şaşkın ifade bana bunun onun için alışılmadık bir durum olduğunu söylüyor.

Ayağa kalkıp yanımdaki koltuğa oturuyor, sadece küçük bir rahatlık sunuyor, kız ise bana sabitlenmiş gibi görünüyor, soluk gri gözleri neredeyse içime bakıyor.

Derim onun bakışlarının ağırlığı altında soyulmuş gibi hissediyorum ve sürünerek uzaklaşmaktan başka bir şey istemeyerek koltuğumda kayıyorum. Uzaklara, çok uzaklara.

Soğuk parmaklarının kalçama değmesi dikkatimi öne doğru eğildiği ve oradaki yara izine uzandığı yere çekiyor. Gözlerini kocaman açarak titrek parmaklarını tenimin üzerinde gezdiriyor ve ben onun dokunuşundan ürkmemeye çalışıyorum. Dudaklarından tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve ben de Thierry'ye bakıyorum, onun da aynı derecede şaşkın yüz ifadesinden anlamadığı anlaşıyor.

"Bebekler," diye fısıldıyor biraz daha net. "Bebekler."

Sandalyeme yaslanıp başımı yana eğiyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Bebekler mi dedi?"

"Ssss've. B-b-bebekler." Kaşları titreyerek yarama daha sert bastırıyor. "Kurtar. B-b-bebekler."

"Frannie, sorun ne?" Thierry bana doğru uzanıp kız kardeşinin elini tutuyor ama kız kardeşi onu uzaklaştırıyor.

"Ssssave! Ssssave! Bebekler!"

Tırnaklarının yara izime keskin bir şekilde batması beni Thierry'ye geri döndürürken kızın gözlerindeki panik dolu bakışı fark ediyorum.

"Kurtarın onları! Bebekleri kurtarın! Bebekleri kurtarın! Bebekleri! Bebekleri!" "Hangi bebekler, Frannie? Hangi bebeklerden bahsediyorsun?" Thierry arkadan söylüyor.

Tekrar bacağıma doğru hamle yapıyor ama elini elime alıyorum ve bakışları yukarı doğru kayıyor.

"Frannie? Ne oldu? Ne bebeği?" Sesimi sakinleştirmeye çalışarak soruyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudakları avuçlarımın arasına aldığı soğuk eli kadar sert titriyor. "Sen," diye fısıldıyor. "Sen."

Sertçe yutkunarak onu serbest bırakıyorum.

"Bebekleri kurtarın! Bebekleri kurtarın! Bebekleri kurtarın! Bebekleri kurtarın!" Thierry koltuğundan fırlarken ve hemşire aceleyle içeri girerken kadın tekrar tekrar bağırır.

İkisi onu bulmaya çalışırken, başım dönerek kendimi kapıya doğru geri çektim.

Buraya gelmek kötü bir fikir.

"Zavallıcık." Kadının sesiyle arkamı döndüğümde Jude'un başını sallayarak arkamda durduğunu görüyorum. "Onu neyin tetiklediğine dair bir fikrin var mı?"

Omuz silkerek dikkatimi, kardeşi ve hemşire onu zapt etmeye çalışırken tekmeleyen ve çığlık atan kıza geri veriyorum. "Bana dokunmak için uzandı ve bebekleri kurtarmakla ilgili bir şeyler bağırmaya başladı."

"Elini mi uzattı? Neye uzandığını biliyor musun?" "Bacağımdaki bir yara izine."

"Görebilir miyim?"

Her ne sebeple olursa olsun, parmak uçlarımın enseme gezindiği hissine kapılıyorum.

Kaşlarını kaldırıp elini sallayarak başından savıyor. "Elbette, göstermek zorunda değilsiniz. Bağışlayın beni. Burada her şey o kadar klinik ki, bazen gerçek dünyanın bu şekilde işlemediğini unutuyorum."

Ona yara izini göstermek beni rahatsız etmiyor. Bu istek karşısında içimi garip bir his kaplıyor. Belki de Thierry'nin kız kardeşinin yarayı görünce çıldırmasının kalıcı etkisi. Yana doğru dönerek elbisemin etek ucunun hemen altındaki parçalanmış et parçasını gösteriyorum.

"Oh." Gözlüğünü takıp öne doğru eğiliyor ve ellerini vücuduna yakın tutuyor. "Ne garip bir işaret. Neredeyse ters çevrilmiş bir üçgene benziyor? Ne zamandır sende canım?"

"Kendimi bildim bileli."

Gözlüklerini kafasına geçirip iç geçiriyor. "Zihin tuhaf bir yer, değil mi? Ne tuhaf şeyler böyle bir kaosu tetikleyebilir."

"O iyi olacak mı?"

"Evet, inatçı bir iradesi var." Kolumu sıkması dikkatimi kadının parmağındaki cafcaflı görünümlü, kalın yüzüğe çekiyor. "Üzülme. Her şey yoluna girecek," diyor Jude kadın gitmeden önce.

Thierry parmağını Frannie'nin yanağında gezdirirken, hemşire bir iğneyi bir kutuya koyar ve kız sakinleşir gibi olur.

Harika bir izlenim, Cely.

Hemşire Thierry'ye sempatik bir gülümseme atıyor, elini omzuna koyuyor ve hemşire çekilmeden önce kolunun irkilmesini yakalıyorum. Bana bakma zahmetine katlanmadan yanımdan geçip odadan çıkıyor ve ben de keşke teknede kalsaydım diye düşünerek koridordaki sandalyelerden birine oturuyorum.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

"Özür dilerim." Dizlerimi göğsüme çekerek otururken, ılık esinti saçlarımın arasından süzülürken, parmak uçlarımdan bantlı ayakkabılar sallanıyor.

Kayığı bir kütüğün etrafından dolaştırırken Thierry bana sırtıyor. "Bunu üçüncü kez söylüyorsun."

"Evet, asi bir gergedan muhtemelen daha az kaotik olurdu."

"Muhtemelen."

Alacakaranlık bataklığın üzerine çöküyor ve selvi ağaçlarının siyah siluetleri, yanık turuncu ve pembe gökyüzüne karşı bir tablo gibi diz boyu bulanık suda duruyor. Parıldayan ateş böcekleri çevredeki durgunluğa büyüleyici bir canlılık katıyor. Dalların üzerinden sarkan ve aşağıdaki camsı yüzeye uzanan İspanyol yosunu, paralel, baş aşağı bir dünyaya bakmak gibi, yansıması tarafından yansıtılır. "Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da."

"O da ne?"

"Nerede duyduğumu hatırlamıyorum. Bazen bana olayların ikiliğini düşündürüyor. İyi ve kötü. Siyah ve beyaz."

"Denge."

"Bilmiyorum. Kötülüğün iyiliği dengelediği fikrine hiçbir zaman inanmadım."

En azından gördüğüm bazı kötülüklerle değil."

"Yine de o olmasaydı, dünya iyi niyetlerin sıkıcı bir toplamı olurdu."

"Ah, sürünün ara sıra seyreltilmesi gerektiğini düşünen insanlardan birisin, öyle mi? Bahse girerim *The Purge* filminin hayranısınız, değil mi?"

Dudakları yakışıklı bir gülümsemeyle kıvrılmış, suyun üzerinden bakıyor. "Ben denge olmadan bir şeyden çok fazla olabileceğine inananlardanım."

"Ben de bana çok fazla sahip olmanın iyi bir şey olduğunu söyleyeceğini sanıyordum."

"Belki de öyledir. Ya da belki senin deliliğin benimkini kışkırtıyordur." "Ve bu kötü bir şey mi?"

Kaşlarını kaldırdığında, bir gece önce beni ormanda bıçakla kovaladığı anı hatırlıyorum. "Evet. Bu kötü. Ama bunu yapmayacağını biliyordum."

"Ne?" "Beni öldürmek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kız kardeşini koruyordun. Ne kadar pörsümüştü olursa olsun, senin bir kalbin var."

Gözleriyle etrafı tararken dudaklarını yalıyor. "Sana ondan kimin bahsettiğini bilmem gerek."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başka tarafa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Neden bu kişiyi koruyorsun?"

"Çünkü onu öldüreceğinden yüzde yüz eminim." "Onu mu?"

"Lanet olsun."

Kayığın motorunu kapatır ve kayık süzülerek durur.

Koltuğumda doğrulup yavaş yavaş kararan bataklığa bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana kız kardeşimden kimin bahsettiğini söyleyeceksin."

"Yoksa ne olur? Tekneyi devirir misin?" Boğazımdaki gergin kıkırdama onun donuk bakışlarıyla sönüyor. "Sen ciddi misin?"

Kaşlarının çatılması midemi bulandırıyor ve içgüdüsel olarak ellerim yana doğru fırlayıp teknenin kenarlarına tutunuyor.

"Yüzeyin altında ne yattığını size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, *tatlım*."

"Sen bunu yapmazsın. Bu delilik olur ve bu sen değilsin. Bu sen değilsin. *dengeli*."

"Sana daha önce de söyledim, içimdeki deliyi ortaya çıkarıyorsun. Şimdi konuş."

"Yapamam. Lütfen Thierry, bu kişinin senin için bir tehdit olmadığını bil, tamam mı?"

"Kimin tehdit olduğu ya da olmadığı konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Sadece söylüyorum, bu ufacık bilgi için beni bataklığa atarsan kendini bok gibi hissedeceksin."

"Söz veriyorum kendimi bok gibi hissetmeyeceğim." Gözleri üzerimde, bana doğru ilerliyor ve ben de kendimi kayığın pruvasına geri çekiyorum.

"Durun. Lütfen. Beni biraz korkutuyorsun. Hem de çok."

Teknenin iki yanından tutarak ileri geri sallıyor ve dudaklarımdan bir çığlık uçup gidiyor.

"Hiç bir timsahın su altında birini sürüklediğini gördünüz mü? Korkunçtur." Tekneyi daha sert sallıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Lütfen."

Daha sert
sallanıyor.

"Thierry!" Daha
hızlı.

"Jo! Jo'ydu!" Bir şey sırtımı gıdıklıyor ve bir çığlık atarak doğrulduğumda bankın altında sürünen bir yılanla karşılaşıyorum. Artık sallanma beni ileri geri sallıyor. "Oh, kahretsin!" Dengemi kaybederek geriye doğru tökezliyorum ve Thierry'nin bana doğru yalpaladığını görüyorum. Teknenin kenarı baldırlarıma sürtünüyor, sıcak, durgun suya çarpmadan hemen önce.

Sahip olduğum azıcık nefes ciğerlerimi yumrukluyor, aynı zamanda felç edici bir korku uzuvlarımı ele geçiriyor. Kendimi yukarı doğru yüzmeye zorluyorum ama uzuvlarım kurşun gibi ağır geliyor. Baldırlarımın gıdıklanması beni tekmeleme çılgınlığına sürüklüyor ve bacaklarımı içten içe çığlık atmama neden olan bir şeye dolaştırıyor.

Bir şey kolumu tutuyor ve timsah olduğunu düşünerek son nefesimi de dışarı veriyorum. Suyun içinde uçuyorum ve nefes nefese dışarı çıkıyorum.

Thierry sıkı bir tutuşla beni sudan çıkarıp tekneye çekiyor ve teknenin zeminine yığılıyorum.

Nefes alabilmek için hırıldayarak ve öksürerek yan dönüyorum, ta ki ilk uzun soluk ciğerlerimi doldurana kadar. Burnumdan nefes alıp veriyorum, tenime yapışan iğrenç sülfür kokusunu görmezden geliyorum. "Yılan mı?"

"Cottonmouth. Onu suya attım. Düşüğün zaman muhtemelen iyi bir şey yapmışsındır."

"Ayakkabılarımı kaybettim." Dik durarak teknenin diğer tarafından ona ters ters bakıyorum. "Ama sanırım bilgini aldın. Yaşasın. Kadının ne kadar meraklı olduğu düşünüldüğünde, bunun belli olmamasına şaşırdım."

"Bana Luc olduğunu söylemeni beklerdim. Onun hakkında tek kelime etmemeye yemin etmiş olsa bile, en bariz olan o olurdu." Gözler kayboldu

yüzündeki çatık kaşlar derinleşiyor. "Jo Frannie'yle hiç tanışmadı. Onu tekneye hiç geri getirmedi. Boudreaux'lar uzun zamandır bu adadaydı, yani annemi tanıyor olması mümkün."

"Peki, bu ne anlama geliyor? Şimdi de yaşlı kadını bataklığa atmakla mı tehdit ediyorsun?"

"Yani onu daha dikkatli izliyorum." Teknenin motorunu çalıştırıyor. "Ve gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

TBaşımı arkaya eğip saçlarımı üçüncü kez durularken ılık su yüzümden aşağı süzülüyor. Her uzun göz kırpmışında, neredeyse Bacağıma kenetlenmiş bir timsahın çenesini ya da zehirli bir yılanın ısırtığını hissediyorum ve ürperiyorum. Doğayı severim ama burası sürünen ve süründüren şeylerin evi ve bundan kurtulmak için çok zaman harcıyorum.

Sıcak bir el karnımın üzerinde kayıyor ve irkiliyorum, Thierry kabine girip kapıyı arkasından kapatırken gözlerimi açıyorum. Daracık alanda vücudu beni sıkıştırıyor ama son yirmi dakikadır hayal ettiğim ürkütücü şeylerin dikkatini dağıtıyor.

Islak dudaklar boğazımı avlıyor ve karnıma bastıran ereksiyon, ne aramaya geldiğinin iyi bir göstergesi.

"Elbisemi yırtma fırsatını kaçırdın."

Bana doğru eğilerek boynumdaki suyu emiyor, parmakları kalçalarımın sıkıca bastırıyor. "Yıkıldım."

"Olmalısın. Soğuk, buruşmuş meme uçları yeni seksilik."

"Soğuk meme uçlarıyla başa çıkabilirim. Üzerindeki sülfür kokusuna dayanamadım."

"Endişelenmeyin. Gayet iyi idare ettim. Belki bir dahaki sefere biraz değişiklik yaparız ve sen de bana soyunmam için bir hemşire üniforması alırsın." Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum ve bir kez daha kıskançlık böceği beni kışkırtıyor. "Onu becerdiğini varsayıyorum."

Tenimin üzerinde öpücükler bırakarak beni sert aletine doğru bastırıyor. "Gerçeği mi istersin, yoksa yalanları mı?"

"Gerçek,

sanırım." "Evet.

Biz--"

"Yalan! Fikrimi değiştirdim. Yalanları istiyorum. Bütün yalanları."

"Kıskançlık sana yakışmıyor." Islak saçlarımı kenara iterek boynumda dizlerimin bağını çözen ve gözlerimin geri kaymasına neden olan o noktayı buluyor.

Destek için kollarını kavrayarak titrek bir nefes veriyorum. "Kıskandığımı kim söyledi? Bence o güzel."

"Öyle." Dudakları çenemin kenarında geziniyor ve dişlerini kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Ama şu anda benim duşumda durmuyor." Parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve hafifçe çekiştirerek başımı arkaya yatırıyor. Ilık su alt dudağımın üzerinde dans ediyor, çenemden aşağı damlıyor ve ağzına alıyor. "Her gece benim yatağında uyumuyor." Dişleriyle alt dudağımı çekiştirirken aynı anda iri avuçlarıyla beni sikine doğru bastırıyor. "Ve ben de *onu* sikmeyi hayal etmiyorum."

Bu adam beni güçsüzleştiriyor.

Tamamen ve tamamen işe yaramaz.

Her iki meme ucumu da parmaklarının arasına alıp hafifçe çekiştirerek beni kendisine yaklaştırıyor, bu sessiz komut mideme iç gıcıklayıcı bir heyecan gönderiyor. Ağzını benimkinin üzerine eğererek havayı kapatıyor ve öpüşmeyi derinleştirmek için dilini uzatıyor. Su vücutlarımızı kayganlaştırıyor, göğsü büzülmüş, ıslak meme uçlarımın üzerinde kayıyor ve ağzına doğru inliyorum. Aramıza uzanarak sikini elime alıyorum ve göğsünden hırıltılı bir ses yükseliyor.

Uzun bir vuruş ve dudakları bir tıslamayla ayrılıyor.

Kasıklarının hizasına kadar önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerini benimkilere dikmiş beni izliyor. Bir erkeğin sikinde bu kadar sevdiğim şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama onu görmek bile ağzımı sulandırıyor. Bir damarlar haritasıyla kaplı organ kaslı kalçalarından dışarı çıkıyor ve çenemin arkasındaki bir karıncalanma bana bunun öğürme refleksimi harekete geçireceğini söylüyor. Güç ve kuvvet, pürüzsüz ve bakımlı bir yıkım kabında sıkıca paketlenmiş.

Bir erkeği derinden etkilemeyi öğrenmiş olsam da, kesinlikle ustalaşmış değilim.

Su vücudundan aşağı akıyor ve uzun, davetkâr şaftının üzerine sürterek adeta benimle alay ediyor. Ama ona açıkça istediği şeyi vermek yerine öne doğru eğilip dilimi ağır ve bakımsız duran taşaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Kalçaları tepki olarak sarsılıyor ve homurtularının sesi duşta yankılanıyor.

Dudaklarımı çekiştiren bir gülümsemeyle, birinden damlayan suyu emecek kadar başımı eğiyorum ve hepsini ağzıma alıyorum.

Bana karşı hareket ettiğini hissediyorum, ama devam ediyorum, şaftına doğru ilerliyorum. Zonklayan damarların ve pürüzsüz, kaygan derinin üzerinden ucuna kadar. Yüzüme düşen su serpintilerine karşı gözlerimi kırıştırarak, sikiinin ucunu ağzımın içine iterken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Fuuuuuuck!" Avuç içleri iki yana, fayanslara doğru fırlıyor ve başını geriye doğru eğiyor, ama sanki başka tarafa bakmaya gücü yetmiyormuş gibi tekrar öne doğru atıyor.

Şaftının üzerinde ve altında, tuzlu suyu emiyorum ve geri yutuyorum. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

Aşağı uzanıyor, parmakları ıslak buklelerimi bir avuç dolusu sıkıyor ve kafatasıma bir acı zapı gönderiyor. Etrafımda yankılanan derin, erkeksi inilti kalçalarımın arasına bir ağrı gönderiyor. Kalçalarındaki küçük itişler sabırsızlığını itiraf ediyor ve başımı daha derine inmesine izin verecek kadar eğiyorum. Boğazımı sikerken su ıslak bir kayma sağlıyor ve kalçalarına sıkıca tutunduğumda, içinden bir titremenin titreştiğini hissedebiliyorum.

Bir sonraki nefeste bedenim yerden kaldırılıyor. Sert eller beni döndürüyor ve soğuk fayanslara bastırıyor. Sert bir hamleyle içime giriyor ve parmakları benimkilere kıvrılıyor, yanağı yanağıma çarpıyor.

"Seni *perişan* edeceğim, tatlım. Yürüyemez hale gelene kadar. Ne zaman senin o daracık küçük *sohbetin* için bir *davetiye* alsam, o güzel kalçalarını benim için açacaksın."

Bu adam beni çok pis hissettirmenin kralı ve onun sözlerini bir kase süte susamış kedi yavrusu gibi kucaklıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, içime girip çıkarken umutsuzca dik durmaya çalışıyorum.

"Ne zaman istersem. Söyle."

"Ne zaman istersen beni becerebilirsin."

Bir inilti duyuyorum ve eli kalçamın altından kayıyor, bir sonraki hamlesini derinleştirecek kadar fayanslara doğru kaldırıyor.

O kadar derin ki, sikiinin ucu sanki karnıma mızrak saplamaya çalışıyormuş gibi içime doğru ilerlerken gözlerimi kapatıyorum. Ağzımın kenarından sızan duş suyuyla haykırıyorum. Ağır vücudu benimkine bastırıyor, göğüslerimi fayanslara çarpıyor, o ise tecrübeli bir geyik gibi bana çarpıyor.

"Bu amciğa dokunan herkesi vururum."

Bunu söylediğini duymak beni çok sinirlendirmeli. Adam bana dokunan herkesi öldürmekle tehdit ediyor ve yine de kalçalarımın arasındaki sıcaklık kafadan hasta olduğumun kanıtı. Bu tehlikeli adam ve ölümcül sözleri beni tahrik ediyor.

Ellerimi bırakıyor, sikini içimde karıştırıyor ve su sıçrama sesini duyunca dönebildiğim kadar dönüyorum ve yan musluğu duvardan çıkardığını görüyorum. Titreşen su omurgamdan aşağıya iniyor ve suyu kırımın çatlağı boyunca gezdirirken yanaklarımı aralıyor. Basınç, masaj ayarıyla zonklayan sıkı kas halkasına çarpıyor. O yasak yerde nazik bir dürtme, tırnaklarımı inatçı fayansın üzerinde kazımamı sağlıyor ve parmağıyla kırdığında sessiz bir homurtu çıkarıyorum, su oldukça zayıf bir kayganlaştırıcı görevi görürken, daha derine ve daha derine iniyor. Dolgunluk karnımı sıkıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum, küçük itişlerle nefes nefese kalıyorum.

"Her lanet delik bana ait," diye fısıldıyor kulağıma, sesi hışırtılı ve kısıtlamayla gergin ve sözlerinin sarsılmaz sahiplenişi beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Uzun ve acı verici bir inilti çekirdeğimi çekiyor ve orgazm kendini sararken, bükülürken ve sıkılırken başımı fayanslara doğru yuvarlıyorum. Kulağıma gelen sert erkeksi sesleri içime çekerek tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum. Kalın kaslar etrafımda geriliyor. İticileri hızlanıyor.

Nefes nefese.

Daha sıkı. Daha hızlı. Daha yükseğe, içimde kopana kadar tırmanıyorum ve bir konfeti topu gibi, karıncalanmalar uzuvlarıma hücum ediyor. O içimde boşalmaya devam ederken ben onun adını haykırıyorum.

Gözlerimde yıldızlar parlıyor, bu his başımı döndürüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Güçlü kollar beni döndürüyor ve yukarı kaldırıyor.

Bacaklarımı etrafına sarıyor, yüzümü kavrayıp nefesimi yutarken beni kaldıraç olarak duvara bastırıyor. "Daha işimiz bitmedi, *küçük* hanım," diyor dudaklarıma doğru hışımla. "Ama biraz dinlenmene izin vereceğim."

CÉLESTE

E Thierry'nin çıplak vücuduna yayılmış yatarken çok kasım ağrıyor. Çarşaflar ter ve sıvılarla nemlenmişti. Havayı uyarılmanın baş döndürücü kokusu kaplıyor. İki gün boyunca, hiçbir şey yapmadık ama

Yemek, seks, duş, seks, uyku, seks ve tekrar.

Kızgınlık dönemindeki hayvanlar gibi.

Duvarlarda, yatakta, duşta, teknenin güvertesinde ve hatta yarım bıraktığımız makarna yemeğinden hemen sonra mutfak masasında.

Yorgunluktan halsiz düşmüş bir halde odanın diğer ucuna, kırık pencereden ayın bir parçasını görebildiğim yere doğru bakıyorum. O bir kolunu başının arkasına koymuş yatarken, nazik parmak uçları tenimde tembel daireler çiziyor.

Kolumu ona doğru uzattığımda yavaş ve kolay nefes alıyorum. İçerik.

"Ne yapar

moiselle ne demek? Bunu birkaç kez söyledin."

"Ateşböceği."

Cevap beni kıkırdattı. "Bu pek de çekici bir evcil hayvan ismi değil."

"Ben çocukken, çok *küçük* bir çocukken, dikkatinizi çekerim, onların gerçekten

içlerinde ateş taşırlardı. Karanlığa karşı titreyişlerini izlerken büyülenmiş gibi otururdum. Alevleri kendi gözlerimle görmek için onları parçalara ayırmak isterdim."

"Lütfen bana bir grup ateş böceğini parçalamadığını söyle."

Gülümseyerek yumuşak parmak izlerini takip etmeye devam ediyor.

"Hayır. Biyoluminesans gibi sıradan bir bilimin hayal kırıklığıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Kıkırdıyor. "Ama seninle ilk tanıştığımda aynı merak beni de sarmıştı. İçinde yanan büyüleyici alevi görmek için seni açmak istedim."

Bir süre bunu düşündükten sonra ona bakıyorum. "Ve şimdi beni parçaladığına göre, hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Hayır. Ne yazık ki, iki kat daha fazla ilgimi çekti." "Neden bu talihsizlik?"

"Çünkü tek düşündüğüm seni bir kavanoza koyup kendime saklamayı ne kadar çok istediğim."

Böyle bir düşüncede ne kadar çarpık sanrılar canlanıyor. Onun saplantı nesnesi olma fikri üzerine kafa yorduğuma göre düşündüğümünden daha hasta olmalıyım. O kadar derin bir hayranlık ki beni bir başkasıyla paylaşmaktansa cam bir kafese kapatmayı tercih eder.

"Sivrisinek nasıl denir?" Tüm bunların, onun ve benim, burada ve şimdi, neden bir imkânsızlık olarak kaldığına geri döneceğinden korktuğum için konuyu değiştirerek soruyorum.

"*Maringouin.*"

"Peki ya yusufçuk?"

"*Zirondelle.*"

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdığımda onun benden ötede bir şeye baktığını görüyorum. "Yusufçuk böceğini *oradan* nasıl çıkarıyorsun?"

Bir kahkaha atarak bakışlarını benimkilere yöneltti. "Hiçbir fikrim yok." "*Chatte*, öğrendiğime göre, kedi demekmiş. Kedi."

Dudakları sırtırmak için geriliyor, beni daha yakına çekiyor. "*Sohbetin* çok tatlı."

Kıkırdayarak kaburgalarını iğneliyorum ve göğsünü hafifçe ısıırıyorum. "Peki, güzel olan ne o zaman?"

Gözlerindeki mizahın bir kısmı kayboluyor ve beni öpmek için öne doğru eğiliyor. "Sen," diyor, alnını alnıma bastırarak. "*Je suis fou de toi.*"

"Bu ne demek oluyor?"

"Senin için deli oluyorum."

"İyi deli mi, kötü deli mi?" "İkisi de."

Yine ona inanmak istiyorum. Bunun sadece ikimizin zaman geçirmesi olmadığına inanmak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Ne de olsa peri masalları gerçek değildir. "Valir'i annenden öğrendin, değil mi? Russ benim yanımda hiç konuşmazdı."

"Evet. Büyükbabam ve büyükbabamla Fransızca'dan başka bir şey konuşmazdı. Biz ona *yetişkin dili derdik.*"

"Büyükbabam ve büyükbaban hala hayatta mı?"

"Hayır. Ben daha çocukken vefat ettiler."

"Sen şanslısın. Kısa bir süreliğine de olsa annen hayatında olduğu için. Keşke ben de benimkiyle tanışabilseydim. Sadece bir kez. Sadece sesini duymak için."

"Sanırım sesi senin gibi gelirdi, *tatlım*."

Gülümseyerek yüzüstü dönüyorum. "Artık değil. Bu nazal kuzey aksanıyla. Muhtemelen artık beni tanıyamaz bile."

Başparmağını şakağında gezdirerek bana bakıyor. "Seni unutmak zor."

"Ama beni unutacaksın. Unutmak zorundasın, değil mi? Beni teslim ettiğinde?" "Seni kimseye teslim etmeyeceğim."

Buna göz kırpıyorum. "Bu seni riske atmıyor mu?"

"Evet."

"O zaman neden yapmayasın ki?"

Kalçamı yukarı kaldırıp beni vücuduna doğru çekiyor. "Çünkü artık zehri yudumladım. Ona bağımlıyım." Yüzünü boynuma gömüp boğazımı öpüyor. "Senin *sohbetin* benim eroinim."

"Bağımlılıklardan kurtulmak zordur. Güvenin bana. Biliyorum."

"Öyleler. *Günlerce* bu yatakta kalıp seninle kafayı bulabilirim." "Ama bizim uyumamız gerekiyordu. Bu düzen *seks, uyku, seks, Kahvaltı*, hatırladın mı? Bunu dengeli tutmalıyız, aksi takdirde iyi bir şeyin fazlası--" Şaftını bana sürerken yumuşak teni yarığımın üzerinde kayıyor. "Çok iyi."

"Aynen öyle."

Bana karşı inerken dişleri boğazımın narin derisini sıkıyor, siki yeniden sertleşti bile. Bu adam acımasız.

Telefonun çalmasıyla her şey çığlık atarak durur ve iniltisi hırıltıya dönüşür. Cevap vermek için başını çeviriyor ve dirseğinin üzerine kalkıyor.

"Merhaba."

Bonjour, diyorum, o da gülümseyerek başımın arkasına masaj yapıyor.

Hoparlörden duyabildiğim kadarıyla, diğer uçtaki adamın kalın bir İspanyol aksanı var gibi görünüyor, ama kelimeleri çıkaramıyorum. Öne doğru eğilerek dilimi Thierry'nin göğüs ucunda gezdiriyorum ve parmaklarının tepeme gömüldüğünü, bir tutam saçın etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

"Ne zaman?"

Dilimle oynadığımda ağzıma doğru kayıyor ve ona baktığımda gözleri bir uyarı taşıyor.

Ben de tabii ki sikini elime aldım.

"Bu hafta sonu mu?" Yastığa yaslanıp burnunun kenarını sıkarken, ben de küçük bir parça sıvıyı sikiinin ucunda gezdiriyorum. "Bunu yapabilirim, evet. Olmuş bil."

Telefon görüşmesini sonlandırdığında elimi itiyor ve yüzüme hafif bir tokat yemiş gibi içimde bir sızı hissediyorum.

Arkasını dönerek yatağın kenarına oturuyor ve bir süre sessiz kalıyor. "Teksas'a gitmem gerekiyor."

"Ne için?"

"İş. Ama seni burada bırakmak istemiyorum."

"Bu kartel işi mi? Neden gidelim ki? Canları cehenneme."

"O kadar kolay değil, *tatlım*. Onlara karşı dikkatli davranmak zorundayım. En ufak bir şüphe bile kafatasına bir kurşun anlamına gelebilir. Ve bu merhametli olurdu. Birlikte oynamak zorundayım. Üç gündür kulübe gitmedim ve muhtemelen birilerinin dikkatini çekmişimdir."

"O zaman ben de seninle geleyim."

"Kesinlikle olmaz. Bu çok tehlikeli."

"Yani burada tek başıma oturup, senin canlı dönmeni umarak parmaklarımı mı oynatacağım?"

"Hayır. Luc'la kalacaksın."

Luc mu? Luc'u tanımıyorum bile. "Bakın, buraya annemi öğrenmeye geldim. Ve babamı. Ama ya gidersek? Ya yelken açarsak?"

"Ya Frannie?"

"Jailbreak. Onu da yanımızda götüreceğiz. Her gün parmaklıklılı bir pencereden bakmasından iyidir."

"Avlanırdık. Her gün. Her saat. Ve bağlantıları sayesinde bizi bulmaları an meselesi."

"Korkmuyorsun, Thierry. Gözlerindeki o vahşi parıltıyı gördüm. Soğuk katil."

"Ve eğer sadece ben olsaydım, yapardım." Gerisini söylemesine gerek yok. Onun zayıflıklarından biri olabileceğimi kabul etme cesaretini göstersem bile, düşünmesi gereken bir de kız kardeşi var.

"Peki, ne zaman gidiyorsun?"

"Yarından sonraki gün. Bir gece Houston'da kalacağım ve ertesi gün evde olacağım."

Bu da iki gün boyunca ölü mü diri mi diye acı çekmek demek. "Beni bununla takas edecektin. Özgürlüğün." Başını sallamasını beklemiyorum. "Bundan kurtulmanın başka bir yolu olmalı."

"Var. Ama işverenim dönene kadar beklemek zorundayım." "Neymiş o?"

"Çip. Eşyalarınla birlikte çantaya koymuştun. Sanırım peşinde oldukları şey bu. Bu yüzden seni istiyorlar."

"İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum. Evde buldum."

"Bunlar isimler. Büyük bir seks kaçakçılığı çetesinin parçası olabileceğini düşündüğüm insanların isimleri."

Seks ticareti mi? "Babamda bu isim listesi mi vardı?"

"Yetkililere teslim etmek istediğine inanıyorum. Bu yüzden saldırıya uğradınız. Bu yüzden onu öldürdüler."

"Evimize giren kartel miydi?" Kartel üyelerinin keçi kafatası giydiğini hayal edemiyorum ama belki de bu benim zayıf hafızamın bir başka örneğidir. Belki de hiç keçi kafatası yoktu.

"Bilmiyorum. Ama eminim ki, her kimse, o çipin peşindeydi."

"Yani, özgürlüğün için çipi teslim edeceksin." "Ve senin. Eğer yeterince çok istiyorsa, pazarlık yapmak zorunda kalacak."

Ancak, eğer adalete teslim edilirlerse, o çipteki her isim kurtarılmış bir hayat olabilir. "Sence getirecek mi?"

"Bilmiyorum. Henüz kimse blöfümü görmedi. Ama o zamana kadar her şey her zamanki gibi olmalı. Anladınız mı?"

"Anlıyorum. Luc birkaç günlüğüne bebek bakıcım olacak." "Evet. Bu da bir sözümü yerine getirmem gerektiği anlamına geliyor." "Ne sözü?"

THIERRY

"C balık avı mı?" Saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz haline getiren Céleste, kayıktan rıhtıma bir soğutucu indirmemi izliyor. Çekmeye karar verdiği fotoğraf makinesini yanında getirip boynuna asıyor ve gerçek bir turist gibi görünüyor. "Bir erkek yapması gerekeni yapmalı."

"*Mais la*, bayou'da güzel bir gün!" Luc arkamdan sesleniyor ve ben de dönüp onu ve arkasından gelen, biraz daha kısa boylu ve dövmeleli bir adamın tanıdık yüzünü görüyorum. Uzun zamandır bize eşlik eden bir arkadaşı.

İkisi, Luc'un yıkık dökük evinin kıyısına yanaşmış olan daha büyük bir tekneye eşyalarını yüklüyorlar. Muhtemelen biraz daha iyi bir yerde yaşamaya parası yetecek olsa da, bu bok çukuru yıllardır ailesine ait ve adam ne kadar duygusal olsa da, ayrılmayı kendine yediremiyor.

Döndüğümde Luc kaşlarını çatıyor. "Eh, yüzüne ne oldu böyle?"

Céleste'e hızlı bir bakış attım ve gözlerimi devirdim. "Bir jiletin üzerinde kaydım."

Luc şapkasını çıkararak başını kaşır. "Dang. Bunu yapabiliyor musun?"

Kıkırdayarak soğutucumu ona uzatıyorum ve son birkaç gündür omuzlarımdan sarkan dolgun kalçalarımı ortaya çıkaran kısa kot pantolonuyla Céleste'e bakışlarının izini yakalıyorum. Onun bakışları kanımın yavaş yavaş kaynamasına neden oluyor ama hakkını yemeyelim, başını sallayarak ve ıslık çalarak hızla geri dönüyor.

"Sen şanslı bir adamsın, Cous'. Umarım bu şansın bir kısmını suda da görürüz."

Ellerini kalçalarına koyan Céleste etrafına bakınır. "Yani, kerevit avı Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Seni bir ziyafet bekliyor, *chère*. Mavi gökyüzü, iyi bira ve kerevitten daha iyi bir şey yoktur," diyor Luc.

"Hiçbir şey mi?" Omzunun üzerinden attığı göz kırpmasıyla dudaklarımın kenarı gülümsemek için seğiriyor.

"Şey, bazı şeyler, sanırım. Ama centilmen olmaya çalışıyorum."

Kalçalarından tutarak, teknenin güvertesine tırmanırken onu destekliyorum ve ardından onu takip ediyorum.

"Bayan Céleste, bu arkadaşım Jordan Thibodeaux." Luc, elini sıkmadan önce şapkasını çıkaran dövmeli adam için kenara çekiliyor. Bir kez daha kendimi biraz fazla yakından izlerken buluyorum, ama kuzenimin aksine, onunla flört etmeye cesaret edemiyor.

"Memnun oldum, hanımefendi."

Yerleştikten sonra Luc tekneyi çalıştırıyor ve ben de Céleste'in yanına oturup selvi ağaçları ve su mercimekleri arasından geçerken bataklığın akıp gidişini izliyorum. Tekneyi uzun otlarla kaplı bir kara parçasının yakınında yavaşlatıyor ve kafeslerden birini sudan çıkarıyor. Düzinelerce yaratık birbirinin üzerinde sürünüyor, hepsi de kafesin ortasında sıkışıp kalmış.

"Bekle. Bana bunun kerevit avı olduğunu mu söylüyorsun? Fiziksel olarak balık tutmuyorsun bile. Bütün gün suda olmanın ne anlamı var?" Céleste'in sorusu bir bira kutusunun çatırtısıyla yanıtlanıyor ve Luc kıkırdayarak kutuyu kaldırıp her birimize birer tane atıyor.

"Önemli olan yakaladığın değil, arkadaşlarındır. Ağlarımızdaki *kerevitlere*, oltalarımızdaki *sac-à-lait'e*, buz gibi biraya ve her zaman parlayan bir güneşe."

Biramı kaldırıyorum ve geri deviriyorum, iğrenç tadını isteksizce yudumluyorum. "Sidik suyu gibi."

"O süslü şeyleri çok uzun zamandır içiyorsun, Cous'. Köklerine dönmen gerek."

"Az önce bir tane yuttuğuma eminim."

Gün ilerledikçe her noktada durup Luc'un bir gece önce kurduğu tuzakları topluyoruz ve öğleden sonra, ayıklanmış ve çuvalanmış yaklaşık kırk kilo kerevitimiz oluyor. Luc'un yanında arkama yaslanmış, Jordan ve Céleste'in teknenin kenarına yaslanmalarını, Céleste'in fotoğraf çekmesini ve Jordan'ın bir timsaha yemeklik et atmasını izliyorum. Onun kahkaha sesi, kafamın içinde kopan fırtınaya rağmen gülümseme isteği uyandırıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum yanımdaki kuzenime. "Ne istersen. Tek yapman gereken sormak."

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Benim için Céleste'e göz kulak olmanı istiyorum."

"Başı belada mı?"

"Birisi onunla ilgileniyor, evet."

"Çalıştıkların mı?" Belki de Luc çoğu zaman sandığımdan daha anlayışlıdır. Sessizliğim üzerine sırtıyor ve birasından bir yudum alıyor.

"Açıklayamayacağım şeyler var. Güvenliğiniz için."

"Bir süredir biliyordum, Cous'. Bir oltaya takıldığını görmemek için kör ve sağır olmak gerekir."

"Yakında çözmeyi umduğum bir sorun."

"Pekala, *kızınızı* yakından izleyeceğim konusunda bana güvenebilirsiniz. Ve söz veriyorum, ona elimi bile sürmeyeceğim. Ama ona dokunan herkesin parmağını seve seve kırarım."

"Sen iyi bir adamsın Luc."

Bir çılgılık dikkatimi tekrar Céleste'e çeviriyor, dizlerinin üzerine fırlıyor, Jordan suya atlarken elleriyle ağzını kapatıyor.

"Aman Tanrım! Ne yapıyorsun?" diye arkasından seslenir.

Bir anlık gerginlik çöküyor ve ayağa kalkıp tekneyi geçiyorum. Kenardan baktığımda Jordan'ın timsaha doğru ilerlediğini görüyorum ve suyun altına girdiğinde Céleste'in elinin kolumu sıktığını hissediyorum.

Birkaç saniye sonra timsah, Jordan'ın kafasını karnına bastırmasıyla birlikte sudan çıkar. Adam bataklıkta ve özellikle de turistler arasında Timsah Çocuk olarak tanınıyor. Bir bataklık turu düzenliyor ve timsahlarla yüzmek için suya atlayarak bir gösteri yapıyor. Ben buna boktan şans diyorum, ama kendisi için oldukça iyi bir isim yaptı, hatta birkaç kez YouTube'da bile görüldü.

Adam timsahı suya geri indirirken Luc'un yuhalamaları arasında başımı sallayarak, "Bu çılgın bir *couillon*," diyorum.

Céleste gülerek onun fotoğraflarını çekiyor. "Hayatımda bazı deliler tanıdım ama siz tanıdığım en çılgın grupsunuz."

"Daha yarısını bile görmedin."

"Kim geri dönüp biraz kerevit yemeye hazır!" Luc motoru çalıştırıyor ve ben de Jordan'ın tekneye dönmesine yardım etmek için aşağı uzanıyorum.

Üzerindeki suyu silkeleyerek bir uluma sesi çıkarıyor ve Luc ona bir bira daha fırlatıyor.

Céleste'in yanına oturuyorum, kolumu ona doluyorum, o da benim yanıma sokuluyor.

Luc'un evinde, birkaç komşu kerevit haşlamak için uğruyor, hepimiz üzerine yüzlerce baharatlı Valir kerevitinin mısır ve kırmızı patatesle serpiştirildiği, gazete kağıtlarıyla kaplı bir piknik masasının etrafında toplanıyoruz. Müzik ve kahkahalar beni gençliğime götürüyor, Luc'un Céleste'e tıpkı büyükanne ve büyükbabalarımızın bize öğrettiği gibi kuyruğu nasıl kıştıracağımızı ve kafaları nasıl emeceğimizi göstermesini sessizce izliyorum.

Bazı açılardan bu basit günleri özlüyorum, Luc ile tüm öğleden sonra takılmayı, akşamları arkadaşlarla içmeyi. Dünya umurumda değil. Ama sanki şimdi bir yabancıнын gözünden izliyormuşum gibi hissediyorum. Artık masada hoş karşılanmayan bir adam. Herkes hayatın tadını çıkarırken, yıllarını aşağılık şeyler yaparak geçirmiş biri.

Masum eğlence günleri, o zamandan beri körlemesine yol aldığım zifiri bir karanlığa ne kadar da çabuk dönüştü.

Herkes ayrıldıktan sonra Céleste'in elinden tutup onu bataklık boyunca uzanan dar bir geçide, iki yanında selvi ağaçlarının durduğu ve boğa kurbağalarının, baykuşların ve böceklerin seslerinin etrafı saran karanlığa huzurlu bir soundtrack kattığı ahşap bir köprüye götürüyorum. Luc ve benim akşama kadar oturup balık tuttuğumuz, kolalarımızı yudumladığımız ve kızlar hakkında konuştuğumuz bir yer.

Céleste ve ben köprünün üzerine yerleşiyoruz, bacaklarımız köprünün kenarından sarkıyor, ay gökyüzünde yüksekte duruyor. Tam olarak dolunay değil ama görmek için el fenerine ihtiyaç duymayacağımız kadar parlak.

"Sanırım bu hayatımın en güzel günüydü." Başını arkaya eğmiş, gülümsüyor ve aya doğru bakıyor. "En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

"Luc nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyor."

"Sadece Luc değil. Burası. Her şey. Yeniden evde olmak gibi bir his. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Uzun zamandır evim değildi ama bu öğleden sonrasının nostaljisini ben bile inkar edemem. Hayatımın yıllar içinde dönüştüğü boktan durumla başa çıkabilmek için uzun zamandır içime atmak zorunda kaldığım duygular.

Julio'dan gelen telefonun bir test olduğundan şüpheleniyorum. Kızın bende olup olmadığını anlamak ve beni ondan ayırmak için bir araç. İşin kendisi tehlikelerle dolu olmasa da oldukça basit. Görünüşe göre, karteller arasındaki gerilim şu anda tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve sonuç olarak Meksika'da bazı önde gelen isimler ve kaçırma olayları yaşanıyor. Kartelleri uzak tutmak için

Capo'nun kızı güvende, onu, Verónica'yı, Matamoros'tan gelirken alacağım ve Julio'nun evine getireceğim, orada işler yoluna girene kadar 24 saat korunacak. Nakil işi gizli tutuldu ve Julio onu almak için bir maiyet göndererek dikkat çekmek istemiyor. Ama yine de o bir hedef.

Ve Céleste ne kadar az bilirse o kadar iyi.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Burası benim evim değil, değil mi? Dünya için gerçekte var olmadığı bir yer nasıl ev olabilir ki? Burada, bir suç mahallinde kameralara yakalanan bir kızdan başka bir şey değilim. Bir hayalet hikayesinden başka bir şey değilim."

"Hayır, sen bundan daha fazlasısın, *canım*." Avucumu boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, parmaklarımı yumuşak buklelerine doluyorum ve öpücüğünde kendimi kaybediyorum. "Sen benim en sevdiğim hayalet hikayesisin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Onu çırılçıplak soyup arkama yaslanıyorum, sikime binmesine, beni kullanmasına izin veriyorum, ayın ve yıldızların fonunda başının geriye eğilmesini, dudağının dişlerinin arasından kaymasını izliyorum. Tatmin olmanın verdiği kızarıklıkla kendini doruğa ulaştırırken ılık sıvılar kalçalarımından aşağı sızıyor. Yanağını okşamak için uzanıyorum ve göğsümün içinde bir şey ağrıyor. Çelik bir bıçağın ete saplanması gibi kemirici, bükücü bir acı. İlk başta bunun bir kalp krizi olduğunu düşünüyorum ve bu uygun olmaz mıydı, ama değil.

Bu o.

O kadar güzel ki, acıtıyor.

La lune. Les étoiles. Ma Céleste.

Ay. Yıldızlar. Benim Céleste'im.

İşte tam bu anda aklıma gülünç bir düşünce geliyor ve onu elimde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi fark ediyorum.

Bu kadın için Meksika'nın en tehlikeli kartelini bile karşıma alırım.

CÉLESTE

T Sosis kokusu, cızırtılar ve patlama sesleriyle birlikte beni rüyalarımından uyandırıyor. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve Luc'u geniş sırtını bana dönmüş, üzerinde

Sadece bir çift şort ve kasketi dönmüştü.

Omzunun üzerinden hızlı bir bakış göndererek göz kırpmıyor. "Günaydın uykucu!

Kahvaltıya ne dersin?"

Yanımdaki saat sabahın yedi buçuğunu gösteriyor. Thierry çok erken çıkmış olmalı. Sadece kapıdan çıkmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurduğu belli belirsiz bir hatıra bana bu izlenimi veriyor, yoksa kolayca bir rüya olabilirdi.

Kanepe hayatımda uyuduğum çoğu yerden kesinlikle daha iyi olsa da - ve yeni çarşafklar ve yastıklarla rahat bile olsa - son bir buçuk haftadır uyuduğum yatak kadar lüks değildi. Bir iniltiyle yastığa uzandım ve yüzümü pamuğa gömdüm. "Kahvaltı için çok erken Luc. Özellikle de canavar sandviçlerin için."

"Günün yarısını uyuyarak *geçireceksin*, tatlım." "Yarısı değil. Sadece ... belki dörtte biri."

"Bugün seni bir tekne turuna çıkarabilirim diye düşündüm. Bataklığın etrafında. Sana en sevdiğim balık tutma noktalarını gösteririm."

"Bunu dün yapmamış mıydık?"

"Das crawfishin'. Henüz *sac-à-lait* yapmadık."

"Bu bir balık mı? Bir çeşit yarış olduğunu sanıyordum."

Kıkırdarak bana doğru ilerliyor ve ağır ama günah kadar lezzetli sandviçlerinden birini uzatıyor. "*Le déjeuner!*"

"Dürüst ol, bu şeyleri kokainle mi bağıyorsun? Bana söyleyebilirsin. Hiçbir sırrını ifşa etmeyeceğim."

"Çatlak yok. Ama bir tutam daha sarımsak ve tereyağı olabilir. Tereyağını atlayamazsın. Bazıları margarin kullanıyor ama bu doğru değil. Aynı tadı alamazsınız."

"Gerçekten kalp krizi geçireceğim." Bacaklarımı kanepenin kenarından sarkıtarak, benim için hazırladığı yemeği yemek üzere doğruluyorum.

"Bugün olmaz, *Catin!* Biraz balık tutacağız ve sana Valir'i nasıl pişireceğini öğreteceğim."

"Thierry sana bir şey mi söyledi?" "Ne hakkında?"

"Ah, hiçbir şey. Tamam, o zaman balık tutup yemek yapalım. Sadece ... uyanmama izin ver."

"Zaten uyanıksın. Tek yapman gereken yataktan kalkıp kahvaltı etmek, sonra da yola çıkmaya hazır olacaksın."

"Hep bekar mıydın? Yani... kadınların en azından dişlerini fırçalamaları ve deodorant sürmeleri gerekir. Belki de o gün için olumlamalarını yaparlar."

"Bunu söylemen komik. Kadınlarla pek şansım olmadı. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin."

"Ben hanımefendi değilim."

"Elbette öylesin. Uzun zamandır gördüğüm en güzel kadın."

Bu yorum iyi niyetli olsa da yanaklarıma bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor. Luc'ten hiç hoşlanmasam bile, iltifatlar yüzümün kızarmasına neden oluyor. "Bu kesinlikle bir başlangıç. İyi bir adam olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım bu benim sorunum."

"Hayır, hayır."

"Peki, seni Thierry'ye çeken neydi?"

Ona kesinlikle bir mil öteden kokusunu alabildiğim duygusal kopukluktan ya da beni tarif edemeyeceğim şekilde gıdıklayan kötü adam kişiliğinden bahsetmeyeceğim. Kesinlikle ona adamın beni bir ağaç dalına bağladığı ve bütün gece açık büfe gibi yediği geceyi anlatmayacağım.

"Onun da yumuşak bir tarafı var. Sadece gizli. Derinlerde. Derin, derin, derin. Cehennemin yedi kat ötesi gibi, derin."

"Das deep."

"Hiçbir fikrin yok. Her neyse, bazı kızlar sadece tek olduklarını düşünme fantezisini severler."

"Awww, gördün mü. Onların playboyu sevdiğini sanıyordum. Onları Thierry'ye çeken de bu olmalı."

"Kız arkadaşınla playboy rolü mü oynuyordun? Onu kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" Sandviçi ısıtırken, baharatlı et ve yumurtanın mükemmel karışımı dilime çarptığında inleme isteğimi bastırıyorum.

"Hepiniz bundan hoşlanmıyorsunuz, anladığım kadarıyla."

"Hepimiz bundan hiç hoşlanmayız. Tabii üçlü ilişkilere girecek kadar sapık *değilsek*, ama ben şahsen öyle bir kız değilim."

"Bak Ana, o tatlı bir kızdı. Senin kadar güzel değil--"

"Ah, bakın, biz de bundan hoşlanmıyoruz. Bir kızla birlikteyken mi? O tek kızdır. *Tek* güzel kız. Bakabilirsin, ama onu gerçekten kendinden geçirmek istiyorsan? Sakın ona başka bir kızın daha güzel olduğunu söylemeyin. Anladın mı?"

"Diğer kız daha güzel olsa bile mi?"

"Diğer kız süper model seksi olsa bile. Kıçını yırtarcasına yalan söylüyorsun." "Yalan söylemek günahıdır."

"Tanrı seni bunun için affedecek," diyorum sandviçten bir ısırık daha alırken.

"Sanırım yaptığım hatayı anladım."

"Güzel. İyi konuşmaydı." Son lokmayı ağzıma atıyorum ve parmaklarımdaki yağı yalıyorum.

"Dang, kızım. Tadına baktın mı?"

"Mmmm. Hmm-mmm." Bir parmağımı kaldırarak başımı sallıyorum ve son lokmayı çiğneyip yutmaya devam ediyorum. "Bu da başka bir şey Bir kızın *ne kadar hızlı* ya da *ne kadar çok* yediği hakkında konuşmayız, tamam mı?"

"Öğrenecek çok şeyim var."

"Öyle. Neyse ki bugün yapacak daha iyi bir işim yok."

Bir gün önce olduğu gibi Luc soğutucuya biraz bira ve alternatif olarak istediğim gazozu dolduruyor ve günü suda, en sevdiği noktalarda balık tutarak, kadınlarla olan korkunç geçmişi ve Thierry'ye olan hayranlığı hakkında sohbet ederek geçiriyoruz. Büyümenin onun için ne kadar zor olduğunu ve her zaman kendi Valir restoranını açmayı umduğunu anlattı. Thierry'nin kulüpte elde ettiği başarının küçük bir ölçüsüne bile sahip olmak. Bir yanım ona kuzeninin ayrılmayı ne kadar çok istediğini ve bunun kendi organik başarısıyla pek ilgisi olmadığını, kartel tarafından sağlanan parayla çok ilgisi olduğunu söylemek istiyor.

Evine vardığımızda güneş alçalmaya başlamıştı ve ben cayır cayır yanmıştım. Ve açlıktan ölüyordum.

Çoğunlukla yakaladığı balıklarla dolu soğutucuyu taşıyan Luc, bir çağrıya cevap vermek için duraklar. "Dis Luc." Kaşları çatılıyor ve soğutucuyu yere bırakıp elini yüzüne sürüyor. "*Mais, non*. Ne zaman oldu bu?"

Omuzlarındaki ani gerginlik bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

"Onunla ben konuşacağım. Seninle değil. Ben konuşacağım. Tamam. Güle güle."

Çağrıdan çıktığında inleyerek soğutucuyu tekrar kaldırıyor. "Her şey yolunda mı? Şu anda çok *mutusuz* görünüyorsun." I bu aptalca kelime oyununa gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bazı *serseriler* dün gece dükkana girip bir sürü boudin çalmışlar. Kamera her şeyi yakalamış. Kulübedeki en akıllı alet o değil."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Onunla birlikte büyüdüm. Ailesini yıllardır tanırım." "Peki, neden polisi aramıyorsun?"

"Buralarda mecbur kalmadıkça şerifi bu işe karıştırmayız. Gidip onunla konuşacağım. Çoğu insan ihtiyacı olmadıkça hırsızlık yapmaz. Tek yapması gereken bana sormaktı."

"İşte yine o nazik mizacın ortaya çıktı Luc. Anladığım kadarıyla burada kalıyorum?"

"Şey, seni yanımda götüremem. İlk başta biraz düşmanca davranabilirsin." "Senin barışı korumakla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Önce bir dayak yemesi lazım. Ona bir ders verelim."

"Tamam, burada kalacağım o zaman. Sen dönene kadar. Dayak yemek uzun sürmez, değil mi?"

Kaşlarını çatarak çenesini ovuşturuyor. "Thierry de bundan pek hoşlanmıyor. Birkaç saat kalabileceğin başka birini tanıyor musun?"

"Şu anda başka bir yerde kalmanın benim için iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Thierry'ye seni yalnız bırakmayacağıma söz verdim. Sanırım seni oğlum Jordan'ın evine götürebilirim. O sana göz kulak olur."

Tabii ki hayır. Arkadaşına bir şey demiyorum ama daha yeni tanıştığım biriyle kalmayacağım kesin. "Peki ya... Brie Dejaræ. Onu tanıyor musun?"

"Evet. Brie iyi bir kız. Sevimli de."

"Belki onu senin telefonundan arayabilirim? Bakalım buralarda mı?" Thierry'nin telefonundan aradığımda cevap vermedi ve şimdi de cevap vereceğine dair pek umudum yok. Bu da beni Luc'a burada kalmama izin vermesi için yalvarmak zorunda bırakacak.

"Evet, tabii." Telefonunu bana uzatıyor ve ben de odayı geçip sırt çantama Brie'nin telefon numarasını yerleştiriyorum. "Sen onun adresini al, ben de seni oraya götüreyim. Eğer o buralarda değilse, sanırım ben boudin'imle işimi hallederken sen de kamyonunda oturacaksın."

"Kulağa garip geliyor. Söyleme şeklin ..."

"Evet. Sanırım öyle oldu."

Başımı sallayarak numarayı çevirdim. Telefon üç kez çalıyor ve o cevap veriyor. "Alo?"

"Brie?" Bir an için telefonu açtığına şaşırdım. "Selam, ben Céleste. Şu anda kulüpte misin?"

"Hayır, Justin'le evdeyim. Hangi cehennemdeydin? Geçen hafta seni aramak için o eve neredeyse bir düzine kez uğradığımı biliyorsun! Seni bırakıp şehri terk ettiğini düşündüm."

"Ben, şey... biriyle kalıyordum." "Kiminle?"

Ensemi kaşıyorum ve ani kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum. "Thierry."

"Thierry!" Sesi telefonda yankılanıyor. "Bergeron'la mı kalıyorsun? Aklını mı kaçırdın? Sana büyü falan mı yaptı?"

Utangaç bir sırıtişla, telefonda onu duyduğuna şüphe olmayan Luc'e bakıyorum. "O... aslında o kadar da kötü bir adam değil. Yani, kötü biri. Ama *kötü* değil, kötü."

"Onun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorum. Kesinlikle iyi biri değil." "Belki değil, ama nazik bir ev sahibi oldu."

"Kalacak bir yere ihtiyacın olursa, kızım. Tek yapman gereken sormaktı."

"Biraz aceleye gelmiş bir anlaşılmıyordu. Her neyse, tüm bunlar bir yana, şu anda kuzeni Luc ile birlikteyim--"

"Thierry ve kuzeni Luc *ile* görüştün mü?"

Bir elimi yüzüme sürerek başımı sallıyorum. "Öyle değil. Luc bebek gibi bir şey-- uzun hikâye. Bak, sadece birkaç saat takılabileceğim bir yere ihtiyacım var."

"Ben ve Justin bütün gece burada olacağız, o yüzden gelebilirsin."

"Marcelle buralarda değil mi?"

"Kız kardeşimi bir haftadır görmedim. Endişelenmeye başlıyorum, Cely. Daha önce de alemlere çıkmıştı, ama her zaman bebeği için geri döner. Justin'den neredeyse iki haftadır uzak. Ve ona ulaşamıyorum."

"Cep telefonunu denedin mi?"

"Sadece bir milyon kez. Tek bir arama bile yapamıyorum. GPS ile yerini bulmaya çalıştım. Sinyal almıyor."

Lanet olsun. Şu anda çok endişelenmiş olmalı. "Orada olmamın senin için sakıncası olmadığına emin misin? İstersen başka bir şey bulabilirim-"

"Hayır. Şu anda gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var. Lütfen."

"Tamam, güzel." Telefonda söylediği adresi bir kenara not ediyorum ve Luc başımı sallayarak adresi inceliyor.

Telefonu kapatırken, "Bu mahalleyi biliyorum," diyor. "Arkadaşınla biraz takılmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

Seçme şansım var mı? "Evet. Brie benim ailem gibidir."

"Çok iyi. Hiçbir şey ve hiç kimse aileden daha sadık değildir."

OceanofPDF.com

CÉLESTE

Tbrie'nin yaşadığı mahalle, Maw Maw ile birlikte büyüdüğü mahallenin aynısıdır, ancak dokuz yıl burayı Charpentier kadar harap bir yere dönüştürmüştür. Çeşitli tasarımlara sahip evler Ana şeridin hemen dışındaki sokakta, dağınık bahçeler ve tahta pencereler var.

Luc yuvarlanarak pompalı tüfek tarzı bir evin kaldırımında durur; bu evin adı, bir merminin doğrudan ön kapıdan girip hiçbir şeye çarpmadan arka kapıdan çıkabileceği gerçeğidir. Brie'ninkinin iki yanında duran tam boy evlerin arasında neredeyse ezilmiş gibi görünüyor.

Ben daha emniyet kemerimi çözemeden Luc kapıma gelip benim için kapıyı açıyor. Elimden tutarak kamyonetten çıkmama yardım ediyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Gerçekten de playboy rolünü bıraktığında kızların senin peşine düşeceğini düşünüyorum..."

"Bokun üzerindeki sinekler mi?"

Brie'nin bizi gülümseyerek karşıladığı kapıya doğru ilerlerken bu görüntü beni güldürüyor.

"Birkaç saat sonra burada görüşürüz." Luc park halindeki kamyona doğru ilerliyor. "*Très bien?*"

"*Evet.* Çok fazla kış tekmelememeye çalış." Ön verandanın gıcırdayan ahşap merdivenlerinden yukarı çıkıyorum.

"Söz vermiyorum," diyor sırtarak, sonra arkasını dönüp koşarak kamyonetine doğru ilerliyor.

Eve girdiğim anda Brie'nin kolları bana sarılıyor ve onun içinde titreşen titremeyi hissediyorum.

"Hey, iyi misin?" Kollarımı uzatıyorum, onlarla ne yapacağımdan pek emin değilim, çünkü şefkat hiçbir zaman bana göre olmamıştır, ama korktuğu belli.

"Ben sadece Ben Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya Marcelle-" "Hey," diye araya giriyorum. "Böyle düşünme, tamam mı?" Sonunda, beceriksizce,

Kollarımı ona dolayarak, dile getirilmeyen spekülasyona kaşlarımı çatıyorum. "Muhtemelen sadece... olması gerekenden biraz daha fazla eğleniyordur."

Brie'den bir kakhaha patlıyor ve beni serbest bırakıyor. "Birini daha iyi hissettirme konusunda çok kötüsün, bunu biliyor musun?"

"Gerçekten öyleyim. Geçenlerde bir cenazede güldüm." Russ'ın cenazesinde. Brie yanımda oturuyor olsaydı, kesinlikle sessiz kalmam için beni dirseklerdi.

Gözlerini devirerek homurdanıyor ve başını sallıyor. "Neden şaşırmadım ki?"

"Yiyecek bir şeyleriniz var mı acaba? Açlıktan ölüyorum. Luc'a karşı değilim ama adam bir sonraki biranın ötesini düşünüyor."

"Elbette. İçeri buyurun. Mütevazı evime hoş geldiniz," diyor ellerini küçük ama sevimli oturma odasının üzerinde sallayarak. Parke zeminleri ve süslü beyaz şöminesiyle uyumlu beyaz duvarlarıyla 1900'lü yılların başından fırlamış gibi. Her şey temiz ve düzenli, biraz modası geçmiş olmasa da bakımlı. Tığ işi örtüleri ve eski moda mobilyalarıyla, havadaki limon kokusuyla ev gibi bir havası var.

"Bayıldım," diyorum, beni mutfığa götürürken etrafı tarıyorum.

"*Tante Clothilde* kesinlikle ona daha iyi baktı. Sadece iş ve okul arasında zamanım olmadı."

Mutfak, beyaz fayanslı duvarları ve sevimli doğal ahşap mobilyaları ile küçük ve şirin. Basit ama temiz. Brie akşam yemeğinden arta kalanları çıkarıyor: tavuk parçaları, karidesli makarna ve ...

"Bu andouille sosisi." Brie makarnanın bir kısmını tabağa alarak düşüncemi tamamladı. "Biz buna *pastalaya* diyoruz."

"Çok lezzetli görünüyor." Tabağı mikrodalgaya koyarken ağızım sulanıyor. Bakışlarımın sürekli ondan geri sayımda kalan saniye sayısına kaymasına engel olamıyorum. Midemden gelen bir homurtu, Luc'un bu sabah yaptığı sandviçten beri hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor.

İşini bitirdikten sonra tabağı önüme itiyor, ben de zaten mutfak masasında oturmuş, hevesle çatalımı tutuyorum. "Dökül bakalım ağızdaki baklayı. Ne oldu?"

Bergeron'la takılmak gibi."

Çatalımı makarnaya saplayarak, makarnayı ağzıma atıyorum ve kürekle yiyorum. Dilimde patlayan tatlar orgazmdan başka bir şey değil ve kaçmak için yalvaran iniltiyi bastırmak için başımı geriye eğiyorum. "Çok hoş biri."

"Güzel mi? Bergeron birçok şeydir. Otoriter. Aşağılayıcı. Talepkar. Aklıma *hoş* bir şey gelmiyor."

"Onun farklı bir yönünü gördüm."

Elleri kalçalarında, geri çekiliyor. "Farklı bir tarafı mı var? Çünkü sadece tek bir çeşidi olduğundan emindim. Pislik."

"Şey, evet. Ama onun da bir sürü başka lezzeti var."

Kaşları havaya kalkmış, kollarını kavuşturarak mutfak lavabosuna yaslanıyor. "Detaylandır."

Bir lokma yemeğin etrafında kıkırdıyorum, sözleri beni meşe ağacında oturduğumuz günlere geri götürüyor. "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diye soruyorum. "Robert Guidry'ye aşık olduğunu söyleyip durduğun zamanları. Hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

Tabağıma bakarak çatalıma biraz daha makarna koyuyorum, mizah duygusu kayboluyor. "Evet. Ama bir süre sonra seni rüyamda görüp görmediğimi merak etmeye başladım. Mezarlıkta konuştuğum hayali arkadaşlarım gibi." Gülümseyerek çatalımı döndürmeye devam ediyorum. "Bazen adını söyledim, belki seni kafamdan çağırabilirim diye. Hiç işe yaramadı." Burnumdan bir homurtu kaçıyor ve başımı sallıyorum. "En iyi arkadaşımı özledim."

"Ben de." Etrafında dönerek, ben gelmeden önce doldurmuş olması gereken bir kadeh şaraba ve şişeye uzanıyor. Kaşlarını çatarak şişeyi uzatıyor ve ben başımı sallayınca kendi bardağını doldurup tekrar yerine koyuyor. "Buna en iyi arkadaş sezgisi diyebilirsin ama içimde benden bir şeyler sakladığına dair belirgin bir his var."

Ağzıma bir lokma daha atmam, ona bir şey söyleyip söylememem gerektiğini düşünmem için bana bir saniye veriyor. Bir zamanlar Brie'ye her şeyi anlatırdım. Her sırrı. Her dileğimi. Aramızda hiçbir şey gizli kalmazdı. Şimdi ona güvenebilir miydim? Gerçekte kim olduğumu bildiğine göre, bu noktada ne önemi var? Beni ele verecek kadar hırslı olsaydı, bu gece polisleri buraya getirebilirdi.

"Başım belada."

"Ne tür bir sorun?"

"Görünüşe göre kartel benim peşimde." "Ne için?"

Omuz silkerek başımı sallıyorum. "Onlara ait bir şeyin bende olduğunu düşünüyorlar. Dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ve Thierry-" Daha fazla bir şey söylemekte tereddüt ediyorum, Brie'nin onun bu işe karıştığını ne kadar bildiğinden emin değilim.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. "Julio kulübe sık sık gelir. *Ortakları* da öyle. Marcelle birkaç ay önce biriyle karşılaşmış. O gece tüm dansçılar ve garsonlar gittikten sonra çantasını unuttuğunu fark etmiş. Geri döndüğünde iki adamın arka kapıdan bir ceset *taşıdığını* görmüş. Kim bilir, aldığı onca uyuşturucuyla. Herhangi bir şey olabilir, sanırım. Ama ..." Parmaklarını şarap kadehinin kenarında gezdiren Brie başını sallıyor. "Ona karşı dikkatli ol, Cely. Yapabileceğim tek şey seni uyarmak. Kötü işlere bulaşmış durumda. İstese de istemese de fark etmez. Kartele bulaşmana gerek yok."

"Görünüşe göre çoktan karışmışım."

"*Tante Brie*?" Batman pijamalarını giymiş olan Justin, kapının girişinde durmuş gözlerini ovuşturmaktadır. "Bir kâbus gördüm."

Brie oflayıp puflayarak başının arkasını kaşıyor ve şarap bardağını tezgâha geri koyuyor. "Tamam, bebeğim. Neden gidip yatmıyorsun, ben de birazdan gelip seni yatıracağım."

"Yatağa dönmek istemiyorum. Da *tataille* dere içinde." "*Tataille*?" diye sordum.

"Bu öcü gibi bir şey. Ebeveynlerin çocuklarını korkutup uslu durmalarını sağlamak için kullandıkları bir şey. Justin," diye uyarıyor Brie başını sallayarak. "Bunu konuşmuştuk. *Tataille* yok, *pistache* var."

"Ama o benim odamdaydı. Geldi ve benimle konuştu. Dere'ye geri dönmek istemiyorum."

"Tante Brie sana söyledi, bebeğim. *Tataille* yok. Söz veriyorum. Bu sadece bir rüyaydı."

Merakıma yenik düşüyorum ve fazla düşünmeden araya giriyorum. "Neye benziyor, Justin?" Brie'nin bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum ama görmezden geliyorum.

"Korkutucu beyaz bir maskesi vardı."

Beyaz maske. Brie'nin önünde yüz hatlarımı düzeltiyorum ve bunun sadece bir tesadüf olmasını umuyorum. "Bir hayvana benziyor muydu?"

"Evet. Ama bulanık değildi. Bir şiş gibi kemikliydi."

Midem bulanıyor ve çatalımı tabağa bırakıyorum, Brie'nin dikkatini çekiyorum, bana dönüp kaşlarını çatıyor. "Onu ne zaman gördün?"

"Dust birkaç dakika önce. Benim odamdaydı."

Sonunda Brie ile bakışlarımızı değiştirdiğimizde, yüzünde beliren çatık kaşları fark ediyorum.

Botumun içine uzanıp Russ'ın bıçağını çıkarıyorum ve sandalyemden kalkıyorum, gözlerim Justin'in ötesindeki koridora sabitleniyor. "Git teyzenin yanında dur, tamam mı?"

Başını sallayarak ona doğru ilerliyor ve tekrar gözlerini ovuşturuyor.

Göğsümde soğuk bir his yayılıyor ve o odada duran birini bulursam ne yapacağımı dürüstçe söyleyemiyorum. Çocuğa inanmakla bunun sadece bir rüya olup olmadığını merak etmek arasında kalıyorum. Ne de olsa gün boyunca gördüğüm görüntüler gerçek değil. Beyaz kafatası maskeli öcüyü her gördüğümde polisi arasaydım, onların kurt diye bağırان deliler listesine girerdim. Yavaş ve dikkatli bir şekilde koridorda ilerliyorum.

İlk yatak odası küçük, gezegenler ve roketlerle dekore edilmiş ve Justin'e ait olmalı. İlk taramada bir şey bulamayınca ikinci odaya doğru ilerliyorum. Kapıyı açınca evin en dağınık odalarından biri ortaya çıkıyor; kıyafetler yere ve yatağa saçılmış, makyaj malzemeleri makyaj masasının üzerine yayılmış ve ayakkabılar odanın içinde savrulmuş. Ama maskeli bir adam yok.

Elim bıçağın kabzasında titreyerek, evin sonuna doğru yer alan son odaya ilerliyorum. Yaklaşırken kapının aralık olduğunu fark ettim. Ancak yatak odasının kendisi temiz ve düzenli. Tahminimce Brie'nin odası. Burada maskeli bir adam da yok.

Kapıyı kapatıp emniyete almak için odayı geçiyorum ama bir şey gözüme çarpıyor ve daha yakından incelediğimde parkenin üzerinde küçük kir parçaları olduğunu fark ediyorum. Kafamın içinde alarmlar çalıyor, gözlerim odada başka ipuçları arıyor.

Koridorun sonunda tekrar Justin'in odasına giriyorum ve o zaman komodinin üzerinde bir nesne buluyorum.

"Justin!" Ona sesleniyorum, beyaz kemik parçalarına ve kısa bir ipliğin üzerine dizilmiş küçük bir tavuk ayağına benzeyen şeye yaklaşıyorum. Dehşet midemin çukuruna yerleşiyor. Uzaktan gelen takırtı sesi kafamın içinde yankılanıyor ve geriye doğru tökezleyerek kemikleri komodinin üzerine bırakıyorum.

Justin kapıda belirlediği anda, nesneyi görmesi için havaya kaldırıyorum.
"Bu sana mı ait?"

Ellerini önünde kavuşturmuş, kıpırdanırken başını sallıyor.

Elini adamın omzuna koyan Brie, adamın arkasında duruyor ve nesneyi görünce odayı geçip elimden alıyor. "Nedir bu?"

"Brie, bu gece kalabileceğin başka bir yer var mı? Buranın güvenli olduğunu sanmıyorum. Ve bence bunu polise bildirmelisin."

Alay ederek başını sallıyor. "Kız kardeşimi ihbar ettiğim gibi mi? İlk sordukları şey tekrar kullanıp kullanmadığı oldu."

"Bu farklı. Evinize bir adam girdi. Justin'in yatak odasına." Nesneyi evirip çevirerek kaşlarını çatıyor ve yeğenine dönüyor.

"Justin, bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, *Tante* Brie. Ben yaptım."

"Dürüst olmalısın, duydun mu? Yalan söylemek yok, yoksa *Ton Ton ...*"
Dudakları gergin, bana bakıyor. "Yalan söylemek yok, tamam mı?"

"Ben yapmadım. *Da tataille* weft it."

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, buradan defolup gitme dürtüm o kadar güçleniyor. Bıçağı tekrar botumun içine sokuyorum. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

Diğer odadan gelen zil sesiyle ikimiz de sıçırıyoruz ve Brie yeğeninin yanından geçerek mutfığa yöneliyor.

Justin'in elinden tutarak peşinden gidiyorum ve onu mutfakta kulağında telefonla dikilirken buluyorum.

"Hey, Luc. Evet, hâlâ burada, her şey yolunda mı? Sesin üzgün geliyor." Kaşlarını çatarak başını sallıyor ve çantasını topluyor. Mutfak çekmecelerinden birini arkaya atıp bir zarf çıkarıyor ve zarfı kaldırdığında, çantasına koymadan önce içine sıkıştırılmış küçük bir miktar para görüyorum. "Hayır, gitmek zorundayız. Biri evime girdi. Burada kalamayız." Duvardaki bir kancadan cebine koyacağı bir anahtar çıkarıyor ama telaşla toparlanırken duraklıyor. Ahizeyi avucuyla kapatarak telefonu ağzından indiriyor. "Seni almak istiyor," diye fısıldıyor ve kaşlarını çatarak telefonu tekrar yerine oturtuyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Yani, orada onu görebilecek bir sürü insan var."

Yanımdan vızıldayarak geçip Justin'in odasında kayboluyor, sesi her ne işle uğraşıyorsa daha da kısılmış. Sonunda döndüğünde kolunun altında bir yığın giysi duruyor ve başını ön kapıya doğru sallayarak Justin'in elinden tutuyor. "Bilmiyorum, Luc. Ona sorarım."

Neler oluyor? Ağzımı açıyorum, bu evden kaçmak için acele ediyorum.

"Kasabadaki karnavalda buluşmak istiyor. Bu bir Ölüler Bayramı kutlaması. Herkes maske takıyor, böylece görünmüyorsun. Büyük bir kalabalık var ama çoğunlukla turistler."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Thierry'nin beni görünmez kılmak için harcadığı onca çabaya rağmen, kalabalık olması gereken en son yer. "Buluşabileceğimiz daha sessiz bir yer yok mu?"

"Onun yerine eski iskelede buluşabilir miyiz?" Üçümüz alelacele kapıdan çıktık ve Brie telefonu kulağına sıkıştırmış bir halde Justin'i kollarının arasına alarak neredeyse arabaya doğru koşmaya başladı. "Anladın mı Luc? Eski iskeleye ne dersin?"

Arkasından giderken yolda düşürdüğü bir çift beyaz çorabı ve kolunun altından kayan şortunu alıyorum.

Yolcu tarafına doğru park etmiş küçük sedanın etrafında dönerken duraksıyor ve Justin'i tekrar yerine oturtuyor. "Luc? Alo?" Telefonu kulağından çekerek ona bakar, sonra tekrar kaldırır. "Luc? Orada mısın? Kahretsin!"

Kapıyı açıyor ve Justin'i içeri sokmadan önce giysileri arka koltuğa atıyor. İkimiz içeri doluşuyoruz ve ben topladığım çorapları ve şortları yığının geri kalanının üzerine atıyorum.

Telefonundan tekrar bir numara çevirir ve bekler.

Birkaç saniye sonra başını sallar ve tekrar arar. Bekliyor.

"Hadi, Luc!" Bir eliyle direksiyonu kavrayıp derin derin nefes alıyor. Aldı ve verdi. "Ona ulaşamıyorum." Telefonu bana uzattığında yaptığı iki aramanın da sonuçlanmadığını gördüm. "Bu gece nerede kalacağımı bile bilmiyorum." Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra oflayıp pufluyor ve dikiz aynasından Justin'e doğru bakıyor. "*Tante* Nia ile kalmak ister misin?"

"Evet!" Justin küçük bacaklarını oynatarak koltukta bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Kulüpteki kızlardan biri. Bir süre onun evinde kalabilirim."

Rahatsız edici bir ses çıkaran sedanı çalıştırıyor, ama motor bir tur atıyor ve kükreyerek canlanıyor. "Karnavalda buluşsak olur mu? İdeal olmadığını biliyorum Cely, ama Luc haklı. Maskeleri olacak. Kimse sizi görmeyecek."

Başka seçeneğim yok, gerçekten. Luc'un evinden kasabaya bir kez gittikten sonra, nasıl geri döneceğimi bildiğimi söyleyemem ve Thierry'nin

bataklıktaaki kayıkthane neredeyse imkansız olurdu.

Arabayı geri geri garaj yolundan çıkarırken Luc'un numarasını bir kez daha deniyorum. Çalışıyor, çalışıyor ama cevap yok. "Sanırım karnavalda buluşmamız gerekecek."

Yola çıktıktan sonra, yolcu camından dışarı bakan Justin'le yüzleşmek için dönüyorum, görünüşe göre artık daha az sıkıntılı. "Bu... *tataille*. Seni daha önce ziyaret etti mi, Justin?"

Çocuk başını sallıyor ve hızlı bir bakış Brie'nin dikiz aynasından ona baktığını gösterir. "Justin, neden bana bir şey söylemedin?"

"Söyledim. Sana onun *tataille* olduğunu söyledim, ama sen onun gerçek olduğunu söyledin."

Bakışlarını öne doğru kaydırıyor, bana baktığında yanaklarında kızarmış bir hüznün ifadesi belirliyor. "Ben sandım. *Gerçek* bir insandan bahsettiğini bilmiyordum."

Arkadaşımın utancını anlasam da Justin'in yaşadığı hayal kırıklığını kolayca anlayabiliyorum. Benim öcüm gerçek olmasa bile, kimsenin araştırmaya ya da inanmaya zahmet etmediği bir travmaya dayanıyordu.

"Seninle hiç konuşuyor mu?" Ona soruyorum.

"Evet." Parmakları kucağında kıpırdıyor, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi bakışlarını indiriyor.

"Ne diyor?"

Cevap vermek yerine başını sallıyor.

"Kötü bir şey mi?"

Başını sallıyor ve ensemdede bir ürperti hissediyorum. Onu konuşturmak zor olacak ama bu noktada bilmem gerekiyor.

"Biliyor musun, onu ben de görüyorum."

Gözlerini kocaman açmış, şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Biliyor musun?" "Evet. Bana ne dediğini söyleyebilir misin?"

Başını sertçe sallayarak arkasına yaslanıyor, pencereden dışarı bakıyor ve arada bir göz ucuyla bana bakıyor. "Bana söylediği bir şeyi sana söylersem? Onun bana söylediği bir şeyi sana ne diyor?"

Kaşları endişeyle birbirine yaklaşırken gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Ama annemi bulacağını söyledi."

Şokun kıvrımlı dalları üzerimden kayıyor ve Brie'ye baktığımda parmak eklemleri direksiyona karşı bembeyaz. "Justin. Annenin nerede olduğunu bildiğini mi söyledi?"

Justin başını sallıyor.

"Nerede? Nerede olduğunu söyledi?" Brie'nin sesindeki panik bu çocuğu daha da sinirlendirecek. Özellikle de "*Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım!*" diye devam ettiğinde.

"Justin..." Sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Annene yardım etmek istiyoruz."

Başı belada olabilir. Nerede olduğunu söyledi mi?" Başını sallıyor.

"Justin, lütfen!" Brie'nin çılgınca yakarışı arabayı sarsıyor ve sağ şeride geri döndüğünü görmek için arkamı dönüyorum. "Sır saklamak yok, duydun mu beni? Bu konuda yalan söyleyemezsin."

"Bana söylemedi, *Tante* Brie. Sanırım."

"Sesini tanıdın mı?" Nazikçe araştırmaya devam ediyorum. "Belki annemin eve getirdiği biridir?"

"Annem kimseyi eve bırakmaz."

"Bu doğru," diye onaylıyor Brie. "Artık onları yanıma getirmiyor. Sonuncusundan sonra değil." Gözleri arka koltuğa doğru kayarken, bu önceliği belirleyen Justin'in babası olduğunu ima eder gibi görünüyor. "Genelde bir yerlerde buluşur."

"Yani *Tante* Brie'nin ya da annemin arkadaşı gibi görünmüyor?"

"Hayır. Sesi korkutucu geliyor."

Brie'ye döndüm. "Marcelle biriyle mi görüşüyordu?"

"Marcelle bir sürü kişiyle görüşüyor."

"Seni ürperten biri oldu mu?"

Kaşlarını kaldırıp homurdanıyor. "Hepsi."

"Ama özellikle biri?"

"Hayır." Bakışlarını yoldan bana çevirerek başını sallıyor. "O kadar ketum ki, nereden başlayacağımı bile bilemiyorum."

"Bu kesinlikle başka bir alem değil, Brie. Bulduğumuz şu küçük kemik bilezik var ya? Bir çeşit tarikat sembolü olduğuna eminim. Sanırım şerifi bu işe dahil etmenin zamanı geldi."

"Şerif, adanın *kuzey* ucundan bildirilmediği sürece bu tür olayları ciddiye almaz."

"Gördüğüm tüm kayıp ilanlarına bakılırsa, bir kaçırılma sorunuz var gibi görünüyor. Belki de yaşlı şerifin kovulması gerekiyordur."

"Burası Louisiana. Şerifin üzerindeki tek yetkili validir." "Size inansa da inanmasa da bunu bildirmek zorundasınız. Ne?"

Bu gece olanlar tesadüf değil. Birileri Marcelle'in nerede olduğunu biliyor."

Pnsanlar caddenin iki yanındaki kaldırımları doldurmuş, uzakta duran ve kırmızı ışıkları gece gökyüzüne karşı parlayan karnavala gidip geliyorlar. Bir dönme dolap, kalabalığın üzerinde tembel bir daire çizerek dönüyor; miller bana sarkaçlı bir saatin dakikaları geri saran saniye kolunu hatırlatıyor. Neye? Bilmiyorum, ama kalp atışlarım sürekli bir korku nabzı, aynı şekilde.

Eyalet parkı olduğunu tahmin ettiğim yere bitişik bir açıklıkta siyah çadırlar kurulmuş ve yumuşak dış mekan ışıklarıyla aydınlatılmış bir ara sokağa baktığımda, dağınık birkaç çadırın da şenlikleri şehir merkezinin ortasına kadar uzattığını görüyorum.

Şu anda kemiklerimin takırdaması olmasa, her şeyi muhteşem bulurdum. Şehir merkezinin on dokuzuncu yüzyıl mimarisiyle, sanki regency dönemine adım atmışım gibi hissediyorum, ama gotik bir cazibeyle. Edgar Allan Poe hikayelerinden fırlamış gibi karanlık ve büyüleyici. Siyah şemsiye aksesuarlı, tüyler ve dantellerle süslenmiş muhteşem, siyah Viktorya dönemi elbiseleri. Silindir şapkalı ve koyu renk fırfırlı kravatlı, siyah pelerinli ve gümüş bastonlu erkekler, yüzleri hayalet gibi beyaza boyanmış Papa Legba'yı hatırlatıyor. Bu sığağa nasıl dayanabildikleri benim için tam bir muamma ama Thierry'nin de her gün takım elbise giymeye nasıl dayanabildiğini hep merak etmişimdir.

Karanlık sevinç içimde bir şeyleri ateşliyor ve ilk kez, içe kapanıklığım bir yana, neredeyse kendimi bu gizemli küçük adanın bir parçası gibi hissediyorum.

Trafiğin arasından sıyrılan Brie, arabayı bir kaldırımın kenarına park eder ve burada bir adam durup yoldan geçenlere maske dağıtır. Hayvan kafatası maskeleri. Bazıları veba maskeleri gibi kuş şeklini taşıyor, diğerleri bir kurdun ağzının sadece yarım maskeleri. Bazıları da keçi maskesi, tepelerinde uzun kıvrık boynuzlar var.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor ve Brie'nin dikkatini içimde kopan fırtınaya çekmemek için burnumdan nefes alıyorum.

Keşke haplarım yanımda olsaydı. Her zaman gerçekliğin keskin kenarlarını köreltiyor, onu biraz daha lezzetli hale getiriyorlardı.

"Biz burada bekleyip Luc'un kamyonetini gözleyeceğiz." Brie direksiyona yaslanıp yolcu camından etrafına bakıyor.

Arka koltuktan gelen bir ıglık dikkatimi kalabalıktan uzaklaştırıyor ve hem Brie hem de ben Justin'i koltuğa kıvrılmış halde bulmak için dönüyoruz. Pencerede, boyuna ve kurt yüzü maskesinin üst yarısının altında görülebilen genç yüz hatlarına bakılırsa daha büyük bir çocuk duruyor. Justin'e gülüyor, parmakları onu korkutmak için pençe şeklinde kıvrılmış.

Aramızdaki bardaklıktan Justin'in oyuncaklarından biri olduğunu tahmin ettiğim bir heykelcik alan Brie, onu cama doğru fırlatıyor ve çarparak çocuğu ürkütüyor. "Defol git buradan!"

Çocuk kaçır ama Justin'in ıglıkları ve ağlamaları devam eder. Maske takan daha fazla insan geçtikçe, neredeyse histerik hale gelir.

"Da *tataille*! Da *tataille* beni yakalayacak!"

"Justin, sorun yok bebeğim. Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Gözlükleri arka zemine düşüyor ve yoğun kalabalıktan korkarak gözle görülür bir şekilde titriyor.

Onu suçladığımı söyleyemem ve bu şekilde durup onu izleyemem de. Brie onu yatıştırmak için arkasına uzandığında, elimi koluna koyuyorum.

"Burada olmamalı." Ben de olmamalıydım ama şu anda bunun konuyla ilgisi yok. Her ne sebeple olursa olsun, Luc burada buluşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

"Seni tek başına bırakmayacağım."

"Ben iyi olacağım. Korkmuş durumda. Ve muhtemelen bu geceden sonra çok yoruldu. Burada olmamalı."

Tiz ıglıklar yatıştı ama Justin hâlâ titriyor, hıçkırarak ağlıyor ve yüzünü gizlemeye çalışıyor.

"Emin misin?"

Dudaklarım gergin, başımı sallıyorum. "Ben Luc'u bekleyeceğim. Sen git." Arka koltuktan gelen bir başka ıglıkla irkiliyorum. "Lütfen."

Beni kucaklamak için çekerken, Brie huffs. "Bana iyi olduğunu söyle."

"Edeceğim. Ve lütfen bu gece olanlar hakkında polise bilgi verdiğinden emin ol." Bir ıglık daha beni kapıyı açmaya itiyor ve Brie elini Justin'in titreyen bacağına koymadan önce başını sallıyor. "Sorun yok, bebeğim. şimdi gidiyoruz. *Tante* Nia ile kalacağız, tamam mı?"

Hâlâ ağlamaklı olan adam başını sallar, elleri kulaklarında sımsıkı kenetlenmiştir.

Kapıyı arkamdan çarparak araçtan çıkıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. Hafif bir gülümsemeyle, aracı kaldırımdan çevirip caddede ilerlerken el sallıyorum. Bir yudum yutkunarak arkamı döndüğümde, yarı kurt maskeli, pelerinli bir adam tarafından karşılandım. Elinde bir kuş

Bana gerçek bir kemikten değil de *kâğıt hamurundan* yapılmış gibi görünen bir maske taktı. Kendimi gizlemek için başıma geçiriyorum.

"*Bonne soirée!*" diye sesleniyor arkamdan, ben ondan uzaklaşırken.

Ana şeritten uzaklaşmak istemediğim için hızımı yavaşlatıyor ve yakında ortaya çıkmasını umduğum külüstür Chevy'yi arıyorum.

Tanrım, bu çok aptalca Luc! O kadar yer varken neden burası? Ve herkesin maske taktığı bu kalabalıkta beni nasıl fark etmeyi umuyor? Birçoğu kostüm giymiş olsa da, bazıları benim gibi gündelik kıyafetlerle ortaya çıktı, ama yine de tanınmaz haldeler.

Yoldan geçen bir çiftin keçi kafatası maskesi takmış adamı selamlamak için başını eğiyor. Parmaklarımı yanımda birbirine sürterek boğazımdaki ani kuruluşu yutkunarak geçiştiriyorum. Midemde mide bulandırıcı bir his kıpırdanıyor. Bunu görmezden gelip maskemdeki küçük deliklerden Luc'un kamyonetini tarıyorum. Yüzümü kaplayan kâğıda çarpan nefes nefese kalmış tenim nemli, dikkatimi yanından geçtiğim arabalara, insanlara odaklıyorum. Maskelere.

Ne kadar çoklar.

Cinayetle alay eder gibi.

Üzerime bir baş dönmesi çöküyor ve tökezleyerek sokaktaki bir çöp kutusuna çarpıyorum, onunla birlikte yuvarlanmadan önce kendimi yakalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bir ses ve kim olduğunu görmek için döndüğümde beni bir keçi kafatası karşılıyor.

"*Minou, minou.*"

Nefes nefese, kutunun etrafından dolanıyorum ve cevap verme zahmetine girmeden devam ediyorum.

Dünya çevremde daha da sallanmaya başladı. Luc görünürde yok.

Deliklerden görebildiğim tek şey bir kafatası denizi. Çok fazla.

Verdiğim nefeslerle ıslanan yüzümde, kirpiklerimde biriken gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırıyorum. "Luc!" Çılgınca sesleniyorum. Arıyorum. Endişe, midemdeki kara bir çukurdan bana doğru yaklaşıyor. "Luc!"

Bir el bana doğru uzanıyor ama kolumu geri çekip bir çığlık atıyorum. Döndüğümde maskesiz yüzünde sempatik bir ifade olan yaşlı bir kadınla karşılaşıyorum. "İyi misin, *chère?*"

Kesin bir baş hareketiyle ondan uzaklaşıyorum.

Kalabalık daha yoğun hissediyor. Etrafımı sarıyor. Daha sıkı ve daha sıkı. Havaya ihtiyacım var. *Havaya ihtiyacım var!*

Birkaç çiftin dağınık bir şekilde oturduğu kanal kenarındaki piknik masaları dikkatimi çekiyor. Sokaklardan çok daha az sıkışık.

Hızlı adımlarla kalabalığı yararak onlara doğru ilerliyorum ve maskemi başımın üstüne kadar çekiyorum. Derimin nemli yüzeyine soğuk bir hava hücum ediyor ve ciğerlerimin üzerindeki sıkı yumruktan emebildiğim kadar hava emiyorum. Hırıltılı bir şekilde öksürerek, bir tepenin sığ yamacından aşağıya, boş bir masaya doğru tökezliyorum ve kendimi sabitliyorum. Titreyen bir elimle alnımı ovuşturarak nefes almaya çalışıyorum. Nefes alabilmek için on dakika kadar uğraşmam gerekiyor, sonra ciğerlerim gevşiyor, vücudum sakinleşiyor ve suyun sessiz şırıltısı dikkatimi dar kanala çekiyor.

Luc hangi cehennemde?

Sonunda arkamı dönüp çevredeki birkaç partiliyi tarıyorum. Yokuşun başında keçi kafatası takmış bir adam duruyor. *Kartonpiyerden* farklı olarak onunki daha büyük, detaylar daha keskin. Bana doğrultulmuş.

Gri bir takım elbise ve pantolon giymiş, kesinlikle Luc değil.

Ve bana doğru adım attığı anda, topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum.

THIERRY

B Aracımı ana şeritte Günahkârlar ve Azizler'e doğru yönlendirirken kolumda işaret fişekleri dönüyor. Verónica'yı buluşma yerinden almakta biraz sorun yaşayacağımı tahmin ediyordum, özellikle de Matamoros'ta, sınır devriyesinden geçen ilk taşıyıcısında bir sorun olmadığından emin olmak için, bu yüzden ateş açılması tam olarak bir sürpriz değil.

Üç adam -tahminimce rakip kartel- Verónica taşıyıcının aracından inip benimkine doğru adımını attığı anda onu gözlerine kestirmişlerdi. İlk taşıyıcının beyni Las Americas'ta, yol kenarında portakal satan çocukların önüne saçılmıştı. Ateş edenlerden birini indirdim, ama bir kurşun beni sıyırmadan önce değil. Neyse ki, başka bir araçla arkadan gelen babasının iki adamı diğerlerini kovaladı ve köprüden güvenli bir şekilde geçmemizi sağladı.

Peki ne için?

Şımarık velet yolculuk boyunca, bu iş için aldığım Lincoln'ün arka koltuğunda ne kadar rahatsız olduğunu söyleyip sızlanmaktan başka bir şey yapmadı. Houston'ın dışına çıktığımızda bir dinlenme tesisinde durdum ve orada vurulduğum yerde kurşun deliği olmadığını teyit ettim ve bir otomattan aldığım ilk yardım çantasıyla yarayı gelişigüzel sardım.

"Hiç ortolan yedin mi?" diye soruyor arka koltuktan, düşüncelerimi bölerek, elinin tersiyle tanımlanamayan bir toz çektikten sonra başını geriye eğerek. Kalıntı hala üst dudağında duruyor.

Altın Versace'ye bürünmüş haliyle, neredeyse her kartel üyesine kim olduğunu açıklarken hayatta kalmamız bile bir mucize.

Sorusuna cevap verme zahmetine girmiyorum ve onun yerine dikkatimi köprünün hemen dışında giderek yoğunlaşan trafiğe veriyorum. *Festival des Morts*.

Kalabalıktan kaçmak için ana caddeye paralel uzanan ara sokaklardan birine sapıyorum.

"Bu bir ötücü kuş, beslenirken karanlıkta tutulur ya da gözleri bağlanır. Daha sonra kızartılmadan önce boğulması ve marine edilmesi için bir fiç konyağın içine atılır. Kuş, kemikleri ve her şeyiyle tek lokmada yenir ve bunu yaparken oburluğunuzu Tanrı'dan saklamak için başınıza bir peçete örtmeniz gerekir. Bir lezzet. Ve yasadışı." Dikiz aynasına baktığında elinde bir pudra kâğıdı ve kırmızı ruj sürdüğünü görür. Parmaklarını dudağında gezdirerek kenarlarına sürüp dudaklarına biraz daha dolgun bir görünüm veriyor. "Babam bu yemeği hazırlamakta uzmanlaşmış bir Fransız şef getirdi. Daha önce kuş yemiştim. Ama yasaklanmış olandan daha güzel bir tat yok. Sizce de öyle değil mi?"

Nedense sorusu aklıma Céleste'i ve onu bir ağaç dalına bağladığım geceyi getirdi. Esnek, narin vücudu benim olmuştu. Üç gün boyunca onu doyurdum ama yine de yetmedi.

"Bu akşam yemekte," diye gevezelik ediyor Verónica, son dokuz saatir katlandığım sinir bozucu bir sesle. "Bir tabak hindiba üzerine karides salatası istiyorum. Yanında safranlı risotto ve vişneli bir tatlı. Sadece vişne yiyeceğim. Kiraz ve çikolata. Ve sadece saf ipek kumaş üzerinde uyuyacağım." Güçlü İspanyol aksanı, oturup burnunu silerken isteğinin gülünç doğasını sadece hafifçe yumuşatıyor. Saat neredeyse gecenin on biri ve bu kız akşam yemeği için endişeleniyor. "Nereye gitmek istersem bana eşlik edeceğinize inanıyorum. Ne zaman istersem. Bu da demek oluyor ki, beni alışverişe sen götüreceksin. Anakaraya günübirlik bir gezi."

Bu kadar kızgın olmasaydım şu anda gülerdim. Görünüşe göre ona uyum sağlama konusundaki ilgimi fena halde abartmış. "Bunların hiçbirini yapmayacağım fikrine alış." Sabah onu Julio'ya teslim edeceğim, çünkü New York'taki işinden o zaman dönmesi bekleniyor.

"Siz korkunç bir adamsınız Bay Bergeron. Sınırdaki saldırıya uğradığınızı babama bildireceğimden emin olabilirsiniz."

"Güzel. Ona altın küre heykeli gibi giyindiğini ve atış mesafesindeki her *sicario*'yu cezbedtiğini de söylemeyi unutma."

"Oh, ama sen hakkında çok şey duyduğum ele avuca sığmaz *Kara Kurt*'sun. Diğer adamların Matamoros'un en iyi *sicario*'su karşısında hiç şansları yoktu." Kara Kurt

Sesindeki alaycılık beni rahatsız ediyor. Dedikodular ve şöhret yeterince kötü ama bu kadın için yarım düzine karteli bile tek başıma halledebileceğimi söylemek çok saçma.

Onu arabamdan ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi. Beş saat daha arabaya atlamadan önce biraz dinlenmem için Houston'da bir gece kalmamız gerekiyordu ama ağzını açtığı anda bu kadınla iki gün geçirmenin araba yolculuğundan daha yorucu olacağına karar verdim. Babasının onu göndermesine şaşmamalı. Zavallı herif muhtemelen kronik baş ağrılarından muzdaripti.

Bunun yanı sıra, bütün yolculuk boyunca sinirliydim. Céleste'in Luc'un ellerinde güvende olduğunu bilsem de, Julio'nun beni bu ayak işine göndermesinin bir nedeni olduğundan hiç şüphem yok.

Yol boyunca yudum yudum içtiği dört şişeden biri olan küçük chardonnay şişesini geri uzatıyor. Aksi halde onu içtiği ve toz her ne haltsa çektiği için azarlamaya meyilli olsam da, bir noktada tüm bunlardan bayılacağını ve bu son yolda bana biraz huzur ve sessizlik vereceğini umuyorum.

"Peki, nedir bu ölümler festivali? Bir çeşit ucuz taklit *Día de los Muertos*?"

Cevap vermediğimde, içkisini geri yatırıp kalanını bitiriyor ve boşunu bana doğru fırlatıyor.

Hedefini ıskalayınca yanımdaki konsolun üzerine düştü. "Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsan, bunu yapmamı tavsiye ederim."

"Yoksa ne olur, Bay Wolf? Beni bağlayıp yiyecek misiniz? Ne kadar büyük dişlerin var!" Bir kahkaha patlaması onu geriye doğru uçurur, koltuktan aşağı kayar ve derinin üzerine uzanır. İlaçlar etkisini göstermeye başlamış olmalı. Umarım kendini bayılması an meselesidir.

Luc'u arama dürtüsü içimde bir aciliyet hissi uyandırıyor. Kuzenimi tanıyorsam, muhtemelen bütün gün Céleste'i teknede tutmuş ve ona balıkçılık hikâyelerini anlatmıştır ama içimde bir huzursuzluk dalgası dolaşıyor. Alınan küçük ateşböceğimle ilgili olmasından korktuğum kaygı, beni iyice içine çekti.

Tüm yolculuk boyunca tek yaptığım Céleste'i düşünmek oldu, ki bu da bana geri döndüğünde onun için iyiye işaret değil. İkimiz için de yorucu bir gece olacağından şüpheleniyorum.

Arka koltuktaki geveze migrenin gece sonunda beni tamamen tüketmediğini varsayıyorum.

Görünüşe göre kuzenimden bir bebek bakıcılığı iyiliği daha istemem gerekecek. Bu yürüyen çöplük ateşini onun kucağına atmak istediğimden değil, ama Julio'nun uçağı yarın sabah geç saatlerde geliyor ve soğuk ve buz gibi bir cehennemde Verónica ile bir saat daha uğraşmamın imkânı yok, hele bütün bir gece. "Hız yapmak harika bir fikir. Eminim polisler koleksiyonuma bayılacak.

burada alkol var" diyor ve hıçkırıyor.

İleride bir kamyon dikkatimi çekiyor ve gazı kesip arabayı yavaşlatarak Ana Cadde'den yaklaşık bir blok ötede bir tütün dükkanının önüne park ettiği yere yaklaşıyorum.

Luc'un kamyoneti.

Neden Céleste ile herkesin içinde olduğunu düşünme dürtüsü, nedenini umursamamanın verdiği hayal kırıklığıyla çabucak bastırılıyor. Şu anda beni tatmin edecek kadar iyi bir sebep yok.

Verónica'nın dudakları boynuma bastırdığı sırada kollar arkamdan gelip önümü sarıyor. İçgüdüsel olarak, avucumu boğazına çarpıyorum ve belki biraz fazla sert bir şekilde onu savuruyorum. Geriye doğru düşüyor, nefes nefese, elleri boynunda. Dikkatim yanlışlıkla bir kartel prensesini öldürmediğimden emin olmak ve otoparktan geçmemek arasında bölünmüşken bir küfür mırıldanıyorum.

Kahkahası ona olan odağımı azaltmamı sağlıyor. "Başardım! Büyük kötü kurdu öptüm!"

Salak.

Aynaya hızlıca baktığımda parlak kırmızı rujun boynuma ve yakama bulaştığını görüyorum. Sinirlenerek homurdanıyorum ve elimle silerken arabayı otoparka doğru çeviriyorum. Kamyonun yanında durduğumda, kulağına telefon dayamış olan Luc'a bakıyorum.

Arabayı park ederken bir değil, iki kez bakıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. O zaman Luc'un yüzünün yara bere içinde ve kanlı, gözlerinin morarmış ve şişmiş olduğunu fark ediyorum. Onu görmek içimde alarmların çalmasına neden oluyor, öne doğru eğildiğinde yanında Céleste'den hiçbir iz olmadığını görünce daha da artıyor.

Kaslarım öfkeyle titrerken, içimdeki kargaşayı kontrol altında tutmak ve Verónica'yı sarhoşken bile kızdırmamak için elimden geleni yapıyorum. Kiralık arabadan iniyorum ve kamyonetine doğru ilerlerken, yumruklarımın bir şeyleri yumruklama isteğiyle yanmasına neden olan keskin kan basıncı artışını yatıştırmaya çalışıyorum. "Céleste hangi cehennemde?"

"Brie ile birlikte. Tamam mı? Brie ile birlikte." Telefonunu görmem için havaya kaldırdı. "Nerede olduklarını öğrenmek için aramaya çalışıyordum. Onlarla buluşmam gerekiyordu.

Buraya kadar. Kalabalığa doğru yürüdüm ama onlardan bir iz göremedim."

Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparken öfke içimde kaynıyor ve çalkalanıyor. "Neden görüş alanının dışında?"

"Sabah dükkândan aradılar. Yaşlı Theriot'un benden çaldığını söylediler ama evine giderken kenara çekildim. Bir polis olduğunu düşündüm. Adam Céleste'i sordu, ben de bir şey söylemeyince silahının kabzasıyla yüzüme vurdu. Bayılmışım ve uyandığımda yolun ortasında yatıyordum. Adam kaçtı."

Polis muhtemelen Aric'ti ve Céleste'in yanında olmaması beni rahatlattı. Céleste'in Luc'la kaldığını nereden bilebilirdi ki, şu anda kafamın içinde kocaman bir soru işareti var. "Brie ile birlikte mi?"

"Evet. Brie'ye onu bana getirmesini söyledim, burada festivalde. Biri Brie'nin evine zorla girmiş. Ama sağ salim çıktılar. Merak etmeyin."

O konuştukça, ben de yumruğumu bir yerlere vurmak istiyorum. Davetsiz misafir şüphesiz Aric'ti, ancak Céleste'i arayışında Luc'tan Brie'ye giden yol net değil. Luc dövüşmeyi ne kadar sevse de, bu bilgiyi bu kadar rahat vereceğinden şüpheliyim.

Gerçi ona neden sakın, gösterişsiz bir yer yerine bir festivali seçtiğini sormak istiyorum ama onun hayata kayıtsız bakışını ve burada güvende olacağını nasıl düşündüğünü dinleyecek ne zamanım ne de ilgim var. Luc *cehalet mutluluktur* poster çocuğu. "Buradalar. Şimdi de bu festivalde mi?"

"Sanırım öyle. Brie'ye ulaşamıyorum ama benimle burada buluşmasını söyledim."

O güvende. Söz veriyorum. Dem ile yaklaşık bir saat önce konuştum."

"Bana bir iyilik daha yapmanı istiyorum." Parmağımı omzumun üzerinden uzatarak Verónica'yı gösteriyorum. "Ona benim için göz kulak olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Korumakla yükümlü olduğum kadına bakıcılık yapmasının iyi bir fikir olup olmadığı benim için önemli değil. Korumak *istediğim* kadın tehlikede ve bunu elimden çıkarmam gerekiyor. Şimdi.

"Evet. Söz veriyorum bunu yalnız bırakmayacağım. Sana söz veriyorum, Cous'." Tam o sırada gözleri yakamdaki ruj olduğunu tahmin ettiğim şeye takılıyor.

Merakıyla bir saniye daha kaybetmeden, Verónica'nın arka koltukta baygın yattığı Lincoln'ün yolcu camına doğru bakıyorum. "Kamyonetine de ihtiyacım var Luc."

CÉLESTE

S Bir yudum panikle geri çekilerek şeridin sonundan sağa döndüm, bir bankı yuvarladım ve kanalın tahta kaldırımına doğru ilerledim. Az ilerideki bir köprü kanalın üzerinden geçerek bir patikada kayboluyor.

ağaçların arasında. Boş bir arsanın bitişiğinde piknik banklarının serpiştirildiği bir devlet parkı.

Botlar köprünün eski ahşap kalasları üzerinde takırdarken, kimsenin beni buraya kadar takip etmediğini görüp rahatlayarak arkama bakmaya cesaret ediyorum. Ağaçların gölgesi altında gökyüzü kararıyor ve onlardan birinin arkasına saklanıyorum. Ağacın gövdesine bakıyorum, kirli federalden hâlâ bir iz yok. Belki de o değildi. Yine de işi şansa bırakmamak için bıçağımı botumun içinden çıkarıp bekliyorum.

Kollar vücuduma dolanıp beni ormana doğru sürüklemekten önce arkamdan gelen dalların çıtırtısı tek uyarı.

İçimden kopan çığlık, ağzıma inen bir avuç içi tokadıyla kısa kesiliyor. Kıvranarak ve tekmeleyerek beni tutmasına karşı koyuyorum ama bıçağı saplamak için yukarı çektiğimde vücudum öne doğru savruluyor. Yerin çakıllı yüzeyi önce çeneme çarpıyor, kafatasıma doğru bir acı gönderiyor ve bıçak elimden kayıyor. Çarpmanın etkisiyle ne yapacağımı şaşırdım, yüzümü buruşturup sırtüstü yuvarlandım ve aslında peşimde kimin olduğu konusunda haklı olduğumu anladım.

Pis besili bana doğru hamle yapıyor, ben de kaçmak için tekme atıyorum. Bıçağımı almak için çabalarken beni geriye doğru sürüklediğinde içimden bir çığlık daha kopuyor ve altındaki toprak karnımı yırtıyor. Geriye dönüp ona tekme atıyorum ama botlarımın her darbesinden kaçıyor. Üzerime atlayarak beni yere yapıştırıyor ve beni altına almayı başarırken gülüyor.

"Çok alingan bir kedisin, değil mi?" diyor kollarımı başımın üzerine doğru iterek.

Bıçağımı ararken yana doğru bir bakış kolundaki dövmeyle gösteriyor. Ters bir 'A' ile bir daire. Üçgen değil. Gerçek bir harf. Bacağımdaki işarete benziyor ama daha net. Belki de beni kulübede ziyaret eden hayaletin taşıdığı işaretin aynısı.

Kalbim göğsümde atarken, üzerime çöken paniği, yaklaşmakta olan bir saldırıyı işaret eden küçük nefes alışverişlerini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sen olduğundan emin olamadım. Seni kim damgaladıysa boktan bir iş çıkarmış ama her şey üst üste gelmeye başladı."

Söylediklerini duymazdan gelip kaçışıma odaklanmak istiyorum ama sözleri beni onun altında hareketsiz bırakıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"İşaret. Bacağındaki. Ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Neymiş o?"

"Bir mühür. *Antitheus*'un işareti."

Bu kelimeyi daha önce duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. "*Antitheus* nedir?"

"Tanrı'nın antitezi. Sen seçilmişsin. Doğduğunuz andan itibaren kaderiniz yazıldı."

"Ne kaderi?"

"Bir fedakârlık. Pek çok harika şey." Bir eliyle bileklerimi bağlı tutarken, elini gömleğimin eteklerinden yukarı kaydırıyor ve parmakları göğsüme temas ettiğinde çenemi sıkıyorum. "Şu anda seni becermek başıma akıl almaz felaketler getirir. Ama seni teslim ettiğimde, ödülüm ilk hak sahibi olmak olacak. Tüm müritler hak iddia edecek ama benden saniyeler sonra yarım yamalak sikişecekler. Ya da şansımı deneyip seni şimdi sikebilirim."

"Neyin müritleri?"

"Ne değil. *Kim*. Keçi Adam."

Korkunun buzlu dalları omurgamdan aşağı kayıyor. "Keçi Adam kim?"

"Yakında anlayacaksın." Avuç içi göğsümü yutuyor ve şu anda kusma isteğime rağmen, gözlerimi geri yuvarlayarak bundan zevk alıyormuş gibi yapıyorum. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim?"

Ona yalandan başımı sallayarak, gözlerimdeki yaşları bastırıyorum. "Nazik olabilirim. Sadece bazı kadınlar sertlikten hoşlanır." "Kim Bazı kadınlar kim?"

"Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Marcelle'in nerede olduğunu biliyor musun?" Korkunç bir sessizlik anından sonra, yüzüne yayılan uğursuz sırıtışa bakarak tekrar soruyorum. "Biliyor musun?"

"Hayır."

"Sen bir yalancısın. O gece seni otelde birlikte gördüğüm kişi Marcelle'di."

"Evet. O gece becerdiğim Marcelle'di. Ama o sırada hep seni düşünüyordum," diye fısıldıyor. "Başta Marcelle ile aranızdaki bağlantıyı anlamamıştım. Ta ki kız kardeşi o terk edilmiş bok çukurunun etrafında dolanmaya başlayana kadar. Görünüşe göre seni arayan tek kişi ben değilmişim."

Oh, Tanrım. Brie'nin evine giren o olmalı. Beni arıyordu.

Yüzümde yazılı olduğunu hayal ettiğim paniği görmesini engellemek için yapabildiğim tek şey arkamı dönmek. Göğsüme değen serin hava gömleğimi kaldırdığını söylüyor ve dudakları tenime değdiği anda dizimi yukarı doğru itiyorum. Taşaklarının tam ortasına.

Haykırışı ormanda yankılanıyor.

Onun kısa süreli dikkat dağınıklığı anını çalarak yüzüstü döndüm ve yere düşen bıçağıma uzandım.

Hırlayarak beni geriye doğru çekti. "Siktiğimin orospusu!" Yüzüme inen sert bir tokatla acı sinüslerime kadar yayılıyor. Dengesini kaybederek öne doğru düştü ve ben de Russ'ın bıçağının kabzasına uzanmak için döndüm.

Kavgayı bırakıp doğruca pantolonuma yöneliyor ve düğmesini açabilmek için beni sırtüstü yatırıyor.

Vücudum sert bir çekişle

sarsılıyor. Bıçağa tekrar

uzanıyorum.

Esname

hareketleri

.

Esname

hareketleri

.

Pantolonumu kalçalarımın kadar çekerken, neyi amaçladığını bildiğim için ağlama isteğimi bastırıyorum. Kabzaya sürtünen parmaklarımla silahımı tutmayı başarıyor ve savuruyorum. Bıçak boynunu kesiyor ve bir elini orada açtığım yaranın üzerine vurarak geriye doğru çekiliyor.

"Ah, siktir!"

Altından sıyrılıyorum ve bana doğru uzanan eline doğru hamle

yapıyorum.

"Orospu çocuğu!"

Ayağa fırlayıp pantolonumu yukarı çekiyorum ve köprünün üzerinden geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

THIERRY

P Luc'un kamyonetini yan sokağa yönlendiriyorum. Üçüncü zilden sonra Brie belirsiz bir "Alo?" ile cevap verdi.

"Hey, ben Bergeron. İhtiyacım var-"

"Céleste seninle mi?"

İçimi bir telaş kaplıyor. "Seninle değil mi?"

"Onu festivale bıraktım. Luc'u beklemesi gerekiyordu. Luc'la birlikte değil mi?" Sesindeki panik bana muhtemelen bir süredir endişeli olduğunu söylüyor.

"Onu nereye bıraktın?"

"Main ve, uh Main Caddesi ve ..." Onun hafızasızlığı beni bir nefes ötemde tutuyor. "Beşinci! Beşinci Cadde! Köşede maske dağıtan bir adam var."

Yan sokağın ortasında bir U dönüşü yapıp ana şeride doğru geri dönerken kamyonun lastikleri gıcırıyor.

"Ne kadar zaman önce?"

"Yaklaşık on beş dakika mı? Belki yirmi? Tanrım, onu bırakmamalıydım! Lütfen onu bulun!"

Çağırdan çıkıp dikkatimi tekrar yola vermeden önce veda etme zahmetine bile girmiyorum. Kaldırımlarda çok yoğun olan kalabalık ana caddeye taşmış ve trafiği durma noktasına getirmişti. Kaldırım kenarında boş bir yer bulup Luc'un kamyonetini park ediyorum ve kalabalığın içine atlıyorum. Baktığım her yerde parti müdavimleri tökezleyerek ilerliyor, bazıları maskeli, bazıları değil. Hepsi de rahatsız edici bir barikat.

Kaldırımları tarıyor ve binaların arasındaki karanlık sokaklara bakarak onu arıyorum. Köşeyi döndüğümde ve köprüünün üzerinden

Eyalet parkında Aric'i bitişikteki otoparka park ettiği arabasına doğru topallayarak giderken buluyorum. Yaklaştığımda gözleri açılıyor ve diğer tarafa dönüp ormana doğru koşmaya başladığında peşinden gidiyorum.

Tam ağaçların arasına girdiğinde tabancasına uzandığını görüyorum ve bacaklarımdan hız alarak silahını çekmeden onu yere düşürüyorum. Yakaladıktan sonra sırt üstü dönüyor ve işte o zaman boğazındaki kesiği görüyorum.

Derinliği bana bir bıçak tarafından yapıldığını söylüyor. Kaçmış olmalı. Yine de, bu görüntü öfkemi körüklüyor ve onu itiyorum, silahımı kafatasına doğrultuyorum ve ona *"sayonara, pislik"* demeye fırsat vermeden beynini kafatasından uçuruyorum.

Şimdilik onu ormanda kanlar içinde bırakıp Céleste'in peşinden gidiyorum. Mantıklı yön, kalabalığın içinde saklanabileceği uzaktaki çadırlara doğru olacaktı.

Aric'in kanı gömleğimi ve tenimi lekeliyor, gözlerim Céleste'i ararken kanal boyunca yaya olarak ilerliyorum. Bir federal ajanı öldürmek, kartelin bir ortağını ortadan kaldırmak kadar tehlikeli olabilirdi, ama daha az umursayamazdım. Ona dokunduğu anda hayatını kaybetmişti.

Patikanın birkaç dakika aşağısında, avımı kollarını göğsünde kavuşturmuş, tahta kaldırım boyunca koşuştururken buluyorum.

Ona seslenip dikkat çekmek istemediğimden, bir hamburgerci ile sörf dükkânı arasındaki ara sokaklardan birine sapana kadar bekledim ve onu orada yakaladım. Kolundan tutarak onu duvara yapıştırdım. Ağzından bir çığlık çıkıyor, ama hemen avucumun arkasına saklıyorum ve benim olduğumu görmesi için ona bir an veriyorum.

"Thierry?" Bakışları yakama kaydığında gözlerindeki rahatlama sertleşiyor. "O da ne?"

Gömleğime sıçrayan kanla birlikte ruj lekesi olduğunu tahmin ettiğim şeye odaklanması neredeyse komikti.

Soruyu duymazdan gelerek hızlı bir tarama yapıyorum ve hiçbir yara görmüyorum.

Ama kan, evet. Onun kanı mı? Onun kanı mı? Söylemesi zor. "Seni incitti mi?" "Yakandaki ruj mu? Başka bir kadından mı?"

"Lütfen sadece soruya cevap ver. Bir yerinizin incinip incinmediğini bilmem gerekiyor."

"Kaçmak zorunda olduğun iş o mu? Beni Luc'a bırakma sebebin mi? Bütün gün ne yaptın?"

Sert bir sarsıntıyla onu arkasındaki tuğla duvara daha sert yapıştırıyorum. "Cevap ver bana!" O kadar kanı görünce aklımı kaybediyorum.

"Önce sen cevap ver!" Dudakları bir kez daha tuzağa düşürdüğüm bir çığlık için ayrılıyor. "Beni dinle." Kelimeler sıkıştığım dişlerimin arasından adeta tıslıyor.

"Sana her şeyi açıklayacağım, ama incindiysen bana söylemeni istiyorum."

Gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken boğuk bir *siktir* git sesi avucuma çarpıyor. Bana olan öfkesinden nefret etsem de bunu duymak beni rahatlatmış çünkü Aric ona tecavüz etmiş olsaydı tüm bu düşmanlığı kaldırabilecek bir kafa yapısına sahip olacağını sanmıyorum.

Yakama bulaşan ruju umursayacağından daha da şüpheliyim.

"Bir kartel şefinin kızını almak için gönderildim. Kızın akli dengesi yerinde değil. İnanın bana, endişelenecek bir şey yok."

Bir boğuk ses daha ve elimi indirip tükürdüğünü duyuyorum, "Seni *öptü* mü lan? Başka bir kadının seni öpmesine izin mi verdin?"

"Hayır. Başka bir kadının beni öpmesine *izin vermedim*." Çenem öfkeyle kaskatı kesilmişti, sakinliğimi korumak için burnumdan nefes alıyorum. "Bu çaba yüzünden neredeyse boynu kırılıyordu."

"Yalan söylüyorsun! Onu da mı siktin?"

Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor ve boğazını sıkıyorum, gözlerinin korkuyla genişlemesini izlerken tüm kaslarım titriyor. Benim koyduğum korku. "Sana zarar verip vermediğini bilmem gerek, Céleste. Söyle bana."

Başını sallıyor. "Hayır, sana zarar vermedi mi?"

Başını bir kez daha salladı ve ben de boğazını sıkmayı bıraktım.

Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde çenesi kayıyor, öfkesinin bir kısmı dağılır gibi olurken kasları gevşiyor. "Lütfen. Yalan söylüyorsan söyle. Bunu kaldırabilirim, tamam mı? Gerçeği kaldırabilirim. Sadece bilmem gerek."

"O tren enkazını becerecek kadar çaresiz olsam bile, ki sizi temin ederim değilim, sadece çılgın bir *dolandırıcı* bir kartel prensesiyle yatar."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, gözünün kenarından bir damla yaş daha süzülüyor.

"Bana bak." İki kolunu birden tutarak gözlerinin içine bakıyorum. "Yalan söylemiyorum."

Sanki sözlerimi çiğniyormuş gibi çenesini oynatarak bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Özür dilerim. Kafam Bu gece sadece Ben

Korkuyorum." Gözlerini kısmış, Matamoros'ta beni sıyıran kurşunun gömleğimde açtığını tahmin ettiğim yırtığa odaklanmış. Kumaşı yumuşakça avuçlayarak parmak uçlarını sargılı yaranın üzerinde gezdiriyor. "Ne oldu?"

"Bir kurşun beni sıyırdı. Sadece bir çizik. Söylesene, Aric sana dokundu mu?" "Dokunmaya çalıştı. Boğazını kestim."

Ve o pis piçin işini bitirdim, ama bunu ona söylemedim. Céleste şiddete yabancı olmayabilir ama benim tarzımla başa çıkabileceğinden emin değilim. En azından şimdilik. Orada yaptığı şeyden tahrik olmak için gerçekten berbat bir insan olmak gerekir, ama işte, şu anda olduğum kadar sert bir şekilde bana sakso çekmeyi de teklif edebilirdi.

Başka bir şey söylemeden dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve bir öpücükle havayı kapatıyorum. Belli belirsiz bir düşmanlık bedenini benimkine karşı sertleştiriyor, ama uysallaşması sadece birkaç saniye sürüyor. Ateşli. Aceleci, çılgın bir öpücük, içinde hâlâ yanan öfke kalıntılarıyla noktalıyor. Dil ve dişler. Tırnakları kollarıma batıyor. Sinirini benden çıkarmasına izin verdim ve bu çok iyi hissettirdi. O kadar iyi ki kemerimi çözüp kendimi kurtarıyorum. Sokağın diğer ucunda, arabalar işlek ana caddede ilerliyor, insanlar kaldırımdan aşağıya iniyor, gevezelikleri kulaklarımda pompalanan kanın beyaz gürültüsünden başka bir şey değil ve güneye doğru bir çizgi çiziyor.

Karanlıkta gizlenerek, pantolonunu ve avokado desenli külotunu aşağı çekmek için onu döndürüyorum. Vücudu hareketle sarsılıyor ama kendimi içine ittiğimde itiraz etmiyor. Yüzü tuğlalara dönük, boynunun arkasını kavrayıp onu *sertçe* becerdiğimde bir inilti çıkarıyor ve her şiddetli itişte bastırılmış tüm gerginliğin ona dökülmesine izin veriyor. On dakika boyunca vurdum ve haykırıışları boş sokakta yankılandı. Kışını sıcak döl püskürtücüleriyle işaretlemek için çekiyorum, hala onu duvara karşı tutuyorum.

"Çok mu kışkandın?" diyor titrek bir nefesle.

"Kışkanç olmak için, eninde sonunda yoldan çıkabileceğini varsaymak gerekir. Sen hiçbir yere gitmiyorsun. Ben de öyle." Saçlarını fırçalayarak yüzümü ensesine gömüyorum ve tenindeki hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum. "Senden başka bir şey istemiyorum, tatlım," diyorum düzensiz bir şekilde. "Başka kimseyi istemiyorum."

CÉLESTE

TOrmanda yarışırken çamur ayaklarımı emiyor.
"Minou, minou, seni görüyorum ..."
1224 Regnier. Russ James. Bay Guidry'nin evine git. Bana yardım edecek.

Russ'ı bul.

Eski bir selvinin oyuk gövdesine sığınıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kemik şakırtıları bana onun yakınlarda olduğunu söylüyor. Dizlerimi sıkıca kavrayıp gözlerimi sıkıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Beni bulacak. Ve bulduğunda, tıpkı diğerleri gibi beni öldürecek.

Takırtı sesi kesiliyor. Ayak sesleri de öyle.

Gözlerimi açıyorum.

Beyaz boynuzlu kafatası bana bakıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve ağacın duvarlarında yankılanıyor. Bileğimden sert bir çekiş beni sert çalıların arasında kaymaya gönderiyor, burada sopalar ve açıkta kalan kökler sırtımı yırtıyor. Canavar parmaklarını pantolonumun içine sokuyor ve dizlerime kadar çekerek iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor. Tekmelemem ve çığlık atmam önemli değil, beni yere sabitliyor ve parmağını uyluğumdaki yaranın üzerinde gezdirecek kadar döndürüyor. Manolyaların kokusu havada asılı duruyor. Beyaz yapraklar tepemden düşüyor ve çevredeki çalıların üzerine saçılıyor. Kalçalarını sıkışmış bacaklarıma doğru çevirirken yara izimi tekrar tekrar okşuyor. Pantolonundaki şişkinlik kalçalarıma baskı yapıyor ve bir çığlık atıyorum.

Doğrulup karanlığa doğru çığlık atıyorum.

Selvi iğneleri derimi çiziyor. Böcekler içlerine girip çıkıyor, sıyrıklara yuva yapıyor.

Omzumun üzerinden uzanıp sırtımı tırmaladım. Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey. Hiçbir
şey. Nefes al.

Kollar bana uzanıyor ve ben hâlâ rüyamın sisine hapsolmuş bir şekilde onları itiyorum, kucaklamadan kaçmak için tekmeliyorum. Benden daha güçlüler ve beni sertçe çekmeyi başarıyorlar, ben de geri kayıyorum. Bir örümcek gibi beni sarıp sarmalıyor, sıcak bir bedene hapsediyorlar.

"Shhhh, Céleste. Her şey yolunda. Sakin ol, *canım*."

Yatıştırıcı tanıdık sesle, karanlıktan loş odaya göz kırpıyorum. Kolonya ve sandal ağacı sabunu kokusu. Göğsüme sıkıca sarılmış güçlü kollar. Sakinleştirici.

"Sadece bir rüyaydı."

Bir kolumu serbest bırakarak titreyen elimi alnıma sürüyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "O kadar gerçektir ki. Bu sefer çok gerçek hissettim." Ona dönerek yüzümü göğsüne gömüyorum ve sakinliğin iliklerime işlemesine izin veriyorum. "Sanırım Marcelle'in başı dertte. O pis federal mi? Sanırım onu bir yere götürdü. Brie neredeyse iki haftadır kayıp olduğunu söylüyor."

"Onun federal olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"O gece otelde birlikte olduğu kişinin Marcelle olduğunu söyledi. Sonra biri Brie'nin evine girdi ve Justin'in komodininin üzerine bir dizi kemik bıraktı. Brie bir arkadaşında kalıyor ve onu polise ihbar etmeye çağırdım."

"Aric olduğundan şüphelendi mi?"

"Hayır. Bilmiyordu. O zaman bilmiyorduk, ama dün gecedan sonra bunun kirli beslemenin işi olduğuna eminim. Bir Keçi Adam için seçildiğinden bahsetti. Belki de Marcelle'in sahibi odur."

"Bu Keçi Adam'ın kim olabileceğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama Brie'ye söylemek zorundayım. Ona haber vermeliyim ki polisin onu soruşturmasını sağlayabilsin."

Elini saçlarımda gezdirerek başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sana bir faydası olmaz. O geldikleri kadar kirli. Hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde birbirine bağlı."

"Belki öyle ama Marcelle hâlâ kayıp. Ve eğer onun nerede olduğunu biliyorsa, birilerine söylemeliyiz. Yaralanmış ya da... daha kötüsü olabilir."

"Bırak ben halledeyim, tamam mı? Şu anda kimseyle iletişime geçmemen en iyisi. Saklanman gerek."

"Haklıydın. Onun hakkında. Bacağımdaki işaretin bir damgalama olduğunu söyledi. Kurban edilmek için seçildiğimi. *Antitheus* demişti. Sanki

Bu kelimeyi daha önce bir yerlerde duymuştum."

"Anladığım kadarıyla onlar bir tarikat. Burada kalmanız ve kimseyle temas kurmamanız için bir neden daha."

O haklı. Russ beni buralarda dolaşmamam için uyardığında bunu kastetmiş olmalı. Eninde sonunda beni bulacaklarını biliyor olmalıydı. "Brie'yle konuşacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Daha da sokularak bacağımı onunkinin üzerine sarıyorum ve rahat bir nefes alıyorum, burada kendimi güvende hissediyorum ama bu hissin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Tarih bana asla sürmediğini gösterdi. "Gitmeliyiz. Uzaklara yelken açmalıyız. Buradan uzaklara. Frannie'yi alıp gidelim."

"Julio şehre döndü. Planım Verónica'yı ona teslim etmek ve bir anlaşma yapmak. O çipin içindekini istediğini hissediyorum. Sanırım sana olan tek ilgisi bu. Eğer onu teslim edebilirsem, seni rahat bırakmaya razı olabilir."

Tıpkı bana bu adam için şehir dışına çıkacağını söylediğinde olduğu gibi midemde nahoş bir his kabarıyor. "Ona güvenmiyorum. Neden onu teslim etme zahmetine girsin ki? Neden onu kendisi getirmiyor ve biz de buradan defolup gitmiyoruz?"

"Çünkü Luc'la birlikte. Kuzenimi Julio'nun radarına sokmama gerek yok. Şu anda bana güvenmemesi için bir sebep yok. Onu güvenli bir şekilde teslim edeceğim ve onunla bir anlaşma yapacağım. Sonra da gideriz."

"Gerçekten mi? Sen, ben ve Frannie?"

"Evet. Tekneyi çözeceğim ve güneye doğru gideceğiz. Önce Verónica'yı Luc'un elinden kurtarmak istiyorum."

Julio denen adamla buluşması fikri hâlâ hoşuma gitmiyor ama Thierry'ye ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyemeyiz. Adam ne isterse onu yapar. "İyi. Ondan sonra mı? Buradan gidiyoruz."

A Birkaç saat daha uyudum ve Thierry beni yataktan kaldırıp onunla duş almamı istedi. Seks yok. Sadece sıcak, ıslak kucaklamalar ve okşayıcı dokunuşlar. Ilık suyun içinde, başıma masaj yaparken ve beni yıkayıp temizlediği tenime öpücükler konduruyor.

Bornozuna sarınmış halde yatağın kenarına oturup giyinmesini izliyorum ve kravatını bağlamasına yardım etmek için dizlerimin üzerine kalkıyorum. "Dün gece rüya mı gördüm, yoksa sen bu yatağı terk mi ettin? Sanki bir ara uyandım ve sen gitmiştin."

"Tekrar uyuyamadım, bu yüzden bazı işleri bitirmeye karar verdim."

"Ne tür bir iş?"

"Kirli olanından." Beni derin ve tutkulu bir öpücükle yatağa yatırıyor, öyle ki kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum ama işler çok ağırlaşmadan öpüşmeyi kesiyor. Bana bakarak parmak ucuyla şakağımdan aşağı bir çizgi çiziyor. "Hangi kara büyüü yapıyorsun, kadın?"

Gülümseyerek onu tekrar öpmek için ayağa kalkıyorum. "Kırılmaz türden. Şimdi, acele et. Bir köle büyüü yapıp seni sonsuza dek bu yatağa hapsedmeden önce."

"Bu bana hapisane gibi gelmiyor."

Kıkırdarak onu bir kez daha öpüyorum ve mükemmel kravatını çekiştiriyorum.

Ellerimi çözüyor, bileklerimi yatağa bastırıyor ve dudaklarıma gülümsüyor. "Birazdan döneceğim. Uslu dur."

"Bu Valir'in daha sonra çıplak ve hazır ol demesi, değil mi?" "Doğru," diyor ve beni serbest bırakıyor.

"Evet, evet."

Yatakta doğrulup kapıya doğru rahat adımlarla ilerleyişini izliyorum, kelepçelerini ayarlarken dirseklerini iki yanına uzatmış. Adam ete kemiğe bürünmüş saf bir pornografi. Bir kadının külotunu sıvılaştıran türden bir seyir zevki.

Kapı arkasından kapandıktan sonra yatağa uzanıyorum ve sessizlikte düşüncelerim kâbusuma geri dönüyor. Marcelle'e ve bir gece önceki saldırıma.

Doğrulup başımı sallıyorum. "Hayır. Bugün bunu yapmayacağım."

Çabucak giyiniyorum ve iskeleye gitmeden önce bir fincan kahve alıyorum. Her zamanki yerime oturup, bataklığın güneşle öpüşen muhteşem sularına bakıyorum. İtiraf etmeliyim ki, burası giderek daha çok hoşuma gidiyor. Sivrisinekler bile eskisi kadar rahatsız edici görünmüyor.

Vızıltı sesiyle koluma bir tokat atıyorum, kahve fincanının kenarından dökülüyor ve bacağıma ısıkalıyor. Güverte tahtalarının çatlaklarından aşağı damlayan kahveyi izlerken gözüme bir şey takılıyor. Alttaki hareket. Kaşlar çatılıyor,

Kahvemi bir kenara bırakıp güvertenin altındaki bir şeyin titreşimine bakıyorum.

Çarpma sesleri şüphelerimi doğruluyor ve rıhtımın kenarına doğru sürünüyorum, orada su yüzeyinin üzerinde, bataklığın ortasına doğru gerilmiş bir ip buluyorum. Musa'dan bir iz var mı diye etrafıma bakındıktan sonra aşağı uzanıp halatı tutuyorum ve elimi yumruk yaparak çekiyorum. İskelenin kenarına yaklaştığında dizlerimin üzerine çöküp bağlı olan şeyi sudan yukarı kaldırıyorum.

Omzundan yırtılmış gibi görünen bir kol, yıpranmış et ve kemik parçaları orada kalmış.

Ön kolunda bir daire ve ters çevrilmiş bir 'A' dövmesi var. Bir gece önce Aric'te gördüğüm dövmenin aynısı.

Kusmuk boğazıma tırmanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp asidik sıvıları suya boşalttığım sırada onu düşürüyorum. Tekrar tekrar, çoğunlukla safra kusuyorum ve bu safra aşağıdaki bataklık suyuna karışıyor.

Kopan kol derinliklerde kaybolur, geriye sadece suyun yüzeyinden sarkan ip kalır. Görünüşe göre bir timsah tarafından koparılmış. Hayattayken mi?

Thierry onu öldürdü. Dehşet verici bir şekilde, eğer parçalanmış eti bir şey ifade ediyorsa, ve benim yüzümden. Belki de bunun için bir nebze pişmanlık duymalıyım ama duymuyorum. Şu anda tek pişmanlığım Marcelle'in nerede olduğunu ona itiraf ettirememiş olmam. Ama belki Thierry yapmıştır. Belki de bu yüzden bana endişelenmememi, her şeyi halledeceğini söyledi. Annesine zarar veren adama yaptığı gibi, bu piç kurusuna da bilgi almak için işkence etmiş olabilir.

İşte o zaman gölgeler derinlerden gelen sarmaşıklar gibi etrafımı sarıyor ve yüzey için savaşmaya mı yoksa suyun altında nefes almaya mı karar vermem gerekiyor.

Yine de, bir şekilde, uyum sağlama seçimi eskisi kadar korkutucu gelmiyor.

Belki de Thierry'nin karanlığı bana da bulaşmıştır.

Belki de başından beri oradaydı.

Her iki durumda da artık o karanlıktan korkmuyorum, bu da Aric'in ölmeyi hak ettiğine dair kararlılığımdan belli oluyor.

Bunu çok derinlemesine değerlendirmek istemediğim için kendimi rıhtımın kenarından uzaklaştırıyorum. Bunu yaparken, parlak bir ışık parlamasıyla kafatasımın arkasına sert bir kuvvet çarpıyor ve yanıma yığılıyorum.

OceanofPDF.com

THIERRY

I Luc'un kapısını alıyorum ve cevap vermeyince içeri girdiğimde Verónica'nın bavullarından birinin dışarıya saçılmış olduğunu görüyorum.

Sürekli bir gümbürtü sesi duyunca dikkatim evin arka tarafına yöneliyor ve farkına varıyorum.

Orospu çocuğı.

Bir elimi yüzümden aşağı sürükleyerek, dağılmış giysilerin üzerinden hafifçe geçip, gümbür gümbür seslerin inleme ve homurtulara karıştığı çatlak kapıya doğru ilerliyorum. Havadaki pis koku, bütün gece boyunca sevişip sevişmediklerini merak etmeme neden oluyor.

"*Chatte*'yi biraz baharatlı Valir sosuyla dolduracağım. Hazır mısın, bebeğim?"

Luc'un hoş olmayan seks konuşmalarını dinlerken içim burkuluyor, burnumun kemiklerini sıkıyorum.

"*Evet. Doldur beni, Papi. Amım aç.*" *Lanet olsun, bu korkunç.*

Nezaketen, muhtemelen bitirmelerine izin vermeliyim, ama Luc'un şu anda içinde bulunduğu boktan fırtınadan haberi yok. Onun yerine kapıyı çaldım. "Luc! İçeride misin?" Bu saçma soru karşısında gözlerimi devirerek kapıyı tekrar alıyorum. "Ben Thierry!"

Kapıdan, bir küfür mırıldandığını ve bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. "O bekleyebilir!" Verónica tersliyor. "Bitir! Ben de gelmek istiyorum!"

"Bebeğim, biliyorum ama kuzenim kapının önünde dururken bitiremem."

"Ya bitirirsin ya da taşaklarını bacaklarının arasından söküp alırım, *cabrón.*"

Bu kadın tam bir kâbus ve onu Luc'un elinden ne kadar çabuk alırsam, Luc'un hayatta kalma şansı o kadar artar. "Seni Julio'ya götürmek için buradayım. Dışarıda arabada olacağım. Beni bekletme."

Ben karmaşanın içinden geçip kapıdan çıkarken ağzından bir dizi İspanyolca sözcük dökülüyor, çoğunu küfür olarak algılıyorum.

Yirmi dakika sonra ikisi de ortaya çıkar; Verónica'nın elinde çantasından başka bir şey yoktur, Luc ise Matamoros'tan kalma kurşun izlerini hâlâ taşıyan iki saçma sapan hantal valizini taşıyarak avluda tökezler. Saçı başı dağılmış, bir gece önce yediği dayaktan dolayı yüzü hâlâ morarmış olan Luc berbat görünüyor. Verónica yolcu kapısının dışında duruyor, görünüşe göre Luc'un bavulları kamyonetimin arkasına yüklemesini bekliyor. Luc işini bitirdiğinde kenara çekilip Luc'un kapıyı açmasına izin veriyor.

Koltuğa oturup bana gülümsüyor. "Gördünüz mü? Gerçek bir erkekten kapıyı açması istenmez." Bunun üzerine yan tarafa eğiliyor ve ikisi, duymaktan hoşnut olmadığım en mide bulandırıcı, özensiz öpüşmeye girişiyorlar. Beni rahatlatan öpüşme bitiyor ve Luc omzuma dokunuyor.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim, Cous'?"

Çantasından bir pudra kâğıdı çıkaran Verónica, yeni bir kat ruj sürüyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Acele et. Açlıktan ölüyorum. Uzun sevişme geceleri beni acıktırıyor."

Bir küfür mırıldanarak araçtan çıkıyorum ve Luc'la bagaj kapısında buluşuyorum. "O olduğunu sanıyorum. Gerçekten öyle. Adamım, bu kadın bir şey." "Bak, Luc. Verónica... karmaşık biri."

"*Mais*, bilmiyor muyum!" Elini başının üstündeki dağınıklıkta ileri geri gezdirerek gülümsüyor. "Karmaşık olanları seviyorum, ben."

"Hayır, bunu sizin çekici bulabileceğiniz bir şekilde söylemiyorum. Size babasının kim olduğunu söyledi mi?"

"Evet. *Bu* herifin iyi bir dayağa ihtiyacı var gibi görünüyor."

"O *Couillon* Meksika'daki en tehlikeli karteli yönetiyor. Ve kızını becerdiğini öğrenirse, kışını *yakar*. Büyük ihtimalle bir kaynak makinesiyle."

"Lanet olsun. Bu çok ürkütücü."

"Bu kartel. İnan bana, sana söylediğimde, bununla hiçbir şey yapmak istemezsin." Omzunu tutup iyice sıktım. "Bunu tek gecelik bir ilişki olarak düşün ve onu unut, tamam mı?"

Dudakları gergin, ellerini ceplerine sokuyor ve Verónica'nın beklediği yere doğru bir kez daha bakarak başını sallıyor. "Sadece beni kolladığını biliyorum."

"Her zaman."

Sırtını bir kez daha sıvazladıktan sonra sürücü koltuğuna geçiyorum ve Luc'un yüzü asık bir şekilde eve doğru dönüşünü izliyorum.

Verónica yanımda, "Sanırım az önce horoz bloklama fırsatını değerlendirdin," diyor.

"Kartel hayatı ona göre değil." Kolumu koltuğun arkasına atarak ona doğru dönüyorum. "Ve eğer kuzenim olduğu hakkında tek kelime edersen, babana prezervatifsiz seviştiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Omuzlarını geriye atarak bana arkasını döndü. "Aslında ondan hoşlanıyorum, biliyorsun."

"Güzel. O zaman çeneni kapalı tutacağına inanıyorum."

I Arabayı Julio'nun arabasına doğru çevirip kapıda duruyorum ve kapılar açılmadan önce kamera merceği aracımı tarıyor. Kamyonu durdurmak için yuvarladığımda

dairesel sürüşte, Verónica yanımdaki yolcu camından bakıyor.

Onun ötesinde Julio'nun gösterişli malikânesi var, iki muhafız dışarıda duruyor, silahları göğüslerine dayalı. "İşte kartel prensesi buraya ait."

Rahat bir pantolon giymiş olan Julio, bizimle buluşmak için taş merdivenlerden inerken bir puro tütürüyor. "Ah, Verónica! *Nasılsın, benim hermosa sobrina'm?*" Anladığım kadarıyla Verónica'nın Julio ile oldukça yakın bir ilişkisi var.

"Ben iyiyim, *Tio*," diyor kollarını ona dolayarak. "Çok uzun zaman oldu!"

"Çok uzun. Sen içeri gir. Rahatına bak. Thierry ile biraz konuşmak istiyorum, *lütfen*."

"Tamam." Bana dönüp bakarak çarpık bir gülümseme sunuyor. "Hayatımın en sefil iki günü için teşekkür ederim."

Purosunun etrafında kıkırdayarak Julio sırtımı sıvazladı. "Hadi yürüyüşe çıkalım, amigo."

Bahçede, sabrımın derimin altında alevlenmesine neden olan kolay, telaşsız bir yürüyüşe çıkıyoruz.

"Birkaç hafta oldu. İşler nasıl?" diye soruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş.

"Güzel. Sessiz ol."

"Öyle görünüyor. Dün sabahtan beri Aric'ten haber almadım." "Adam muhtemelen dansçılarımından biriyle bir otel odasında takılıyordur."

Bir kıkırdama daha ve başını sallıyor. "Bunun muhtemelen seni üzeceğini biliyorum dostum. Ama ona istediğini vermeliyiz. O iyi bir müttefik."

İyi bir müttefikti.

Bakışlarını indirerek başını sallıyor ve ofluyor. "Yine de ona olan güvensizliğini suçlamıyorum. Zaman zaman ne yapacağı kestirilemeyen bir yapısı var. Bırakın federal ajanları, genel olarak polisleri bile pek sevmem. İşleri karmaşıklıklaştırma eğilimindedirler."

"Castellano gibi."

Durunca bana bilmiş bir bakış fırlatıyor, dudakları gülümsemek için geriliyor. "Castellano'yu biliyorsun." Bu bir soru değil ve ben de cevap vermeye zahmet etmiyorum.

"Bana bir kaçakçılık çetesini araştıran bir polisi öldürtmüştün. Nedenmiş o?"

"Sana olan sevgimden dolayı seni sıradan ayrıntıların çoğundan koruyorum. Bu operasyonu yürütmenin küçük ayrıntılarından. Sen benim için bir oğul gibisin Thierry."

"Neden bana onun polis olduğunu söylemedin?"

"Kaderini bile bile onu bana getirir miydin?"

İşte soru bu. Yeraltı dünyasının çukurlarına ne kadar battım? Neyi temsil ettiğini bildiğim bir adamı ele verebilir miydim? O gece, sonunda kendini vuran o genç kızı kurtarmak için güvenli evde olduğunu bilerek?

"Seni düşünmekten kurtaracağım, dostum. Her ne kadar emirlerimi sorgulamadan yerine getirsen de, yine de vicdanınla boğuşuyorsun. Bu, iyiliğin kötülüğe karşı asırlık ikilemi. Kız hakkında yalan söylediğini de bu sayede anladım. Adı neydi? Céleste mi?"

Yüzümdeki tüm kaslar donuk ifadeyi korumak için çalışıyor. Blöfümü görebileceğine dair en ufak bir işaret bile vermekten kaçınmak için. Julio ile yıllar süren eğitimim bana baskı altında yüz hatlarımı kontrol etmeyi öğretti,

Vücudun doğal tepkisi titremek ya da ürpermektir. Benim tepkim çelik bir bıçak gibi düz ve hareketsiz.

"Hadi, Thierry. Salı gününe kadar onu her şekilde becermediğini mi söylüyorsun? Seni çok iyi tanıyorum, oğlum. İyisin, ama içinde derinlerde karanlık bir özlem var. Kabuk bağlamış bir yara gibi, seçip seçip seçmekten kendini alamıyorsun. O bir ayartıcı. Yasak meyve."

"Ondan ne istiyorsun?"

"Ben şahsen onunla hiçbir şey istemiyorum, bu yüzden rahatlayabilirsiniz. Büyükannesi ve büyükbabası da öyle."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İlginç bir hikâye. Yirmi yıl önce, genç kızları *Vivienne*, çok zengin ve güçlü bir adam tarafından hamile bırakıldı. Ne yazık ki, doğmamış çocuğun kaderi... kararsızdı. İnançlarına göre, çocuklar ya damızlık ya da kurbanlık olarak doğuyor ya da tarikatın çıkarlarını finanse etmek için karaborsada satılıyor."

"Tarikat *Antitheus*'tan mı bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet. *Antitheus* diye bilinirler. Modaya uygun, değil mi? Her neyse, bu özel çocuk kurban olarak seçildi, bu da *Gran Cabro'nun* takipçilerine büyük bir servet getirecekti."

"*Gran Cabro*?" Onu Julio'ya teslim ettiğim gün Castellano'nun korktuğu adam.

"Büyük Keçi. Anladığım kadarıyla Valir ona *Le Bouc Noir* diyor."

Siyah keçi. "Peki senin için kim o?"

"İş arkadaşlığı diyebilirsiniz. Daha fazlası değil, gerçekten. O benim otoriteme saygı duyuyor, ben de onun okült yeteneklerine saygı duyuyorum."

"Kim o?"

Bahçelere bakan Julio gülümsüyor. "Korkarım sorunuza cevap verme yetkim yok."

"Bilmediğin için mi? Yoksa bana söylemek istemediğin için mi?" "İkisi de."

"Bahsettiğiniz bu büyükanne ve büyükbabalar kim?"

"Beni eğlendiriyorsun. Benim yanımda onun adını yüksek sesle söylemekten bu kadar mı korkuyorsun? Şüphelerimi doğrulayabilir diye mi? Céleste'in büyükanne ve büyükbabasından bahsediyorum. Son on yılını onu arayarak geçirmiş olanlardan."

"Bu tarikata dahiller mi? Takipçileri mi?"

"Dindar. Yüzyıllar önce köle isyanı sırasında kazığa bağlanıp yakılan ilk yedi kişinin torunları oldukları söyleniyor. Yıllarca, onlar

Burada, adada başarılı bir boucherie işi yürütüyorlardı. Çoğunlukla kendi içlerine kapanıktılar. Torunları ortadan kaybolunca, işler onlar için bozulmaya başladı. İşleri çöktü. Her şeylerini kaybettiler. Anladığım kadarıyla, bataklıkta bir yerlerde sefalet içinde yaşıyorlar."

Céleste'in büyükanne ve büyükbabasının kim olabileceği ihtimalini düşünmeye cesaret ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. "Aile isimleri nedir?"
"Boudreaux. Joelle ve Hal Boudreaux."

OceanofPDF.com

THIERRY

"Céleste!" Rıhtımda bulduğum dökülmüş kahve fincanını tutarak tekneye doğru fırladım. "Céleste!"

Hiçbir yerde ondan bir iz bulamayınca ofisimdeki kasadan silahlarımdan birini aldım ve yeni bir şarjör taktım.

Çevredeki orman, ağaçlar gökyüzünün parçalarını yuttuğu için günü daha geç gösteriyor. Avuç içlerim terliyor, nabzım hızla atıyor, içimde yavaş yavaş kontrolümü kaybettiğimi hissedebiliyorum. Öldürmeden hemen önce bastırmayı öğrendiğim duygular ve tepkiler. Sonunda beni kırabilecek bir şeyle karşılaşma korkusunun getirdiği tepkiler.

Çoğu zaman kendimden uzaklaşabiliyorum. Yapılması gerekenleri yerine getirmek için fiziksel kişiliğimden ayrılabilirim. Derimin altındaki derin, rahatsız edici titreşim bir uyarı, duyularımdan gelen ve kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu söyleyen uğursuz bir kod.

Küçük çiftliğin etrafındaki ağaçlar açılıyor ve ağıllardan birinin önünden geçerken orada siyah bir keçi fark ediyorum. Etrafı daha küçük, beyaz keçilerle çevrili halde durmuş beni izliyor. Kapıya doğru yürürken parmağımı silahın tetiğine koyuyorum, hareket eden ilk şeyi vurmaya hazırım.

Fıçı önümde, çürümenin ve çürümenin ezici kokusunu içime çekerek köhne eve giriyorum. Mutfak ve oturma odası bir kulübe gibi açık bir oda oluşturuyor. Yırtık perdeler, pencereleri kaplayan bükülmüş çubuklardan gelişigüzel sarkıyor. Bulaşıklar lavaboda yığılı duruyor. Mutfak masasının üzerindeki tabakta duran etlerin üzerinde sinekler geziniyor. Beyazlatılmış hayvan kafatasları tezgâhın üzerinde duruyor, bazıları da duvarlara monte edilmiş.

Céleste'i ararken her adımda ahşap gıcırıyor. Arka taraftaki bir yatak odasında daha fazla hayvan kafatası ve kemik parçaları vardı.

taşlı zemin. Siyah mumlar ve birbirine dolanmış çubuklardan yapılmış ters 'A'lar da odanın etrafına yerleştirilmiştir.

Boşluğu geçince beyazlar giymiş bir kadın resmi görüyorum; benzerliklerine bakılırsa bu kadın kolaylıkla Celeste'in kız kardeşi olabilir. Küçük bir grubun ortasında duruyor ve beyaz keçi kafatası takmayan tek kişi o. Bir başka resimde Jo ve Hal bir çiftin arasına sıkışmış.

Bu ikinci görüntüye baktığımda, damarlarımda rahatsız edici bir şok dalgası dolaşüyor.

Bir yüz tanıdık. Rahatsız edici.

Jude Bijou, kız kardeşimin ikamet ettiği Daughters of Mercy'nin yatırımcısı ve yanında rahmetli kocası olduğunu tahmin ettiğim kişi. Dördü bir hastane girişinin önünde duruyorlar.

Frannie. *Hassiktir!*

Ensemde bir karıncalanma hissediyorum ve arkamdan gelen ilk tahta gıcırtısında, bir balta darbesinden kurtulmak için tam zamanında dönüyorum.

Saldırgan benden biraz daha iri, 1.80'den biraz uzun ve iri yapılı, tulum giyiyor ve yüzünü gizlemek için bir keçi kafatası takıyor. Bir hırıltıyla silahını bir kez daha savurmak için kaldırıyor ve tekrar bana doğru hücum ediyor.

Tereddüt etmeden tetiği çekiyorum ve kolunu vuruyorum. Devasa figür kendi içine kıvrılıyor, baltayı bırakıyor ve bana bir domuzu hatırlatan bir ciyaklama çıkarıyor. Daha önce de duymuştum. Eliyle yarasını kapatarak benden uzaklaşıyor ama ben ona doğru hamle yapıyorum, silahım bir kez daha ateş etmek için doğrultulmuş. Topuğunun üzerinde kapıya doğru döndüğünde, uzanıp tulumunun çaprazını tutuyorum ve onu yere çekiyorum.

Yumruklarını sallayarak tekme atıp ciyakladığında bir mücadele başlıyor. Cüssesiyle başa çıkmak hiç de kolay değil ve sallanan uzuvlarını toparlamak için silahımı bir kenara bırakmak zorunda kalıyorum. Onu yere yatırdıktan sonra kurşun yarasına bastırıyorum ve adam yine ciyaklıyor.

"Bir kızı arıyorum," diye homurdandım, sesim onu sabit tutmak için verdiği mücadeleden etkilenmişti. "Nerede o?"

Sinir bozucu ciyaklama sesi tek yanıttır.

"Nerede o!" Kolunu sertçe çekmesi ciyaklamalarını şiddetlendiriyor ve bu noktada kafasına bir kurşun sıkmaya hazırım. Bunun yerine, kafatasını tek elimle beceriksizce ayırıp zihinsel engelin belirgin özelliklerini buluyorum: tembel bir göz, düşük burun köprüsü, hafifçe ortasından eğilmiş çene.

Boğuk bir inilti duyuyorum, gözleri korkudan kocaman olmuş. Tekrar ciyaklamak için ağzını açtığında bu sorgulamanın nafile olduğunu anlıyorum.

Bana hiçbir şey söyleyemez.

Dili çıkarıldı.

Onu iterek silahımı çekiyorum, ona doğrultuyorum ve kendimi odadan dışarı atarken onun titremesini izliyorum. Bataklıklarda Céleste'i aramaya devam etme dürtüm Frannie'ye ulaşma ihtiyacımla bölünüyor. Aralarında bir bağlantı var gibi görünüyor ve umudum Frannie Jude'a götürürse, Jude'un da Céleste'i bulmaya götürebileceği.

Kulübeden çıkıp elimdeki tek ipucuna doğru koşuyorum.

OceanofPDF.com

CÉLESTE

Dört saat önce...

L göz kırpıyor.

Bulutlu gökyüzü. Ağaç tepeleri. Kargalar.

Uzun göz kırpma.

Tulum. Bir kürek. Uzun siyah boynuzların kıvrımının altından çıkan bir tutam saç.

Uzun göz kırpma.

Çevremdeki ağaçlar. Omurgama tırmanan yoğun bir yanma. Ayak bileğimde ağrı.

Uzun göz kırpma.

Kulaklarımda bir tırmalama sesi çıtırdıyor.

Skrrrrt. Dur. Skrrrrt. Dur. Skrrrrt.

Sanki beynim kafatasımın içinde balon gibi şişmiş gibi, başımın içinde durmaksızın zonklayan bir zonklama var. Acıdan irkilerek başımı kaldırıyorum ve bacaklarımı uzatmış, beni sürükleyen devasa bir figürün pençesine yakalanmış buluyorum. Rüya gibi bir bulanıklık içinde önümdeki sahneye odaklanıp gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Başım ağırlaşıyor, çok ağırlaşıyor ve sert yüzeye sırt üstü düşüyorum, burnuma vuran bir acıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Skrrrrt. Dur. Skrrrrt. Pause. Skrrrrt.

Sessiz bir inilti çıkarıyorum ve tekrar doğrulmak için kendimi zorluyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, beni ormanda sürükleyen bir canavara bakıyorum. Rüya değil.

Bu kez daha berrak bir şekilde etrafımdaki yeşilliklere ve çalılara bakıyorum ve farkına vardığım şey beni yıkarken göğsüm panikle donuyor. Elim uzattığımda elim kalın bir kütüğe takılıyor ama kütüğün kabuğu parmaklarımı parçalıyor, bedenim kopuyor ve puslu sis dağılıp gerçekliğin keskin kenarlarına dönüşürken korku içimde adrenalin patlamasına neden oluyor.

"Hey! Hey!" Bacaklarımdan birini tekmeleyerek kurtarıyorum ama bu beni esir alan kişiyi caydırmıyor, çünkü beni bir robot gibi sürüklemeye devam ediyor. Diğer bileğimi tutan ele çıplak ayakla attığım bir tekme daha onu durdurmaya yetmiyor. "Bırakın beni!"

İki elimle, yanımdan geçen bir ağacın devrilmiş köküne uzanıyorum ve aynı anda tekmeliyorum.

Kavrayışı azalıyor.

Karnımın üzerine döndüğümde, yüzeyin yırttığı derimde beyaz bir acı çizgisi oluşuyor ama yanığı görmezden gelip yere pençe atıyorum. Eller yine ayak bileklerime uzanıyor. Tekme atıyorum. Bacaklarım, onları o kadar etkili bir şekilde bağlayan kalın, boyun eğmez kollar tarafından yutuluyor ki, kıpırdayamıyorum bile. Bir patates çuvalı gibi havaya fırlatıldığında midemde bir bulantı gıdıklanıyor ve sertçe arkasına çarpıyorum. Baş aşağı asılı dururken kafatasımın içinde basınç artıyor, burnuma doğru titreşiyor. Kafamın patlamasından korktuğum için çığlık bile atamıyorum. Sinüslerimdeki yanma gözlerimi kapatıp geçmesini beklememe neden oluyor.

Kan, altımda işe yaramaz bir şekilde asılı duran kollarıma damlıyor.

Tırnaklarımı sırtının etli kısmına geçiriyorum ama kalçamdaki sert bir çimdik saldırımı durduruyor ve derimin kırılmasından kaynaklandığına emin olduğum derin ve yakıcı acıyla bir çığlık atıyorum.

Baş dönmesi tekrar üzerime çöküyor.

Hayır, lütfen. Bayılmayın. Bayılmayın.

Sahne küçülüyor. Küçülür. Küçülür.

parmakları kalçamdaki yaranın üzerinde geziniyor. Saldırganım sert çıkıntısını sıkışmış bacaklarıma sürtüyor, yüzünü bir keçinin arkasına gizleyerek bana karşı kamburlaşıyor

F Kafatası maskesi.

"İyi çocuk, Jacques. Aferin oğluma! Şimdi bırak onu." Bir kadın sesi duyunca başımı kaldırdım ve ikinci bir figürle karşılaştım.

bir keçi kafatası, üzerimde duruyor. Başını yana eğmiş, bir an beni inceliyor gibi görünüyor. "Mais la, tıpkı annenin bir 'tit fille' olduğu zamanki gibi görünüyorsun."

Annem mi? Onu nereden tanıyor?

Bacaklarıma uygulanan baskı kayboluyor ve aşağıya baktığımda az önceki devasa figürün geri çekildiğini görüyorum. Kemerinin halkasına tılsım gibi takılmış kemik parçaları kalçasında takırdıyor.

"Hadi seni buradan çıkaralım." Yan tarafta duran canavara hızlıca başını sallıyor ve canavar bana doğru hamle yaparken o da uzaklaşıyor.

Arkasından başka bir figür geliyor. Büyük ve heybetli, geniş omuzları gücünü gösteriyor ama onu tanıyamıyorum. Diğerleri gibi bana zarar vermek için mi burada bilmiyorum.

Canavarın kafasının arkasına kalın bir kütükle vurur. Canavar düşer.

Squeals.

Yabancı, canavarı defalarca dövüyor.

"Jacques!" diye sesleniyor arkamdan bir ses. Eller beni yakalıyor. Beni geriye doğru sürüklüyor. Çenemde keskin bir yanık belirliyor. "Oğlumu rahat bırak, yoksa boğazını keserim."

Adam ona doğru dönüyor, gözleri kötülükle yanıyor. Arkasında canavar ciyaklıyor ve inliyor, yerde yuvarlanıyor. Yabancı kadını dinlemiyor, bize doğru geliyor.

"Geri çekilin! Sana geri durmanı söylüyorum!"

Buz gibi bir yanık boynumu kesiyor. Hemen acımıyor ama dokunduğumda parmaklarım derimin ayrıldığı yerde bir yarık açıyor ve ıslak olduğunu hissediyorum. Korkudan felç olmuş bir halde, nefes nefese gökyüzüne bakıyorum.

Ağaç tepelerinden düşen beyaz yapraklar. Çiçek açmış manolyaların kokusu. Bulutlu gökyüzü. Kargalar.

"Céleste!" Tanıdık olmayan ses kafamın içinde gürlerken, yabancının yüzü görüşümü engelliyor. "Dayan kızım. Seni buradan çıkaracağım. Artık güvendesin."

"R... R... Rsss." Boğazımdaki ani bir kuruluk babamın bana söylediği ismi söylememi engelliyor.

"Ben Russ. Russ James. Şimdi, sen sadece bekle."

Üzerimdeki gökyüzü kararıyor. Karganın kanatları genişliyor, tuvale yayılan bir boya lekesi gibi. Daha karanlık. Daha karanlık. Beyaz manolya yapraklarını yiyor.

"Russ!" Kabustan sıyrılıyorum ve gözlerim etraftaki karanlığa açılıyor.

Kan. Boğazımdaki kan, kıyafetlerime damlıyordu.

Koku. Burnumda kalan korkunç, kokuşmuş toprak ve ölüm kokusu, duyularımın o kadar derinine işlemiş ki, öğürüyorum. Nefesler içime girip çıktıkça, ciğerlerime dolan ve durgunlaşan havada yoğun ve bunaltıcı bir sıcaklık asılı kalıyor. Ter derime yapışıyor.

Kafatasımdaki bıçak saplanır gibi ağırlar gözlerimde yıldızların parlamasına neden oluyor ve bu yıldızlar yavaşça gölgeli kenarlara doğru dağılıyor. Zifiri karanlık olmadığını fark ediyorum, çünkü odadaki nesneleri görebiliyorum - sallanan bir sandalye, eski bir şifonyer ve yanan bir mumun duvardaki gölgelerinin titreşimi.

"Minou, minou... Seni görüyorum!"

Sesi duyunca nefesim kesiliyor ve dönüyorum, bileklerimin hareket etmediğini yeni fark ediyorum. Yukarı doğru hızlı bir bakış onları çelik bir çerçeveye iple bağlanmış olarak gösteriyor. Odanın öbür ucundan gelen kıkırdama sesi içimde bir korku seğirmesine yol açıyor ve bağlarımın izin verdiği ölçüde dikleşiyorum. Sırtımdaki bir yırtılma hissi beni altımdaki yumuşak yüzeye çarpıyor ve acıdan irkiliyorum.

"Burası annenin eski odasıydı. Sen doğmadan önce onu dokuz ay boyunca burada tuttuk." Odanın karanlık köşesinden bir figür öne doğru oturuyor, tanıdığım bir yüze ışık tutuyor, sesi acı veren acıyı hafifletiyor.

"Jo?"

"Ben Maw Maw Jo'yu tercih ederim ama bu şartlar altında sorun değil." "Ne diyorsun sen? Annem hakkında ne biliyorsun?"

Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılıp çenesini yukarı kaldırıyor. "Göğsündeki yara izi. Onu oraya koymak istemezdim ama Russ... oğluma zarar vermeye çalıştı." Bakışları elindeki bir nesneye kayıyor, başını eğiyor ve başparmağını üzerinde gezdirdiği, bana tanıdık gelen, iplik saçlı ve boncuk gözlü küçük bez bebeği inceliyorum. "Annenle ilgili her şeyi biliyorum. Ona emek verdiğimi düşünürsek. Senin aksine, o bir damızlık olarak işaretlenmişti. Ve ne

Bizim için neşe, ne büyük bir nimet!" Gözlerini kapatarak çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı ve gülümseyerek başını salladı. "Başarımızın meyvesini taşıyacak!" Derin bir nefesle göğsü inip kalkarken gözlerini açıyor ve benden ötede bir şeye bakıyor. "Son derece saygıdeğer adamlar onu yetiştirmek için iyi para ödediler. Ne yazık ki, umduğumuz kadar verimli bir şekilde üretmedi. Senden hamile kalana kadar kurtulacağımızı bilmiyorduk." Hâlâ elindeki bebeği okşarken, anılara dalmış gibi görünüyor. "Vivienne her zaman *tête dur'du*. İnatçıydı. Çocukken bile, onu hizada tutmak için çoğu çocuktan daha fazla kırbaçlanması gerekiyordu. *Canaille*, o. Seni doktora verdi ama uzun süre öğrenemedik. Seni o evde sakladı. Araştırmak için kaç kişi gelirse gelsin, sen hiç ortalıkta yoktun. Hiç ortalıkta yoktun. Ve sonra tüm bu suçlamaları yapmaya başladı. Otokratlara bizden bahsetti. Sırlarımızı ifşa etti. Susturulması gerekiyordu."

"Doktor... babamdan mı bahsediyorsunuz?"

"O senin babandı, *tatlım*. Annen ona tüm sırlarımızı anlatmayacağına dair bize söz vermişti ama anlattı. Ona her şeyi anlattı."

Derimin altında soğuk ve uyuşturan bir şok dallanıyor ve başımı sallıyorum. "Yalan söylüyorsun. O benim babamdı. Bana yalan söylüyorsun."

"Fraid not. Baban Bay Bijou'ydu." Bu isim bana tanıdık geliyor ama daha önce nerede duyduğumu tam olarak kestiremiyorum. "Baban annenden hep hoşlanmıştı, onu doğurmak için seçtiğinde çok sevinmiştik. İyi genleri var."

Bijou. Nerede duymuştum?

Zihnim hastanede Thierry'nin kız kardeşini ziyaret ettiğimiz güne kayıyor. Beni bir kadınla tanıştırmıştı. Bijou. Yara izimi görmekle alışılmadık bir şekilde ilgilenen tuhaf kadın. Onu hatırlamamın tek nedeni bu. Yara izimle ilgileniyor gibi görünmesi çok garipti. "Hayır. Yalan söylüyorsun!"

"Sana yalan söylemiyorum. Yalan söylemek için bir nedenim yok. Adam öldü artık. Nasıl öldü biliyor musun? Devrildi ve öldü. Sebebi yok. Açıklama yok. Hediyelerimizi geri çevirirsek ne olur? Bunun için cezalandırılırız. Ve rahibimiz çok kızdı. Çok kızgındı." Uzaklara bakarken yüzünde hüznü bir ifade beliriyor. "*La misère*. Her şeyimizi kaybettik. İşimizi. Ailemizi. Sürüden atıldık. Biz de bunu düzeltmeye çalıştık. Vivienne'i kurban olarak sunduk. Ama hiçbir işe yaramadı."

"Annemi sen mi öldürdün?" Zihnim, çocukken ormanda parçalanmış, işkence edilmiş halde bulduğum kadının görüntülerine geri dönüyor. "Annemi sen mi öldürdün?"

"Bunun işleri yoluna koyacağını düşündük. Sonra seni bulduk. Doktorla yaşıyordun. Seni geri almaya ve işleri yeniden yoluna koymaya çalıştık, ama o... bizim hakkımız olanı geri vermeyi reddetti. Sen bize aittin." Dudakları öfkeyle büzülmüş, başını sallıyor. "Annenin arkadaş olduğu Appoline seni alıp götürmeye yardım etti. O zaman bilseydim, ben de bu arkadaşlığa bir son verirdim. Ama o araba kazasıyla kader onun icabına baktı."

Appoline. Brie'nin annesi. Russ'ın sarhoş araba kullanırken öldürdüğü. Babamın ilerleme notlarında onun hakkında bir şeyler okumuştum, annemin kaçmasına nasıl yardım ettiğini. Her zaman nasıl gergin olduğunu, omzunun üzerinden nasıl baktığını. Muhtemelen bu deli piçlerin peşinden gelmesini bekliyordu.

Ve yine de anneme yardım etti.

Hastalık içimde kıvrılıp çalkalanıyor, sıkı düğümlere dönüşüyor.

"Peşinizden gelmekten başka seçeneğimiz yoktu. Çalınan şeyi geri almak için."

Başımı sallayarak, taze gözyaşlarımın bulanıklığında ona bakıyorum. "Sen babamı öldürdün. Ve Maw Maw'ı. Onları bir palayla doğradın!" Bağlar öfkemle çekiştiriyor, bileklerime ve sırtıma bir acı parlaması gönderiyor.

Çenesi geriliyor, başını eğiyor. "Şimdi beni dinle. Başka bir kadına Maw Maw demen hoşuma gitmiyor. Sahip olduğun tek Maw Maw benim. Ama o yoluna çıktı. Kötü bir niyetimiz yoktu. Doktor için gelmiştik."

"Hepiniz delisiniz. Hepiniz delisiniz!"

"Ve sen inatçısın. Tıpkı annen gibi. Ama akıl yok. *Très bien*. Artık her şey yoluna girecek." Kalçamdaki yara izini göstererek başını sallıyor. "Hâlâ izini taşıyorsun. Bunu düzeltmek için hâlâ zamanın var. Uzun zamandır Bergeron'ları izliyorduk, babasının geri döneceği günü bekliyorduk. Hatta ona göz kulak olmak için buraya, bataklıklara taşındık. Bize geri döneceğini biliyorduk."

Kapının yanındaki hareket dikkatimi ondan uzaklaştırıp, iri yarı bir adamın yere yığıldığı yere doğru çekiyor. Beni ormanda sürükleyen adam olduğunu tahmin ediyorum ama maskesiz çok daha az korkutucu görünüyor. Daha çocuksu. Elinde iple bağlı bir kemik kümesi var ve başparmağını birinin yüzeyinde gezdirirken diğer eliyle bir şeyi yuvarlıyor. Maskenin arkasından net olarak görmek zor.

loş ışık, ama beyaz, dairesel ve Tanrım, bunun lanet bir göz küresi olmaması için dua ediyorum.

Saçları ağarmış, zayıf, yaşlı bir adam kapının önünden geçerken yerde oturan çocuk adama neredeyse çelme takıyor ve kafasına vuruyor. "Kahretsin, Jacques! Yoldan çekil!"

Çocuk adam vurulduğu yeri ovuşturarak bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve bu ses hafızasına kazınıyor. Ormanda bir yerde acı içinde yerde yuvarlanan ve bir hayvan gibi ciyaklayan bir adamın titrek görüntüsünden başka bir şey değil.

"Jacques'a aldırma. O koca bir bebek gibi. Bir taş yığınınından daha aptal ama güçlü. İşe yarar. Büyük *Le Bouc* öyle görmedi ama. Ona *saman* diyorlardı. Doğru doğmayanların dillerini keserlermiş. Domuzların dilini konuştuğunu söylerler. Bana kalırsa ondan tamamen kurtulmam daha iyi olurdu ama... bunu yapamazdım. Jacques'ımla olmaz."

"*Le Bouc* kim?"

"*Le Bouc Noir*. Kara Keçi. Bazıları ona gözcü der. Gözü hep üzerimizde. Her zaman söylediklerimizi duyar." Parmağını dudaklarına bastırarak gülümsüyor, gözleri odayı tarıyor. "O dinliyor, o."

Söylediği her şey saçma geliyor. Çok saçma, sanki başka bir dünyaya düşmüşüm gibi. Belki de daha önce kafama çok sert bir darbe almışımıdır. "Sen hastasın."

"Hiç *olmadığım* kadar iyi hissediyorum, tatlım. Senin sayende." Ayağa kalkarak odayı geçti ve bebeği yanındaki yatağa bıraktığında ondan ürktüm. "Fedakârlığın bize dünyanın nimetlerini armağan edecek."

"Marcelle'e ne oldu?"

Gözlerindeki bilmiş parıltı midemi bulandırıyor ve oğluna doğru başını sallıyor. "Ondan geriye ne kaldıysa orada."

Şimdi bir göz küresi *olduğundan* şüphelendiğim şeye bir kez daha bakıyorum ve derimin altında bir korku uğulduyor.

"Bir kolye için omurgasının kurumasına izin vermek."

"Sen hastasın. Hepiniz hastasınız!" Bağlarıma karşı kıvrandıkça metal gıcırıyor ve kafatasımdaki zonklama çığlıklarımınla birlikte yoğunlaşıyor. "Sen hastasın! *Hastasınız!*"

"Oh, *pauvre ti bête*! Sakin ol. O *kızı* biz öldürmedik. Öldüren o pis federaldi."

Aric. Şaşırdığımdan değil, gerçekten. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir umut besliyordum.

"Sadece cesetten kurtulduk. Biraz da hatıra aldık. Couillon'a bile güvenmiyorum, bu yüzden ona Thierry ile yaşadığını söylemedim. Söyleyebilirdim ama söylemedim." Soğuk buruşuk eller kollarımı okşuyor, içimi bir tiksinti ürpertisi kaplıyor. "Sende de *frissons* var! Sakinleş artık. Dinlenmen gerek. Önümüzde büyük bir gece var. Seni temizleyip gitmeye hazır hale getirmeliyim. Ama önce ..." Jo odadan koşarak çıkıyor ve geri döndüğünde elindeki iğne içimde alarmların çalmasına neden oluyor.

"Hayır! Hayır!" Tekmelemek nafi, oğlunu bacaklarımı tutması için çağırıyor ve kemiklerimi ezen baskı beni haykırmaya zorluyor. Boğazımdan kopan çığlıklarla sesim boğuklaşıyor.

Kalçama bir acı saplanıyor ve beni tutan adamın ağırlığı altında eziliyorum.

THIERRY

F Sigaramı çimenlere doğru yalayarak hastanenin girişine doğru ilerliyorum, vücudumdaki tüm kaslar gergin ve bir şeylere saldırmaya hazır.

Ben yaklaşırken resepsiyon görevlisi sandalyesinde kayıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, yüz ifadesi boş, sanki aniden beni tanımamış gibi.

"Jude'u görmem gerek. Ben de kız kardeşim için geldim." "Randevunuz var mı?"

"Hayır."

"İsim?"

"Benimle taşak geçme, Natalie."

Boğazını temizleyerek, güvenliği uyarmak istercesine elini masasına doğru uzatıyor, ben de uzanıp elimi yakalıyorum. "Ben olsam bunu yapmazdım." Silahımı çıkarıp kafatasına doğrultuyorum. "İki elini de görebileceğim şekilde düz tut."

Titreyen iki el masaüstüne doğru uzanıyor. "Kız kardeşimin bana getirilmesini istiyorum. Şimdi."

"S-s-s-s-senin kız kardeşin... burada değil."

"Saçmalık."

"Bu doğru, Thierry." Tanıdık ses silahımı Jude'un ellerini teslim olmuş bir şekilde kaldırdığı yere doğru savurmamı sağladı. "O burada değil. Başka bir yere nakledildi."

"Nerede lan o?"

"Konuşalım. Ofisimde mi?"

Başımı sallayarak ona doğru ilerliyorum ve elleri hâlâ havada, arkasındaki duvara doğru geri çekiliyor. "Hayır. Tam burada konuşacaksın."

Frannie ve Céleste'in nerede olduğunu söyleyeceksin."

"Bu karmaşık bir istek."

"Basitleştirmeme izin verin. Konuşun, yoksa alnınızda bir delik açarım ve onun yerine resepsiyonistinizden bilgi alırım."

Dudakları gülümsemek için kıvrılıyor, resepsiyon görevlisine ve arkasına bakıyor. "Arabayla gezmeye ne dersin? Sadece ikimiz mi?" Cevap vermeyince gülümsemesi genişliyor. "Sana kız kardeşinin nerede olduğunu gösterebilirim. Ve Céleste'in."

Öfke içimde patlamaya hazır bir bomba gibi titreşiyor. Silahı çekerek onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Hiçbir şey söylemeden resepsiyon görevlisine başını sallıyor. "Yarın geri geleceğim. Lütfen bu öğleden sonraki randevularımı iptal edin."

"Elbette, Bayan Bijou."

Binadan çıktıktan sonra, ön sıraya park ettiğini tahmin ettiğim Lexus'una doğru yöneldi.

Kolundan tutup onu durduruyorum. "Hayır. Benim kamyonumu alacağız."

"Ben çok daha rahatım--"

"Seni neyin daha rahat ettireceği pek umurumda değil." "Pekala, eğer tercihiniz buysa."

Silahımı hala ona doğrultmuş halde, onu kamyonetimin sürücü koltuğuna doğru yönlendiriyorum ve yanındaki yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Boğazını temizleyerek elini bana doğru uzattı.

"Anahtarı alabilir miyim?" "Bu bir push start."

"Tamam." Motoru çalıştırmak için düğmeye bastığında ellerinin titremesi bana gergin olduğunu söylüyor. Korktuğunu.

Güzel.

Şu anda hayatının benim için ne kadar az değerli olduğunun tamamen farkında olmalı. Kamyonu vitesine takıp park yerinden geçerek otoyola doğru rölantide ilerliyor. Güneye.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Söylersem beni öldürürsün."

"Evet."

"Sizin için her şey aynıysa, söylememeyi tercih ederim."

"İstediğim bilgiye başka yollardan da kolayca ulaşabilirim."

"Alabilirsin. Ama zamanlama önemli."

"Nasıl yani?"

"Yaz ortası." Öne doğru oturarak gökyüzüne bakıyor. "Bu gece dolunay olacak."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bilgi için bana işkence edecek vaktin olmadığı anlamına geliyor. Ne kadar gerekirse o kadar dayanacağım."

"Ne için ne kadar sürerse?"

"Tören başlıyor. Her yıl bu zamanlarda kutladığımız Efendilik ve Kurban Ayını."

Muhtemelen bir süre önce çipe kaydedilen videoda izlediğim hastalıklı ritüel.

Birinin Céleste'i bu şekilde incittiği düşüncesi içimde gelgit gibi öfke dalgaları yaratıyor ve elimdeki tetiği kazara çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bir sonraki soruma çok dikkatli cevap vermeni istiyorum, Jude. Céleste'e dokunan oldu mu?"

"Şey... hadi ama Thierry, elbette ona *dokundular*."

Silahımı kaldırarak kafasına nişan alıyorum, beyni sürücü tarafındaki camın her yerinde patladığında boştaki elim direksiyonu kavramaya hazır.

Gözleri genişliyor, benimle yol arasında gidip geliyor. "Öyle değil! Sizi temin ederim. Öyle değil. Tören birkaç saat daha gerçekleşmeyecek. O iyi."

"Eğer bana yalan söylüyorsanız, eğer biri ona zarar verirse, önümüzdeki yetmiş iki saati size dayanılmaz işkenceler sırasında birini hayatta tutma konusundaki uzmanlığımı göstererek geçireceğim."

"Yalan söylemiyorum. O hayatta ve iyi durumda." Bana doğru bir bakış attı ve Jude silahıma doğru başını salladı. "Onu üzerimde tutmana gerek yok. Zaten seni oraya götürmeyi planlıyordum."

"Neden?"

"Çünkü benim inancıma göre kadınlar erkeklerden çok daha az zalimdir." "Peki bunun konuyla ne alakası var?"

"Aslında her şey. Ama oldukça uzun bir hikaye."

"Biraz vaktimiz var gibi görünüyor."

"Pekâlâ." İki eliyle direksiyonu sıkıca kavrayan kadın, düşüncelerini toparlıyormuş gibi ön cama bakıyor. "Şeytana inanır mısınız?"

"Kırmızı, boynuzlu, sivri kuyruklu bir adam mı? Hayır. Bilmiyorum."

İç çekiyor. "Bu çok kötü. Bilseydiniz muhtemelen hikayeyi biraz daha takdir ederdiniz."

"Öyleymişim gibi davran o zaman."

"Tamam. Şeytan tarafından ilk baştan çıkarıldığımda on altı yaşındaydım. O benim babamdı." Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, bana bakma zahmetine girmiyor. "Her gece, ahşap zemine çarpan toynaklarının üzerinde bana gelirdi. Bir gece bana ne dilediğimi sordu, ben de ondan daha zeki olmak istediğimi söyledim. Güldü." Gülümseyerek başını sallıyor. "Üç yıl sonra uzun süreli arsenik zehirlenmesinden öldü." Burundan gelen kıkırdama gergin dudaklarını aralayamıyor. "Kocamla tanıştığımda, hiç bilmediğim türden bir mutluluk umuduyla kış kuzusu kadar masumdum. Ama ne yazık ki kocam *sadece* kış kuzularının arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi. Ve ben yaşlandıkça, o bir sürü aramaya başladı." İç çekerek tekrar başını sallıyor. "Oğlumuz bana onun en iyi yanını verdi. O öyle görmese bile. Küçük, oldukça önemsiz bir omurga kusuruna dayanarak çocuğumuzun işe yaramaz ve grotesk olduğunda ısrar etti. Kocamın akrabaları işe yaramaz bebeklere ne yapar biliyor musunuz? Dillerini keserler. Ama ben bunu kabul etmedim." Başının garip bir şekilde sarsılması silahı kavrayan kaslarımı geriyor ve bunun bir tür tik olduğunu fark ediyorum. Jude'da daha önce hiç görmediğim bir tik. "Şeytanın bana kızgın olduğunu biliyordum. Ve bir gün, hak iddia etmek için geri geleceğini. Gördüğünüz gibi, zekâsının alt edilmesinden hoşlanmıyor. Bazen bizi kandırmak için kılık değiştirdiğini düşünüyorum. İşe aldığım dadı dışarıdan şeker kadar tatlıydı ama ruhu denizin en karanlık derinlikleri kadar karaydı. Tatlı oğlumu daha ergenlik çağındayken baştan çıkardı. Onu çok aşına olduğum bir şehvet dünyasına sürükledi." Bir duraksamanın ardından, soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla hikâyesine devam ederken bana bakma zahmetine girmiyor. "Ben de onu ortadan kaldırdım. Karşılığında da oğlum misilleme yaptı." Parmak eklemleri bembeyaz, direksiyonu sıkıca kavlıyor. "Küçük kurbanlar olarak başladı. Evin etrafında parçalanmış kemirgenler buluyordum. Pantolonunun ceplerinde kemikler. Onu dürttürerek ve dürttürerek kurtarmaya çalıştım, üzerinde çalıştım. Sonunda onu bana geri verdiklerinde, o aynı tatlı çocuk değildi. Daha soğuktu. Çok daha soğuktu. O zaman anladım ki, şeytan ona da kancasını takmıştı. Ve bir ömür boyu kaçtıktan sonra, belki de teslim olma zamanımın geldiğine karar verdim. Ona ruhumu verdim. Bunca zamandır peşinde olduğu şeyi. Karşılığında, benim domuz kocamı aldı. Ve sonunda özgürdüm. Beni yönetmeye çalışan erkeklerden kurtuldum."

"Ama sen değilsin. Hayatına giren başka bir adam tarafından yönetiliyorsun."

"Doğru insanlarla çok az ortak yönüm olabilir ama Meryem'in İsa'yı doğururken taşıdığı yükü ben de paylaşıyorum. Seçilmiş tek oğul olmak ne büyük bir baskı."

"Lütfen bana oğlunuzu İsa ile kıyaslamadığınızı söyleyin."

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak gülümsemesini gizlemeye çalışır.
"Adolph işareti taşıyor."

"Ne işareti?"

"İnançlarımızda uzun süredir var olan bir kehanete göre, cehennem babasının yeraltı dünyasının gözleri olarak hizmet edecek ölümlü bir oğul seçeceği söylenir. Bir casus. İnancı için değil, sadakati için seçilmiş masum bir çocuk. Karşılığında da çocuğa dünyada en çok istediği şeyi verirmiş."

"Bu bana saçmalık gibi geliyor."

Beni görmezden gelerek hikâyesine devam etti. "Zavallı ruh, kendisine bahsedilen karanlığın yükü altındaydı. Ne de olsa özünde ölümlüydü. Ama sahte bir tanrıya tanıklık edip tapınağı cehennem ateşiyle yaktığında babasının gözüne girdiği söylenir."

"Adolph'un şeytanın oğlu olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum. *Antitheus*'a olan inancımızı sınamak için buraya gönderildi."

Bu kadın badem ağacından bile daha çatlak. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? "Babasının mührünü taşıyor. Bileğinin iç tarafında bir dövme var."

"Bir dövmenin onu Şeytan'ın peygamberi olarak gösterdiğini mi düşünüyorsunuz? Üzgünüm, *Antitheus*. Bir saniye önce bana masum bir çocuğun seçildiğini söylemiştin. Oğlun bana o kadar da masum gelmiyor."

"Adolph zor bir çocuktu şüphesiz, ama doğuştan kötü değildi. Ve Babasına sadık kaldığı sürece, en çok arzuladığı şeyle ödüllendirilecektir. Güç, zenginlik, hatta belki de aşk."

"Flaş haber: Psikopatlar aşık olmaz."

"Öyle olmalı. Babamın bana aşık olduğundan oldukça eminim. Kocam da öyle. Bir zamanlar."

Silahım hâlâ ona çevrili, kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Şu anda kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısınız?"

"Şu anda ne kadar sıkıcı konuştuğunun farkında mısınız? Türümüz yüzyıllardır var oldu, akıl sağlığımı sorgulamana neden olan aynı dini dogma tarafından zulüm gördü. Mesele iyilik ya da kötülük değil. İkiyüzlülük olmadan hayatın tadını çıkarmaktır. Çocukluğumun büyük bir kısmını günahkâr olduğum için kendimi suçlu hissettirilerek geçirdim."

Babam annemin iki oda aşığısında bana tecavüz ediyordu. Kimin deli olduğunu sen söyle."

"Demek Adolph... ünlü *Le Bouc Noir*." "Yıllar içinde adından oldukça söz ettirdi."

"Bu geceden sonra yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Torun hayallerine veda et."

"Ya da değil. Bir çocuk doğurdu. Senin üvey kız kardeşin."

Ben ona bakıp anlamlarını kafamda düzeltmeye çalışırken, sözlerinin kafamda oturması bir saniye sürüyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Adolph Frannie'nin babası. Ben onun büyükannesiyim."

Bunu söylediği anda aklım neredeyse on yıl önceki o geceye gidiyor. O zamanlar belki de yirmili yaşlarının ortalarında olan sarışın çocuk annemi azarlıyordu. Sonunda anneme tecavüz eden üç kişiden biriydi.

"Üç kişilerdi."

"Yapma Thierry. O adamlardan ikisi Meksikalıydı. Söylesene, Frannie'de hiç Meksikalı kanı var mı? Bir hayalet kadar beyaz."

Elimi sabit tutmaya, içimde kaynayan öfkeyi ele vermemeye çalışıyorum. Eğer kadın bu hikâyeyle derimin altına girebileceğini düşünüyorsa, üstünlüğü ele geçirdiğine inanabilir.

"Yıllar önce bilgi kucağıma düşene kadar ondan haberim yoktu. Bildiğim kadarıyla o benim tek torunumdu, bu yüzden izini bulmak için fahiş miktarda para ödedim. İşte o zaman onu o iğrenç tesiste buldum. Beni yanlış anlamayın, onlar eyaletin en iyileriydi. Onu oraya gönderdiğin için *seni* suçlamıyorum. Ama bina en iyisi değildi, ben de yatırımcı olmaya karar verdim. Sevgili Frannie'ne göz kulak olurken tesisi güncellemek ve modernleştirmek için. Benim tatlı küçük kızım."

Bunca yıl, Jude'un neden sürekli o yerde takıldığını hiç anlamadım. Parası olan bir kadın. Neden kız kardeşime bu kadar bağlı görünüyordu. Doğruyu söylüyor olabilir. "Oğlun anneme tecavüz etti."

"Ve sonuç olarak güzel bir çocuk dünyaya geldi. Frannie'siz bir hayat düşünebiliyor musunuz?"

Böyle aptalca bir soruya cevap vermesine bile izin vermeyeceğim. Cevap *hayır* olsa bile, annemin bebek taşıma kararına asla katılmadım.

Bebek. Sadist bir tecavüzcünün bebeği.

Sonunda kız kardeşime bakmayı öğrendim ama bu, fırsatım olsa annemi hamile bırakmaya fırsat bulamadan boğazını keseceğim gerçeğini değiştirmiyor. "Sözlerimi bir kenara yazın. Onu bu gece öldüreceğim."

"Ölümsüz bir ruhu öldüremezsin, Thierry. Bu imkansızdır." "Sanırım bunu öğreneceğiz."

"**T** Charpentier Malikanesi?" Ön camdan, karanlık ve görünüşte boş duran terk edilmiş eve bakıyorum. O hariç, Önde park etmiş bir düzine araç aksini gösteriyor. Onları görünce silahımı hızlıca kontrol ettim.

"Anıtın, tarihinin acısını hala taşıyan bizlere bırakılması gerektiğini düşündüm. Kocamın ataları inançları yüzünden yakıldı. Peki ne için? Ruhları beş para etmeyen bir avuç asi köle için." Sürücü koltuğundan iniyor ve silahım hâlâ hazır, ben de onu takip ediyorum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken evin bir yerlerinden uzak sesler yankılanıyor. Buraya araştırmaya geldiğim gece Céleste'i ilk bulduğum duvardaki delik genişletilmiş, etrafındaki alçıpan tamamen yıkılmış ve arka odaya açılan kapı ortaya çıkmış.

Odanın diğer tarafına geçerken Jude bana bakıp gülümsüyor. "Bu gizli odayı bulmak ne büyük bir cevher. Çok fazla referans ve harika kaynaklar var. Çok büyüdü!" Beni kırmızı bir kapıya götürüyor, başımı eğmem ya da çarpma riskini göze almam gerekiyor.

Dolambaçlı bir merdivenden inerken taş duvarlarda sessiz ilahiler yankılanıyor. Yanan mumların ve tütsülerin kokusu nemli küfün tonlarını bastırıyor.

Duvarlar, birbirinin karşısında duran dört ayrı kemerli geniş bir odaya açılıyor. Jude önüme geçtiğinde, onu geride tutmak için omzunu kavriyorum ve her ihtimale karşı silahımı ona doğrultuyorum.

Tam ortada, yaklaşık yirmi kişilik bir grup ilahi söylüyor ve mırıldanıyor, hepsi de izlediğim videodaki gibi keçi kafatasları takıyor. Toplanıyorlar

Siyah bir bezle örtülü yükseltilmiş bir yatak ve etrafına yerleştirilmiş siyah mumlar ile bir tür berbat sunak gibi görünen şeyin etrafında.

Yüzeyinde Céleste yatıyor.

Beyaz bir elbise giymiş, vücudu kıpırdamadan onu görünce kaslarım gerildi. Hareketsiz.

Cansız mı? Durduğum yerden söylemek zor. İçimde bir şey kırılğan bir dal gibi kırılıyor ve silahımın namlusunu Jude'un omurgasına o kadar sert bastırdım ki, muhtemelen içimdeki öfkeyi hissedebilir.

"Şu anda hâlâ hayatta olduğuna söz veriyorum. Sadece uyuşturulmuş," diyor omzunun üzerinden, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

Yine de, zihnimin gözünde görebildiğim tek şey kafatasındaki adam, yerde yatan kıza vahşice tecavüz ederken çekilmiş grenli video, aletinde o mekanizma var. Kafam onu Celeste'in üstünde hayal etmeye cesaret ediyor.

O çığlıklar. Kahrolası çığlıklar kafatasımı dövüyor. Şahit olduğum ve bizzat gerçekleştirdiğim onca acımasız şey arasında bu video bir şekilde kafamı karıştırdı.

Şimdi bile, onu bu şekilde yatarken görünce, bunun peşini bırakamıyorum. Çığlıklarını duymadan duramıyorum.

Çığlıkları. Videodaki kızın değil, Céleste'in. *Ma Céleste*.

Ciğerlerimdeki hava yoğunlaşıyor, parmaklarım tetiği sıkıca kavlıyor, bana liderlik eden kaçık sürtükten başlayarak bu çılgın piçlerin her birini havaya uçurmaya hazırım. Bu gerginlik benim için normal değil. Yıllardır, düşman bölgesine adım atarken sakın kalma yeteneğimi keskinleştirdim. Tepki vermeden önce düşünmek ve strateji geliştirmek, çünkü aceleci hareketler sizi öldürür.

Céleste'i görmek kafamı karıştırdı.

Akıl sağlığını *bunu engelliyor*.

Ama yapamıyorum. Ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok kan dökmek istiyorum.

Onun yüzünden dikkatim tamamen dağılıyor, içgüdülerimle bağlantımı kısa süreliğine kaybediyorum ve en alt merdivene ulaştığım anda tam gaz geri dönüyorlar. Ensemdeki bir gıdıklanma beni arkamı dönmeye zorluyor. Tetiğe basmamla aynı anda, kafatası maskesi takmış bir dev silahı kaba kuvvetle elimden alıyor. Onu hedef alan mermi solumda bir yerde metale çarpıyor.

Arkamdan gelen toplu nefes sesleri kalabalığın dikkatini çektiğini gösteriyor.

Yumruk atmak için geri çekiliyorum ama yumruğunun ezici tutuşuyla yakalanıyorum ve bir sonraki nefeste bir silah alnıma doğrultuluyor.

Arkamdan gelen bir tıkırtıyla omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum, ikinci bir maskeli figür sırtıma başka bir silah doğrultuyor.

Dikkatimi tekrar yumruğumu tutana yöneltiyorum. Namlunun ucuna ilk kez bakmıyorum, yoksa muhtemelen hayatının büyük bir kısmını kartel için kan dökerek geçirmemiş her normal insan gibi altıma sıçıyor olurdum. Ne yazık ki tetik hızını test etmek için artık silahım yanımda değil. Asla yenik düşmemem için eğitildiğim tek şeyin neden olduğu aptalca bir hata: dikkat dağınıklığı. Yine de, nüfusun sadece küçük bir yüzdesinin tahrik edilmediğinde bu mesafeden bir insanı gerçekten vurabildiğini gördüm ve kolundaki dengesiz titremeye bakılırsa bu adam kesinlikle onlardan biri değil. Beni vurmak istemiyor.

"Bana silah çektiğine pişman olacaksın, dostum." Sesimin tonu alıştırmış. Honlanmış. Kasıtlı.

"*Tam tersine*, Cous'. Şu anda pişmanlık duyması gereken kişi sensin." İçimdeki hava sönüyor.

Bir saniye önce kurduğum savunmalar bir Roma anıtı gibi etrafımda parçalanıyor.

İçimi soğuk bir şok kaplıyor ve inanamayarak başımı sallıyorum.

Önümdeki silahlı adam, kuzenimi ortaya çıkarmak için maskesini kaldırıyor.

Luc.

Titrek bir nefes üfleyerek kaşlarımı çatıyorum ve bu duruma bir anlam vermeye çalışıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Bunca yıl senin bir hiçten önemli birine dönüşmeni izledim. Aynı yerde büyüdüğümüz için bir anlam ifade etmedi. Aynı hayat. Ama sonra anladım. Senin paran değildi. Bu yüzden Aric'le temasa geçtim ve beni varlığından bile haberdar olmadığım yepyeni bir dünyayla tanıştırdı."

Aric.

Luc'un kirli federalle temasa geçtiği tek zaman, ara sıra ortaya çıktığı kart oyunlarıydı. Gece boyunca gelip giden pek çok yüzlerden biriydi. "Sen lanet olası yalancı bir hainsin."

"Öyle miyim?" Kaşlarını çatarak silahını daha yukarı kaldırır. "Den, sen de öylesin. *Kuzen*." Gözündeki sararmış morluklar Aric'in Celeste'ye saldırdığı geceyi akla getiriyor. Pusuya düşürüldüğünü iddia ettiği gece. "Ona tuzak kurdun. Aric'e Celeste'i nerede bulacağını sen söyledin." Kelimeleri o kadar sıkı sıkılmış dişlerimin arasından geçirmem gerekiyor ki, ağzımın içinde kırılmamaları bir mucize.

"Bu benim ilk resmi görevimdi ve başarıyla geçtim. İtiraf etmeliyim ki, gelip onu benim evimden alması çok daha kolay olurdu.

ama o pis federalin nerede kaldığını bildiğine güvenmedim."

"Yine de Céleste'i, kadınıma ona gümüş bir tepside sundun."

"Ve sen onu kızgın bir alevin üzerindeki su gibi söndürdün, yani sanırım ikimiz de kazandık."

"Neden? Bunu neden yaptın?"

"Yoruldum. Herkesin istediğini elde etmesini izlemekten yoruldum. Her zaman kenara itilmekten yoruldum."

"İşleriniz iyi gidiyordu."

"Başarısız oldu. Sana söylemek ve aptal gibi görünmek istemedim. Ama şimdi daha iyi. Çok daha iyi."

Bakışlarımı tekrar Jude'a çevirerek, içimde biriken ve taşmaya hazır olan öfkeyi geri çekiyorum. "Frannie nerede? Bana Céleste ve Frannie'yi göstereceğini söylemiştin."

"Sana Frannie'yi gösterecektim ama sen kamyonetini almakta ısrar ettin. Son iki gündür benim bagajımda."

Söylediklerini algılamam bir saniye sürüyor. Beynim şu anda tetiği çekmeye o kadar kararlı ki, parmağım seğiriyor.

"Sizi temin ederim, merhametli bir son oldu. Sadece ilaçlarını biraz artırdım ve sonsuz bir uykuya daldı." Başını eğerek kollarını vücudunun önünde kavuşturdu. "Hadi ama Thierry. Bu yükü hayatından çıkardığın için bir parçanın bile rahatlamadığını söyle bana. Kahretsin, ben onun büyükannesiyim ve bunu daha fazla izlemeye dayanamadım. Ve Céleste'le bebekler hakkındaki o patlamadan sonra? Onun bir şey söylemesi riskini göze alamazdım."

"Biliyor muydu? Bunu mu? Ne yaptığını mı?"

"İtiraf etmeliyim ki bu onun için biraz fazlaydı. Fedakarlıklardan pek hoşlanmazdı."

Ona doğru hamle yaptığımda göğsümden insanlık dışı bir öfke fişkırıyor, ancak kuzenim tarafından geriye doğru çekiliyorum. Etrafımda dönerek yumruğumu kaburgalarına indiriyorum, bu çabam için sessiz bir homurtudan fazlasını kazanamıyorum. Çenesine bir yumruk daha indiriyorum ve tökezleyerek beni bırakıyor. Yumruğumu tekrar burnuna indiriyorum. Kan yanağına sıçırıyor. Tekrar savurarak çenesine ikinci bir yumruk indiriyorum.

Jude'a doğru döndüğümde, bacağıma bir kurşun sıktı. Kemiklerimi sarsan acı uyluğuma doğru fırlıyor ve eti erimiş bir bıçak gibi parçalıyor. "Orospu çocuğu!" Görmezden gelip peşinden gidiyorum ve işte o zaman ikinci

Silahlı adam onun önüne geçiyor, namluyu bu gece ikinci kez alnıma doğrultuyor. Engellenmiş bir şekilde, hayal kırıklıklarımı homurdanıyorum ve sessizce gecenin sonuna kadar kadının kalbine bir kurşun sıkmaya yemin ediyorum.

"Sanırım bu töreni başlatmanın zamanı geldi. Şu anda tansiyon biraz yüksek gibi görünüyor." Jude'un boğazının kesilmesine bir nefes kaldı, sonuçları ne olursa olsun. Ama bu dikkat dağınıklığı bana Céleste'i ve kendimi buradan sağ salım çıkarmanın bir yolunu bulma fırsatı verebilir. "Luc, bunu yakından izlemenin bir sakıncası yoksa. Bu akşamki olayların öfkeli misafirimiz için biraz üzücü olacağına eminim."

"Elbette, Bayan Bijou."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Luc silahını kaldırıyor ve beni çemberin hemen dışında, kenarda durmaya çağırıyor. Kalabalığın arasında topallayarak arkama bakıyorum, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi kesip atmaktan başka bir şey istemiyorum. İkinci silahlı adam peşimizden geliyor, Luc ve benim arkamda yerini alıyor, silahı kafatasıma doğrulttuğu hedefinden bir an bile sapmıyor.

"Sen gerçek bir kahramansın," diyorum tezahüratlar arasında.

"Su testisi su yolunda kırılır, değil mi? Şimdi bunun *kızınıza* karşı kişisel bir şey olduğunu düşünmeyin. Céleste'i severdim, ben."

"Onu bir kasaba teslim edecek kadar çok mu? *Va te faire enculer.*" *Siktir git.*

Gürültülü bir korna dikkatimi tekrar siyahlara bürünmüş bir figür için ayrılan çembere yöneltiyor. Daha önce bir kez gördüğüm muhteşem bir zarafetle, Céleste'in baygın yattığı merkeze doğru ilerliyor.

"*Le Bouc Noir.*" Luc'un sesindeki huşu bana kancaların ona sıkıca takıldığını söylüyor. Muhtemelen onu bu çılgınlıktan vazgeçirmek için çok az şansımız var, ama denemeye değer.

"Yapma bunu Luc. Bu sen değilsin. Céleste ve benimle gel. Bu adayı terk edebiliriz. Tüm bunlardan uzaklara gideriz." Diğer çıkışları inceleme fırsatını değerlendirdim.

Görebildiğim kadarıyla yok.

Bir tek indiğimiz merdiven boşluğu var.

"Şimdi, işler tam da benim için iyi gitmeye başlamışken neden bunu yapmak isteyeyim?"

"Bunun nesi iyi?"

Soruyu sorar sormaz, yine siyahlar giymiş başka bir figür ilkiyle birlikte çembere giriyor. Kırmızı boyalı tırnaklı narin eller pelerinin kapüşonunu geriye itiyor ve içime bir korku çöküyor.

Verónica.

"Bana b u n u n güzel bir *kedi* olmadığını söyle. Parrain bu gece onu kutsayacak. İçine bir bebek koymayı umuyorum."

Senaryo o kadar kabus gibi ki gülsem mi, yoksa rüya mı görüyorum diye suratıma yumruk mu atsam bilemiyorum.

Hem pelerinli adam hem de Verónica mum yakmak ve ilahi söylemekle meşguller.

Sonra, daha iri olanları, savaşıma olasılığı en yüksek olanları gözlüyorum. Kuzenim ve arkamızda duran silahlı adamın yanı sıra, çemberin içinde makul büyüklükte görünen iki kişi daha var.

Arkamdaki silahlı adamı indirdikten sonra, onları etkisiz hale getirmem gerekecek. Ve Luc'u. Sonra Céleste'i kalabalığın geri kalanından geçirmem gerekecek, ki onlar da çok çabuk saldırganlaşabilir.

Odaya göz gezdirirken, kaçışım için üçüncü bir görev buluyorum. Eğer onları, yapısı hatalı bir ahşap kiriş tarafından destekleniyor gibi görünen kemerlerden birinden geçirebilirim, odalardan birinde tuzağa düşürebilirim. Kirişi takip eden bakışlar, çürüme ve bozulmadan muzdarip sarkan ahşabı gösteriyor. İyi bir tekme onu bükebilir gibi görünüyor.

Ama ilk görev?

Luc'un elinden silahı alıyorum.

"Son baktığımda, bu siyah ayinlerdeki rahip kadınlardan birini beceriyordu," diye alay ediyorum. Kuzenim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da en az onlar kadar kıskanç ve sahiplenici olduğudur.

"Evet, *senin fille, chat*. Benimki değil."

Ellerimi yumruk yapıp içimdeki cehennem ateşini tekrar içime çekiyorum. Görünüşe göre ben de en az onun kadar kıskancım. Rastgele savrulan birkaç kelime yüzünden bunu mahvetme riskini göze alamam. "Cehaletin beni hayrete düşürüyor kuzen. Gerçekten bu tür şeylerde neler olup bittiğini hiç araştırmadın mı?"

Ardından gelen uzun duraksama bana kendini sorguladığını söylüyor. Dikkatini dağıtmalıyım.

"Buna Efendilik ve Kurban Ayini diyorlar. *Verónica*'yı becermek ve hamile bırakmak niyetinde."

"Kıçına bir kurşun sıkmadan önce çeneni kapatmalısın."

"Bu senin şansın Luc. Buradan defolup gidebiliriz. Dördümüz birlikte. Biz bir aileyiz."

"Ciddiyim, Thierry. Seni vurmak zorunda bırakma beni. İstemiyorum ama yapacağım."

Tezahürat, şu anda onu yumrukladığını tahmin ettiğim aynı aciliyetle yoğunlaşıyor.

"Neden bizi çemberin dışında beklettiler Luc? İkimizi de mi? Neden sen de orada değilsin, onlarla birlikte ilahi söylemiyorsun? Neden ikimizi de dışarıda tutuyorlar?"

"Sana göz kulak olmalıyım."

"Neden başkası değil? İçeride senin kadının varken neden sen?"

Tezahüratlar yükseliyor. Daha çılgınca. Kalabalığın arasından, ilk figürün sadece pelerinini çıkarışını izliyorum, yüzü hala keçi kafatasının arkasında saklı, çeşitli dövmelemlerle süslenmiş soluk beyaz bir vücut ortaya çıkıyor. Sırtındaki doğal olmayan kıvrım, Jude'un buraya gelirken oğlunda bahsettiği deformasyonu akla getiriyor. Julio'nun evinde gördüğüm adamın o olduğundan hiç şüphem yok. Castellano'nun korktuğu kişi.

Anneme tecavüz edenle aynı kişi ve onun ölümünün tadını en son ben çıkaracağım.

Düşüncelerim izlediğim videoya, ormandaki kıza geri dönüyor. Tecavüze uğramış ve kamera önünde öldürülmüştü. Görevi yerine getirmek için kullanılan düzenek. Céleste'in başına gelenlere seyirci kalma şansım yok. Bu odadaki herkesin kafasında bir delik açacağım, Kuzenim ve bir kartel prensesi de dahil olmak üzere, bunun olmasına izin vermeden önce.

Verónica dövmeli adamın etrafında dönüyor, sonra önünde diz çöküyor. Başını geriye doğru eğdiği anda, kalabalığın arasından net göremesem de ne olduğu anlaşıyor.

"Da fuck?" Luc öne doğru atılır, sonunda anlamıştır.

İlahiler arasında adamın zevk dolu homurtuları duyulabiliyor.

Adam onu ayağa kaldırıyor gibi görünüyor, elini saçlarına götürüyor ve etrafında döndürüyor. Vücudunun sertçe sarsılmasına bakılırsa onu arkadan beceriyor ve şimdi odanın içinde yankılanan onun inlemeleri.

"Ne yapıyorsun lan sen! Dur!" Luc yanımdan geçti ve ben de silahı kolaylıkla elinden aldım. Bana dönüp baktığında gözlerindeki şaşkın bakışa bakılırsa, bu kasıtlıydı.

Dönüyorum ve arkamdaki adam daha tetiğe dokunamadan ona tam isabet bir atış yapıyorum. Silahını bırakıp yere düştüğü anda silahını kaptım.

Verónica'nın inlemeleri artıyor. İlahiler daha da yükseliyor.

Dövmeli adam kadının başını geriye doğru çeker ve kimse onu durduramadan boğazını keserek açar.

"Hayır!" Luc'un haykırışı duvardan sekiyor ve çembere doğru hücum ediyor. "Seni öldüreceğim!"

Bir silah sesi duyulur. Bir el daha. Bir üçüncüsü.

Ama bu benim silahım değil.

Kalabalığa bakıyorum ve Jude'u elinde daha önce yere düşen silahım olduğunu tahmin ettiğim şeyle, şimdi yerde nefes nefese yatan kuzenime nişan almış halde buluyorum. Biri onun önüne geçerek atışımı engelliyor.

Bunun yerine, kalabalığın içindeki iki iri adamı indiriyorum; birinin omurgasına, diğerinin de maskesinin altından boğazına bir kurşun sıkıyorum. Nişancılığım kusursuzdu. Bir atışı kaçırma ihtimalime karşı şakağıma dayadığım bir silahla yıllar süren pratik beni gösterişli bir piç haline getirdi. İki adam da sinek gibi yere düşüyor ve grup dağılırken çığlıklar duvarlarda yankılanıyor. Sağlam bacağımın üzerinde tek çıkışa doğru topallayarak odanın etrafında dönüyorum, dağılan grubu kemere doğru geri çekiyorum.

Silahımı şimdi cüppeli adamın yanında duran Jude'a doğrulttum. Hâlâ Céleste'e çok yakınlar ama onları geri sürme fırsatım var.

Onu etkisiz hale getirebilirim.

Üyelerden biri hırlayarak bana doğru koşuyor ve ben de karnına ölümcül bir atış yaparak onu yere seriyorum. Kalabalığın geri kalanı geri çekiliyor, farkında olmadan tam da olmalarını istediğim yerde toplanıyorlar.

Dövmeli adam keçi kafatasını çıkarıyor ve belli belirsiz bir aşinalık duyularıma bir çatlak gibi çarpıyor. Onun biraz daha genç, daha az dövmeli, anneme karşı kızışan görüntüsü. Beyaz sarı saçları ve kaşları ile sinir bozucu siyah sklera dövmeleri. Piç iblis gibi görünüyor.

İçimde bir öfke atışı. *Öldürün onu*. Kelimeler kafamın içinde çınılıyor.

Sanki onları duyuyormuş gibi, elinde bıçakla Céleste'in yanına eğiliyor ve bıçak boğazına dayandığı anda silahı ona doğrultuyorum.

"Ona en ufak bir şey yaparsan, o lanet kafatasında bir delik açarım." Oğlunun alnına nişan aldığımında, Jude onun önüne geçerek onu koruyor.

"Küçük oğluma zarar vermene izin vermeyeceğim!" Çığlık atarak bana doğru koşuyor ve ben de içgüdüsel olarak kalbine bir kurşun sıkıyorum, ancak bu, hatalı kurşunun havada vınlayarak koluma dirseğimin hemen üstünden isabet etmesinden önce olmuyor.

Daha önce aşırđığım fazladan silahı düşürüyorum. Sanki sinirlerim temas anında kopmuş gibi, kolumda soğuk bir uyuşma hissi karıncalanıyor ve kurşunun beyaz yakıcılığını bastırıyor. Acıyı görmezden gelerek, Luc'tan aşırđığım silahı huzursuzmuş gibi yer değıştiren kalabalığa doğrultuyorum. Ateş etme tehdidiyle namluyu üzerlerinden geçiriyorum.

Gözlerini kocaman açan Jude, bir balık gibi soluk soluğa durduğum yerin hemen yakınında dizlerinin üzerine çöküyor ve vurulan kolumu tutmaya çalışıyor. Ön kolumdaki yara izi için gömleğimin kolunu geriye doğru iterken kaşları çatılıyor.

Islak bir öksürükle dudaklarından bir kan püskürüyor ve geriye doğru düşüyor, hala kaşları çatık, bakışları beni inceliyor gibi görünüyor. "Sen," diye homurdanıyor, boğazındaki sıvılar boğazında düğümleniyor. "Kolundaki iz. Hayır, bu sen olamazsın. Sen olamazsın!" Nöbet geçirircesine tırnaklarını bana geçiriyor. "Sen o değilsin!"

Kalabalıktan biri bize doğru hamle yapıyor ve ben de silahımı doğrultup onları uzak tutmak için ileri geri sallıyorum. Jude son nefesini verirken öksürüyor ve ben de silahımı Adolph'a doğrultuyorum, hâlâ Céleste'in yanına çömelmiş, başının üstünü okşuyor, bir yandan da gülümseyerek benimle alay ediyor.

Jude'un düşen silahını kaptığım gibi pantolonumun içine sokarken, mermilerin hala iltihaplandığı ve kanadığı bacağım ve kolum acı içinde kıvranıyor. Dişlerimi gıcırdatarak üçüncü silahı topluyorum, kolumun güçsüzlüğüne rağmen onu sabit tutmak için mücadele ediyorum. Birini kalabalığa doğrulturken, diğerini Adolph'a doğrultuyorum, yanmış etin şişmesiyle kolum ne kadar bükülebilirse o kadar. Yaralı ve zayıf düşmüş bir halde, tek kaçış yolundaki dayanağımı kaybediyorum.

Planladığım gibi, zayıf ışını dışarı atmak, Adolph'a Celeste ile çıkma şansı vermek anlamına geliyor. Ya da onsuz.

Her iki durumda da, onu gözden kaybetme riskini göze alamam.

Güçlü atış kolum zayıfken, onu kafatasına bir kurşunla indirmek o kadar kolay olmayacak. Eğer ıskalarsam, tek yapmam gereken bıçağı bir kez kaydırmak olacak ve o da ölecek.

İlk defa ellerim titriyor. Öfkeyle mi yoksa belirsizlikle mi, ayırt edemiyorum. Her şeyden çok korktuğum şey buydu. Donup kalacağım andı. Zayıf düşeceğim. Akılsızlaşacağım.

Onu canlı almadan buradan çıkmayacağım. Uzak kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. Babamın sesi.

"O beyaz tavşanı aramanı istiyorum, evlat. Bahçenin her yerinde onu ara. Ve onu gördüğünde? Ateş etmeni istiyorum. Düşünme bile. Sadece

vur."

Adolph bana bakarken siyah, boncuk gözleri eğlenceyle kırışıyor. "Korkma, Thierry. Ateş et." Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, sezgileri beni hazırlıksız yakalıyor. "Yap hadi." Sesindeki eğlence, çeliğin kemik üzerindeki çizdiği gibi duyularıma çarpıyor. "Öldür beni. Atış mesafesi içindesin."

Ani felç, içimde endişe verici bir adrenalın patlamasına yol açıyor. Birini öldürmekte tereddüt etmeyeli yıllar oldu.

"Korkma. Zihnini boşalt ve ateş et." Babamın sözleri Julio'nun sesine dönüşerek beni ilk cinayetimi işlemeye teşvik ediyordu. Beni bir canavara dönüştüren cinayet.

Ama tek bir hata Céleste'in sonunu getirebilir.

"Torunumdan uzak dur!" Kalabalığın arasından Jo kafatasını yere fırlattı ve bana doğru koşmaya başladı.

Daha az sağlam olan sol elimi kullanarak onu göğsüne ve karnına bir kurşun sıkarak yere düşürüyorum. Hatalı kirişe doğru tökezleyerek geriye doğru düşüyor, etrafa saçılan tozlar ve hasarlı ahşabın sağlıksız gıcırtısı onu sarsıyor. Ardından gelen erkeksi haykırış Hal'e ait olmalı, çünkü bir başka maskeli figür onun yanına düşüyor ve başını kucağına alıyor. Kiriş, zorba kemerinin altında titriyor gibi görünüyor.

Ötedeki kalabalık sanki huzursuzmuş gibi yer değiştiriyor. Görüşüm bulanıklaşıp genişliyor, başım dönüyor ve başımı sallıyorum.

Silahımı onların hemen soluna doğrultuyorum ve direğin orta kısmına ateş ediyorum.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz mermi art arda ateşlendi. Fişegi boşaltıp silahı bir kenara fırlatıyorum ve ikinci silahıma geçip iki el daha ateş ediyorum. Kalabalık odanın içine doğru geri çekiliyor, kiriş sonunda bükülmüş bir dal gibi çatırdayarak kırılana kadar ne yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyorlar. Çığlıklar, yıkılan ahşap ve moloz seslerinin etrafında yankılanıyor ve onları düşen bir enkaz yığınının arkasına hapsediyor.

Kemerin aşağı inişi, her iki yanındaki duvarların onunla birlikte yıkılışı, bir şekilde sabit duran bir sonraki kemere kadar neredeyse inanılmaz. Sağlam. Anlamaya başlayamadığım fizik hesaplamalarına meydan okuyor.

Deux ex machina.

Diğer üç kemer, odanın ortasında duran üçümüzün üzerine çökmesini engelliyor. Havada bir toz bulutu uçuşuyor ve

Son tahta parçası da enkaz yığınınına düştüğünde, Jo'nun bacaklarının yarısının, dizlerinden aşağısının, dağınıklığın arasından dışarı çıktığını fark ediyorum.

"Görünüşe göre sadece ikimiz varız. Ve o." Adolph yanağını Céleste'in yanağına bastırıyor, alnı onunkine çok yakın.

Tam o sırada, masaya yaslandığı yerde ondan saklanan elinin seğirmesini yakalıyorum.

Sersemlemiş bir halde, uyuşturucunun etkisinden kurtulmasını izliyorum. Gözleri yarı kapalı bir şekilde yana kayarak açılıyor, Adolph'un kolu boynuna dolanıyor ve bıçağı gevşek bir şekilde boğazında tutuyor. Dudaklarını birbirine bastırarak, sanki Adolph'un dikkatini çekmemeye çalışıyormuş gibi burun deliklerinden nefes alıyor.

Kolumu kaldırdığımda sol elimin titremesiyle hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum. İki başları dört oluyor ve odaklanmak için iki kez göz kırpiyorum. Kurşun yaralarımın kaynaklanan şok ve kan kaybı üzerime çökmüş olmalı. Adolph sanki çırpınışımı hissetmiş gibi kıkırdıyor ve uzun, neredeyse yılan gibi bir dil dudaklarının arasından kayarak Céleste'in yanağını yalıyor.

Dudakları tiksintiyle kıvrılmış, gözlerini kısıyor, ama tekrar açtığında, eskisinden daha geniş, sanki aklı başına gelmiş gibi. Bir bulanıklığın içinden, yüzündeki aydınlanmayı izliyorum.

"Sana bir şaka yapacağım," diyorum, bir adım geri atarak, elimi sabit tutmak isteyerek.

Kurnaz herifin yüzündeki gülümseme sinirlerimi altüst ediyor ve beni onu bitirmeye zorluyor. Şimdi.

"Ateş et. Düşünme bile. Sadece ateş et." Babamın sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"Sana hiç söylemedim," diyor alaycı bir sesle. "Annenin de tadı çok lezzetliydi. O geceyi sevgiyle hatırlıyorum."

Öfke içimde patlıyor. Silahımı alnına doğrultuyorum. "Kafasında delik olan bir rahibe ne denir?"

Bir nefes bile geçmeden, Céleste kollarını güçsüzce havaya kaldırır. Bıçağı adamın elinden alır ve masanın kenarından yuvarlanarak yana düşer.

Hiç tereddüt etmeden yanağına bir kurşun sıkıyorum. "Ölü bir adam," diyerek şakayı bitiriyorum.

Topallayarak ona doğru ilerleyip dizlerimin üzerine çöktüğümde boğuk bir inilti odada yankılanıyor. Şoktan ağzı açık kalmış bir halde titreyen elini, açtığım delikten kan sızan yanağına götürüyor.

Avucumu boğazına dayadım ve sıktım. Sertçe. O kadar sert ki, basınç yanağındaki kanı etkiliyor ve öfkeli nabız atışlarıyla dışarı dökülüyor.

Benimle dövüşmek için zayıf bir çabayla uzuvlarını sallıyor. Beni itmek için kolumu tutuyor. Faydası yok. Tek gördüğüm kırmızı. Boğuluyor ve nefesi kesiliyor, kolumu pençeliyor.

Yumruğumu geri çekip yaralı yanağına bir yumruk indirdim. Tekrar ve tekrar. Kan parmak eklemlerimi kaplıyor ve yüzüme sıçırıyor. Yumruk üstüne yumruk, içimdeki tüm öfke, yüzü şişene kadar yumruğumun her şiddetli hareketini yönlendiriyor.

Altımda hareketsiz duruyor.

Bir titreme bakışlarımı yere düşerken devirmiş olabileceği bir muma doğru çekiyor; mumun alevi hızla yanındaki kitaba çarpıyor ve eski parşömeni çıra gibi yakıyor. Alev yakındaki diğer kitaplara ve artık ölü olan rahibin cübbesine de sıçırıyor.

Adolph'u itiyorum ve sağlam kolumla Céleste'e uzanıyorum, ellerindeki kanı yeni fark ediyorum. Hızlı bir inceleme boğazında küçük bir kesik olduğunu gösteriyor, bıçağı düşürmeden önce kaymış olmalı.

"Sorun yok," diyor zayıf bir sesle, ayağa kalkmaya çalışarak. "Sanırım sadece bir kesik."

Belki de ilaçların etkisiyle hâlâ halsiz, biz sendeleyerek merdivenlerden çıkarken ayaklarının üzerinde sallanıyor. Arkadan gelen çığlıklar ve kıpırdanmalar, kaçmak için çaresizce molozların üzerine tırmanan diğerleri olmalı. Omzumun üzerinden bakınca, arkadan gelen maskesiz bir üyeyi görüyorum.

Samuel Lawson. Lisedeki futbol koçum.

"Thierry! Bekle!" diye bağılıyor ve peşimizden dolambaçlı merdivenlerden yukarı tırmanıyor. Kırmızı kapıyı tekmeleyerek içeri giriyorum ve Céleste'i önce içeri iterek kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Kapı ağırlığıma dayanamayıp sallanıyor ama ben onu kapalı tutuyorum ve Céleste'in boynunda asılı duran anahtarı bulmak için parmaklarımı oynatıyorum. O zaman Verince kilitliyorum, hepsini alevin içine hapsediyorum.

Diğer taraftan yumruk sesleri ve boğuk çığlıklar geliyor. "Thierry! Lütfen! Aç şu kapıyı! Aç şu lanet kapıyı, Thierry!"

Bunun yerine geri çekilip Céleste'in evden çıkmasına yardım ediyorum. Onu kamyonetimin ön koltuğuna yerleştirdikten sonra arkamı döndüğümde yangının küçük odayı çoktan aştığını ve evin geri kalanına doğru ilerlediğini görüyorum. Sürücü koltuğuna tırmandığımda her yer alevler içinde kalmıştı.

Uzun toprak yolda ilerlerken, dikiz aynasından, alevlerin gece gökyüzünü yalayışını izliyorum.

OceanofPDF.com

THIERRY

Bir hafta sonra...

Julio karşımdaki sandalyede oturmuş tekilasını yudumluyor. Bardağı kaldırırken dili dudaklarında geziniyor. "Reposado."
"Beni mahkûm ettin," diyorum yarım yudum viski bardağımı masasına koyarken. "Beni istemediğim bir hayata yönlendirdin. istiyorum."

"Ama yine de kendine bir bak. Başarılısın. Bir kadının var." Omuz silkiyor. "Ve hepsinden iyisi, hâlâ hayattasın."

"Çıkmak istiyorum."

"İmkansız."

"Öyle mi? Belki de gücünü hafife almışımdır."

Parmağıyla beni işaret ederek kıkırdıyor. "Manipülasyonla *benimle* hiçbir yere varamazsın dostum.

"Senin seçtiğin *oğul*, değil mi? Ve sen de şeytansın."

"Diablo. Demonio. Lucifer. Bir isimde ne var, biliyor musun?" Omuz silkerek tekilasından bir yudum daha alıyor ve başını sallıyor. "Bu likör çok yumuşak. Sidiğe dönüşmesi neredeyse utanç verici."

"Keçi Adam. Bu da mı sensin?"

"Keçi Adam, bir şeylere inanma ihtiyacı duyanlar tarafından sürdürülen bir fıkirden ibaret. Boktan hayatları için bir *günah keçisi* gibi. Onlar

Başarının onların olacağına inanarak onun için fedakarlık yapmak. *Bla bla bla*. İnanç çok güçlü bir şeydir. Tamamen gerçeklere dayanmasa bile."

"Jude ile bağlantın nedir?"

Kaşlarını kaldırıp iç geçiriyor. "Yıllar önce bana geldi. Kocasından kurtulmamı istedi. Kocasını tek başına onun için biraz fazla güçlüydü. Sapık bir kadın, Jude. Seks sırasında babasıyla sevişmeyi seviyor."

"Peki ya Verónica? Onu onlara verdin. Neden?"

"Babası başarısının bedelini ödeyemedi. Kendisi ve kızı arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Böyle bir kızla ne yapacaktım ki?"

"O senin işverenindi."

Çarpık bir gülümseme dudaklarını geriyor. "Erkekleri güçlü yapan nedir biliyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermeden şöyle dedi: "Korku. Kartelleri yöneten adamlar, pek çok kişi onlardan korktuğu için iktidardadır. Korkunç maskelerini çıkardığınızda karşınıza çıkan tek şey et ve kandır, tıpkı diğer insanlar gibi. Acınası, gerçekten."

"Sen hariç."

"Ben sevmiyorum; bu nedenle korkacak bir şeyim yok. Verónica'nın babası bunu herkesten daha iyi bilir. Ne de olsa o benim kardeşim. Ve o bile benim gazabımdan kurtulamaz."

"Neden ben?"

"Sana şunu söyleyeyim. Eğer aşk gibi bir şeyi *yapabilecek* durumda olsaydım..." Kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırıyor. "Sen benim gözümde her zaman ayrıcalıklı oldun."

"Neden?"

"Ormandaki günü hatırlıyor musun? Babanı ağzında silahla bulduğun günü?"

Bu soru karşısında tenim buz kesti. Bildiğim kadarıyla o sırada ormanda sadece babam ve ben vardık.

"Söyleyin bana, onun kendi intiharını düşündüğünü gördüğünüzde aklınızdan ne geçti?"

Kaşlarını çatarak, "Tanrı'nın varlığını sorguladım," diye itiraf ettim.

Gözleri irkiliyor, dudakları gülümsemek için geriliyor. "Çok cesurca. Peki ya babanın seni terk ettiği zaman?"

"Onu lanetledim."

"Evet. Ve o adamların annene tecavüz edişini izlediğinde O'nu tamamen reddettin, değil mi?"

"Evet."

Göz kırparak beni işaret etti. "İşte tam da bu yüzden seni seçtim."

"Bunu bilemezsiniz. Ya da ormanda babamla olanları. Nedir bu? İlahi bir bilgi mi?"

"Hayır. Doktor Pierce'ın tüm dosyalarını aşardım." Masasına uzanıp bir dosya çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Okumak istersen, babanla ilgili olanı burada."

Dosyaya şöyle bir bakıyorum, almaya zahmet etmiyorum. "Bende bir şey var istiyorsun."

Sevmeyen bir adama sunabileceğiniz çok az şey vardır, ama bazen, yeterince dikkatli bakarsanız, lanet olası büyük ikramiyeyi vurursunuz. Tüm pazarlık fişlerinin anası.

"Sanırım benim listem. Ve onu bana teslim edeceksin." Masasının üzerinden bana doğru uzanarak parmaklarını şıklattı.

Çipi ilk bulduğumda, tarikat üyelerinin bir listesinden başka bir şey olmadığını düşündüm. Bir seks ticareti halkası. O zamandan beri bunun doğasını anlamaya başladım. Sadece pek çok kişinin tecavüzüne ve öldürülmesine katılan her bir tarikat üyesi değil, aynı zamanda bir imza koleksiyonuydu. Julio ve masum kurbanları arasında bir Faust pazarlığı. Sadece Charpentier Malikanesi'nde yananlar değil, dünyanın dört bir yanından gelen yüzlercesi. Öğretmenler, avukatlar, devlet memurları gibi hayatın her kesiminden avcılar. Bu Keçi Adam'a inanan herkes, sadık inançları karşılığında kendilerine başarı ve zenginlik bahşedileceği kehanetinde bulundu. Güçlü müttefikler karşılığında iyilik pazarlıkları yaptı ve ben bile farkında olmadan bu iyiliklerin bazılarına tetikçi olarak katıldım.

"Céleste ve bana özgürlük vereceksin."

İnleyerek elini salladı. "Özgürlük çok abartılıyor. Ne yapma özgürlüğü? Hedonizm dolu bir hayat yaşıyormuş gibi yapma özgürlüğü mü? Böyle bir şey yasak." Gözlerini devirerek parmaklarını gökyüzüne doğru kaldırıyor.

"Çipe neden bu kadar ihtiyacınız var? İsimler sizin kara kaplı defterlerinizde bir yerlerde kayıtlı olmalı. Öyle değil mi?"

Yüzündeki hafif mizah yerini daha ciddi, daha işbirlikçi bir şeye bırakıyor. Aylar önce bu durum beni tedirgin edebilirdi ama son zamanlarda artık umurumda değil.

"Senden çalındı, değil mi? Yok edildi. Eğer öyleyse, yaptığınız pazarlıklara dair elinizdeki tek kayıt o çipte demektir. Ve bu da ne kadar kolay yok edilebilir."

Parmağını bardağının kenarında gezdirerek bir süre düşünceli bir şekilde oturuyor. "Bu bir sorumluluk meselesi. Borçlu olunan şey. Castellano'ya nerede olduğunu itiraf ettirmek saatler sürdü. *Culero*'nun izini bulmak da *yıllar* aldı. Onun haklarını geri kazandığımı söyleyebilirsin. Şimdi, teslim et."

"Bana kalırsa o listedeki her kadın ve erkek işledikleri suçlar yüzünden yanabilir. Ama ben özgürlüğümü istiyorum. Ve Céleste'in. Ya bunu bana verirsiniz ya da yok edilmesine izin veririm."

Kurnaz gözlerini benimkilere dikti. "Şeytanı alt edemezsin, biliyorsun. Bu iş dönüp dolaşıp seni vuracak." "Bu riski almaya hazırım."

"Ne kadar tehlikeli oyunlar oynuyorsun, Thierry." Bardağını masanın üzerinde döndürerek bir süre sessizce oturuyor. Ben diğer oyuncunun hamle yapmasını beklerken, bu sessiz düşünme hali bana kendimi yüksek bahisli bir kart oyunu gibi hissettiriyor. "Sana karşı dürüst olacağım. Kalbim hiçbir zaman çipi bulmaya yönelik olmadı. Çok güçlü bazı insanlara iyilik olsun diye izini sürmeyi teklif ettim. Eğer karanlık zevklere bulaşmış olsalardı hayatları mahvolacak insanlara."

"Zevkler" mi? Bu lanet bir tarikat. Çocukları tacize uğratan ve masum insanları sakat bırakan bir tarikat."

"Masumiyet aldatıcı bir kelime. Hiç kimse tamamen masum değildir. Hepimizin içinde biraz şeytan var. Öyle değil mi?"

Eski içgüdülerim devreye girdi. Ne ürkmeye ne de bakışlarımı başka yöne çevirmeye cesaret edebiliyorum. Gözümü bile kırpmıyorum, bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. Ona meydan okuyarak. "Bırak yürüyeyim. Bunu bana ver, ben de sana çipi nerede bulacağını söyleyeyim. Söylemeyecek misin? Bu bilgiyi yararlı bulabilecek kişilere iletmeleri için güvenilir kişilere talimatlar bıraktım."

"Biliyor musun, dolandırıcılık yöntemlerin için övgü almak isterdim, ama başından beri içinde olduğuna kesinlikle inanıyorum. Zaten seni benim dikkatimi çeken de buydu." Burnunu çekerek başını eğiyor ve parmağını masaya vuruyor. Rölantide. "Bak sana ne diyeceğim. Bazı yarım kalmış işleri tamamlamama yardım eder misin? Bu isteğini gönülsüzce yerine getireceğim."

"Ne yarım kalmış işi?"

Hâlâ gülümsüyor ve gömleğinin cebinden bir kâğıt çıkarıp bana doğru uzatıyor. "Bunlar o listede başımı en çok ağrıtacak kişiler. Onları ortadan kaldırırsan? Ben de sana özgürlüğünü vereyim."

Bir an tereddüt ederek kâğıda bakıyorum ve hayır deyip çekip gitmenin sonuçlarını hayal etmeye çalışıyorum. Julio peşimizden adamlarını gönderecekti. Elbette onları öldüreceğim, ama o daha fazlasını gönderecek, ta ki bu yorucu bir hayatta kalma oyununa dönüşene kadar. Kağıdı açtığımda sadece on iki ismin bir listede karalandığını görüyorum. "Peki ya o çipteki diğer isimler yetkililerin eline geçerse?"

"Valir'de ne diyorsunuz?" Omuz silkiyor, parmaklarını birbirine doluyor. "*C'est la vie.*"

"Bunu yaparsam, benimle bir daha iletişime geçme. Peşimden kimseyi göndermeyin, çünkü onları öldürürüm ve kanları ellerinize bulaşır." Elllerine başkasının kanı bulaşmasını umursayan bir adam olduğundan değil. Önemli olan hakaret. Tüm karteli peşime takabileceği ve hiçbirinin benim Céleste'i güvende tutmak için yapacağı kadar tutkuyla onun adına öldürmeyeceği fikri. "Anlaştık mı?"

Dudaklarına yayılan gülümsemeyle öne doğru eğiliyor ve isteksizce sıkıştığım elini uzatıyor. "Bir anlaşmamız var. Ama seni uyarıyorum... dikkatli yaşa, *dostum*. Yerinde olsam kumardan uzak dururdum."

CKız kardeşimin içinde yattığı inci güllü, çelik tabutun yanında dururken éleste elini benimkinin içine kaydırıyor. Sefil bir gecelemeden sonra

Yaralarımı tedavi ettirdiğim hastanede Jude'un arabasına döndüğümde Frannie'yi en sevdiği oyuncak ayısıyla birlikte bir battaniyeye sarılmış halde buldum. En azından Jude onu bir bez bebek gibi atmamıştı.

İşte o anda ne kadar piç olduğumu fark ettim. Yıllar boyunca benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam için onun anlamsız ölümü gerekti. Ben etrafımdaki dünyaya karşı giderek hissizleşirken, Frannie beni ayakta tuttu. Bana devam etmemi sağlayacak kadar insanlık verdi. Bir son ummaya devam etmek için

-İster kurşunla, ister kendi özgür irademle.

Nefret ve şiddetin bir ürünü olan kız kardeşim sayesinde sevmeyi ve nazik olmayı öğrenebildim.

Rahip mezarlığı kutsayan bir dua okuyor ve ben de parmaklarımı Céleste'in elinin etrafında kıvırıyorum. Zihnimde, yazdığım mektubu hatırlıyorum. Mektupta

Tabutta onun ve annemizin resmiyle birlikte onun yanında yatıyordum.

Frannie,

Hayatın kısıydı ve ana rahmine düştüğün andan itibaren trajedilerle doluydu. Ama bu dünyayı daha iyi bir yer olarak bıraktın. Sen beni sabit tutan kırılgan bir ipliktin. Bana şefkati öğrettin ve akıl verdin. Seni özleyeceğim, 'tit papillon. Küçük kelebek.

Céleste'in elinin arkasına bir öpücük konduruyorum ve tabutun anneminkinin yanındaki küçük mezara indirilişini izliyorum.

OceanofPDF.com

BRIE

Bir ay sonra...

"Justin! Hadi, bebeğim! Gitmemiz gerek!" Çantamı omzuma atıp onun için hazırladığım öğle yemeği çantasını ve Marcelle'in açık artırma yemeği için hazırladığım el ilanlarını alıyorum. Kulüpten bazı kızların yanı sıra birkaç

Maw Maw'ın mezarının yanındaki mezar taşının parasını ödeyebilmek için mahalleden cömert dostlar bu işi ayarlamama yardımcı oluyorlar. Bazı işletmeler açık arttırma için bazı güzel eşyalar bağışlamayı teklif etti, bu da bize onun için küçük bir cenaze töreni düzenlemeye yetecek kadar para kazandıracak. Tabii ki boş bir tabutla.

Yeğenim evin içinden zıplayarak geçiyor ve gözlüklerini ayarlayarak önümde duruyor. Benim aksime, üzüntüsünü gizlemek için tamamen farklı bir yol bulmuş durumda ve bu yol da çoğunlukla aşırı okumaktan ibaret. Annesini öğrendiğinden beri okumasına izin verdiğim her şey onu sakinleştiriyor ve neşesini yerine getiriyor.

Öte yandan, her gece Justin yattıktan sonra kız kardeşim için ağlıyorum. Ayakkabısını düzeltmek için eğildiğinde ona bakıyorum. "Tuvaleti kullandın mı?"

"Evet."

"Dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet."

"Temiz çorap giyer misin?" "Evet."

"Bir kase kokuşmuş böcek mi yedin?"

"Ye-bekle. Hayır!" Ağzından bir kıkırdama çıktı. "Bu gwoss!"

"Bu protein." Sırt çantasını sırtına kaydurdım ve öğle yemeğini ona uzattım. "Sandviçine ne koydum sanıyorsun?"

"Koku böcekleri değil!"

"Evet, pis kokulu böcekler." Kıkırdarak elini elime alıp evden çıkıyorum ve kapıyı kilitlemek için döndüğümde üzerine yapıştırılmış pembe bir not fark ediyorum.

"Evic nedir ... evict ..." Justin soruyor.

"Tahliye, bebeğim," diye bitiriyorum. "Önemli değil. Endişelenecek bir şey yok, duydun mu? Hadi gel. Seni bakıcıya götürmeliyiz, böylece bu ilanları dağıtabilirim." Kâğıdı buruşturup top haline getirerek bahçenin öbür ucuna fırlatmak istiyorum, çantama atıyorum ve içeri koşup kendimi bir saatliğine banyoya kilitleyerek ağlama isteğimi bastırıyorum.

"Annem için mi?"

"Evet. Bunlar annen için. En güzel mezar taşını alacağız. Üzerine onun için bir mesaj bile yazabilirsin."

Bakışlarını indiriyor ve gözlüklerini yukarı kaldırıyor. "Onu özlüyorum."

Yine gözyaşlarını tutamayarak öne doğru eğilip başının üstünü öpüyorum. "Ben de istiyorum."

"O daha iyi. Memeleri artık sızlamıyor bile."

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Maw Maw Day söyledi."

Justin Maw Maw'la hiç tanışmadı. Sadece Marcelle ve benim ondan bahsettiğimizi birkaç kez duydu. Durup dururken onun adını söylemesi biraz garip.

"Oh, öyle mi? Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Dün gece. Annemin daha iyi olduğunu söyledi. Ve bana onun için endişelenmememi söyledi."

Kulağa tam da Maw Maw Day'in söyleyeceği bir şey gibi geliyor ve elimi dağınık, kırpılmış saçlarında gezdirerek kıkırdıyorum. "Maw Maw'ın bunu sana söylemesi çok hoş."

"Evet. Ayrıca sana endişelenmememi söylememi istedi, eider. Seni sevdiğini söyledi. Ve senin hala onun '*meme ziwondelle*'i olduğunu."

Kaşlarını çatarak az önce söylediklerini özümsemeye çalışıyorum. Küçükken bana taktığı lakabı duyunca derimin altında bir titreme hissediyorum

Kızım. Yıllardır duymadığım bir kız.

"Justin, bunu nereden duydun? Oyun oynama, tamam mı? Bana doğruyu söyle." "Bu da twuf. Maw Maw söyledi."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Maw Maw'ın artık burada olmadığını söylediğimizi hatırlıyor musun?"

O hayatta değil."

"Bunu biliyorum."

"Yani onunla konuşamazdın." "Ama konuştum. Yalan söylemiyorum, Tante Brie."

"Ben ... yalan söylediğini söylemiyorum... Sadece bunu sana kimin söylediğini bilmek istiyorum."

"Sana söyledim. Maw Maw söyledi. Ayrıca kahveye çok fazla şeker koymamanı da söyledi. Dişlerin için kötü olur."

Gözyaşlarımı kırıştırarak boğazımı temizliyorum ve söylediği şeyi düşünmek için bir an gözümü kaçırıyorum. Kişisel olarak hiçbir zaman inanmadığım bir şey. Çocukken bile, bazen annemin hayali görüntülerini gördüğümde, onun gerçek olduğu fikrini kavramak benim için zordu. Ya da beni izliyor olabileceğini. Ama ya doğruysa? Ya bunca zamandır beni izliyorsa? Ya Maw Maw önceki gece Justin'i ziyaret ettiyse?

Yeğenimi sıkıca kucaklayıp başının tepesine bir öpücük daha kondururken gözyaşları içinde bir kahkaha patlatıyorum. "Maw Maw'ı bir daha görürsen ona Tante Brie'nin onu sevdiğini söyle, tamam mı?"

"O biliyor."

Başımı sallayarak yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Tamam, gitmemiz gerek."

O arabaya doğru atlıyor ve ben de kalan gözyaşlarımı ya da bulaşmış rimelimi silmek için uzun bir yürüyüş yapıyorum. Yolcu kapısına ulaştığımda, posta kamyonu garaj yolunun sonunda durarak önümü kesti.

Elinde bir zarfla dışarı çıkıp bana doğru ilerliyor. "Brie Dejaræ?"

"Ben Brie."

"İmzanıza ihtiyacım olacak." İmzalamam için elektronik bir pano çeviriyor ve zarfı bana uzatıyor. İade adresinde *Peri Ülkesi'ndeki Peri Anne* yazıyor.

Bu da ne böyle?

"Bu kimden?"

Postacı omuz silkiyor ve arka koltuktaki Justin'e bakıyor. Kamyonuna doğru geri dönmeden önce, "Sanırım iyilik perisi," der.

Ukala.

İlk başta açmakta isteksiz davranarak, içinde ne olduğunu anlamak için zarfı gökyüzüne doğru tutuyorum, ancak bir güvenlik katmanı var gibi görünüyor. Bir hışımla zarfı yırtıp atıyorum. "Umarım bu şarbon ya da onun gibi bir şey değildir. Sadece benim şansım," diye mırıldanıyorum.

Mektubu açtığımda, yüz bin dolarlık bir çeke sarılmış bir not buluyorum. Kalbim boğazıma düğümleniyor, mektubu açtığımda üzerine karalanmış iki basit kelimeyle karşılaşıyorum.

Si seulement ...

Gözlerimdeki yaş kalkanının ardında bulanıklaşıyorlar. Titrek bir eli ağzıma götürerek, şu anda beni izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum, zihnim şaşkınlık içinde.

"Tante Brie, ne oldu?"

Gülümseyerek, bir aydır haber alamadığım Céleste'den geldiğine artık emin olduğum mektubu göğsüme bastırıyorum. "Hiçbir sorun yok bebeğim. Her şey yoluna girecek."

OceanofPDF.com

CÉLESTE

Fransız Polinezyası'nda bir yer

T Teknenin üst güvertesinde yayılmış yatarken okyanusun sesi beni yarı uykulu bir sersemliğe sürüklüyor. Son birkaç haftadır demir attıktan sonra bir kızın kolayca sıkılabileceği düşünülebilir,

Ama bu otoyoldaki dinlenme tesislerine falan benzemiyor. Bu bir yat. Kristal mavisi suyu ve mükemmel havasıyla. Geceliği sadece birkaç dolar karşılığında Le Havre Yat Kulübü, karaya malzeme çıkarmamız gerekirse diye bir demirleme topu sunuyor. Ayrıca ücretsiz Wi-Fi sunuyor, bu sayede babamın, yani benim babam olarak tanıdığım kişinin, bana yüklü miktarda miras bıraktığı offshore hesabına bağlanabildim. Chicago'daki avukatın eski bir arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Görünüşe göre bir süredir onunla temasa geçmemi bekliyormuş ve nihayet yeterince merak ettiğimde, babamın cinayetten çok önce onunla geride bir miktar miras bırakmak için anlaşmalar yaptığını öğrendim. Brie'ye biraz para gönderebilmem ve Chevalier Adası'na geri dönmeye karar vermem durumunda Charpentier Malikanesi'ni satın almak için fazlasıyla paramın kalması yeterliydi.

Belki olabilirim. Bir gün.

Şimdilik sadece açık denizde dünyayı dolaşmanın verdiği özgür hayatın tadını çıkarıyorum.

Julio, Moses'ın bataklıktaki en sevdiği güneşlenme yerine uygun bir şekilde sakladığımız çipin yanı sıra birkaç kötü adamı haklaması karşılığında Thierry'nin gitmesine izin verdi. Umarım tembel timsah ondan bir şeyler atıştırmamıştır. Ama önemli değil, Thierry'nin Julio'ya teslim ettiği polisin karısı Gabriela Lozano'ya çipin ne içerdiğini açıklayan bir notla birlikte gönderdiği bir kopyasını yaptık, böylece kendisi bakmak zorunda kalmadı ve kocasının onu korumak için öldüğünü söyledi. Bir hafta sonra mı? Haberlerde gizemli bir tarikat ve insan kaçakçılığı çetesiyle ilgili büyük bir soruşturma başlatıldığı bildirildi.

Hafif bir tropikal esinti saçlarımın arasından süzülürken, güneş ışığının parlak huzmeleri vücuduma yayılıyor. Hindistan cevizinin nefis kokusu beni körü körüne yan taraftaki koladama doğru götürüyor.

Soğuk ve ıslak bir şey tenimde geziniyor ve nefesim kesiliyor, gözlerimi açtığımda bana bakan yakışıklı yüzü görüyorum. Okyanus suyuyla ıslanmış saçları üzerime damlayan Thierry, güneşin bronzlaştırdığı kaslı vücuduyla bir tanrı gibi üzerimde duruyor. Gülümseyerek ona doğru uzanıyorum ve o da öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Yüzmen nasıldı?" Dudaklarına karşı soruyorum. "Ferahlatıcı. Peki ya uykun?"

"Ayrıca ferahlatıcı." Öpüşmeyi derinleştirmek için dilimi daldırıyorum, o iri bedenini benimkinin üzerine yerleştirirken başımı arkaya yatırıyorum ve soğuk su damlaları sıcak tenimde adeta cızırdıyor.

Kendini dudaklarımdan çekerek yüzünü boynuma gömüyor ve çenem boyunca öpüyor. "Peki, buradan nereye gidiyoruz?"

Chevalier'e döndüğünde Thierry yüzen evini satıp şık, son teknoloji ürünü bir yelkenli yat satın aldı. İç kısmı gerçek dışı, modern bir dekora sahip ve beş yıldızlı bir otelde bulabileceğimizden daha iyi olanaklara sahip Artık gerçekten beş yıldızlı bir otelde uyuduğuma göre, bunu doğrulayabilirim. Sonuçta bu, istediğimiz yere gitme özgürlüğüne sahip olduğumuz anlamına geliyor.

"Ne? Cennet yeterince heyecan verici değil mi? Bora Bora'dan *sıkıldın* mı?" "Seninle nereye gittiğimin bir önemi yok, *tatlım*. Sen bana sıkılmak için bir şans."

Kıkırdayarak başımı eğiyorum ve boğazıma tam erişim sağlamasına izin veriyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu demek oluyor ki..." Dudakları köprücük kemiğimin kıvrımına yapışıyor ve baş döndürücü bir hazzı içime gönderecek kadar baskı uyguluyor. "Seninle *duş* almaya hazırım."

"Yine mi? Bir adam bir günde kaç *duş* alabilir?"

"Birlikte duş aldığı kadına göre değişir."

Parmaklarımı kafa derisine sokarak, boynumdaki hassas eti emip ısırırken inliyorum. "Bir itirafım var." Bir ısırık daha ve nefes nefese ona doğru eğiliyorum. "Diş fırçanı kullandım."

Bana karşı durdu ve bıkkın bir inilti çıkardı. "Yapmadın." "Yaptım.

Ama onu uzay gemisine geri koydum, yani her şey yolunda."

"Kıyıya çıkıp yeni bir tane almam gerekecek."

"Beni ptn. ptm... *orayı*. Mikroplarım şimdiye kadar ağzının her köşesine yerleşmiştir. Altına hücum gibi. Ve sana şunu söyleyeyim, eğer benim gibilerse, bir süre daha hiçbir yere gitmeyecekler."

Kaşları kalkık, gözlerinde meydan okuyan bir bakışla bana bakıyor. "yle mi?"

"Evet."

"O zaman mikroplarımın da hiçbir yere gitmediğini bilmelisin. Artık senin içinde de kök salmış durumdalar."

"Ne diyorsun sen? Siz musunuz? Bu gerçekten garip bir yol mu Yoksa bir yerlerde mikropların arasında mı kayboldum?"

"Eğer sizi okyanusun ortasındaki bir adaya götürmek yeterli bir ipucu değilse, sanırım şimdilik bu yeterli olacaktır."

Kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum, şimdiye kadar taktığım en aptalca, en itici glmsemelerden birini takındığımdan eminim. "Biliyor musun, gençken bir erkeğin bana bağlılığını göstermek için okul ceketini, sınıf yüzüğünü ya da modası geçmiş ve modası geçmiş bir şeyi takmama izin vereceğini hayal ederdim. Milyon yıl geçse de bunu diş bakterilerinin zekice kisvesi altında yapacağını hayal etmezdim."

"Ne diyebilirim ki? Ben çoğu erkek gibi değilim."

"Kesinlikle değilsin, Thierry James Bergeron." Hafif bir çekiştirme onu bana doğru çekiyor ve dikkat dağıtıcı boyun öpme ritüeline devam ediyor. "Başka bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Olabilir, ama elimde zekice gizlenmiş başka bir teklif yok."

"Teknenin anahtarlarını sakladım."

İniltisi tenimde titreşiyor. "Yine mi? Bu sefer nereye sakladın?"

"Bikini altlarımla."

Benden uzaklaştı ve parmağını bikinimin ipine geçirerek sert bir çekişle metal anahtarları birbirine vurarak çizmeye başladı.

Çıplak tenimi. Başını sallama şekli bana artık boka battığımı söylüyor.
"Bana başka seçenek bırakmadın. Peşlerinden gitmek zorundayım, biliyorsun."

"Bir erkek yapması gerekeni yapmalı."

"Beni soktuğun pozisyonlar, *Catin* ..."

"Muhtemelen beni daha sonra sokacaklarınız kadar kötü değil."

Gözleri benimkilerde, bikini altımın içine uzanıyor ve parmağı hassas yarığımın üzerinde gezindiği anda yumuşak bir iniltiyle sırtımı eğiyorum ve hınzır bir sırıtış dudaklarını geriyor. "Buldum."

LThierry'nin vücuduna yayılmış bir halde, parmak uçlarımı kolunda aşağı yukarı gezdirirken okyanus dalgalarının beni yarı uykuya daldırmasına izin veriyorum. Parmak uçlarımı

Kurşun yarasının izi, dirseğinin hemen üstünde ve kurdun ısırık yarasına kadar uzanıyor. Oradaki tümsekli çıkıntılarda durup daha önce gördüğüm izi inceliyorum. Dişlerin ona yapıştığı çizgi net ve belirgin, kesici dişlerin deriyi deldiği yerlerde delikler var. "Hiç kurdun peşinden gittin mi?"

"Babam ona silahla ateş etti. Onu öldürüp öldürmediğini bilemem."

"Bu şaşırtıcı. Russ her zaman bir kurdu öldürmenin kötü bir alamet olduğuna inanırdı. Bana her zaman onu vurmak yerine korkutmamı söylerdi. Peşinden geldiğini görünce dehşete düşmüş olmalısın."

"Bazı açılardan kötü bir alametti sanırım. Bir olaylar zincirine işaret ediyordu. Bana annemin çiçeklerini yiyen bir tavşanın peşinden gitmemi söyledi. İzini bulduğumda ateş edemeyecek kadar korkmuştum. Ben de babamı aramak için ormana gittim. Onu nehrin kenarında, ağzında silahın namlusuyla gördüm. Ona seslendim ve işte o zaman kurt bana saldırdı."

"O gün bunu yapmamasının sebebi sendin."

"Neden kendini öldürmek istediğini daha yeni öğrendim. Brie'nin annesini hiç bilmiyordum." Kaşları birbirine yapışmış, uzaklara bakıyor. "Sık sık merak ediyorum, ya o gün oraya gitmeseydim? Ya onu kendini öldürmesi için bıraksaydım?"

Brie'nin annesinden bahsedilince, kısa bir süre önce ön koluma yaptırdığım, üzerinde Brie'nin taşıdığı ifadenin aynısı olan beyaz bir manolya dövmesine bakıyorum: *Si seulement*. Keşke. "Kendimi iki arada bir dereye buluyorum. Kızgın olsam da

Brie'nin annesinin başına gelenlerin acısını hiç çekmediği için üzgünüm ama onsuz bir hayat da düşünemiyorum. Ne tuhaf bir ikilem. İyilik ve kötülüğün vücut bulmuş hali gibiydi."

"Sen onun kefaretiydin. Ve şimdi benimsin, *matmazel*."

"Senin." Öne eğilip kolundaki yara izini öpüyorum. "Peki bu yara izinin gelecekte beni kurban etmeyi planlayan garip bir şeytani kurt tarikatı olmadığını nereden bileceğim?"

"Çünkü ben sevdiğim şeyden bir başkası için vazgeçemeyecek kadar bencilim.

Tanrı ya da şeytan. Cennet ya da cehennem."

"Az önce... dolaylı olarak beni sevdiğini mi söyledin?"

"Garip şeyler olduğu biliniyor." Kıkırdıyor ve parmağını şakağında gezdiriyor. "Benim için senden daha önemli bir şey *yok*, tatlım. Daha fazla arzuladığım hiçbir şey yok." Dudaklarını alnıma bastırarak yüzümü tutuyor, sanki dokunduğu en değerli şey benmişim gibi.

Bir zamanlar soğuk ve kopuk bir kurdun acımasız gözlerine baktığım yerde, şimdi aylar önce tahmin ettiğim o saplantılı bağlılığı görüyorum. Bir kadını basitçe sevmekten aciz bir adam, çünkü böyle bir şey onun için fazla evcil olurdu. Gözleri artık beni çoğu gece güçsüz ve nefessiz bırakan o tek fikirli tutkuyla parlıyor.

"*Je suis fou de toi.*" *Senin için çıldırıyorum.* Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve kalbimin neredeyse kaburgalarımın çarpmasına neden olacak türden bir öpücükle dilimde kalan kelimeleri yiyor. "*Je t'aime, ma 'tit moiselle.*"

"Ben de seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı. Bu sözleri bana bir şekilde babalık etmeyen bir adama ilk kez söylüyorum.

İlk aşkınızı asla unutamayacağınızı ya da atlatamayacağınızı söylerler ve ben bunun doğru olduğuna inanıyorum. Thierry sonsuza dek kalbimin içinde, güneş ışığının daha altın, havanın daha tatlı olduğu ve zamanın var olmadığı sessiz küçük bir cennete dikildi. Büyüleyici yaz gecelerinin ve gökyüzündeki ateş böceklerinin olduğu bir yer. Yıldızların altında çalınan öpücüklerin ve kulağıma fısıldanan yumuşak Valir'in yeri. İlk defa kendimi evimde hissediyorum. Tam burada, bu adamın kollarında. "Peki, şimdi nereye, *mon capitaine*? Listede kaç isim kaldı?"

"Üç. Afrika, Avustralya ve Rusya'da birer tane. Sizce bundan sonra hangisini vurmaliyiz?"

"Sen karar ver. Ve sen nereye gidersen, ben de büyük kötü kurdun peşinden giden asi bir kuzu gibi onu takip edeceğim."

"Kuzu için son derece tehlikeli görünüyor."

"Bilmiyorum." Dişlerim boynunun kenarında gezinirken durup köprücük kemiğindeki kıvrımı ısıyorum ve o da sert, erkeksi bir hırıltı çıkararak altımda kayıyor. "Bence kurt arkasını kollasa iyi olur. Bu kuzunun da keskin dişleri var."

"Kötü niyetli olanları severim. Ama şanslısın ki bu gece daha tatlı bir şey için *elimde* bir *zarf* var." Üstümde yuvarlanıyor ve vücudumda aşağıya doğru ilerlerken, yolda bir öpücük izi bırakıyor, sessiz bir kıkırdamaya izin veriyorum.

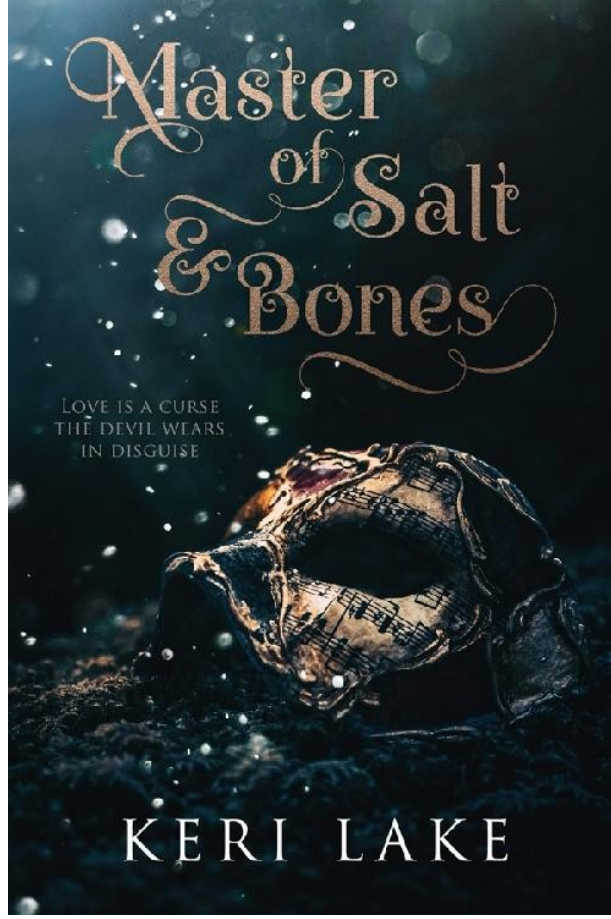
Bir şeyin titreşimi dikkatimi teknenin karanlık kamarasının köşesine çekiyor, orada bir kafatasının parıltısı bana bakıyor. Bir süredir ilk kez gördüğümü söyleyebilmeyi isterdim ama bu doğru değil. Son birkaç aydır birkaç kez oldu. Dünyanın neresine gidersem gideyim, geçmişimin kâbusu hep orada, beni izliyor olacak. Yıllarca onun uğursuz varlığına katlandım, ancak o maskenin ardındaki gerçeğin hayal ettiğimden daha korkunç olduğunu gördüm.

Yine de başka tarafa bakmayacağım. Bir daha asla.

Yutması ne kadar zor olsa da, o gece yaşananlar değiştiremeyeceğim bir geçmiş ve hiç beklemediğim bir geleceğin katalizörü oldu. Her seferinde bir nefes alarak yaşamayı ve kaderin bana sunduğu her anın tadını çıkarmayı amaçladığım bir hayat.

Çünkü hayalet hikayelerinin mutlu sonla bitmesi gerekmez.

Ama benimki oldu.

"Tuz ve Kemiklerin Efendisi, herkesin içinde bir iyilik olduğuna ve en karanlık ruhların bile aşka ihtiyacı olduğuna inanmanızı sağlayacak, tüyler ürpertici, tutkulu ve sürükleyici bir kara romandı." -FMA *Kitap Yorumları*

[ŞİMDİ SATIN AL](#)

OceanofPDF.com

OTHERBOOKSBYKERILAKE

KANUNSUZLAR

DİZİSİ RICOCHET

GERİ TEPME

CESUR BALISTİK

JUNIPER UNRAVELING SERIES

JUNIPER UNRAVELING

PATİSKA İNEN LEŞ

KRALLARI

CANAVARLAR TANRISI

GAZABIN OĞULLARI

SERİSİ RUH İNTİKAMI

ALINDI

RUH DIRILDI RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ RUH

KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

KUM ADAM DÜETİ

NOCTURNES & NIGHTMARES

REQUIEM & REVERIE

STANDALONES

DALGALANMA

ETKİSİ

TUZ VE KEMİK USTASI

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

2020'nin çoğu kişi için zor bir yıl olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu kitabın yazımı sırasında annemi ağır bir kalp krizi sonucu neredeyse kaybediyordum. Amcamın, sevgili büyükannemin ve kendi hayatına son veren güzel kuzenimin yasını tuttum. Keder ve acıyı çok iyi tanıdım ve son birkaç aydır güldüğümden daha çok ağladım. Sadece arkadaşlarımla ve ailemin desteği sayesinde bu hikayeyi sürdürebildim ve onlara çok teşekkür borçluyum.

İlk kitaptan beri benimle birlikte bu çılgın yolculukta, tüm iniş ve çıkışlarda yer alan kocam ve çocuklarım. Sizi seviyorum.

Beni yargılamadan destekleyen ve her zaman arkamı kollayan aileme.

Rahmetli büyükannem Jacie, yazma aşkımla destekleyen tatlı ve cesur bir kadındı, hatta bir ya da iki kitabımı okudu, birçok F-bombasını hariç tutmamı dilemesine rağmen.

Uzun zamandır editörüm ve arkadaşım olan Julie Belfield, bu kitap için gerçekten her şeyini ortaya koydu. Dediğim gibi, 2020 benim için bir dizi kişisel zorluk getirdi ve yazım netlik ve yön açısından biraz acı çekti. İlk taslak geri geldiğinde, *kanlı* bir düzenleme karmaşası vardı, ancak Julie bana yardımcı oldu ve bu hikayeyi parlatmak için gösterdiği özveri için minnettarım.

Bir sürü fıkirden yola çıkarak beni suskun bırakan bir kapak yaratan zeki ve son derece yaratıcı tasarımcım Stefanie'ye sonsuz teşekkürler.

Cesur ve korkusuz betalarım Diane, Lana, Terri ve Kelly'ye, hiç tereddüt etmeden bu hikâyelere balıklama daldığınız için teşekkür ederim. Ben yapamam

Bu hikayeyi cilalamama yardımcı olan dürüst geri bildirimleriniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Diane perde arkasında yardımcı olmasaydı, muhtemelen bunu yazarken aklımı kaybederdim. Tavsiyelerine ve rehberliğine minnettarım. O harika bir asistan ve arkadaş ve bu yolculukta yanımda olduğu için çok şanslıyım.

Tüm Cajun ve Louisiana detaylarında bana yardımcı olduğu için sevgili Layla F.'ye çok teşekkürler. Louisiana kültürü hakkındaki sohbetlerimizden keyif aldım ve bir gün Cajun kerevit kaynatmak için güneye bir yolculuk yapmayı umuyorum!

Beni gülümseten ve internette kendimi bırakabileceğim ve kendim olabileceğim güvenli bir sığınak sağlayan Vigilante Vixen'larım. Hepinize sevgiler ve kucaklamalar!

Kitaplarıma şans veren ve sevgilerini başkalarıyla paylaşan blog yazarlarına, sizi görüyorum ve teşekkür ediyorum.

Ve son olarak, onlarsız bunların hiçbirinin mümkün olamayacağı okurlarıma. Siz okumaya devam ettikçe, ben de yazmaya devam edeceğim. Desteğiniz benim için her şey demek.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Keri Lake, iblislerle mücadele, intikam ve h ı n z ı r c a sürprizler konusunda uzmanlaşmış karanlık bir romantizm yazarıdır. Hikâyeleri, iyi ve kötü arasındaki çizgide yürüyen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kadın kahramanlarla cesurdur. Kitap yazmadığı zamanlarda kocası, kızları ve asi Labrador'larıyla (hiçbir şeyi geri almayan) vakit geçirmekten hoşlanıyor. Sert kahve ve alternatif müzikle besleniyor, iyi bir kırmızı şarabı seviyor ve hafif bir bitter çikolata bağımlılığı var.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar ve eğlenceli sohbetler için okuma grubuna katılın:

[VIGILANTE VIXENS](#)

Okurlarından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.